

เชษฐาภิมุข

กายสิทธิ์

สำนักสงฆ์พหุพุทธพรมปัญญา

๐๐๐ ต.เมืองนะ อ.เขียงตาอ อ.เขียงใหม่

พระผู้จุดประทีปในดวงใจ

สำนักสงฆ์พุทธพรหมปัญญา
ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

คำนำ

พระคุณเจ้าหลวงปู่่ พรหมปัญโญ วัดสะแก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ท่านเป็นพระสุปฏิปันโน ที่เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตาต่อบรรดาศิษย์เป็นอย่างยิ่ง แม้อายุสังขารท่านจะร่วงโรยเพียงใด ท่านก็เมตตาอบรมพร่ำสอนศิษย์ ตลอดจนผู้เฒ่าในธรรมทั้งหลาย ที่ได้มากราบนมัสการท่าน อย่างมิได้คำนึงถึงวัยอันชราของท่านเลย จนกระทั่งในปัจจุบันวาระ ที่ท่านอาพาธด้วยโรคหัวใจ ท่านก็ยังให้ความเมตตาแก่ศิษย์อย่างมิรู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้ยามค่ำคืนที่ท่านควรจะได้พักผ่อน ท่านยังเมตตาแสดงธรรมแก่คณะศิษย์ที่เดินทางมานมัสการเสมอมา และยังได้ให้ธรรมโอวาทเพื่อเป็นคติเตือนใจแก่ศิษย์ทั้งหลายว่า **“.....เวลาเหลืออีกไม่มากแล้ว ให้รีบพากันปฏิบัติ”**

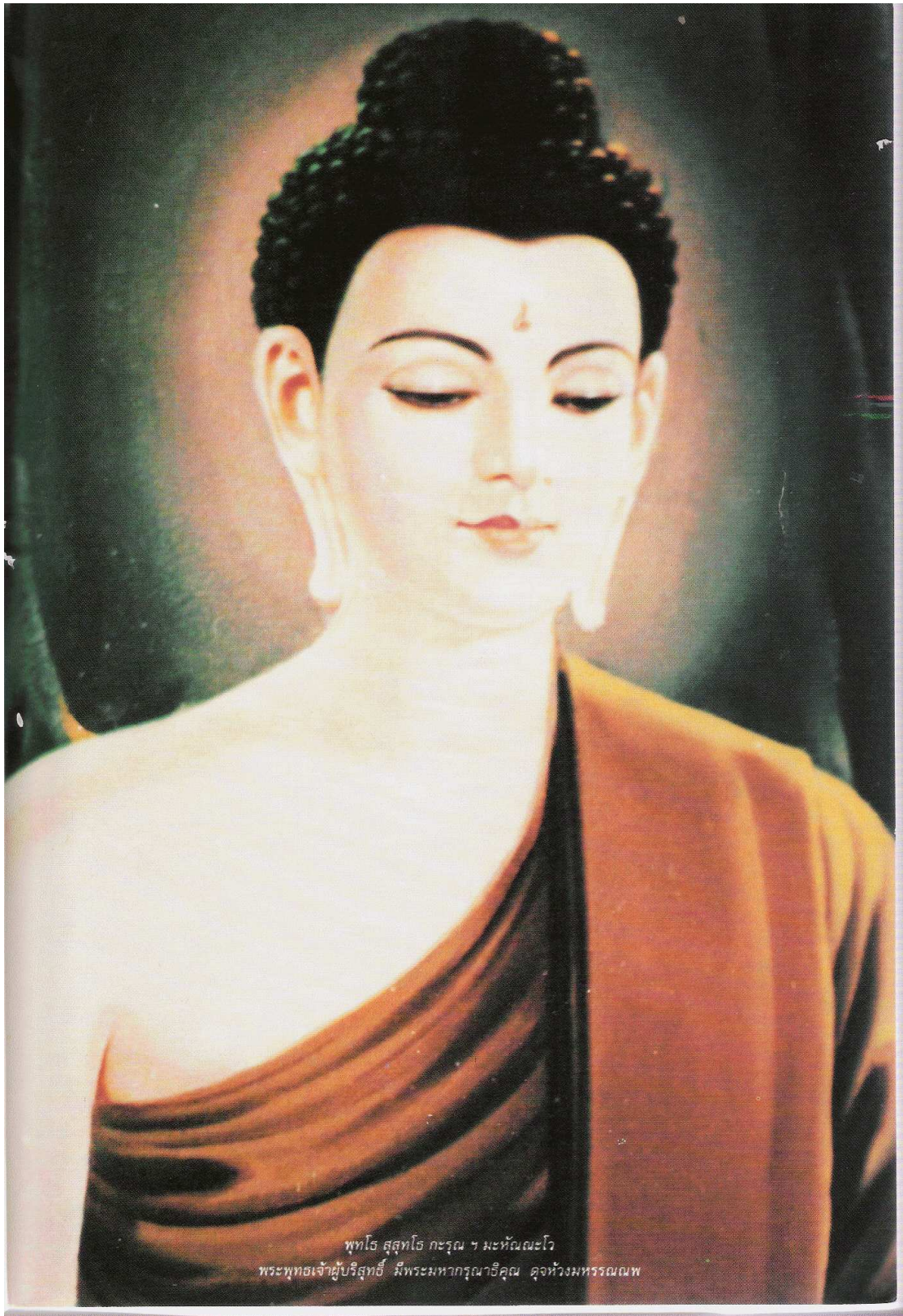
หนังสือเล่มนี้ เกิดขึ้นด้วยแรงใจแรงศรัทธา และด้วยความเคารพบูชาอย่างสูงสุดของคณะศิษยานุศิษย์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาพระคุณต่อองค์หลวงพ่อ ซึ่งภายในหนังสือประกอบด้วยประวัติและคำสอนของท่าน ที่คณะศิษย์ได้ช่วยกันรวบรวมเรียบเรียงขึ้น หากมีข้อความในหนังสือนี้เป็นการไม่เหมาะสม อันจะทำให้เกิดการกระทบกระเทือนต่อชื่อเสียง เกียรติคุณของหลวงพ่อผู้ทรงศีลวิสุทธิแต่ประการใด แม้เพียงละอองธุลี คณะผู้จัดทำขอกราบประทานอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

คณะศึกษานาฏศิลป์

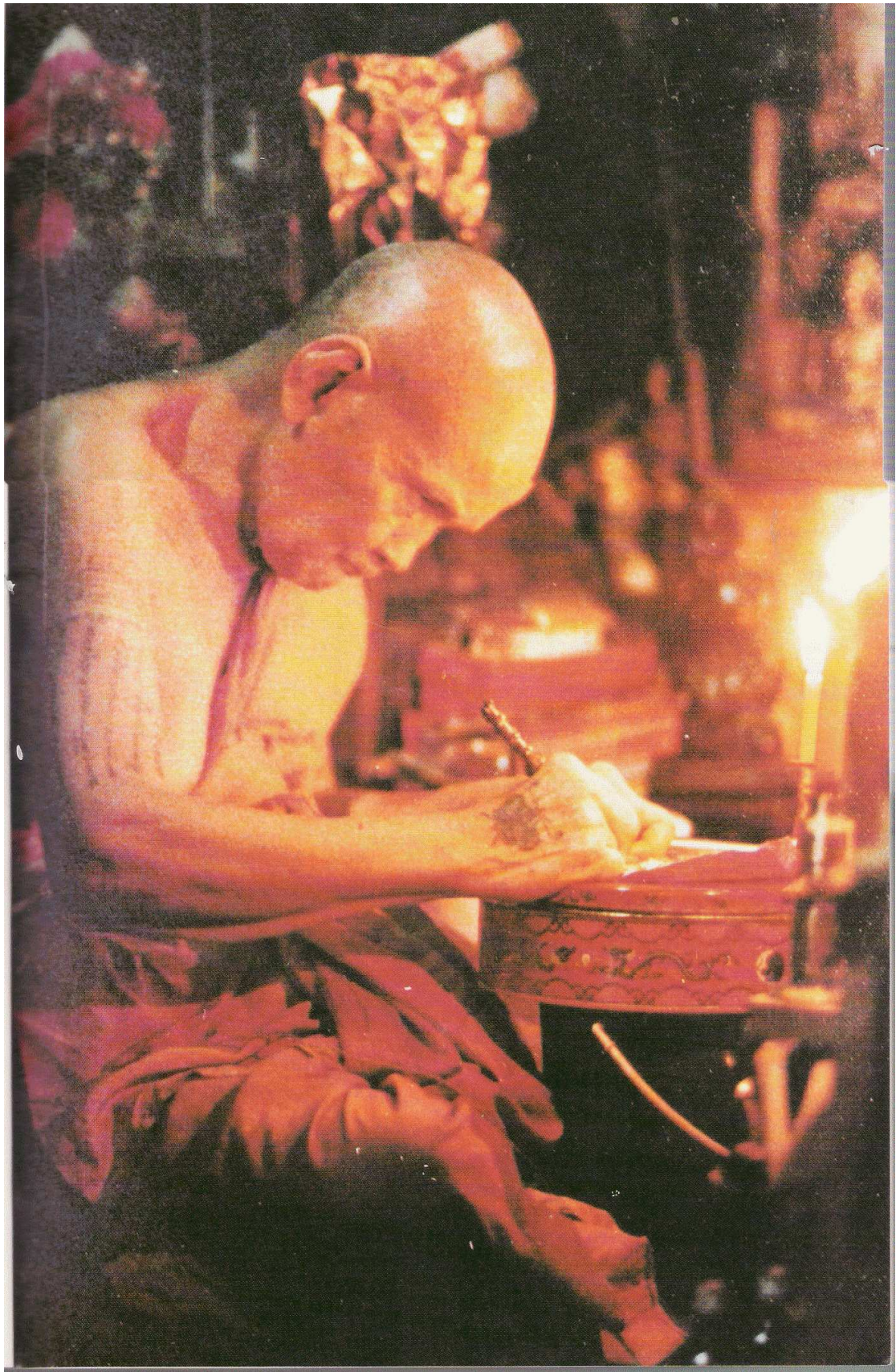
พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๖๐

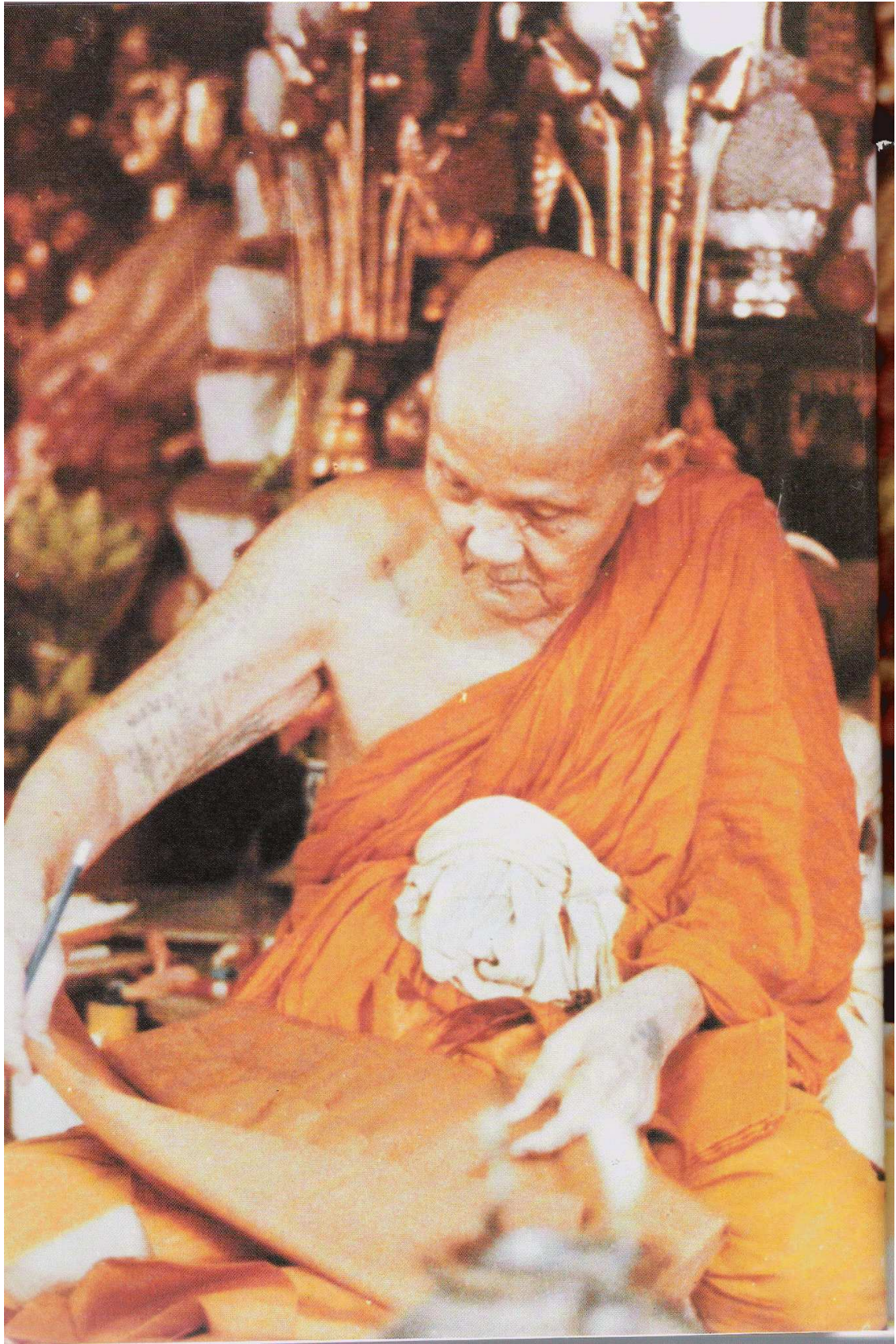
9/5/22 16:30

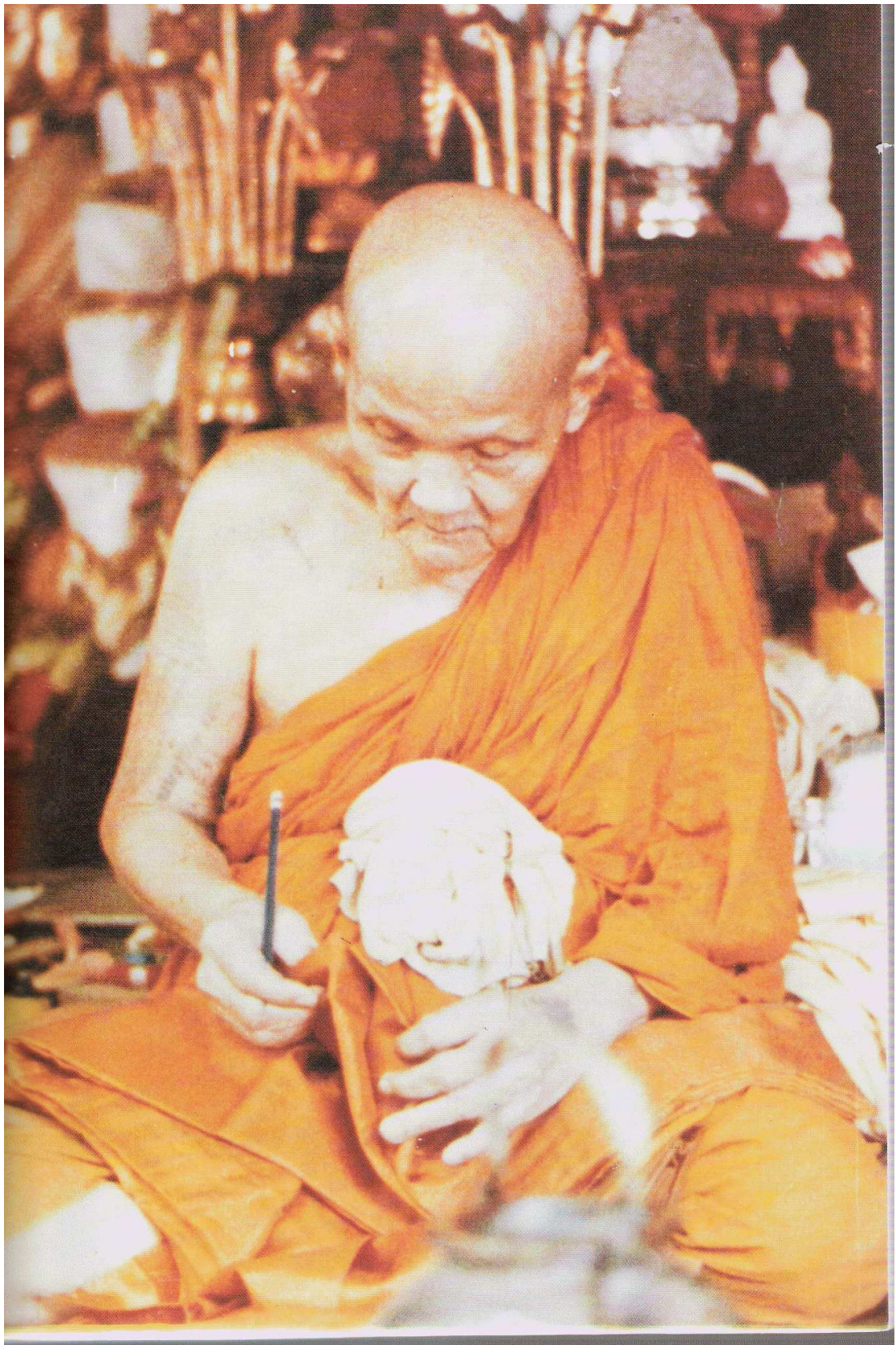
23 1.2. 45

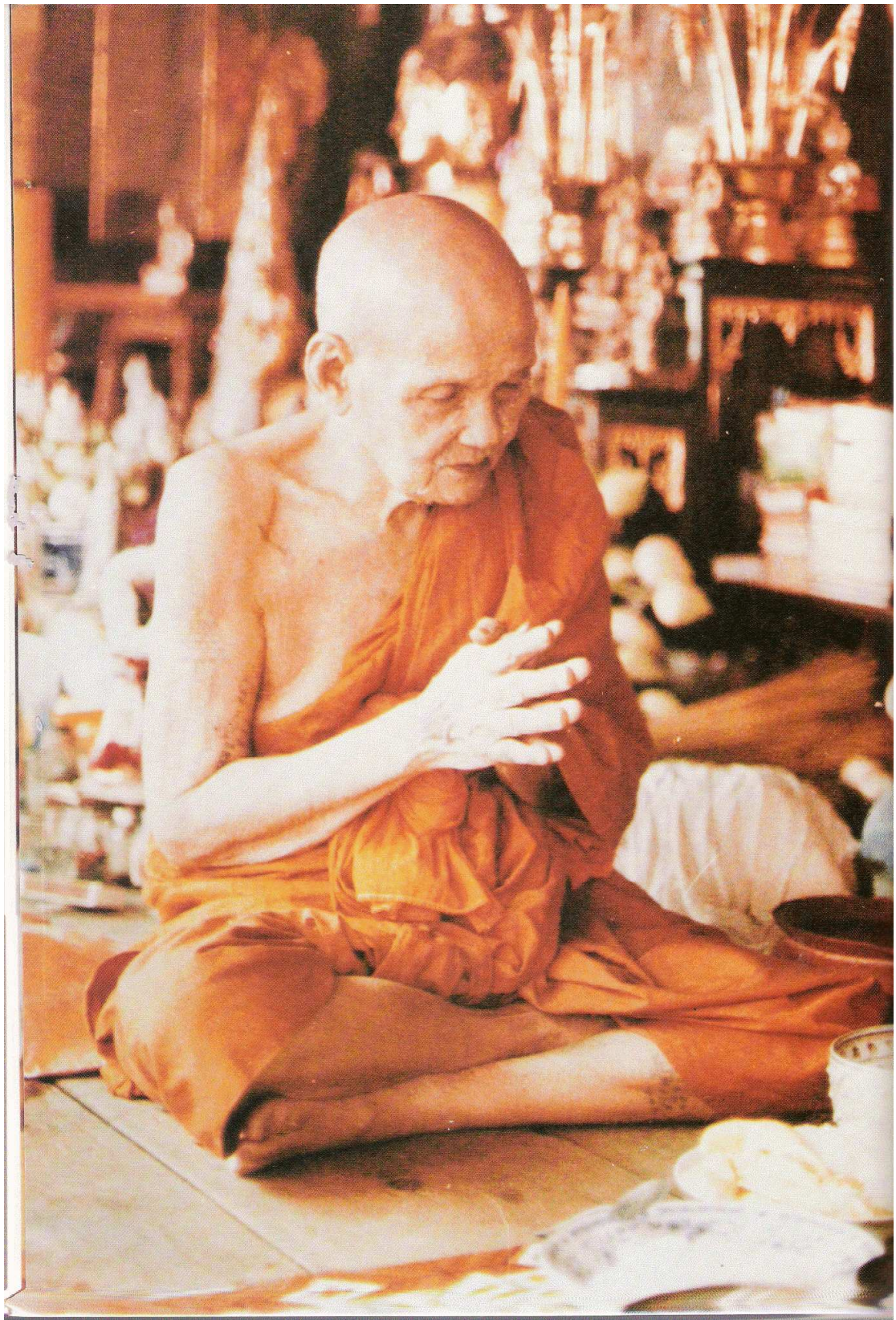

พุทธโธ สุตโธ กะรุณ ๗ มะหันณะโว
พระพุทธรูปเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระมหากรุณาธิคุณ คุณแห่งมรรณพ

สารบัญ

๑.	รำลึกพระคุณ (ครูบาบุญชุ่ม).....๑
๒.	ประวัติหลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ.....๗
๓.	ปฏิบัติธรรมแบบ สบาย สบาย.....๒๑
๔.	การสะเดาะเคราะห์ต่อชะตาตามหลักพระพุทธศาสนา.....๒๖
๕.	อภิญญาสมบัติ (ทิพย์แห่งจิต)
๕.๑.	พระโพธิสัตว์-หน่อพุทธภูมิ-การแบ่งภาค.....๓๕
๕.๒.	ความเป็นมา ความเป็นไป (ยวง พึ่งกุล).....๔๐ (หลวงปู่ทวดเป็นองค์เดียวกับหลวงพ่อดู่)
๕.๓.	การปลุกเสกวัตถุมงคลหลวงพ่อดู่รุ่นเปิดโลก.....๔๕
๕.๔.	พุทธนิมิต - ภูตพระเจ้า.....๕๓
๕.๕.	การเกิดพระธรรมธาตุ.....๖๓
๕.๖.	ปลุกเสกพระ ปลุกเสกใจ.....๖๖
๕.๗.	พิธีการสร้างพระกลางลาน๗๐
๕.๘.	การสร้างพระเครื่อง.....๗๒
๕.๙.	มูลเหตุของการสร้างพระพรหม และ ลูกแก้ว.....๗๗
๕.๑๐.	ความฝันอันสูงสุด.....๘๑
๕.๑๑.	พระอรหันต์มีจริงหรือไม่.....๘๓
๕.๑๒.	บารมีแห่งพระอรหันต์.....๘๖
๕.๑๓.	ลาวสองตะกวดและมอวีชาปอบ.....๘๘
๕.๑๔.	หลวงพ่อดู่ กับ หลวงพ่อคง.....๙๐
๕.๑๕.	น้ำใจของหลวงพ่อดู่ต่อในหลวง.....๙๑
๕.๑๖.	สุดยอดของการฝึกอภิญญาจิตของหลวงพ่อดู่.....๙๒
๕.๑๗.	มหาจักรพรรดิ.....๙๔
๕.๑๘.	นันทาทรรศนะเกี่ยวกับพระเครื่องบูชา.....๙๖
๕.๑๙.	ความเป็นห่วงของหลวงพ่อดู่ต่อประเทศชาติ.....๙๗
๕.๒๐.	พระเถระ.....๙๘
๖.	ธรรมะสว่างกลางดวงใจ
๖.๑.	วัดผลการปฏิบัติด้วยสิ่งใด.....๑๐๕

(ข)

๖.๒.	อานิสงส์การภาวนา.....	๑๐๘
๖.๓.	การอุทิศกุศลภายนอกและภายใน.....	๑๑๐
๖.๔.	อุเบกขาธรรม.....	๑๑๒
๖.๕.	หลักปฏิบัติธรรมของวัดสะแก.....	๑๑๕
๖.๖.	ที่มาของไตรสรณคมน์.....	๑๒๐
๖.๗.	ท่านสอนว่า	
-	พระขรรค์เพชร.....	๑๒๕
-	อย่าประมาท.....	๑๒๗
-	การบวชจิต-บวชใจ.....	๑๓๑
-	สมมุติ และ วิมุติ.....	๑๓๒
-	อุปมา ศีล สมาธิ ปัญญา.....	๑๓๓
-	หนึ่งในสี่.....	๑๓๔
-	แสงสว่างเป็นกิเลส.....	๑๓๕
-	ปลูกต้นธรรม.....	๑๓๖
-	เทวทูตทั้งสี่.....	๑๓๗
-	เรารักษาศีล ศีลรักษาเรา.....	๑๓๘
-	หลวงพ่อกวนกับศิษย์.....	๑๓๙
-	อารมณ์อัปยาคฤต.....	๑๔๐
-	ตรี โท เอก.....	๑๔๑
-	ต้องสำเร็จ.....	๑๔๒
-	จะเอาโลกหรือเอาธรรม.....	๑๔๓
-	แนะวิธีปฏิบัติ.....	๑๔๔
-	ควรทำหรือไม่.....	๑๔๕
-	สติธรรม.....	๑๔๖
-	ธรรมะจากของยา (บุหรี).....	๑๔๗
-	ธรรมะในโรงพยาบาล.....	๑๔๘
-	ธรรมโอวาท.....	๑๔๙
-	ของจริง ของปลอม.....	๑๕๐

(ค)

- คำสารภาพของศิษย์.....	๑๕๑
- ให้รู้จักบุญ.....	๑๕๒
- อุบายธรรมแก้ความกลัว.....	๑๕๓
- พระเฝ้าของหลวงพ่อ.....	๑๕๔
- ข้อควรคิด.....	๑๕๕
- ปรรายธรรม.....	๑๕๖
- ไม่พยากรณ์.....	๑๕๗
- จะตามมาเอง.....	๑๕๘
- แนะนำวิธีวางอารมณ์.....	๑๕๙
- อย่าพูดมาก.....	๑๖๐
- เชื่อจริงหรือไม่.....	๑๖๑
- คิดว่าไม่มีดี.....	๑๖๒
- พระที่คล่องใจ.....	๑๖๓
- จะเอาดีหรือว่าจะเอารวย.....	๑๖๔
- หลักพุทธศาสนา.....	๑๖๕
- แก้วที่เหตู.....	๑๖๖
- “พ พาน” ของหลวงพ่อ.....	๑๖๗
- การสอนของท่าน.....	๑๖๘
- หัดมองชั้นลึก.....	๑๖๙
- เวลาเป็นของมีค่า.....	๑๗๐
- ต้องทำจริง.....	๑๗๑
- จบของทำบุญ-อธิษฐานรับพร.....	๑๗๒
- อยากได้บุญมาก.....	๑๗๔
- ผีลองดี.....	๑๗๕
- โมทนาบุญ.....	๑๗๖
- ไม่ต้องลอง.....	๑๗๗
- พระดีที่หน้าเคารพ.....	๑๗๘
- พระดีที่หน้ารู้จัก.....	๑๘๐

- พระ หรือ พระ.....	๑๘๑
- ยอดพระกรรมฐาน.....	๑๘๒
- มรณสติ.....	๑๘๓
- ตายแล้วไม่เนา.....	๑๘๔
- รับผิดชอบต่อ.....	๑๘๕
- ไม่เคยโกหกใคร.....	๑๘๖
- ถวายกระทง.....	๑๘๗
- อย่าทำอถอย.....	๑๘๘
- อยากจะไปนิพพาน.....	๑๘๙
- ผู้หญิงไปได้หรือไม่.....	๑๙๐
- ผู้มีสติชอบ.....	๑๙๑
- ทางที่พ้นโลก.....	๑๙๒
- รูปธรรม นามธรรม.....	๑๙๓
- ใช้ให้เป็น.....	๑๙๖
- พระชำรุด.....	๑๙๗
- กำลังใจ.....	๑๙๘
- ทำพาสปอร์ตไปสวรรค์.....	๑๙๙
- ยุคพระศรีอารย์.....	๒๐๐
- ประสบการณ์รู้ดั่ง.....	๒๐๑
- เกินพอดี.....	๒๐๒
- บอกไม่ได้.....	๒๐๓
- อำนาจบุญ.....	๒๐๔
- กรรมเก่า.....	๒๐๕
- อาหารเรปฏิกุลสัญญา.....	๒๐๖
- สิบบุญ.....	๒๐๗
- ตายก่อนตาย.....	๒๐๙
- ผู้มีปกติอ่อนน้อม.....	๒๑๓
- อยู่ที่ใจ.....	๒๑๔

(จ)

- ปรับปรุงตัวเอง.....	๒๑๕
- ของจริงนั้นมีอยู่.....	๒๑๖
- ล้มให้รีบลุก.....	๒๑๗
- สันทนาธรรม.....	๒๑๘
- ผู้บอกทาง.....	๒๑๙
- อย่าทำเล่น.....	๒๒๐
- อะไรมีค่าที่สุด.....	๒๒๑
- นายระนาดเอก.....	๒๒๒
- พระไม้กวาด.....	๒๒๓
- โทษมันดา.....	๒๒๕
- หมาจิ้งจอกขี่เรือน.....	๒๒๖
- ลักไก่.....	๒๒๗
- เป็นของใคร.....	๒๒๘
- ใครชนะ.....	๒๒๙
- พระนิพนพาน.....	๒๓๐
- อนุสสติ.....	๒๓๑
- อย่าไปว่าเขา.....	๒๓๒
- ไฟไหม้ฟาง.....	๒๓๓
- วินัยแปลง.....	๒๓๔
๗. หลักปฏิบัติธรรมสำนักวัดสะแก.....	๒๓๗
๘. กรรณฐานที่หลวงพ่อดูสอน.....	๒๔๐
๙. บทสวดมหาจักรพรรดิ.....	๒๔๒
๑๐. คาถาอัญเชิญพระนเรศวร.....	๒๔๔
๑๑. ประวัติพระวรวงศ์ วิริยะธโร (หลวงตาม้า).....	๒๔๑
๑๒. ประวัติถ้ำเมืองนะ.....	๒๔๔
๑๓. พญาชมพูนดี ต้นตำนานพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ.....	๒๔๙
๑๔. เรื่องย่อ พญาชมพูนดี.....	๒๖๑
๑๕. พระบูชาและพระเครื่องของหลวงปู่.....	๒๖๕

ดวงใจ เป็นของมีค่าสำหรับมนุษย์และสัตว์ทุกรูปทุกนาม เพราะถ้าขาดดวงใจ คือ ตาย ตัวอย่างเช่น ทศกัณฐ์ก็ล้มตายจึงนำกลองดวงใจไปฝากพระฤาษี แต่ก็หนีไม่พ้นสิ่งที่ประทับติดแน่นในดวงใจ จึงไม่มีอะไรนอกจาก บุญ บาป ความชั่ว ความดี พระพุทธยของพระพุทธเจ้าบริสุทธิ์แจ่มใสจาก พระอมตธรรม ที่พระองค์ค้นคว้าและ พระมหากุณาธิคุณ ประกาศศาสนาให้ชาวประชาประพฤติปฏิบัติ เดินตามรอยพระ ยุคลบาท ผู้ที่ทำจริงเห็นจริงรู้ธรรมตามพระองค์ คือ พระสงฆ์ ซึ่งเป็นผู้สืบทอด ศาสนามากกว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้ว ดวงใจหรือจิตที่ไม่มีธรรม เป็นผู้มืดบอด เพราะความ ไม่รู้จึงสามารถทำอะไรก็ได้โดยขาดการยั้งคิด ต่อเมื่อมีผู้ชี้แนะทางพาเราออกจาก โลกมืดได้ เนื่องด้วยจิตที่ทรงคุณธรรมของท่านสว่างไสว ยังผลให้จิตของเราเริ่มสว่าง ขึ้น แม้เพียงเท่าแสงของหิ่งห้อย ก็ยังดีกว่าความมืดมน อนธกาล เป็นไหน ๆ เพราะ เหตุนี้ จึงมีเป็นการกล่าวเกินเลยไปแม้แต่น้อย จากพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อลูก ศิษย์ทั่วไปว่าท่านคือ

พระผู้จุดประทีปในดวงใจ

หลวงพ่อดู พรหมปัญโญ

**ความดีของท่านที่พวกเรารำลึกนึกถึงจึงประทับอยู่ใน
ดวงตาดวงใจของพวกเราตลอดมาและตลอดไป**

เมตตา พระมากล้น เกินใคร พ่อนา
กรุณา เพื่อให้ทุกข์ เหือดสิ้น
มุทิตา ผ่องใส เมื่อศิษย์ได้ดี
อุเบกขา ตัดสิน วิสัยเกินกรรม

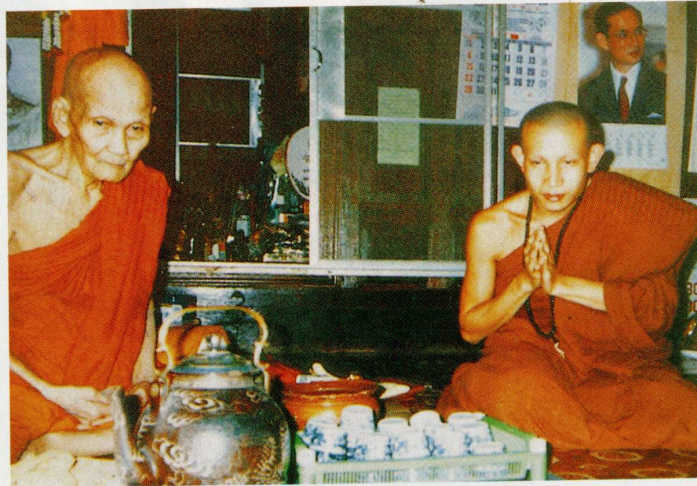
พระ ทรงคุณสุดอ้าง
พรหม ประทานเมตตา
ปัญ ปราบภิเษคณา
โณ จักสถิตย่นามนี้

พรรณา ลั่นเออย
พร้าชี้
ดั่งงาย ฤาพ่อ
คู่ฟ้านิรันดร์

ททรา จ มหันทา จ เฮพาลา เย จ ปณติตา สห เพ มจจุว สึง ยนุติ สหเพ มจจุ ปรายนา
ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ ทั้งเขลา ทั้งฉลาด
ล้วนไปสู่อำนาจแห่งความตาย ล้วนมีความตายเป็นเบื้องหน้า

นัย - ที. มหา. ๑๐/๑๔๑. ชุ. ๒๕/๔๔๘

ครูบา บุญชุ่ม เมื่อครั้งมานมัสการ หลวงพ่อตู้ ที่วัดสะแก

ครูบาบุญชุ่ม ญาณสจฺวโร
วัดพระธาตุดอนเรือง เมืองพง อ.ท่าช้างเหล็ก รัฐเชียงตุง พม่า

~~~~~

รำลึกพระคุณ

~~~~~

อาตมาพระบุญชุ่ม ญาณสวโร จำพรรษาอยู่ที่พระธาตุดอนเรือง เมืองพงษเขตพม่า ในพรรษาที่ ๒ อาตมาได้มีมติเห็นหลวงปู่แก่เฒ่าองค์หนึ่ง อายุประมาณ ๘๐ ถึง ๙๐ ปี มาเทศน์ให้ฟังตอนที่อาตมาได้เข้ากรรมปฏิบัติไม่พูด ๗ วัน ท่านเทศน์สอนเรื่องการปฏิบัติให้มีสติและให้อยู่สันโดษ มีขันติ เมตตา และความเพียร ให้ถึงความพ้นทุกข์ ให้ดับเสียสิ้นชาติ ชรา พยาธิ มรณะ ให้ถึงซึ่งพระนิพพานเป็นที่สิ้นสุด ท่านเทศน์เป็นภาษาบาลี และแปลเป็นภาษาไทยให้ฟังอย่างชัดเจน แล้วท่านก็เทศน์สอนเรื่องปัจจุสมุปบาทและเทศน์ให้ฟังอีกหลายอย่าง อาตมารู้สึกปิติและอิ่มเอิบในรสพระธรรมของท่าน อาตมาจึงนึกถึงหลวงปู่องค์นั้นเสมอว่าท่านนั้นเป็นใคร และยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ได้แต่กราบขอพรท่านตลอดทุกวัน

ต่อมาไม่นานหลวงปู่โง่น โสรโย วัดพระพุทโธบาทเขารวก อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ท่านเป็นอาจารย์องค์สุดท้ายของอาตมา ที่ท่านได้ส่งตัวอาตมาไปทำ ความเพียรที่ภูเขาหิมालัยประเทศเนปาล แล้วท่านก็ไปรับกลับมาบวชพระที่เชียงใหม่ และอาตมาก็มาจำพรรษาที่พม่า พอดีอาตมามาทำบุญคล้ายวันเกิดวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๑ อาตมาได้อาราธนาให้หลวงปู่โง่นได้โปรดเมตตามารับเครื่องไทยทานในวันที่ ๔ หลวงปู่โง่นค้างคืนที่พระธาตุดอนเรือง ท่านได้เอ่ยถึงหลวงปู่ดู่ วัดสะแก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ว่าเป็นพระที่มีเมตตาองค์หนึ่งในอยุธยาได้เป็นพระอริยบุคคลองค์หนึ่ง อาตมาได้ยินก็อิ่มเอิบ ปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง อยากจะไปกราบไหว้บูชาพระองค์นั้น

พอดีอาตมาได้ไปทำบุญวันคล้ายวันเกิดหลวงปู่โง่น พอเสร็จก็ขออนุญาตหลวงปู่โง่นไปกราบหลวงปู่ดู่ หลวงปู่โง่นก็อนุญาตและเขียนจดหมายกำกับไปด้วย พอไปถึงวัดสะแกก็เข้าไปกราบหลวงปู่ดู่ ท่านกำลังนั่งรับแขกอยู่ที่กุฏิไม้ พอได้เห็นหลวงปู่ดู่ก็นึกขึ้นได้ เหมือนในนิมิตตอนเข้ากรรม (หลวงปู่เฒ่าองค์นั้นก็คือหลวงปู่ดู่ตัวเอง) จึงก้มกราบขอพรท่าน ท่านก็ให้พรแล้วยังถวายผ้าไตรกับพระพุทธรูป ๒ องค์ รูปเหมือนหลวงปู่ทวด ๑ องค์แก่อาตมา และอาตมาก็ถวายน้ำผึ้งและยา ท่านยิ้มแย้มมีเมตตาที่สุด อาตมาเอาพระบรมสารีริกธาตุอันอมถวายหลวงปู่ดู่ ท่านพูดว่า “เราเพิ่งพูด

เรื่องพระธาตุเมื่อตะกี้ บัดนี้ท่านเอาพระธาตุมาถวายเป็นนิมิตหมายมงคลยิ่ง” หลวงปู่ก็ให้พรด้วยใบหน้าที่ยิ้มเอิบ อาตมาได้เอาพระธาตุอีกส่วนหนึ่ง และลูกประจำให้หลวงปู่ปลูกเสกอธิษฐานจิต ท่านมีลูกศิษย์หนุ่มคนหนึ่งอายุประมาณ ๒๖ หลวงปู่ถามลูกศิษย์ว่า “สว่างไหม เห็นชัดไหม มองไปให้ลึกๆ” ลูกศิษย์ก็ตอบว่า “เห็นแล้วสว่างแล้ว” หลวงปู่จึงปลูกเสกหลังตาอธิษฐานพระธาตุ และลูกประจำ แล้วท่านก็บอกว่า “พระธาตุนี้ไปอยู่มาหลายแห่งแล้ว เคยอยู่ที่พระธาตุนครปฐม และพระธาตุนครพนม” หลวงปู่ท่านสั่งให้เก็บรักษาและบูชาให้ดี อาตมาจึงกราบนมัสการลาหลวงปู่กลับวัดพระธาตุดอนเรื่อง อาตมาระลึกถึงบูชาพระคุณหลวงปู่ผู้มีได้ขาด

ต่อมาไม่นาน อาตมาก็ได้ไปกราบหลวงปู่อีกครั้ง หลวงปู่ท่านก็แนะนำสั่งสอนให้เร่งความเพียรหลวงปู่คงอยู่ไม่นาน อาตมาก็กลับวัดมาปฏิบัติธรรมตามคำสอนของหลวงปู่ด้วยความอุทิศสละ ยังนึกอยู่ในใจว่าถ้ามีโอกาสจะไปอุปัฏฐากหลวงปู่

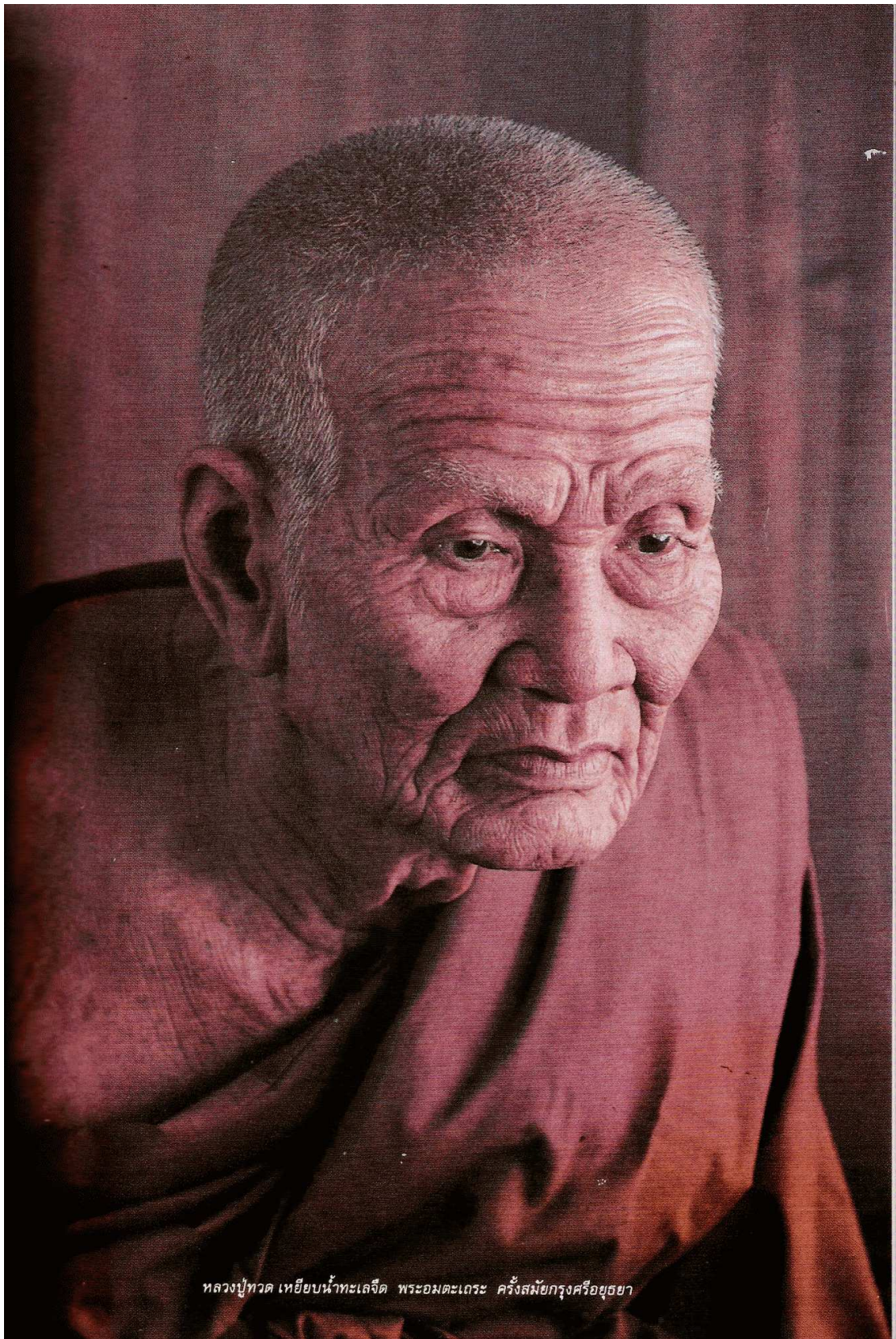
อยู่อีกไม่นาน อาตมาก็ได้ยินข่าวว่าหลวงปู่ท่านละสังขารเสียแล้ว เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง อาตมารู้สึกสังเวช และเสียดายหลวงปู่อย่างมาก ที่ท่านมีเมตตาอบรมสั่งสอนอาตมาซึ่งชีวิตนี้หาไม่ได้อีกแล้ว จึงนึกถึงมรณสติกรรมฐานเป็นอารมณ์ ปลงเข้าไปในไตรลักษณ์เป็นกฎธรรมชาติ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อาตมาจึงอธิษฐานตั้งใจปฏิบัติธรรมตามคำสอนของหลวงปู่ทุกอย่าง ให้ถึงความพ้นทุกข์ พระนิพพานเป็นที่สิ้นสุด

หลวงปู่ท่านมรณภาพสิ้นไป เปรียบเสมือนดวงอาทิตย์ที่ให้ความสว่างส่องแจ้งในโลกและดับไป อุปมาเหมือนดังดวงประทีปที่ให้ความสว่างไสวแก่ลูกศิษย์ได้ดับไป ถึงแม้พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้มรณะไปแล้ว แต่บุญญาบารมีที่ท่านเมตตา รอยยิ้ม อันยิ้มเอิบยังปรากฏฝังอยู่ในดวงใจของอาตมามีอาจลืมิได้ ถ้าหลวงปู่มีญาณรับทราบ และแผ่บารมีเมตตาลูกศิษย์ลูกหาทุกคน ขอให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ เข้าสู่พระนิพพานเป็นอมตะแต่ท่านเทอญ

อาตมาขอกราบคารวะพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้พรหมปัญญา ด้วยความเคารพบูชาสูงสุด

(พระบุญชุ่ม ญาณสวโร)

วัดพระธาตุดอนเรื่อง เมืองพงษ์ เขตพม่า

หลวงปู่ทวด เขยิบน้ำทะเลจืด พระอมตะเถระ ครั้นสมัยกรุงศรีอยุธยา

พระอุบลาย์ ถิ่น วัดพระญาติการาม จ.พระนครศรีอยุธยา

รอยยิ้มแห่งเมตตาธรรม ของหลวงปู่ดู่

ประวัติ หลวงปู่ พรหมปัญโญ

ชาติภูมิ

พระคุณเจ้าหลวงปู่ พรหมปัญโญ มีชาติกำเนิดในสกุล หนูศรี เดิมชื่อตู้ เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๔๗ ตรงกับวันศุกร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะโรง ซึ่งเป็นวันเพ็ญวิสาขปุณณมี ณ บ้านข้าวเม่า ตำบลข้าวเม่า อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

โยมบิดาชื่อ พุด โยมมารดาชื่อ พ่วง ท่านมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ๓ คน ท่านเป็นบุตรคนสุดท้อง มีโยมพี่สาวอีก ๒ คน มีชื่อตามลำดับดังนี้

๑. พี่สาวชื่อ ทองคำ สุนิมิตร
๒. พี่สาวชื่อ สุ่ม พึ่งกุศล
๓. ตัวท่าน

ปฐมวัยและการศึกษาเบื้องต้น

ชีวิตในวัยเด็กของท่านดูจะขาดความอบอุ่นอยู่มาก ด้วยกำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เยาว์วัย นายยวง พึ่งกุศล ซึ่งมีศักดิ์เป็นหลานของท่านได้เล่าให้ฟังว่า บิดามารดาของท่านมีอาชีพทำนา โดยนอกฤดูทำนาจะมีอาชีพทำขนมไข่มงคลขาย เมื่อตอนที่ท่านเป็นเด็กทารก มีเหตุการณ์สำคัญที่ควรจะบันทึกไว้คือ วันหนึ่งซึ่งเป็นหน้าน้ำขึ้นที่บิดามารดาของท่านกำลังทอดขนมมงคลอยู่นั้น ท่านซึ่งถูกวางอยู่บนเบาะนอกชานคนเดียว ไม่ทราบด้วยเหตุใดตัวท่านได้กลิ้งตกน้ำทั้งคนทั้งเบาะแต่เป็นที่ยึดจรรยงที่ตัวท่านไม่จมน้ำ กลับลอยน้ำจนไปติดอยู่ข้างรั้ว กระทั่งสุนัขเลี้ยงที่บ้านท่านมาเห็นเข้าจึงได้เห่าพร้อมกับวิ่งกลับไปกลับมาระหว่างตัวท่านกับมารดาท่าน เมื่อมารดาท่านเดินตามสุนัขเลี้ยงออกมา จึงได้พบท่านลอยน้ำติดอยู่ที่ข้างรั้ว ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้มารดาท่านเชื่อมั่นว่า ท่านจะต้องเป็นผู้มีบุญวาสนามากมาเกิด

ในโลกนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากทุกข์ ทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นที่ตั้งอยู่ ทุกข์เท่านั้นที่ดับไป พึงมองเห็นโลกนี้เป็นความว่างเปล่าว่างเปล่าจากตัวตนที่เที่ยงแท้

บุคคลใดก็ตามที่ยึดมั่น หมายถึงมั่นแม้ว่าเป็นลูกของตน สามิภรรยาของตน บิดามารดาของตนหรือวัตถุสิ่งของของตน เมื่อความไม่เที่ยงมาถึง ความเสื่อมสลายย่อมบังเกิดขึ้นกับสิ่งเหล่านั้นอันเป็นธรรมดาโลก การพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รักที่พอใจ จึงนำมาซึ่งความทุกข์ระทมใจของผู้ยึดมั่นหมายมั่นนั้น

มารดาของท่านได้ถึงแก่กรรมตั้งแต่ท่านยังเป็นทารกอยู่ ต่อมาบิดาของท่านจากไปอีก ขณะท่านมีอายุเพียง ๔ ขวบเท่านั้น ท่านจึงต้องกำพร้าบิดามารดาตั้งแต่วัยยังเป็นเด็กเล็กจำความไม่ได้

ท่านได้อาศัยอยู่กับยาย โดยมีโยมพี่สาวชื่อ สุ่ม เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ และท่านก็ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนที่วัดกลางคลองสระบัว วัดประดู่ทรงธรรม และวัดนิเวศน์ธรรมประวัติ

สู่เพศพรหมจรรย์

เมื่อท่านอายุได้ ๒๑ ปีก็ได้เข้าพิธีบรรพชาอุปสมบท เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ ตรงกับวันอาทิตย์ แรม ๔ ค่ำ เดือน ๖ ณ วัดสะแก ตำบลธนู อำเภอกุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีหลวงพ่อกั่น เจ้าอาวาสวัดพระญาติการาม เป็นพระอุปัชฌาย์ มีหลวงพ่อดำ เจ้าอาวาสวัดสะแก ขณะนั้นเป็นพระกรรมวาจาจารย์ และมีหลวงพ่อนาย วัดกลางคลองสระบัว เป็นพระอนุศาสนจารย์ ได้รับฉายาว่า “พรหมปัญโญ”

ในพรรษาแรก ๆ นั้น ท่านได้ศึกษาพระปริยัติธรรม ที่วัดประดู่ทรงธรรม ซึ่งในสมัยนั้นเรียกว่าวัดประดู่โรงธรรม โดยมีพระอาจารย์ผู้สอนคือ ท่านเจ้าคุณเนื่อง, พระครูชม และหลวงพ่อรอด (เสือ) เป็นต้น

ในด้านการปฏิบัติพระกรรมฐานนั้น ท่านก็ได้ศึกษากับหลวงพ่อกั่น ผู้เป็นอุปัชฌายะ และหลวงพ่อกา ศิษย์องค์สำคัญของหลวงพ่อกั่น ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของท่าน เมื่อท่านบวชได้พรรษาที่ ๒ ประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๔๖๙ หลวงพ่อกั่นก็มรณภาพ ท่านจึงได้ศึกษาหาความรู้จากหลวงพ่อกาเป็นสำคัญ นอกจากนี้ท่านยังได้ศึกษาจากตำหรับตำราที่มีอยู่ในชาดกบ้าง จากธรรมบทบ้าง และด้วยความที่ท่านเป็นผู้ที่รักการศึกษาค้นคว้า ท่านจึงได้เดินทางไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากพระอาจารย์อีกหลายท่านที่จังหวัดสุพรรณบุรี และสระบุรี

ประมาณพรรษาที่ ๓ ท่านก็ได้เดินธุดงค์ โดยมีสถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาเป็นจุดหมายปลายทาง กล่าวคือเดินทางออกจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยามุ่งตรงสู่จังหวัดสระบุรี กราบนมัสการพระพุทธฉายและรอยพระพุทธบาท จากนั้นท่านเดินธุดงค์ไปยังจังหวัดสิงห์บุรี สุพรรณบุรี และกาญจนบุรี ท่านได้ใช้เวลาเดินธุดงค์ประมาณ ๓ เดือน จนกระทั่งอาพาธจึงได้พักการธุดงค์

หลวงพ่อดูท่านได้ถือข้อวัตร คือฉันอาหารมื้อเดียวมาตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๐๐ แต่ภายหลังคือประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เหล่าสาธุศิษย์ได้กราบนิมนต์ให้ท่านฉัน ๒ มื้อเนื่องจากความชราภาพ ประกอบกับต้องรับแขกมากขึ้น ท่านจึงได้ผ่อนปรนตามความเหมาะสมแห่งอภาพ แต่เมื่อถามความเห็นของท่านจึงทราบว่าคุณต้องการโปรดญาติโยมที่มาจากที่ไกล ๆ จะได้มีโอกาสทำบุญ

หลวงพ่อดูท่านได้ตัดสินใจไม่รับกิจนิมนต์ไปนอกวัดตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ส่วนที่นาอันเป็นสมบัติดั้งเดิมของท่าน ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๓๐ ไร่ ท่านก็แบ่งให้กับหลาน ๆ ของท่าน ซึ่งในจำนวนนี้ นายยวง พิงกุศล ผู้เป็นบุตรของ นางสาวส้ม โยมพี่สาวคนกลางที่เคยเลี้ยงดูท่านมาตลอด ก็ได้รับส่วนแบ่งที่นาจากท่านด้วยจำนวน ๑๘ ไร่เศษ แต่ด้วยความที่นายยวงผู้เป็นหลานของท่านนี้ไม่มีทายาท จึงคิดปรึกษากับนางถมยา ผู้ภรรยา เห็นควรให้ยกเป็นสาธารณะประโยชน์ คือยกที่ดินแปลงนี้ให้กับโรงเรียนวัดสะแก ซึ่งหลวงพ่อดูท่านก็มอบนาในกุศลเจตนาของคนทั้งสอง

ในเรื่องการสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น ท่านได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ มิได้ละเลย นอกจากนี้ท่านยังได้สอนหนังสือให้เด็ก ๆ ในวัด ให้อ่านเขียนและทำเลขได้ทั้งชายหญิง

อยู่มาวันหนึ่งเข้าใจว่าก่อนปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เล็กน้อย หลังจากที่หลวงพ่อดูสวดมนต์ทำวัตรเย็นและปฏิบัติกิจส่วนตัว เสร็จเรียบร้อยแล้วท่านก็จำวัด เกิดนิมิตไปว่าท่านได้ฉันทาที่มีแสงสว่างเข้าไป ๓ ดวง ในขณะที่กำลังฉันอยู่นั้นก็รู้สึกว่ารอบ ๆ ดีก็เลยฉันทาเข้าไปทั้งหมดแล้วจึงตกใจตื่น เมื่อท่านมาพิจารณาใคร่ครวญถึงนิมิตที่เกิดขึ้นเข้าใจได้ว่า แก้ว ๓ ดวงนั้นจะต้องเป็นแก้ว ๓ ประการ ได้แก่พระไตรสรณคมณ์ พอว่า “พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ อัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ” ก็เกิดอัศจรรย์ขึ้นในจิตท่าน จนเกิดความมั่นใจว่าพระไตรสรณคมณ์นี้เป็นแก่นแท้ และรากแก้วของพระพุทธศาสนา การสมาทานศีล ๕ ศีล ๘ หรือการขอพรพรพาอุปสมบท ก็ต้องว่าไตรสรณคมณ์นี้ทุกครั้ง ท่านจึงกำหนดเอาเป็นองค์ภาวนา

เน้นหนักที่การปฏิบัติ

หลวงพ่อดูท่านให้ความสำคัญอย่างมากในเรื่องของการปฏิบัติสมาธิภาวนา ท่านว่า “ถ้าไม่เอา (ปฏิบัติ) เป็นเจ้าเสียดีกว่า” ในสมัยก่อนเมื่อตอนที่ศาลาปฏิบัติธรรมหน้ากุฏิท่านยังสร้างไม่เสร็จนั้น ท่านก็เมตตาให้ใช้ห้องส่วนตัวที่ท่านใช้จำวัดเป็นที่รับรองสาธุศิษย์ และผู้สนใจได้ใช้เป็นที่พักปฏิบัติธรรม ซึ่งนับเป็นความเมตตาอย่างสูง

สำหรับผู้ที่ไม่ทราบนัยสการท่านบ่อย ๆ หรือมีโอกาสได้ฟังท่านสนทนาธรรม ก็คงได้เห็นลีลาการสอนของท่าน ที่จะโน้มน้าวผู้ฟังให้วกเข้าสู่การปรับปรุงแก้ไขตนเอง เช่น ครั้งหนึ่งมีลูกศิษย์วิพากษ์วิจารณ์คนนั้นคนนี้ ให้ท่านฟังในเชิงว่ากล่าวว่าเป็นต้นเหตุของปัญหา และความยุ่งยาก แทนที่ท่านจะเออออไปตาม อันจะทำให้เรื่องยิ่งบานปลายออกไป ท่านกลับปราบว่า “เรื่องของคนอื่น เราไปแก้ไขไม่ได้ ที่แก้ไขได้คือตัวเรา แก้ข้างนอกเป็นเรื่องโลก แต่แก้ที่ตัวเราเป็นเรื่องธรรม”

แม้ว่าหลวงพ่อดูจะรับรองในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่อง ที่ท่านอธิษฐานจิตให้ แต่สิ่งที่ท่านยกไว้เหนือกว่านั้นก็คือ การปฏิบัติ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของท่านที่ว่า “เอาของจริงดีกว่า พุทธัง อัมมัง สังฆัง สรณัง คัจฉามิ นี่แหละของแท้” จากคำพูดนี้จึงเสมือนเป็นการยืนยันว่า การปฏิบัติภาวนานี้แหละเป็นที่สุดแห่งเครื่องรางของขลัง

เพราะคนบางคน แม้แขวนพระที่ผู้ทรงคุณวิเศษอธิษฐานจิตให้ก็ตาม ก็เชื่อว่า จะรอดปลอดภัย อยู่ดีมีสุขไปทุกกรณี อย่างไรก็ตามเสียทุกคนไม่อาจหลีกเลี่ยงภัยวิบากกรรมที่ตนสร้างไว้ ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า **สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็คือ กรรม**

ดังนั้นจึงมีแต่ พระสติ พระปัญญา ที่ฝึกฝนอบรมมาดีแล้วเท่านั้น ที่จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติรู้เท่าทัน และพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาและสิ่งกระทบต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิตอย่างไม่ทุกข์ใจ ดุจว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเสมือนฤดูกาลที่ผ่านเข้ามาในชีวิต บางครั้งก็ร้อนบางครั้งก็หนาว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นไปตามธรรมดาโลก

คำสอนของหลวงพ่อดูจึงสรุปลงที่ การใช้ชีวิตอย่างคนไม่ประมาทนั้นหมายถึงว่า สิ่งที่จะต้องเป็นไปพร้อม ๆ กันก็คือ ความพากเพียรที่ลงสู่ภาคปฏิบัติในมรรควิถีที่เป็นสาระแห่งชีวิตของผู้ไม่ประมาท ดังที่ท่านพูดย้ำเสมอ ๆ ว่า “หมั่นทำเข้าไว้ ๆ”

อ่อนน้อมถ่อมตน

นอกจากความอดทนอดกลั้นอันยิ่งแล้ว หลวงพ่อคู่ยังเป็นแบบอย่างของผู้ไม่ถือตัว วางตัวเสมอต้นเสมอปลายไม่ยกตนข่มผู้อื่น เมื่อครั้งที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เสี้ยม) วัดสุทัศน์เทพวรารามหรือที่เรียกกันว่า “ท่านเจ้าคุณเสี้ยม” ซึ่งมีอายุพรรษามากกว่าหลวงพ่อคู่ ๑ พรรษามานมัสการหลวงพ่อ โดยยกย่องเป็นครูเป็นอาจารย์ แต่เมื่อท่านเจ้าคุณเสี้ยมกราบหลวงพ่อเสร็จแล้ว หลวงพ่อท่านก็กราบตอบเรียกว่า ต่างองค์ต่างกราบซึ่งกันและกัน เป็นภาพที่พบเห็นได้ยากเหลือเกินในโลกที่ผู้คนทั้งหลายมีแต่จะเติบโตใหญ่ ทางด้านทิฐิมานะ ความถือตัว อวดดี ยกตนข่มท่าน ปลอ่ยให้กิเลสตัวหลงออกเรี่ยราด เทียวประกาศให้ผู้คนทั้งหลายได้รู้ว่าตนดีตนเก่ง โดยเจ้าตัวก็ไม่ว่าถูกกิเลสขึ้นขี่คอพาบวงการให้เป็นไป

หลวงพ่อดูไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติธรรมในสำนักไหน ๆ ในเชิงลบหลู่หรือเปรียบเทียบกับดูถูกดูหมิ่น ท่านว่า “คนดีนะ เขาไม่ตีใคร” ซึ่งลูกศิษย์ทั้งหลายได้ถือเป็นแบบอย่าง

หลวงพ่อดูเป็นพระที่พูดน้อย ไม่มากโอ้อวด ท่านจะพูดย่ออยู่แต่ในเรื่องของการปฏิบัติธรรมและความไม่ประมาท เช่น “ของดีอยู่ที่ตัวเราหมั่นทำ(ปฏิบัติ)เข้าไว้”, “ให้หมั่นดูจิต รักษาจิต” “อย่าลืมตัวตาย” และ “ให้หมั่นพิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา” เป็นต้น

อุบายธรรม

หลวงพ่อดูเป็นผู้ที่มีอุบายธรรมลึกซึ้ง สามารถขัดเกลาจิตใจคนอย่างค่อยเป็นค่อยไป มิได้เร่งรัดเอาผล เช่น ครั้งหนึ่งมีนักเลงเหล้าติดตามเพื่อนซึ่งเป็นลูกศิษย์มากราบนมัสการท่าน สนทนากันได้สักพักหนึ่งนักเลงเหล้าผู้นั้นก็แย้งว่า “จะให้ผมสมาทานศีลและปฏิบัติได้ยังไง ก็ผมยังกินเหล้าเมายาอยู่นี่ครับ” หลวงพ่อดูท่านก็ตอบว่า “เอ็งจะกินก็กินไปซิข้าไม่ว่า แต่ให้เอ็งปฏิบัติให้ช้าวันละ ๕ นาทีก็พอ” นักเลงเหล้าผู้นั้นเห็นว่านั่งสมาธิแค่วันละ ๕ นาที ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร จึงได้ตอบปากรับคำจากหลวงพ่อดู ด้วยความที่เป็นคนมีนิสัยทำอะไรทำจริง ชื่อสัตย์ต่อตัวเอง ทำให้เขาสามารถปฏิบัติได้สม่ำเสมอเรื่อยมามิได้ขาดแม้แต่วันเดียว บางครั้งถึงกับงดไปกินเหล้ากับเพื่อน ๆ เพราะได้เวลานั่งปฏิบัติ จิตของเขาเริ่มเสพคุ้นกับความสุขสงบจาก

การที่จิตเป็นสมาธิ ไม่ช้าไม่นานเขาก็สามารถเลิกเหล้าได้โดยไม่รู้ตัว ด้วยอุบายธรรม ที่น้อมนำมาจากหลวงพ่อก่อน ต่อมาเขาได้มีโอกาสมานมัสการท่านอีกครั้ง ที่นั่นหลวงพ่อดู ท่านให้โอวาทว่า “ที่แกปฏิบัติอยู่ให้รู้ไว้ว่าไม่ใช่เพื่อข้า แต่เพื่อตัวแกเอง” คำพูดของ หลวงพ่อทำให้เขาเข้าใจอะไรมากขึ้น ศรัทธาและเห็นความเพียรต่อการปฏิบัติ ก็มี มากขึ้นตามลำดับ ถัดจากนั้นอีกประมาณ ๔ ปี เขาผู้ที่อดีตเคยเป็นนักเลงเหล้าก็ละ เพศฆราวาสเข้าสู่เพศบรรพชิต ตั้งใจปฏิบัติธรรมอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

อีกครั้งหนึ่ง ชาวบ้านหาปลามานมัสการท่าน ก่อนกลับท่านก็ให้เขาสมาทาน ศีล ๕ เขาเกิดตะขิดตะขวงใจกราบเรียนท่านว่า “ผมไม่กล้าสมาทานศีล ๕ เพราะรู้ว่า เดียวก็ต้องไปจับปลา จับกุ้ง มันเป็นอาชีพของผมครับ” หลวงพ่อดูเขาด้วยความ เมตตาว่า “แกจะรู้หรือว่า แกจะตายเมื่อไหร่ ไม่แน่ว่าแกเดินออกไปจากกุฏิข้าแล้ว อาจถูกงูกัดตายเสียกลางทางก่อนไปจับปลา จับกุ้งก็ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อตอนนี้อย่ายัง ใจไม่ได้ทำบาปกรรมอะไร ยังไง ๆ ก็ให้มีศีลไว้ก่อน ถึงจะมีศีลขาดก็ยังดีกว่าไม่มีศีล”

และอีกครั้งหนึ่ง มีนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒ คน ซึ่งเป็นลูกศิษย์ ท่านมาราบลาท่านพร้อมกับเรียนให้ท่านทราบว่าจะเดินทางไปพักค้างเพื่อปฏิบัติ ธรรมกับท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ท่านฟังแล้วก็ยกมือพนมขึ้นไหว้ไปทางข้าง ๆ พร้อมกับพูดว่า “ข้าโมทนากับพวกแก ด้วย ตัวข้าไม่มีโอกาส”

ไม่มีเลยที่ท่านจะห้ามปราม หรือแสดงอาการที่เรียกว่าหวงลูกศิษย์ ตรงกัน ข้ามมีแต่จะส่งเสริม สนับสนุน ให้กำลังใจ เพื่อให้ลูกศิษย์ของท่านชวนช่วยในการ ปฏิบัติธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไป แต่ถ้าเป็นกรณีที่มิใช่ลูกศิษย์มาเรียนให้ท่านทราบถึงครูอาจารย์ องค์นั้นองค์นี้ ในลักษณะตื่นครูอาจารย์ท่านก็จะปรามเพื่อวกเข้าสู่เจ้าตัว โดยพูด เตือนสติว่า “ครูอาจารย์ดี ๆ มีอยู่มากมาย แต่สำคัญที่ว่าต้องปฏิบัติให้จริง สอนตัว เองให้มาก นั้นแหละจึงจะดี”

ในเรื่องอุบายธรรมของท่านนั้นมีอยู่มากมาย แต่การนำมาเรียบเรียงลงใน ประวัติท่านครั้งนี้จำกัดเพียงแค่ว่าที่ประสบกับตัวผู้เรียบเรียงและที่ได้ยินได้ฟังจากบุคคล ไกลชิดเท่านั้น จึงนับว่ายังพ่องอยู่มาก อย่างไรก็ตามก็ดีอุบายธรรมของท่านเท่าที่ได้เรียบ เรียงไว้แล้วนี้ ก็คงพอใช้เทียบเคียงให้เห็นลีลาและปัญญาธรรมของผู้เป็นครูอาจารย์ สอนคนอย่างหลวงพ่อดู...ผู้จุดประทีปในดวงใจ... ของลูกศิษย์ทุกคนได้ตามสมควร

ใช้ชีวิตเรียบง่าย

ในด้านอื่น ๆ นั้น ท่านยังเป็นแบบอย่างของผู้มีกน้อยสันโดษ ใช้ชีวิตที่เรียบง่ายไม่นิยมความหรูหราฟุ่มเฟือย แม้แต่การทรงน้ำ ท่านก็ยังไม่เคยใช้สบู่อะไร แต่พระที่อุปัฏฐากท่านอยู่เล่าให้ฟังว่า ไม่พบว่าท่านมีกลิ่นตัว แม้ในห้องที่ท่านจำวัดมีผู้พิจารณาจะถวายเครื่องใช้ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับท่าน ซึ่งส่วนใหญ่ท่านจะปฏิเสธ คงรับไว้บ้างเท่าที่เห็นว่าไม่เกินไปเลย อันจะเสียสมณสาธูปและใช้สอยพอให้ผู้ถวายได้เกิดความปัสสัปปิยัตถิที่ถวายทานแก่ท่าน ซึ่งในภายหลังท่านก็มักยกให้เป็นของสงฆ์ส่วนรวม เช่นเดียวกับข้าวของต่าง ๆ ที่มีผู้มาถวายเป็นสังฆทานโดยผ่านท่าน และเมื่อถึงเวลาเหมาะสมท่านก็จะระบายออก โดยจัดสรรไปให้วัดต่าง ๆ ที่อยู่ในชนบทและยังขาดแคลนอยู่

หลวงพ่อดูท่านพูดหลายครั้งว่า ท่านเป็นพระบ้านนอกไม่มีความรู้อะไร เวลาพูดจาสนทนากับลูกศิษย์ก็พูดกันแบบชาวบ้าน ๆ ไม่มีพิธีรีตองหรือการวางเนื้อวางตัว แต่บางครั้งก็สามารถพูดเข้าไปแทงถึงกันบึ้งหัวใจของผู้ฟังทีเดียว

ในเรื่องของเจตปริยญาณ หรือการกำหนดรู้ใจผู้อื่นได้นั้น เป็นธรรมเฉพาะตัวไม่อาจประกาศหรือโฆษณากันได้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ประจักษ์เฉพาะกับผู้ที่ได้สัมผัสด้วยตนเองแล้วเท่านั้น

สร้างพระอย่างพุทธะ

หลวงพ่อดูท่านมิได้ตั้งตัวเป็นเกจิอาจารย์ การที่ท่านสร้างหรืออนุญาตให้สร้างพระเครื่องหรือพระบูชาก็เพราะเห็นประโยชน์ เพราะบุคคลจำนวนมากยังขาดที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ท่านเองมิได้จำกัดศิษย์อยู่เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ดังนั้นคณะศิษย์ของท่านจึงมีกว้างขวางออกไปทั้งที่ใส่ใจในธรรมล้วน ๆ หรือที่ยังต้องอิงกับวัตถุมงคล ท่านเคยพูดว่า “ติดวัตถุมงคล ก็ยังดีกว่า ที่จะให้ไปติดวัตถุอุปมงคล” ทั้งนี้ท่านยอมใช้ดุลยพินิจพิจารณาตามความเหมาะสม ตามความเหมาะสมแก่ผู้ที่ไปหาท่าน

พระเครื่องและพระบูชาต่างๆ ที่ท่านอธิษฐานจิตปลุกเสกให้แล้วนั้นปรากฏผลแก่ผู้บูชาในด้านต่าง ๆ เช่นแคล้วคลาดเป็นต้น นั่นก็เป็นเพียงผลพลอยได้ ซึ่งเป็นประโยชน์ในทางโลก แต่ประโยชน์ที่ท่านผู้สร้างมุ่งหวังอย่างแท้จริงนั่นก็คือ ใช้เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติภาวนา มีพุทธานุสติกกรรมฐานเป็นต้น นอกจากนี้แล้วผู้ปฏิบัติ

ยังได้อาศัยพลังจิต ที่ท่านตั้งใจบรรจุไว้ในพระเครื่อง ช่วยน้อมนำและประทับประคอง ให้จิตรวมสงบได้เร็วขึ้น ตลอดถึงการใช้เป็นเครื่องสร้างเสริมกำลังใจและระงับความหวาดวิตกขณะปฏิบัติอีกด้วย สิ่งนี้ถือเป็นประโยชน์ทางธรรม ซึ่งจะก่อให้เกิดพัฒนา- การทางจิตของผู้ใช้ไปสู่การพึ่งพาตนเองได้ เพราะการที่เราได้อาศัย พุทธัง สรณัง คัจฉามิ อัมมัง สรณัง คัจฉามิ และสังฆัง สรณัง คัจฉามิ คือได้ยึดได้อาศัยเอาพระ- พุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสรณะในเบื้องต้นก่อน

เมื่อจิตของเราเกิดศรัทธา โดยเฉพาะอย่างที่เรียกว่า ตถาคตโพธิสัตถาคือเชื่อ ปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าขึ้นแล้ว เราก็ย่อมเกิดกำลังใจขึ้นว่า พระพุทธองค์เดิมก็ เป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับเรา ความผิดพลาดพระองค์ก็ทรงเคยทำมาก่อน แต่ก็ ด้วยความเพียรประกอบกับพระสติปัญญาที่ทรงอบรมมาดีแล้ว จึงสามารถก้าวข้าม สามโลกสู่ความหลุดพ้น เป็นการบุกเบิกทางที่เคยรกชัฏให้พวกเราได้เดินกัน ดังนั้น เราซึ่งเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับพระองค์ ก็ย่อมที่จะฝึกฝนอบรมกาย วาจา ใจด้วยตัวของ เราเองได้เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงกระทำมา พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือกาย วาจา ใจเป็น สิ่งที่ฝึกฝนอบรมกันได้ ไซ้ว่าจะต้องปล่อยให้ไหลไปตามยถากรรม

เมื่อจิตของเราเกิดศรัทธาดังที่กล่าวมานี้แล้ว ก็มีการน้อมนำเอาข้อธรรมคำ สอนต่างๆ มาประพฤติปฏิบัติขัดเกลากิเลสออกจากใจตน จิตใจของเราก็จะเลื่อนชั้น จากปุถุชนที่หนาแน่นด้วยกิเลส ขึ้นสู่ภุมณชนและอริยชนเป็นลำดับ เมื่อเป็นดังนี้ แล้วในที่สุดเราก็ย่อมเข้าถึงที่พึงคือตัวเราเอง อันเป็นที่พึงที่แท้จริงเพราะกายาวาจาใจที่ ได้ผ่านขั้นตอนการฝึกฝนอบรมโดยการเจริญศีลสมาธิและปัญญาแล้วย่อมกลายเป็น กายสุจริต วาจาสุจริต และมโนสุจริต กระทำสิ่งใดพูดสิ่งใดคิดสิ่งใดก็ย่อมหาโทษมิได้ ถึงเวลานั้นแม้พระเครื่องไม่มี ก็ไม่อาจทำให้เขาเกิดความหวั่นไหว หวาดกลัวขึ้นเลย

เปี่ยมด้วยเมตตา

นึกถึงสมัยพุทธกาล เมื่อพระพุทธองค์ทรงประสูติครั้งแรก ครั้นสุดท้ายแห่งการ ปรีณิพพาน ท่านพระอานนท์ผู้อุปฐากพระองค์อยู่ตลอดเวลา ได้ห้ามมานพหนุ่มผู้ หนึ่งซึ่งขอร้องจะขอเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ขณะนั้นพระอานนท์คัดค้านอย่างเด็ดขาดไม่ ให้เข้าเฝ้า แม้มานพขอร้องถึงสามครั้งท่านก็ไม่ยอม จนกระทั่งเสียงขอกับเสียงขัดตั้ง ถึงพระองค์จึงตรัสว่า “อานนท์อย่าห้ามมานพนั้นเลย จงให้เข้ามาเดี๋ยวนี้” เมื่อได้รับ

อนุญาตจากพระอานนท์แล้ว มานพก็เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ฟังธรรมบรรลุมรรคผลแล้วขอบวช เป็นพระสาวกองค์สุดท้ายมีนามว่า “พระสุภัททะ”

พระอานนท์ท่านทำหน้าที่ของท่านถูกต้องแล้ว ไม่มีความผิดอันใดเลยแม้แต่น้อยส่วนที่พระพุทธเจ้าให้เข้าเฝ้านั้น เป็นส่วนพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ที่ทรงมีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายโดยไม่มีประมาณยอมแผ่ไพศาลไปทั่วโลกทั้งสาม พระสาวกรุ่นหลังกระทั่งถึงพระเถระหรือครูบาอาจารย์ผู้สูงอายุโดยทั่วไป ที่มีเมตตาสูงรวมทั้งหลวงพ่อก็ยอมเป็นที่เคารพนับถือของคนหมู่มาก ท่านก็อุทิศชีวิตเพื่อกิจพระศาสนา ก็ไม่ค่อยคำนึงถึงความชราอาพาธของท่าน เห็นว่าผู้ใดได้ประโยชน์จากการบูชาสักการะท่าน ท่านก็อำนวยการประโยชน์นั้นแก่เขา

เมื่อครั้งที่หลวงพ่อาพาธอยู่ ได้มีลูกศิษย์กราบเรียนท่านว่า “รู้สึกเป็นห่วงหลวงพ่อ” ท่านได้ตอบแก่ศิษย์ผู้นั้นด้วยความเมตตาว่า “ห่วงตัวแเองเถอะ” อีกครั้งที่ผู้เขียนเคยเรียนหลวงพ่ว่า “ขอให้หลวงพ่อพักผ่อนมาก ๆ” หลวงพ่อตอบทันทีว่า “พักไม่ได้มีคนเขามากันเยอะแยะ บางทีกลางคืนเขาก็มากันเราเหมือนนกตัวนำ (นกที่บินรวมกันเป็นฝูงจะมีจำฝูงเป็นตัวนำ-ผู้เขียน) เราเป็นครูเขานี้ ครู...เขาติระพังได้เวลาสอนแล้วก็ต้องสอน ไม่สอนได้อย่างไร”

ท่านเป็นดุจพ่อ

หลวงพ่อดูท่านเป็นดุจพ่อของลูกศิษย์ทุก ๆ คนเหมือนอย่างที่เราจะกราบเรียนสายพระอาจารย์มั่นเรียกหลวงปู่มั่นว่า “พ่อแม่ครูอาจารย์” ซึ่งถือเป็นคำยกย่องอย่างสูงเพราะเป็นทั้งฐานะของพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด คือกำเนิดในเพศพรหมจรรย์ และเป็นทั้งครูอาจารย์ผู้คอยทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร

หลวงพ่อดูท่านให้การต้อนรับแขกอย่างเสมอหน้ากันหมด ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ หลวงพ่อดูจะพูดห้ามปรามหากมีผู้มาเสนอตัวเป็นนายหน้า คอยจัดแจงเกี่ยวกับแขกที่จะเข้ามาสัมผัสการหลวงพ่อก็ถึงแม้จะด้วยเจตนาดีอันเกิดจากความห่วงใยในสุขภาพของท่านก็ตาม เพราะท่านทราบดีว่า มีผู้ใฝ่ธรรมเป็นจำนวนมากที่อุตสาหะเดินทางไกลมาเพื่อสัมผัสการและซักถามข้อธรรมจากท่าน หากมาถึงแล้วยังไม่สามารถเข้าพบได้โดยสะดวกก็จะทำให้เสียกำลังใจ นี่เป็นเมตตาธรรมอย่างสูงซึ่งนับเป็นโชคดีของบรรดาศิษย์ทั้งหลายไม่ว่าใกล้หรือไกล ที่สามารถมีโอกาสเข้ากราบสัมผัสการท่านได้

โดยสะดวก หากมีผู้สนใจปฏิบัติกรรมฐานมาหาท่าน ท่านจะเมตตาสนทนาธรรมเป็นพิเศษอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย บางครั้งหลวงพ่อก็มีได้กล่าวอะไรมาบางครั้งเพียงท่านกล่าวทักทายศิษย์ด้วยคำสั้น ๆ เช่น “เอ้า...กินน้ำชาซิ” หรือ “ว่าไง...” ฯลฯ

เราคงไม่ปฏิเสธกันเลยว่า ถ้อยคำเหล่านี้เหมือนดั่งหยาดน้ำทิพย์ชะโลมให้เย็นฉ่ำเกิดความสดชื่นตลอดร่างกาย จน..ถึงจิต..ถึงใจและเกิดความปลื้มอกปลื้มใจมีพลังที่จะทำความดี มีพลังที่จะอดทน หรือต่อสู้กับปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตที่ยังจะต้องเผชิญกันต่อไป

ปัจฉิมวาร

นับแต่ พ.ศ. ๒๕๒๕ เป็นต้นมา หลวงพ่อต้องรับภาระหนักในการรับแขก จนกระทั่งสุขภาพของท่านทรุดโทรมลง โดยปกติท่านจะอยู่ประจำที่กุฏิของท่าน เพื่อโปรดญาติโยมโดยไม่รับกิจนิมนต์ไปที่ไหน ๆ เลย ปีหนึ่ง ๆ ท่านจะออกจากกุฏิเพียงลงอุโบสถเพียง ๓ ครั้งเท่านั้น คือวันเข้าพรรษา วันออกพรรษา และวันโหมทนาผ้ากฐิน ด้วยปณิธานที่ตั้งไว้ว่า “สู้แค่ตาย” ท่านใช้ความอดทนอดกลั้นอย่างสูง แม้บางครั้งจะมีโรคมาเบียดเบียนอย่างหนัก ท่านก็สู้สุดสั้ออกโปรดญาติโยมเป็นปกติ พระที่อุปฐากท่านได้เล่าให้ฟังว่า บางครั้งถึงขนาดที่ท่านต้องพุงตัวเองขึ้นด้วยอาการสั่น และมึนตาคลอเบา ท่านก็ไม่เคยปรินิพพานให้ใครต้องเป็นกังวลเลย ในปีท้าย ๆ ท่านถูกตรวจพบว่าเป็นโรคลิ้นหัวใจรั่ว แม้นายแพทย์จะขอร้องให้ท่านเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลท่านก็ไม่ยอมไป ท่านเล่าให้ฟังว่า “แต่ก่อนเราเคยอยากดี เมื่อดีแล้วก็เอาให้หายอยาก อย่างมากก็สู้แค่ตาย ใครจะเหมือนข้า ข้าบนตัวตาย”

มีบางครั้งได้รับข่าวว่าท่านล้ม ขณะกำลังลุกเดินออกจากห้อง เพื่อออกโปรดญาติโยมในตอนเช้า คือประมาณ ๖ นาฬิกา อย่างที่เคยปฏิบัติอยู่ทุกวัน โดยปกติในยามที่ท่านสุขภาพแข็งแรงดี ท่านจะเข้าจำวัดประมาณ ๔-๕ ทุ่ม แต่กว่าจะจำวัดจริง ๆ ประมาณเที่ยงคืน-ตีหนึ่ง แล้วมาตื่นนอนตอนประมาณตีสาม มาช่วงหลังที่สุขภาพของท่านไม่แข็งแรง จึงตื่นตอนประมาณตีสี่-ตีห้า เสร็จกิจการทำวัตรเช้าและกิจธุระส่วนตัวแล้วจึงออกโปรดญาติโยมที่หน้ากุฏิ

ประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๒ หลวงพ่อได้พูดบ่อยครั้งในความหมายว่าใกล้ถึงเวลาที่ท่านจะละสังขารนี้ไปแล้ว จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๓ ในตอนบ่าย

ขณะที่ท่านกำลังเอนกายพักผ่อนอยู่นั้น มีนายทหารอากาศผู้หนึ่งมากราบนมัสการท่านซึ่งเป็นการมาครั้งแรก หลวงพ่อได้ลุกขึ้นนั่งต้อนรับด้วยใบหน้าที่สดใส ราวสีเปล่งปลั่งเป็นพิเศษ กระทั่งบรรดาศิษย์ ณ ที่นั้นเห็นผิดสังเกต หลวงพ่อแสดงอาการยินดีเหมือนรอคอยบุคคลผู้นี้มานาน “ต่อไปนี่ข้าจะได้หายเจ็บหายไข้เสียที” ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าท่านกำลังจะโปรดลูกศิษย์คนสุดท้ายของท่าน หลวงพ่อได้แนะนำการปฏิบัติพร้อมทั้งให้เขานั่งปฏิบัติต่อหน้าท่าน ซึ่งเขาก็สามารถปฏิบัติได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ท่านย้ำในตอนท้ายว่า “ข้าขอฝากให้แกไปปฏิบัติต่อ”

ในคืนวันนั้นก็ได้มีคณะศิษย์มานมัสการท่าน ซึ่งการมาในครั้งนี้ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนเช่นกันว่า จะเป็นการมาพบกับสังฆารธรรมของท่านเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหลวงพ่อก็ได้เล่าให้ศิษย์คณะนี้ฟังด้วยสีหน้าปกติว่า “ไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายที่ไม่เจ็บปวดเลย ถ้าเป็นคนอื่นคงเข้าห้องไอซียูไปนานแล้ว” พร้อมทั้งพูดหนักแน่นว่า “ข้าจะไปแล้วนะ” ท้ายที่สุดท่านได้เมตตากล่าวย้ำให้ทุกคนตั้งอยู่ในความไม่ประมาท “ถึงอย่างไรก็ขออย่าได้ทิ้งการปฏิบัติ” นี่เป็นดุจปัจฉิมโอวาทของหลวงพ่อ พระ...ผู้เป็นดุจพ่อพระ...ผู้เป็นดุจครูอาจารย์ พระ...ผู้จุดประทีปในดวงใจ ของผู้เป็นศิษย์ทุกคนอันจะไม่สามารถลืมเลือนได้เลย ท่านได้ละสังขารไปด้วยความสงบด้วยโรคหัวใจในกุฏิท่าน เมื่อเวลาประมาณ ๕ นาฬิกา ของวันอังคารที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ อายุได้ ๘๕ ปี ๘ เดือน อายุพรรษา ๖๕ พรรษา

บัดนี้สิ่งที่คงอยู่มิใช่สังฆารธรรมของท่าน หากแต่เป็นหลวงพ่อดูองค์แท้ที่เป็นนามธรรมซึ่งจะคงอยู่ตลอดไป ธรรมทั้งหลายที่ท่านได้พร่ำสอนทุกวรรคตอนแห่งธรรมที่บรรดาศิษย์ได้น้อมนำมาปฏิบัติ นั่นคือ การที่ท่านได้เพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความงามบนดวงใจของศิษย์ทุกคน ซึ่งนับวันจะเติบโตใหญ่ผลิดอกออกผลเป็นสติและปัญญา บนลำต้นที่แข็งแรงคือสมาธิ และบนพื้นดินที่มั่นคงและแน่นหนาคือศีล สมดังเจตนารมณ์ที่ท่านได้ทุ่มเททั้งชีวิตด้วยเมตตาธรรมอันยิ่ง อันจักหาได้ยากทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

“ตราบใดก็ตามที่แกยังไม่เห็นความดีในตัว ก็ไม่นับว่าแกรู้จักข้า

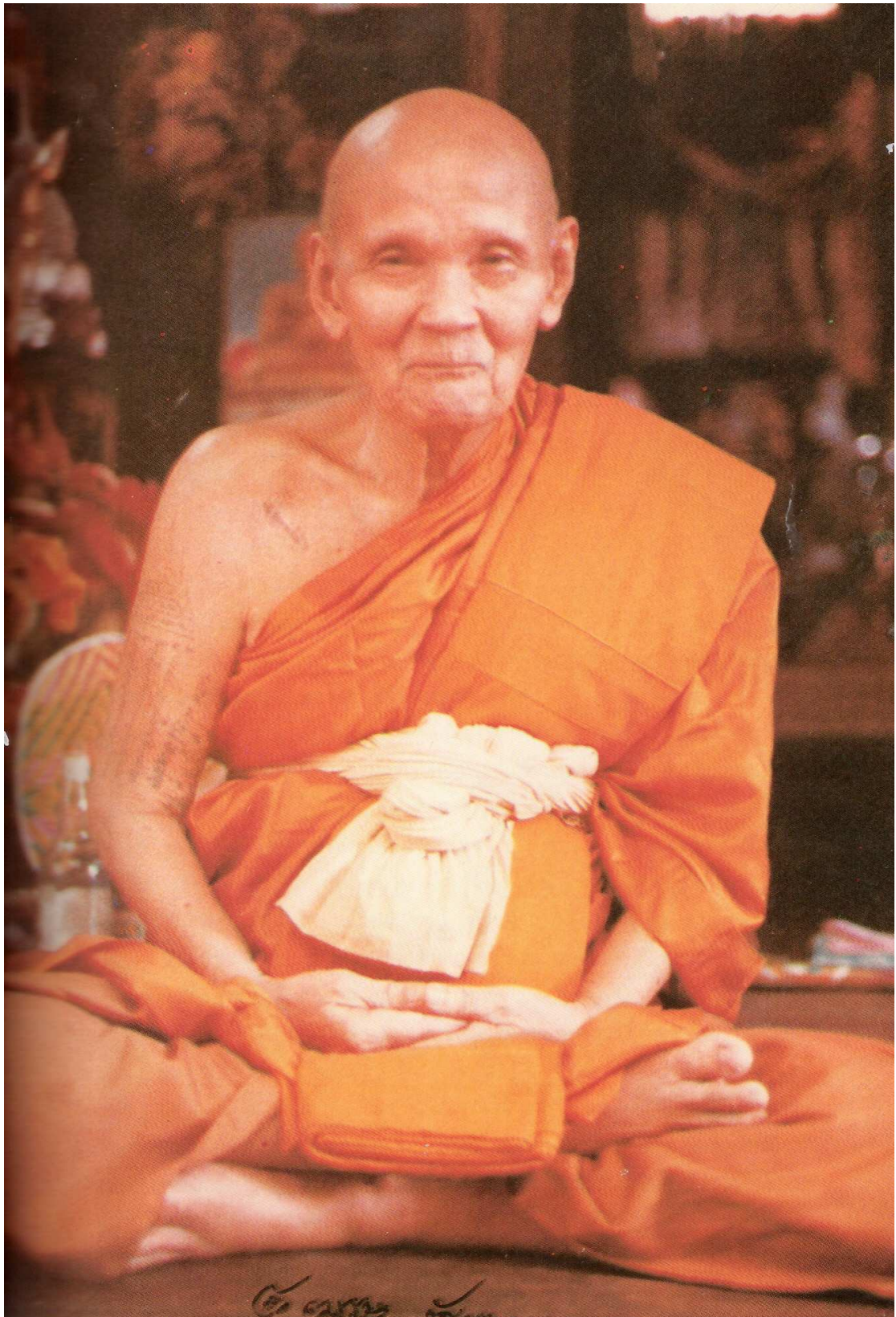
แต่ถ้าเมื่อใดที่เริ่มเห็นความดีในตัวเองแล้ว

เมื่อนั้น ข้าว่าแกรู้จักข้าดีขึ้นแล้ว....”

ความกตัญญู กตเวทิตา เป็นเครื่องหมายของคนดี

สุขอื่น ยิ่งกว่าความสงบไม่มี

~~~~~ ปฏิบัติธรรมแบบสบาย สบาย ~~~~~

ในแต่ละวัน เราย่อมมีอารมณ์กระทบหลาย ๆ อย่าง ก่อนที่จะเริ่มปฏิบัติเป็นกิจจะลักษณะหลังจากหมดภารกิจทางโลกแล้ว ดังมีหลาย ๆ ท่านบอกว่า นั่งไม่ค่อยดี หรือไม่ค่อยสงบหลวงพ่อบอกท่านกล่าวว่า “ในเวลากลางวันหรือเวลาใดก็ตาม ให้พยายามภาวนาไว้เรื่อย ๆ ไม่ว่า ยืน เดิน นั่ง นอน ทำให้ตลอดเวลาถ้าเราจะทำ ดีกว่านั่งร้องเพลง จะชักผ้า หุงข้าว ต้มแกง นั่งรถ ทำได้ทั้งนั้น เขาเรียกว่าพยายามเกลี้ยจิตใจให้เข้าที่ ถ้าจะรอเวลาปฏิบัติทีเดียวมันยาก เพราะจิตมันแตกมาตลอดวัน” ซึ่งบางท่านอาจแย้งว่าเวลาทำงานที่ต้องใช้สมาธิ จะภาวนาได้อย่างไร จะไม่มีปัญหาถ้าท่านมีสติคือตัวรู้ในการทำงาน พอมีเวลารว่างท่านจึงภาวนาก็ได้ การมีสตินี้เป็นสมาธิแบบหนึ่งซึ่งเรียกว่าสมาธิในการใช้งาน หลวงปู่ดูลย์ อดุลโล วัดบูรพาราม จังหวัดสุรินทร์ ท่านเคยบอกกับผู้ที่อ้างว่าไม่มีเวลาปฏิบัติว่า “ถ้ามีเวลาหายใจ ก็ต้องมีเวลาภาวนา” เพราะเพียงแค่กำหนดตัวรู้ในการหายใจ ก็ถือว่าทำสมาธิแล้ว

สำหรับการภาวนา ไม่จำเป็นต้องนั่งหลับตาเพียงอย่างเดียว ขอให้ท่านนึกปฏิบัติพึงพิจารณาดูสถานการณ์ว่าควรทำหรือไม่ อย่างเช่น ในที่ทำงานหรือสถานที่ซึ่งมีผู้คนมากมาย ถ้าท่านนั่งหลับตาอยู่คนเดียวก็ไม่สมควร ผู้ที่ไม่เข้าใจอาจคิดฉินินทาได้ เป็นการสร้างบาปให้กับคนอื่น เพราะสัปบุริธรรมของพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้เพื่อเตือนผู้ปฏิบัติให้เป็นสัตบุรุษ คือ รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักประมาณ รู้จักกาล รู้จักชุมชน รู้จักคน ยกตัวอย่างเช่น ท่านจำเป็นต้องไปอยู่ในวงเหล้า ซึ่งตัวท่านเองไม่ดื่มเลย ในสภาวะนี้ถ้าท่านปรารถนาดีต่อพวกคอกเหล้าทั้งหลาย โดยท่านแสดงธรรมเกี่ยวกับโทษของการดื่มสุรา จะเห็นว่าไม่มีประโยชน์ แต่กลับจะให้โทษ เพราะจะไม่มีผู้ใดเห็นด้วย แทนที่จะเป็นธรรมะ อาจจะเป็นธรรมเมา หรือบางที่เป็นธรรมมวนขึ้นมาก็ได้

เมื่อท่านจะนั่งปฏิบัติ สำหรับท่านที่มีภาระอันมากมายมาทั้งวัน เมื่อบูชาพระสมาทานศีลเรียบร้อยแล้ว อย่าเพิ่งหลับตา เนื่องจากอารมณ์หยาบ ๆ ของเราที่มีมาทั้งวันจะทำให้เกิดความมุ่นวายในหัวคิด เมื่อหลับตาลงการนั่งสืมตามองดูพระพุทธรูป

หรือพระสงฆ์องค์ใดก็ได้ที่ท่านเคารพนับถือ ทำใจนิ่ง ๆ ไม่ต้องคิดอะไร จากนั้นจึงเริ่มนั่งภาวนา เมื่อจิตเริ่มคลายอารมณ์หยาบออก จะมีความรู้สึกอยากหลับตาเอง บางครั้งจิตไม่ทรงตัว อาจใช้วิธีการของท่านเจ้าคุณ นรรัตน์ ราชมานิตย์ วัดเทพศิรินทร์ คือให้สูดลมหายใจแรง ๆ ลึก ๆ หลาย ๆ ครั้ง ด้วยความมีสติเพียงไม่นานจิตจะเข้าที่ ได้ง่ายโปรดสังเกตอาการของจิตว่าในวันนี้ เวลานี้ จิตพอใจอะไร บางทีอาจต้องการพิจารณาไตรลักษณ์ ความตายหรืออยากสวดมนต์ บางครั้งอยากจะภาวนาเลย ขอให้ท่านทำตามใจ เพราะทั้งสามอย่างเป็นของดีทั้งนั้น เราหวังผลในการปฏิบัติ คือให้จิตมีงานทำและเป็นงานที่เกิดประโยชน์ หลวงปู่สี พินทสุวณโณ วัดสะแก ท่านเคยเล่าว่า “บางวันพอจุดธูปแล้ว จะตั้งนะโม จิตเกิดรวมเข้าที่เลยนั่งพนมมือไว้อย่างนั้น จนธูปหมด เพราะกลัวจิตจะเคลื่อน ”บางท่านตั้งใจเต็มที่ว่าวันนี้จะนั่งให้ดี เพราะจิตโปร่งเมื่อนั่งแล้วกลับใช้ไม่ได้ บางวันไม่หวังอะไรคิดว่าจะนั่งคงไม่ดี พอนั่งไม่นานจิตรวมได้ง่าย จึงขอให้ท่านเข้าใจถึงกิเลส ซึ่งมาหลายรูปแบบ เราต้องอาศัยวิธีการหลายอย่างเข้าแก้ไข จึงสามารถเอาชนะได้ มิเช่นนั้นนักปฏิบัติจะเกิดความท้อแท้ว่า ทำงานแล้วไม่ได้ผล

ท่านที่เพิ่งเริ่มปฏิบัติจึงใช้ความสังเกตตัวเองว่า มีความสามารถเพียงใดเพราะบางท่านทำเกินพอดี เช่นอธิษฐานจะนั่งไม่ต่ำกว่าสามชั่วโมงจึงจะลุกจากที่ จิตที่ยังไม่สงบ หรือยังไม่คุ้นเคยก็จะเกิดความลำบาก เนื่องจากสังขารไม่อำนวยแทนที่จะนั่งได้กลับได้นั่ง เพราะต้องต่อสู้กับทุกขเวทนา บางท่านอ้างว่า แม้แต่พระพุทธเจ้า ยังทรงอธิษฐานว่า ยอมสละชีวิตถ้าไม่สำเร็จโพธิญาณ แต่อย่าลืมว่าท่านเป็นหน่อพุทธภูมิ บำเพ็ญบารมีแล้วสืบทอดสืบทอดใคร่แสนมหาภัย ดังนั้นการปฏิบัติขอให้ค่อยเป็นค่อยไปอย่าเร่งรัดมากเกินไป เพราะไม่เกิดผลดีเหมือนกับเราจะเหน็ดร้อนจากกา ถ้ำร้อนอบอ้าว หกถูกมือ ถ้าช้านักหรืออ้อยอิ่งก็เสียเวลานาน ตัวเราเองจึงรู้ว่า จะต้องทำอะไรจึงจะพอดี ซึ่งนั่นคือ ทางสายกลาง

ทางสายกลางนั้น แตกต่างกันตามความสามารถของแต่ละบุคคล ต้องพยายามปฏิบัติกันไปเรื่อย ๆ จนจิตเกิดความคุ้นเคย มีสมรรถนะเพิ่มขึ้น ทางพระเรียกว่าบารมีหรือกำลังใจ จิตมีความฉลาด (กุศล) ในทางปฏิบัติ หลวงปู่ทวดท่านบอกว่า “คนเราต้องมีสัจจะ และอธิษฐานบารมี ถึงจะสำเร็จ” ผู้เขียนก็แย้งว่า ปุถุชนอย่างเรา

จะทำได้หรือ หลวงพ่อท่านตอบว่า “ได้ แต่ต้องดูตัวเองเสียก่อน” ถ้าเรามีเงินเพียง ร้อยบาท แต่กลับใช้เกินค่าไปถึงพันบาท ก็จะขาดทุนเกิดเป็นหนี้สิน และอาจล้มละลายได้ ถ้าเราอยากตั้งสัจจะอะไรก็ตาม เช่น นับจากนี้เป็นเวลา ๑๐ นาที จะไม่ตบยุงท่านพอจะทำได้ไหม แต่ถ้าตั้งใจว่าตลอดชีวิตข้าพเจ้าจะไม่ตบยุง ถ้าบาร์มีเรายังไม่เข้มนั่น จะทำได้หรือ ศีลที่ตั้งไว้จะต้องขาดแล้วขาดอีก

ดังนั้น การที่จะอธิษฐาน หรือตั้งสัจจะอะไรก็ตาม ควรดูตัวเอง พิจารณาให้ถี่ถ้วน ทำให้เราสามารถทำอะไรได้โดยไม่ต้องเดือดร้อนวุ่นวายใจ และมีกำลังใจที่จะสร้างความดีมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโนกล่าวว่า “ทำไปเรื่อย ๆ แต่แรงมือไม่ได้”

หลวงพ่อบุญ เขมกาโม วัดถ้ำพรสวรรค์ อำเภอดงขี้เหล็ก จังหวัดนครสวรรค์ เคยเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า “ฉันเคยนั่งปฏิบัติอยู่ในถ้ำ ได้ยินเสียงแต่ไม่เห็นตัว บอกว่าทำไมไม่ตามหาอารมณ์เดิม ก็เลยนึกขึ้นได้ว่า ตอนที่เราไม่นั่งสมาธิไม่ได้กำหนดลมหายใจ เราหายใจได้ทั้งวันไม่เห็นเห็นน้อย แต่พอมาปฏิบัติที่นั่งสมาธิเกิดการเหนื่อยและท้อแท้ ..แสดงว่า เรามีอารมณ์เครื่องเครียดเกินไป เลยไม่เกิดความสงบ พอคิดได้เช่นนี้ จึงพยายามตามหาอารมณ์เดิม คือ สังเกตดูลมหายใจตามปกติของเราว่า ขนาดไหนค่อย ๆ สังเกตไป ในที่สุดก็จะพบความสุขความสงบจากการปฏิบัติ ขอให้พวกคุณพยายามทำไปเถอะ คิดเสียว่าถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่าง เดี่ยวก็ได้เองแหละ” ถ้าท่านต้องการดูลมหายใจปกติแล้ว ลองสังเกตอาการของท้อง จะไม่โป่งมากหรือยุบมากนั้น คือ ลมหายใจธรรมชาติของเรานั้นเอง

สำหรับการปฏิบัติโดยใช้วิธีของหลวงพ่อดู่วัดสะแกนั้น ในขณะที่ภาวนาขอให้ท่านพยายามบริหารไปเรื่อย ๆ โดยมีสติเป็นตัวรู้อยู่ ไม่ต้องเร่งร้อนทำใจสบาย ๆ ท่านที่มีวาสนาในทางการเห็น จะเกิดอาการปิติขึ้น ทำให้มีกำลังใจในการปฏิบัติธรรม ในสำนักวัดสะแก หลวงพ่อจะให้กำพระไว้ในมือขวา หลวงพ่อท่านบอกว่า เป็นเครื่องช่วยในด้านกำลังใจ โดยเฉพาะพวกผู้หญิง มักตกใจง่ายและชอบกลัว แต่เมื่อผู้เขียนวิเคราะห์แล้ว พระที่หลวงพ่อกำไว้ นั่น ผ่านการอธิษฐานจิตจากหลวงพ่อก่อนแล้ว ย่อมมีพลังคุณพระ เมื่อจิตของผู้ปฏิบัติเกิดความเลื่อมใส และภาวนาเป็นสมาธิ จะเกิดอาการปิติได้รวดเร็ว พุดง่าย ๆ หลวงพ่อหรือพระท่านช่วย ๕๐% ตัวเราเอง ๕๐% นั้นเอง

หลวงพ่อมหาวิระ ถาวโร วัดท่าซุงบอกว่า “ปิติห่างจากฌานเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด ผู้เกิดปิติแล้ว การจะเกิดสมาธิหรือฌานจะง่ายขึ้น”

ท่านที่มีนิสัยวาทนาในการเห็น จะบังเกิดเป็นแสงสว่างเบื้องหน้า ทั้ง ๆ ที่ท่านหลับตา จงพยายามทำให้เป็นปกติ อย่าดีใจเพราะสมาธิอาจเคลื่อนได้ แสงสว่างที่เกิดขึ้นอาจเป็นสีเดียวหรือหลายสีก็ได้ ขอให้ผู้ปฏิบัติมองลงไป หรือกำหนดจุดกึ่งกลางของแสงที่เห็น บางท่านกลัวว่าจะไม่ตรงหน้าผากถึงกับย่นคิ้ว ระวังจะเกิดอาการปวดหัวเพราะตั้งใจเกินไป จิตค่อย ๆ บริกรรมภาวนาไปเรื่อย ๆ องค์พระจะบังเกิดปรากฏขึ้นตรงกึ่งกลางแสงสว่างนั้น อาจเป็นพระพุทธรูป พระสงฆ์หรือเป็นหลวงปู่ทวด หรือหลวงพ่อดูก็ได้

ขั้นสำคัญต่อไป คือ การอธิษฐานให้ตัวเราออกไปข้างหน้าองค์พระ สร้างรูปตัวเองขึ้นใหม่ ว่าเรากำลังกราบท่านอยู่ ตอนแรก ๆ อาจไม่ชัด ภายหลังเมื่อมีความชำนาญก็จะชัดเจนขึ้นเอง บางครั้งเราจำเป็นต้องสร้างมโนภาพเสียก่อน เช่นอธิษฐานไปในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ที่เราจำได้หรือคุ้นเคยอาจเป็น วัดพระแก้ว วัดมณฑล-บพิตร ฯลฯ วิธีการเช่นนี้ เป็นการช่วยจิตไม่ให้ซัดส่ายไปทางอื่น ถือว่าเป็นการให้งานแก่จิตเช่นกัน ตอนแรกอาจเห็นไม่ชัด นาน ๆ ไปภาพจะปรากฏชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ

อาจมีผู้โต้แย้งว่า การสร้างมโนภาพเป็นอุปทาน แล้วจะได้ประโยชน์อะไร เพราะการนั่งปฏิบัติ ไม่จำเป็นต้องเห็นก็ได้ มิฉะนั้นจะไปติดนิมิตไม่ผิดกับการตะครุบเงาตนเอง ขอความกรุณาอย่าตีความهماไปเลยทีเดียว เนื่องจากการเห็นตนเองหรือเห็นนิมิตต่าง ๆ สิ่งสำคัญต้องมีสติ พิจารณาเทียบเคียงกับใจของตนเองอยู่เสมอ เพื่อไม่ให้ตัวหลงเกิดขึ้น โดยต้องเอาตัวโลภ โกรธ หลง เป็นบรรทัดฐานสำหรับพิจารณาความก้าวหน้าของจิต

เป็นความจริงที่บางท่านสามารถเห็นนิมิต พุทกับพระได้หรือไปสถานที่ต่าง ๆ ด้วยอำนาจจิตที่เรียกว่า มโนมยทธิ แต่ในที่สุดก็ไปไม่รอด เพราะไม่ได้เอานิมิตมาละนิมิต กล่าวคือ เมื่อท่านสามารถเห็นตนเอง หรือจะเรียกว่า อาทิสมาณกาย หรือเรียกว่ากายทิพย์ก็ได้ ท่านจะต้องเอากายทิพย์นี้มาพิจารณากายเนื้อให้ละเอียด ตั้งแต่ขน เล็บ ฟัน หนัง ดับ ไต ไล่ ปอด ฯลฯ ที่ทางพระเรียกว่า กายคตานุสติกรรมฐาน จนเห็นเป็น อสุภกรรมฐาน คือสิ่งที่ไม่สวยงามสักแต่เป็นธาตุขันธ์ที่ต้องแตกสลายไป จนจิตสลายตัวในการยึดมั่นถือมั่นในร่างกาย โดยมีตัวจิตหรือผู้รู้เป็นผู้เห็นนิมิตเหล่านั้น

หลวงปู่หลุย จันทสาโร ศิษย์สายพระอาจารย์มั่นกล่าวว่า “คือการมังกายหรือแยกกายนั่นเอง” เพราะการเห็นนี้เป็นสิ่งรับรอง จึงเรียกว่าใช้ประโยชน์จากนิมิตเป็นไม่หลงสวรัศ์ ตันนรก ตามแต่จิตจะท่องเที่ยวไป เสมือนกับไปชมสมบัติเศรษฐี แต่ตัวเองไม่ได้เป็นเศรษฐีกับเขาด้วย นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการพิจารณานิมิตให้เป็นประโยชน์กับตนเอง เมื่อท่านชำนาญแล้ว สิ่งที่จะติดตามมาคือปัญญาที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของการปฏิบัติธรรม

โปรดทราบไว้อย่างหนึ่งว่า ถ้าท่านนั่งปฏิบัติแล้วไม่พบพระ ไม่มีแสงสว่างอย่าได้กังวลกับสิ่งเหล่านี้ เนื่องจากวาสนาของแต่ละคน แต่ละท่านแตกต่างกัน มิเช่นนั้นจะเกิดความเป็นทุกข์จากการปฏิบัติธรรม แทนที่จะปฏิบัติให้พ้นทุกข์ หรือเห็นธรรม สิ่งที่เราพึงระลึกอยู่เสมอ คือ เราจะไม่ปฏิบัติจนเกินพอดี ไม่ดีดลูกคิดรางแก้วเล็งผลเลิศ คิดจะเอากำไรอย่างเดียว ทวงบุญคุณจากการปฏิบัติ สิ่งที่ท่านต้องดำเนินรอยตามพระพุทธเจ้า และพระอริยะทั้งหลาย คือ การรักษาศีล ทำสมาธิ และพยายามพิจารณาสภาวะธรรมต่าง ๆ จนเกิดปัญญาตามโอกาส และเวลาที่เอื้ออำนวยอย่างสม่ำเสมอ ท่านก็น่าจะมีวาสนาไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นอน

อนฺโธ ยถา โขติมธิฏฐเหยย
 ขาดตาปัญญาเสียแล้ว ก็เหมือนคนตาบอดเหยียบลงไปได้
 แม้กระทั่งไฟที่ส่องทาง

พุทธพจน์

~~~~~

การสะเดาะเคราะห์ต่อชะตาตามหลักพระพุทธศาสนา

~~~~~

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลาย ๆ คนคงได้รับการพยากรณ์มาแล้ว ไม่ว่าจะจากหมอดูหมอเดา ดูกันเล่น ๆ หรือดูกันจริง ๆ บางคนก็เชื่อจนกระทั่งยึดหมอดูเป็นสรณะ ต้องขอคำปรึกษาไม่ว่ากรณีใด ๆ จนหมอดูได้รับเกียรติเป็นผู้ชี้ชะตาชีวิต เพราะสามารถรู้ลิขิตของฟ้าในแต่ละบุคคล เขวากันว่าแม้แต่นางอินธิดา คานธี นายกรัฐมนตรีอินเดียยังต้องมีที่ปรึกษากิตติมศักดิ์เหล่านี้ แม้แต่เมืองไทยเราเองก็คิดว่าคงไม่ใช่ย่อย จอมพลสฤษดิ์ จะทำการปฏิวัติต้องขอฤกษ์การปฏิวัติ ดังนั้นนักการเมืองก็คงจะดำเนินรอยตามเหมือนกันไม่มากก็น้อย

ศาสนาพุทธและพราหมณ์ เกี่ยวข้องเกี่ยวพันจนแทบจะแยกไม่ออก พิธีกรรมต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นมากมาย ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย สิ่งเหล่านี้เมื่อมีผู้นิยมมากในสังคม ในที่สุดก็จะกลายเป็นประเพณีและวัฒนธรรม ได้เช่นเดียวกัน

ความยาวนานของประวัติศาสตร์ชาติไทย ทำให้เกิดการผสมผสานกลมกลืนของวัฒนธรรมจากชาติต่าง ๆ กลายเป็นเอกลักษณ์ของไทยได้ เช่น คนจีนสมัยก่อนจะไหว้ในเทศกาลต่าง ๆ เป็นการไหว้จริง ๆ แต่ปัจจุบันนี้แม้จะมีการไหว้เจ้า ไหว้บรรพบุรุษ แล้ว ยังมีการถวายทานทำบุญกับพระสงฆ์อีกด้วย

หมดดูไม่ว่าชาติไหน ๆ ก็ตาม ย่อมต้องอาศัยประสบการณ์ที่ได้รับสืบทอดโดยใช้ข้อมูลจากคนหลาย ๆ พันคน จนมาตั้งเป็นทฤษฎีเสมือนกับเป็นสูตรสำเร็จ เช่นการทำนายฝัน การดูลักษณะโหงวเฮ้ง ฯลฯ ผู้ที่มาศึกษาวิชาเหล่านี้ จึงต้องหัดรู้ จำ ทำนายทายทัก ซึ่งถ้าจะว่าไปแล้วเหมือนหลักเศรษฐศาสตร์ มีการคำนวณหาค่าความเป็นไปได้ แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะให้ถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์คงเป็นไปได้ยาก บางคนถึงกับกล่าวว่า เวลาดูว่ามีเคราะห์ี่แม่นจริง แต่พอดูว่ามีโชคกลับไม่ค่อยถูก

ตามหลักโหราศาสตร์ ซึ่งมีการตั้งเอาดวงดาวเข้ามาเกี่ยวข้อง มีการกำหนดชะตาชีวิตคน ตามลักษณะการโคจรของดาว นักพยากรณ์เหล่านี้จะลงดวงชะตาลงบนวงกลมเหมือนโลกซึ่งกำลังหมุนรอบตัวเอง จึงมีดาวพระเคราะห์ต่าง ๆ ผลัดเปลี่ยนกัน

เข้ามามีผลแก่ชะตากำเนิด อย่างเช่น พระศุภรเสวยอายุ ๒๑ ปี ดาวพระศุภรเป็นของดีชะตาของคนนั้นย่อมดี แต่ขณะเดียวกันย่อมมีตัวแปรที่มีผลต่อดาวพระศุภร ก็คือ ดาวเคราะห์อีกหลาย ๆ ดวงซึ่งเรียกว่า ดาวที่เข้าแทรกตามระยะต่าง ๆ ถ้าเป็นพระศุภรเข้าพระเสาร์แทรก มักจะมีเหตุการณ์ไม่ดี เพราะดาวทั้งสองตามตำนานของกรีกและโรมันถือว่าเป็นเทพเจ้าที่ไม่ถูกกัน

จากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้มีการยึดถือกันมาช้านาน รวมทั้งการหาวิธีการที่จะบรรเทาสิ่งร้ายให้หมดไป พระนักพยากรณ์ทั้งหลายจะบอกว่า แม้พระจันทร์ยังมีผลต่อน้ำขึ้น-น้ำลงซึ่งถือว่ามีชีวิต แล้วคนอย่างเราจะหนีรอดไปได้หรือ เพราะเราก็คือโลกและเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในโลก ทางพราหมณ์ซึ่งถือพระพรหมเป็นใหญ่ สรุปว่าโชคชะตาของคนในโลก ขึ้นอยู่กับพระพรหมหรือที่เรียกว่า **พรหมลิขิต** ทางจีนบอกว่าเป็นลิขิตของฟ้า วิธีการที่จะเสริมชะตาจึงบังเกิดขึ้นเรียกว่า **การสะเดาะเคราะห์** ซึ่งมีหลายอย่างตามประเพณีนิยมแต่ละท้องถิ่น เช่น การทำพิธีสับชะตาทางภาคเหนือ การทำบายศรีสู่ขวัญของชาวอีสาน เป็นต้น

ในทางพระพุทธศาสนา มีการสะเดาะเคราะห์โดยพระสงฆ์ อาจเป็นการรดน้ำมนต์ การทำสังฆทาน การปล่อยนกปล่อยปลา ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มกำลังใจ เมื่อจิตใจสบายก็เกิดบุญทำให้คลายทุกข์ได้เหมือนกัน หลักของพระพุทธศาสนาสอนให้เชื่อเรื่องของกรรม ซึ่งเรียกว่า **กรรมลิขิต** กรรมแปลว่าการกระทำ การทำดีทำชั่วย่อมบังเกิดผลกรรมที่เราทำขึ้น จากจุดนี้คือหัวใจของศาสนา และเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการเน้นให้เห็นความสำคัญ เป็นวิธีสะเดาะเคราะห์ที่ถูกต้องของศาสนา ตามหลักของธรรมชาติ แรงกิริยาจะมีผลออกมาเป็นแรงปฏิกิริยา ดังนั้นถ้าแรงกิริยาดี ผลที่ออกมาย่อมดีด้วย

ถ้าท่านผู้ใดได้รับการพยากรณ์ว่าดวงไม่ดี อย่าเพิ่งตกใจเสียขวัญ ไม่ต้องเสียเงินทองมากมาย เพื่อไปประกอบพิธีการต่าง ๆ เพราะถ้าคนไม่มีเงินมากพอจะทำอย่างไร ท่านที่มีเงินทองมากจะทำอะไรก็ได้ เพื่อให้เกิดความสบายใจ แต่สิ่งที่จะชี้แนะต่อไปนี้เป็นวิธีการทางพระพุทธศาสนาเท่านั้น

หลักของพระพุทธศาสนา สอนให้เชื่อเรื่องของกรรม ซึ่งเรียกว่า **กรรมลิขิต**

๑. **การถวายทาน** เป็นการลดความเห็นแก่ตัว เช่น การทำบุญตักบาตร จิตใจที่วุ่นวายจะเกิดความสุข

๒. **รักษาศิล** เพื่อป้องกันจิตไม่ให้สร้างกรรมที่ไม่ดี เพียงศีล ๕ ข้อก็เพียงพอแล้ว ท่านจะได้รับอานิสงส์ของศีลตามที่พระเทศน์ไว้ว่า สีเลนะ สุกตียังดี ศีลทำให้เกิดความสุข

นิพพุตติง ยันติ ตัสมา สีสัง วิโสทะเย ศีลทำให้พ้นทุกข์ได้

๓. **ปฏิบัติภาวนา** คือทำให้สงบ โดยอาศัยคำภาวนาอะไรก็ได้ เมื่อจิตสงบเยือกเย็น ความทุกข์จะได้ไม่ก่อกวนใจ มีกำลังใจที่จะต่อสู้ในอุปสรรคเบื้องหน้า

ทั้ง ๓ อย่างนี้ ขอให้ตั้งใจอธิษฐานให้ดีกว่า เราจะทำก็วันอย่าให้ขาด เพื่อเป็นการสร้างสัจจะบารมี แล้วลองสังเกตสิ่งที่เราทำขึ้นว่า มีผลต่อจิตใจอย่างไร และทุกครั้งที่ทำความดี อย่าลืมอุทิศกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร เทวดาที่รักษาตัวเราอยู่จะเห็นผลได้รวดเร็วที่สุด ผู้เขียนเชื่อแน่เหลือเกินว่า ถ้าท่านทำตามนี้ ในที่สุดท่านจะรู้สึกเป็นการทำตามปกติ เนื่องจากสิ่งที่ท่านทำขึ้น เป็นการสร้างบารมีให้กับตนเอง และเป็นปัจจัยส่งเสริมให้ท่านทำดียิ่ง ๆ ขึ้นไป จนกระทั่งเข้าสู่ความเป็นอริยเจ้า ซึ่งท่านเหล่านี้ ไม่ขึ้นกับพรหมลิขิตอีกต่อไป จงนึกเสมอ ๆ ว่า “ถ้าวินาทีนี้ (ปัจจุบัน) เรามีสุข วินาทีหน้า (อนาคต) เราต้องมีสุขอย่างแน่นอน

หลวงปู่ดุลย์ อตุโล พระอริยสงฆ์แห่งจังหวัดสุรินทร์ ท่านได้แสดงธรรมไว้ในเรื่อง “จิตคือพุทธะ” โดยกล่าวถึงเรื่องของจิตใจว่า จิตเต็มแท้จริง ๆ คือความว่าง ปราศจากความคิดปรุงแต่งทั้งปวง ลองกลั่นลมหายใจของตัวเอง จะสามารถอนุมานได้ว่าความว่างของจิตเป็นอย่างไร เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าใจ ทำให้ผู้เขียนนึกถึงคนโบราณที่ท่านกำหนดว่าต้องกลั่นลมหายใจเพื่อบริกรรมคาถา คงต้องมีกุศโลบายที่จะให้จิตหยุดนิ่ง โดยเทียบเคียงกับลักษณะของฉนวน ๔ ซึ่งไม่มีลมหายใจ แต่ความจริงแล้วลมหายใจละเอียดมากจนเหมือนกับไม่มี หรือคงหวังให้จิตที่ฟุ้งซ่านเข้าไปสู่ความว่างหรือความนิ่งก็ได้ การบริกรรมคาถาจึงมีพลังมาก เพราะจิตเป็นสมาธิ

นอกจากนี้ หลวงปู่ดุลย์ ยังอธิบายรูปร่างของจิตว่า เป็นรูปประมาณกลมหมุนรอบได้ด้วยตัวเอง โดยอำนาจของความโลภ โกรธ หลง ผู้เขียนจึงจับจุดที่หลวงปู่กล่าวไว้สรุปได้ว่า “จิตก็คือโลก และโลกก็คือจิต” เพราะมีลักษณะการหมุนไม่อยู่นิ่ง คนเราถ้ามีผู้จับให้ตัวเราหมุนอยู่ตลอดเวลา การมองเห็นสิ่งรอบตัวย่อมไม่ชัดเจน แต่เมื่อหยุดหมุนเมื่อไร ก็ย่อมมองเห็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น หลวงปู่ดุลย์ จึงย้ำนักย้ำหนาให้

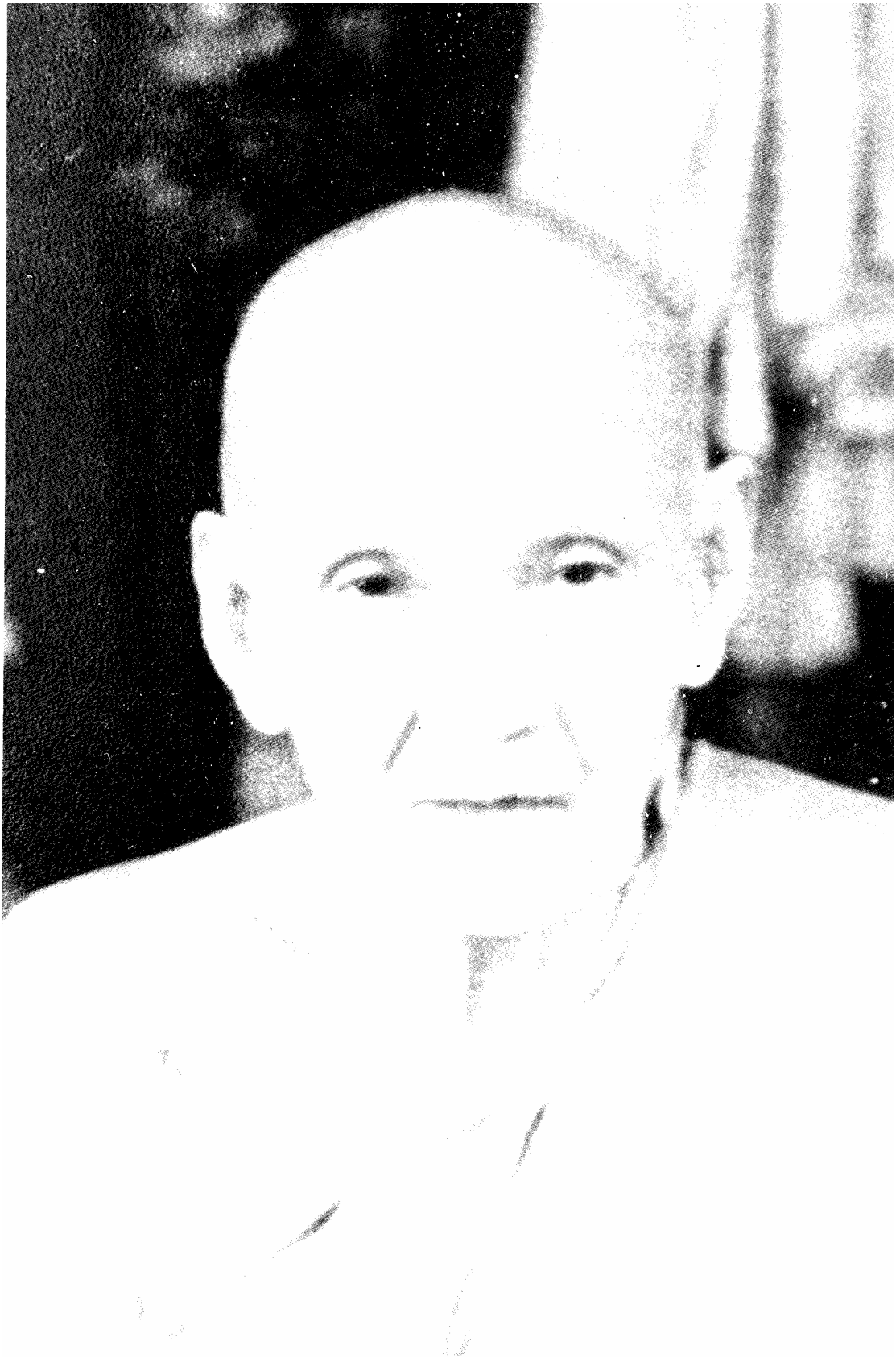
อุกคิษย์ของท่านปฏิบัติ เพื่อหยุดยั้งกระแสของโลกที่เขี้ยวกราก แม้เพียงขณะหนึ่งที่เรียกว่า “แค่ช่วงกระดิกหู ฐแลบลิ้น ก็ยิ่งดีกว่าผู้ที่ไม่เคยสัมผัสเลย” ดังพระพุทธพจน์ที่กล่าวไว้ว่า “สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี” จึงเป็นพระดำรัสของมหาปราชญ์ที่ยิ่งใหญ่ของโลกทั้งสาม

โลกที่หมุนรอบตัวเอง และมีการโคจรรอบสุริยจักรวาล ต้องมีแรงกระทบจากสิ่งต่าง ๆ รอบตัวและจากตัวของมันเองฉันใด การไม่หยุดนิ่งของจิตก็เป็นฉันนั้นเช่นกัน หลวงปู่เทสก์ พระอริยสงฆ์สายพระอาจารย์มั่นจึงสอนว่า เรื่องของเจ้ากรรมนายเวรที่ทำให้เกิดวิบากกรรม ผู้ที่จะแก้ไขหรือป้องกันได้ดีที่สุดคือตัวของเจ้าของเอง เข้าหลักที่ว่า “กัมมังสัตตเต วิภชชะติ กรรมคือสิ่งจำแนกสัตว์”

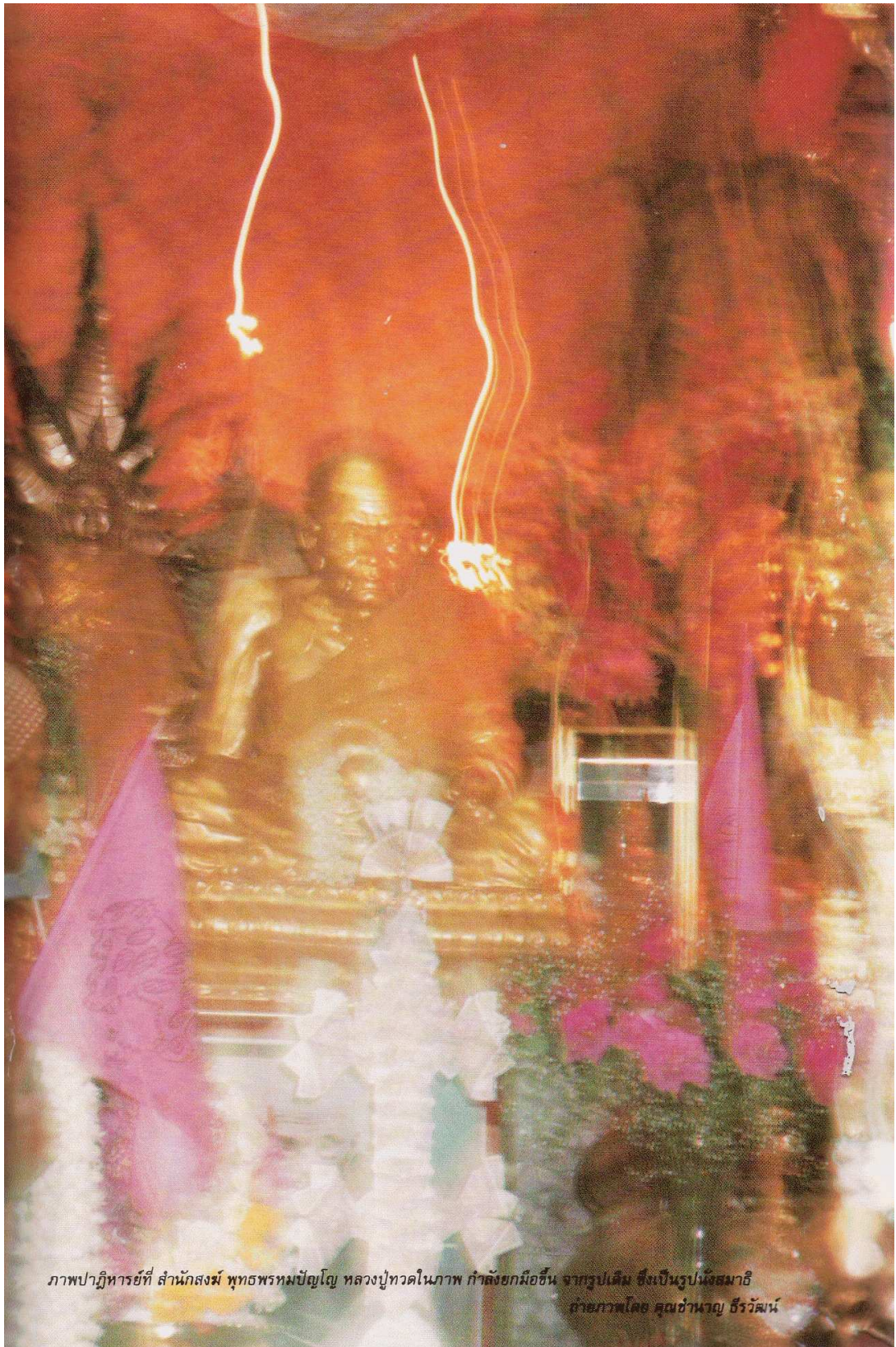
ดังนั้น สิ่งที่เป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือการทำสมาธิ ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น จึงเป็นการสะเดาะเคราะห์ให้กับตนเอง และยังเป็นการสร้างบุญบารมีให้กับตนเองอีกด้วย

“ผู้ใดหลงไหลในตำรา และอาจารย์ ผู้นั้นไม่อาจพ้นทุกข์ได้
แต่ผู้ที่จะพ้นทุกข์ได้ ต้องอาศัยตำรา และอาจารย์เหมือนกัน”

หลวงปู่ดุลย์ อตุโล


~~~~~  
อภิญญาสมบัติ (ทิพย์แห่งจิต)  
~~~~~

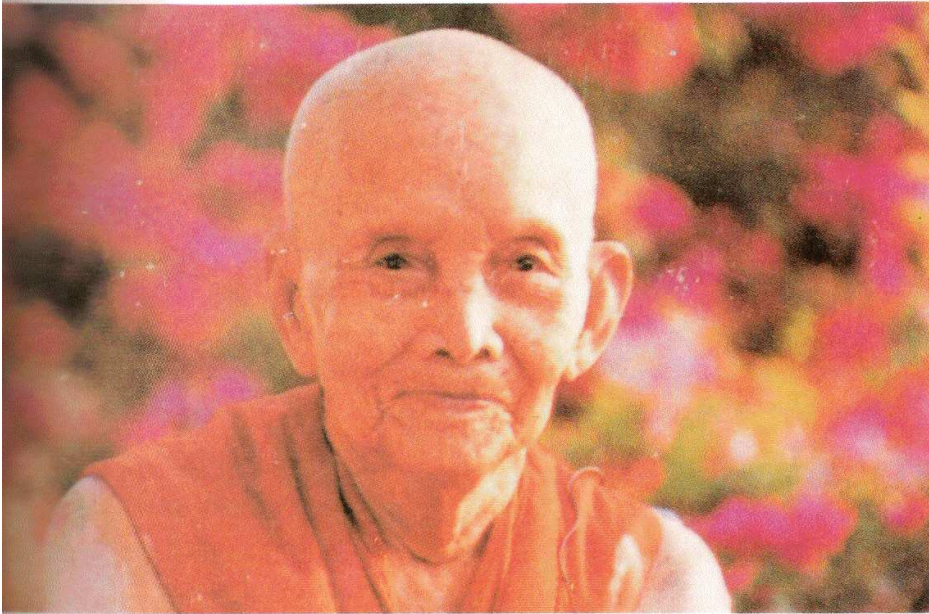

ภาพปฎิหารย์ที่ สำนักสงฆ์ พุทธพรหมปัญโญ หลวงปู่ทวดในภาพ กำลังยกมือขึ้น จากรูปเดิม ซึ่งเป็นรูปนั่งสมาธิ
ถ่ายภาพโดย คุณชำนาญ ชีร์วัฒน์

ภาพอัครราชของ หลวงพ่อคู่ ถ่ายหน้ากุฏิท่าน

ถ่ายภาพโดย คุณวันชัย สิริจักรพิศาล

หลวงปู่ดดำ ถาวโร วัดกลางชูศรีเจริญสุข จ. สิงห์บุรี

หลวงปู่ดดำ มาเยี่ยมหลวงพ่อดู่ ก่อนจะมรณะภาพไม่นาน

พระโพธิสัตว์ - หน่อพุทธภูมิ - การแบ่งภาค

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๓ วันหนึ่งขณะที่ผู้เขียนกำลังนั่งคุยกับหลวงพ่อบุญได้ถามผู้เขียนว่า “เคยได้ยินเรื่องการแบ่งภาคไหม” ผู้เขียนเรียนตอบท่านว่า “เคยครับ ในเรื่องรามเกียรติ์ พระรามแบ่งภาคมาจากพระนารายณ์ มีจริงหรือครับหลวงพ่อบุญ” หลวงพ่อบุญท่านหนึ่งอยู่อีกห้องหนึ่งแล้วตอบว่า “มีจริงเหมือนกัน อย่างหลวงปู่ทวดแบ่งภาคมาเกิดโง่งง” เกี่ยวกับเรื่องนี้ เคยมีนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียนถามหลวงพ่อบุญซึ่งหลวงพ่อบุญตอบว่า “มี...แต่ทำได้ในพวกหน่อพุทธภูมิ” หลวงพ่อบุญท่านเคยบอกผู้เขียนว่า “ไม่รู้ไหมว่า ในหลวงท่านเป็นใคร ท่านคือผู้ปรารถนาพุทธภูมิ กำลังใจของท่านพวกนี้จะต้องเป็นผู้นำหมู่คณะ ดูอย่างวัวยังมีจำฝูง นกก็ต้องมีหัวหน้าฝูง วัดก็ต้องมีเจ้าอาวาส อย่างหลวงพ่อบุญใหญ่ (พระโบราณคณิศร อดีตเจ้าอาวาสวัดสะแก) แต่หน่อพุทธภูมิที่บาร์มีเต็มแล้ว สูงแล้ว เข้มแข็งจะไม่เป็นกษัตริย์ เพราะมีภาระหนักหน่วงส่วนใหญ่เข้มแข็งเป็นคนธรรมดาแล้วบวชพระ แต่จะบำเพ็ญบารมีจนในที่สุดจะกระเทือนถึงพระราชวงศ์เอง พระเจ้าแผ่นดินองค์นี้ท่านมีบุญมาก และเป็นแบบอย่างให้ข้าราชการผู้ใหญ่ทำตาม”

ผู้เขียนจึงเรียนถามท่านต่อไปว่า “หลวงพ่อบุญครับ หน่อพุทธภูมิที่บาร์มีเต็มแล้วท่านก็ไม่ต้องมาเกิดแล้วใช่ไหม รอกการตรัสรู้เลยที่ชั้นดุสิต หรืออย่างหลวงพ่อบุญก็ไม่ต้องมาเกิดแล้วใช่ไหมครับ” หลวงพ่อบุญตอบว่า “กำลังของพุทธภูมิมีหน้าที่ที่จะทำให้มหาชนมีความสุข ถ้ามีคนเรียกร้องหรือบ้านเมืองเกิดยุคเข็ญก็ต้องลงมาช่วย จะคิดเอาแต่สบายได้ยังไง นั่นไม่ใช่ความคิดของหน่อพุทธภูมิ อย่างนี้พระอรหันต์สำเร็จแล้วท่านก็ไม่ต้องยุ่งกับใคร ไม่ต้องทำอะไรแล้วซี” หลวงพ่อบุญท่านตอบคำถามของผู้เขียนเสร็จแล้วท่านปรารภถึงการจัดการเรื่องศพของท่านต่อไปว่า “ถ้าข้าตายแล้วอย่าเก็บศพไว้นาน เจ็ดวันเผาเลย ไม่เผาก็โยนทิ้ง เดี่ยวจะกลายเป็นหากินกับศพ”

ผู้เขียนได้แย้งท่านว่า “กลัววัดจะร้าง” หลวงพ่อบุญท่านตอบว่า “เรื่องเผาไม่เผาต้องแล้วแต่คำสั่ง ดูอย่างหลวงพ่อบุญสวดวัดปากน้ำท่านสั่งไม่ให้เผา เพราะกลัวพระเณรจะอดอยาก แต่สำหรับข้าให้เผา เวลาจะเผาให้เผายืน ข้าจะได้ไปไหนไปได้” ผู้เขียนจึงถามท่านว่า “หลวงพ่อบุญไม่ไปนิพพานหรือ” ท่านตอบว่า “จะไปได้อย่างไร คนนี้ก็เรียกคนนั้นก็ร้อง ข้าไปแค่หัวตะพานก็พอ ดูอย่างหลวงปู่ทวดซี มีคนเรียกร้องท่าน

มากมาย บารมีท่านเต็มท้องฟ้า อย่างข้าเอง คนไหนคิดถึงข้าข้าก็คิดถึงเขา คนไหนไม่คิดถึงข้าข้าก็คิดถึงเขา เพราะในวันหนึ่ง ๆ ข้าต้องอธิษฐานไปให้หมู่คณะทุกวันไม่เคยขาด วันละ ๓ ครั้ง เขาจะได้ไม่เป็นอันตรายทั้งเช้ามีด ตอนเย็น ตอนกลางคืน ก่อนนอน เพื่อเป็นการช่วยเหลือหมู่คณะ”

ผู้เขียนฟังจบ พร้อมกับสำนึกในเมตตาของหลวงพ่ที่มีต่อลูกศิษย์อย่างมาก หลวงพ่ท่านได้ย้ำด้วยความเมตตาต่อไปอีกว่า “คิดถึงพระครั้งหนึ่ง บารมีพระมาถึงเราไปกลับ ๗ เที้ยว รวมแล้ว ๑๔ ครั้งได้กำไรดีไหมล่ะ นี่มีในพระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าบอกกับพระอานนท์ “ถ้าเราคิดถึงพระได้เหมือนกับคิดถึงแผ่นดินเมื่อไหร่ แสดงว่าจะดีแล้ว”

ในเรื่องการแบ่งภาค ตามความเห็นของผู้เขียนเข้าใจว่า ท่านลงมากเกิดทั้งองค์ คงไม่ใช่เป็นการแบ่งจิตมากเกิด เนื่องจากหน่อพุทธภูมิที่มีบารมีสูงแล้ว ท่านจะมีพลังจิตสามารถตั้งพุทธนิมิต ธรรมนิมิต สังฆนิมิตได้ ซึ่งรวมเรียกว่าเป็นพลังงานหรือบารมีธรรมที่ท่านสร้างมา ซึ่งหลวงพ่เรียกรวมว่า “ภูตพระเจ้า” นั่นเอง สิ่งเหล่านี้จะเป็นบารมีที่คอยติดตาม รักษาคุ้มครองไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทางของศาสนา จวบจนกระทั่งท่านได้ปฏิบัติธรรมไปถึงจุดหนึ่ง ทำให้ท่านได้รู้ถึงอดีตที่เคยทำมา ซึ่งตรงกับมงคล ๓๘ ในข้อที่ว่า “บุพเพจะกตะ บุญญะตา” บุญที่เคยทำมาแต่ก่อนนั้นเป็นมงคล ดังนั้นผู้ที่สนใจทางศาสนาได้ จึงถือว่ามีบุญแต่เก่าก่อน มาค้าชูอดหนุนบางคนเคยเป็นโจร เมื่อถึงเวลาผลบุญเก่าเข้ามาเสริม ก็สามารถพลิกจิตให้เกิดปัญญาได้ อาทิเช่น พระองค์สิมมาล เป็นต้น

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี ได้เคยอธิบายถึงท่านที่ได้พระโสดาบัน เมื่อมาเกิดใหม่ ไม่ใช่จะรู้ว่าตนเองเป็นพระอริยบุคคลเลยทีเดียว แต่ต้องมาปฏิบัติธรรมอีกระยะหนึ่ง จึงจะรู้ถึงอดีตได้ ซึ่งในหน่อพุทธภูมิก็คงเช่นเดียวกัน หลวงพ่อมหาวิระ ท่านเคยกล่าวถึงหน่อพุทธภูมิที่มีบารมีเต็มขั้น ซึ่งเป็นปรมาตตบารมี จึงจะไม่ตกนรกอีก เสมือนพระโสดาบัน ซึ่งไม่ตกไปสู่อบายภูมิอย่างแน่นอน พระบางองค์อาจบรรลุหรือหลุดผลโดยไม่ผ่านขั้นตอนโสดาสกิทาและอนาคามีผล ซึ่งผู้เขียนมีความเห็นว่าเป็นไปได้ ๒ กรณี คือ กรณีที่ ๑ พระองค์นี้เคยเป็นพระโสดาบันมาแล้วในอดีต กรณีที่ ๒ คือ พระองค์นั้นบรรลุหรือหลุดผลโดยฉับพลันทันทีตลอดสายเช่น การบรรลุหรือหลุดผลของพระสิวลี เริ่มตั้งแต่เป็นเณรได้เป็นพระโสดาบัน เมื่อท่านมาบวชเป็นพระ ในขณะที่ปลงผมจน

กระทั่งเป็นพระเรียบริยท่านก็บรรลุเป็นพระอรหันต์ทันที

หน่อพุทธภูมิมีการสร้างบารมีถึง ๓๐ ทัศน์ มีอยู่อย่างหนึ่งคือ ปัญญาบารมีชั้น
ปรมาตถ์ จึงทำให้ท่านไม่ต้องไปบวชบวช เพราะท่านล่วงรู้ถึงสัจจะธรรมต่าง ๆ ทำให้
ไม่หลงตน ผู้เขียนเคยกราบเรียนถามหลวงพ่อดังพระไตรปิฎก ซึ่งได้กล่าวถึงบุญ
ที่ถวายทานกับพระอริยะชั้นต่าง ๆ กำลังบุญไม่เสมอกัน แต่ในพระไตรปิฎกไม่ได้
กล่าวถึงหน่อพุทธภูมิ หลวงพ่อบอกท่านได้ตอบผู้เขียนว่า “หน่อพุทธภูมิ ถ้าเปรียบไปแล้ว
ก็คือพระอนาคามี เพราะกำลังจะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า แต่จัดเป็นพระอนาคามีชั้น
พิเศษ คือเหมือนกันแต่ท่านยังไม่เอา หลวงปู่ท่านจึงยังไม่สอนใครถึงนิพพาน เพราะ
ถึงไม่ใช่กิจของท่าน แต่ท่านรู้ทั้งนั้น บารมีทั้ง ๑๖ อสงไขย ไม่รู้ได้อย่างไร หลวงปู่ทวด
จิตท่านยังมีจุดดำอยู่ แก่ว่าจริงไหม” ผู้เขียนตอบว่า “ถ้าไม่มีท่านก็สำเร็จแล้วสิครับ
แต่จุดดำนั้นเป็นจุดของความเมตตา ที่ท่านจะโปรดสัตว์เพื่อจะให้สมกับคำว่า **ศรียริย
เมตไตรย** ดังนั้นจุดดำนี้ผมถือว่ามีความน้อยมากตัดทิ้งไปได้เลย” หลวงพ่อบอกท่านพยัก
หน้ายิ้มรับ และทำให้ผู้เขียนเข้าใจถึงพระธาตุหลวงปู่ทวด ที่ท่านเสด็จมาเองสัจฐาน
ค่อนข้างกลมสีน้ำตาลดำ หลวงพ่อบอกว่า คือพระธาตุหลวงปู่ทวดซึ่งถ้าเราอ่าน
ตามพระไตรปิฎก พระธาตุจะเกิดได้ต่อเมื่อสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วเท่านั้น ไม่มี
การกล่าวถึงพระธาตุจากหน่อพุทธภูมิเลย เพราะท่านก็เปรียบเสมือนพระผู้บริสุทธิ์
การชักฟอกธาตุชั้นจึงยอมเป็นไปได้ ทำให้เข้าใจถึงพื้นและเกศาของหลวงพ่ที่เป็น
พระธาตุเช่นกัน ผู้เขียนนึกถึงคำพูดหลวงพ่อมหารัระ ที่กล่าวถึงพระโพธิสัตว์ที่มีบารมี
สูง พระอรหันต์ยังให้ความเคารพ เมื่อผู้เขียนกราบเรียนถามหลวงพ่อบอกว่า
“คงจริงดูอย่างหลวงปู่ทวดนั่นไง เวลาปลุกเสกพระ พระโดยมากก็ร้องขอความช่วยเหลือจากท่าน”

หลวงพ่อบอกท่านเล่าให้ผู้เขียนฟังในวันหนึ่ง ถึงหมอจีนที่มารักษาท่าน โดยการ
จับชีพจรเพื่อตรวจอาการโรคหรือที่เรียกว่า หมอแมะ หมอบอกว่า หลวงพ่อบอกมีพระเต็ม
ไปหมดทั้งตัว ท่านถามเหตุผลกับผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนพิจารณาแล้วนึกถึงเครื่องมือทาง
วิทยาศาสตร์ชนิดหนึ่ง ใช้วัดการเต้นของชีพจร ถ้าเป็นผู้มีสมาธิดี การเต้นของชีพจร
จะราบเรียบ การใช้ออกซิเจนจะน้อย แต่ในกรณีหลวงพ่อบอก หมอใช้วิทยาการทางจิต
ตรวจสอบพบว่า การเต้นของชีพจรราบเรียบทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อบอกอยู่ในอิริยาบถกำลังคุย
คือไม่ได้นั่งสมาธิ นั่นแสดงว่า จิตของท่านเป็นสมาธิตลอดเวลา หรือจิตไม่มีความคิด

ปรุงแต่ง ทางหนังสือกำลังภายในเรียกว่าทำไร้อารมณ์ ลักษณะเช่นนี้ เข้าลักษณะทาง พุทธ คือ อารมณ์ของพระอรหันต์ เป็นลักษณะของผู้ที่ได้รับจากการปฏิบัติจิตขั้นสูง ทำให้นึกถึงหลวงพ่อบาน ที่กล่าวไว้ในประวัติของท่าน ในขณะที่ท่านกำลังคุยกับ ญาติโยม แต่อีกจิตหนึ่งสามารถเสกน้ำมนต์ไปพร้อมกัน หรือผู้เขียนประสบมาด้วย ตัวเองกับหลวงพ่อบาน สุภัทโท วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี ในขณะที่ท่านนั่ง คุยกับผู้เขียนและญาติโยมอยู่นั้น ท่านก็ได้จุดเทียนไว้บนชั้นน้ำ สักพักหนึ่งก็ได้ น้ำ- มนต์มาพรมให้กับญาติโยมและผู้เขียน โดยท่านไม่ได้นั่งอธิษฐานจิตเลย แม้แต่ หลวงพ่อเอง ท่านก็ได้ทำอยู่บ่อย ๆ เมื่อมีญาติโยมมานิมนต์ท่านไปร่วมพิธีต่าง ๆ ตั้งแต่พิธีปลุกเสกพระ งานทำบุญบ้าน ฯลฯ

เพื่อนของผู้เขียนคนหนึ่งเรียนถามหลวงพ่อบานว่า จะรู้ได้อย่างไรว่าพระองค์ไหนด ภารมีสูง หลวงพ่อบานมองหน้าผู้เขียนแล้วตอบยิ้ม ๆ ว่า “อย่างเช่น ท่านนั่งอยู่ที่หนึ่ง แต่อธิษฐานจิตไปช่วยเหลือ ไปได้อีกที่หนึ่ง” เพื่อนของผู้เขียนฟังแล้วรู้สึกงง ๆ แต่ผู้เขียน เข้าใจทันที เพราะกำลังพูดคุยกับท่านอยู่พอดี เกี่ยวกับท่านอธิษฐานจิตไปช่วยเหลือ ในการสร้างรูปหล่อของหลวงพ่อบานที่กรุงเทพฯ โดยท่านบอกผู้เขียนว่า “ทำมาหลายวัน แล้วอธิษฐานให้หลวงพ่อบานไปช่วยเหลือ ให้พระไปช่วย เรามีอีกมากเดี๋ยวสี่มจะทำได้”

เกี่ยวกับเรื่องความปรารถนาของหลวงพ่อบาน ผู้เขียนสรุปได้เลยว่าท่านปรารถนา พุทธภูมิแน่นอน ผู้เขียนเคยคุยกับลูกศิษย์หลวงพ่อบานหลายคน มีคนหนึ่งชื่อ “เซ็ง” อยู่ วัดสะแก ได้กล่าวถึงหลวงพ่อบานว่า “หลวงปู่ท่านปรารถนาพุทธภูมิ ไม่อย่างนั้นท่านไม่ มานั่งหลังขัดหลังแข็งรับญาติโยมอยู่หรอก” มีอยู่ครั้งหนึ่งลูกศิษย์หลวงพ่อบานชื่อ “ปราณี” ได้ถามหลวงพ่อบานถึงการไปนิพพานของหลวงพ่อบาน หลวงพ่อบานตอบว่า “เรื่องอะไรข้าจะไป นิพพาน ข้าหวังเป็นนายร้อยไม่ใช่หวังเป็นนายสิบ คนอย่างข้าต้องหักยอดฉัตรจึงสม- ใจ” ซึ่งเป็นการกล่าวจากปากท่านเอง สำหรับผู้เขียนนั้น ท่านบอกความปรารถนาที่ เช่นกันและท่านยังบอกผู้เขียนอีกว่า “เข่าว่ากันว่า ข้าจะสำเร็จระหว่างต้นไม้อีกหนึ่งคู่ ข้า เองยังไม่รู้เมื่อไร” ในตอนนั้นผู้เขียนยังไม่แน่ใจ ได้แต่มองต้นไม้ในวัดสะแกว่าจะเป็น ต้นไหน แต่ก็ไม่มี มาตอนหลังจึงเข้าใจในคำพูดของท่าน จนกระทั่งหลวงปู่บุดดา ถาวโร วัดกลางชูศรีเจริญสุข จังหวัดสิงห์บุรี ท่านมาเยี่ยมเมื่อคราวที่หลวงพ่อบานไม่สบาย ก่อนมรณะภาพ มีอยู่ครั้งหนึ่งซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่หลวงปู่จะกลับ ท่านได้พูดกับ

หลวงพ่อบอกว่า “วันนี้ผมนำมงกุฎพระพุทธเจ้ามามอบให้คุณ นิมนต์อยู่ต่อเถิด ถ้าไม่อยู่ก็
ไม่เป็นไร ที่คุณปรารถนานั้นนะ สำเร็จแน่ ต่อไปคุณจะได้เป็นพระพุทธเจ้า” หลวง
ปู่บิดาก็ลากลับ ในวันนั้นผู้ได้ยินหลายคน ลูกศิษย์คนหนึ่งได้เรียนถามหลวงพ่อบอกถึง
ความหมายที่หลวงปู่บิดาพูด ท่านตอบว่า “พระอรหันต์ให้พร เราก็รับไว้ไม่เสียหาย
อะไร”

ผู้เขียนเคยปรารภกับหมู่คณะหลาย ๆ ท่าน ถึงความโชคดีที่มีโอกาสได้อยู่
ใกล้ชิดกับพระผู้บริสุทธิ์ และมีเมตตาจนเรากล่าวคำนโมสการได้สนิทใจว่า

“นะโมโพธิสัตโต พรหมปัญโญ สัมมาสัมพุทธโธ อนาคตกาละ”

~~~~~

สุนกขตตัง สุมงคสัง สุภาตัง สุขุญฺฐิตัง
ประพฤติชอบเวลาใด เวลานั้นชื่อว่าเป็นฤกษ์ดี มงคลดี เข้าดี รุ่งอรุณดี

พุทธพจน์

ความเป็นมา - ความเป็นไป

ประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ ข้าพเจ้านายยวง พิงกุล (ปัจจุบันบวชเป็นพระภิกษุวัดสะแก) ป่วยเป็นโรคท้องเดินอย่างกระชั้นหัน ได้ไปอยู่โรงพยาบาล ปัญจะมารัษฎาอุทิศ หมอจัดให้อยู่ในห้องพิเศษ (มีเตียงคู่และห้องน้ำ) แต่ละวันแต่ละคืนข้าพเจ้าต้องเข้าห้องน้ำเพื่อถ่ายแบบยับย้อย คือถ่ายมากแล้วก็ค่อย ๆ ถ่ายน้อยลง แต่ต้องเข้าห้องน้ำอยู่เรื่อย ไม่มีกากถ่ายไปนั่งเบาสักนิดก็ยังดีประมาณ ๒ ถึง ๓ นาที ก็ต้องไปเข้าห้องน้ำอีก เป็นอยู่อย่างนี้เรื่อยไปจนกว่าจะถึงเวลาเช้ามืดตี ๒ ถึงตี ๔ ก็อ่อนเพลียหมดกำลังกลับไปเอง พอเช้ามืดใกล้สว่างจะต้องลุกขึ้นทำสมาธิบนเตียง ซึ่งมีครูมยาทำสมาธิอีกเตียงหนึ่ง ทุกวันทุกคืนเป็นอย่างนี้ประมาณ ๑๐ วัน

ในคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็เข้า ๆ ออก ๆ ห้องน้ำ ตั้งแต่ตอนหัวค่ำปวดท้องเหลือเกินจะลุกขึ้นเดินก็ตัวขดตัวงอ มือประคองท้องอยู่เรื่อยไป จีบหลับไปได้หน่อยก็ตื่นขึ้นมาต่างคนต่างทำสมาธิกันไป คืนนั้นข้าพเจ้าหลับตาเห็นแสงสว่างอย่างมากเป็นลำยาวไกลออกไปข้างหน้าอย่างประมาณหาที่สุดมิได้ แสงสว่างนั้นยิ่งมากขึ้น ๆ แล้วก็ใหญ่ขึ้นจนมองเห็นต้นไม้ใบไม้ ใบไม้สีเขียวชะอุ่มไกลลิบสุดลูกห้อยเ็นตา จากนั้นข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างเป็นรัศมีของดวงอาทิตย์อ่อน ๆ แล้วก็ค่อย ๆ ลอยตัวขึ้นทีละน้อย ๆ จนเห็นว่าดวงอาทิตย์โผล่ขึ้นมาจากริมเขาชายต้นไม้ เป็นสีเหลืองเข้มค่อย ๆ ลอยขึ้น ๆ จากนั้นมาหามาก จนใกล้จะถึงครึ่งวงกลมของดวงอาทิตย์ ตอนนั้นจิตของข้าพเจ้าได้เห็นองค์หลวงพ่อดาวตม เหยียบน้ำทะเลจิตอย่างชัดเจน ข้าพเจ้าดีใจมาก รู้สึกว่าตัวของข้าพเจ้าสั่นด้วยดีใจ ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ลอยขึ้นทีละน้อยจนกระทั่งเต็มดวง ดวงอาทิตย์สว่างเจิดจ้า เย็นหู เย็นตา เย็นจิต เย็นใจ ขนพองสยองเกล้าจนถึงศีรษะ ตอนนั้นหลวงพ่อดาวตมหายไป เปลี่ยนเป็นหลวงหน้าคู่ พรหมปัญโญ นั่งอยู่ตรงที่หลวงพ่อดาวตมนั่ง ดวงอาทิตย์ยังลอยขึ้นใกล้จะถึงตรงศีรษะข้าพเจ้า หลวงหน้าคู่หายไปกลายเป็นหลวงพ่อดาวตมนั่งอยู่ตามเดิม (บนดวงอาทิตย์) ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ลดต่ำมาทีละน้อย ๆ จนกระทั่งใกล้จะถึงตรงหน้าข้าพเจ้า หลวงพ่อดาวตมหายไป กลายเป็นหลวงหน้าคู่ ท่านลงจากดวงอาทิตย์ แล้วเดินมาหยุดข้างหลังข้าพเจ้า ก้มลงเล็กน้อย พร้อมกับยื่นมือขวามาจับพุงของข้าพเจ้า แล้วกระชากดึงพุงอย่างแรงจนตัวไหวไปทั้งตัว ๓ ครั้ง แล้วท่านบอกว่า “หาย” ข้าพเจ้าก็คิดในใจว่าท่านดึง ๓ ครั้งแค่นี้

จะหายหรือ เลยลองขยับกายไปทางขวาจะปวดไหม เอ๊ะไม่ปวด ลองขยับมาทางซ้าย บ้างก็ไม่ปวดอีก คราวนี้ลองอีกแรง ๆ ก็ไม่เป็นอะไร ด้วยความดีใจก็บอกคุณธมยา ว่า “เลิกเถอะ ฉันหายแล้ว หลวงพ่อทวดมาช่วย หลวงน้าดูรักษาโดยการจับฟุงฉันตั้ง ๓ ที ก็เลยหายพอดี” คุณธมยาเปิดไฟแล้วให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นเดินภาวนา กลับไปกลับ มาจากหน้าเตียงถึงประตู ๓ ครั้ง ก็ไม่เป็นไรแน่หายดีเป็นปกติ รูปหลวงน้าดูที่ท่าน ตั้งอยู่ก็หายไป รูปหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดก็หายไป เอ๊ะนี่จะเป็นองค์ไหนกัน แน่ที่ทำให้เราหาย ใจหนึ่งคิดว่าหลวงน้าดูตั้งฟุงทำให้เราหาย อีกใจหนึ่งก็คิดว่า หลวงพ่อทวดเหยียบดวงอาทิตย์มารับหลวงน้าดูเพื่อรักษาเรา มันสับสนคิดไม่ออก หายแล้วกลับไปวัดจะต้องถามหลวงน้าดูให้ได้

เมื่อครบกำหนด ๑๖ วันตามที่หมอล้างก็กลับบ้านแล้วมาที่วัดทันที ไม่มีดอกไม้อะไร รูปเทียน มีแต่ใจมาราบนมัสการ พร้อมกับทองคำเปลวอย่างดี ข้าพเจ้าได้ถามหลวงน้าดูว่า

ข้าพเจ้า “การที่หลวงพ่อทวด เหยียบน้ำทะเลจืด ขึ้นมานั่งบนดวงอาทิตย์ครั้งแรก แล้วต่อมาเป็นหลวงน้าดู พรหมปัญโญ พอจะถึงพื้นกลายเป็น หลวงพ่อทวด พอลอยต่ำลงมาถึงพื้น ก็กลายเป็นหลวงน้าดู ลงมาช่วยตั้งฟุงผม ๓ ครั้งจนหายหมายความว่าอย่างไร เดี่ยวเป็นหลวงพ่อทวดเดี๋ยวเป็นหลวงน้า”

หลวงน้า “แล้วแกว่าอย่างไร”

ข้าพเจ้า “เห็นกลับไปกลับมา ก็คงเป็นหลวงพ่อทวดองค์เดียวกัน”

หลวงน้า “ก็อย่างแกว่านั่นแหละ”

ข้าพเจ้า “ถ้าอย่างนั้น ก็เป็น พระศรีอารียเมตไตรย นะสิ”

หลวงน้า “ก็หลวงพ่อบุ๊ทวดคือ พระศรีอารียเมตไตรย ท่านกลับชาติมาเกิดเพื่อสร้างบารมี รู้แล้วอย่าพูดไปเพราะคนที่เขาไม่เชื่อ เขาจะพากันตลกนรก เราจะพลอยบาปไปด้วย”

ทองคำที่ปิดเท้าหลวงน้าดูนั้น ข้าพเจ้าติดถวายแก่พระศรีอารียเมตไตรย ที่เท้าของหลวงน้าดู พรหมปัญโญ

สาเหตุที่นำเรื่องนี้มาเปิดเผย เนื่องจากก่อนที่จะทำการพระราชเพลิงศพ บิดาของผู้เขียน ผู้เขียนได้มีโอกาสคุยกับนายวง ผู้เขียนได้ถามว่า “น้าคิดว่าหลวงพ่อ

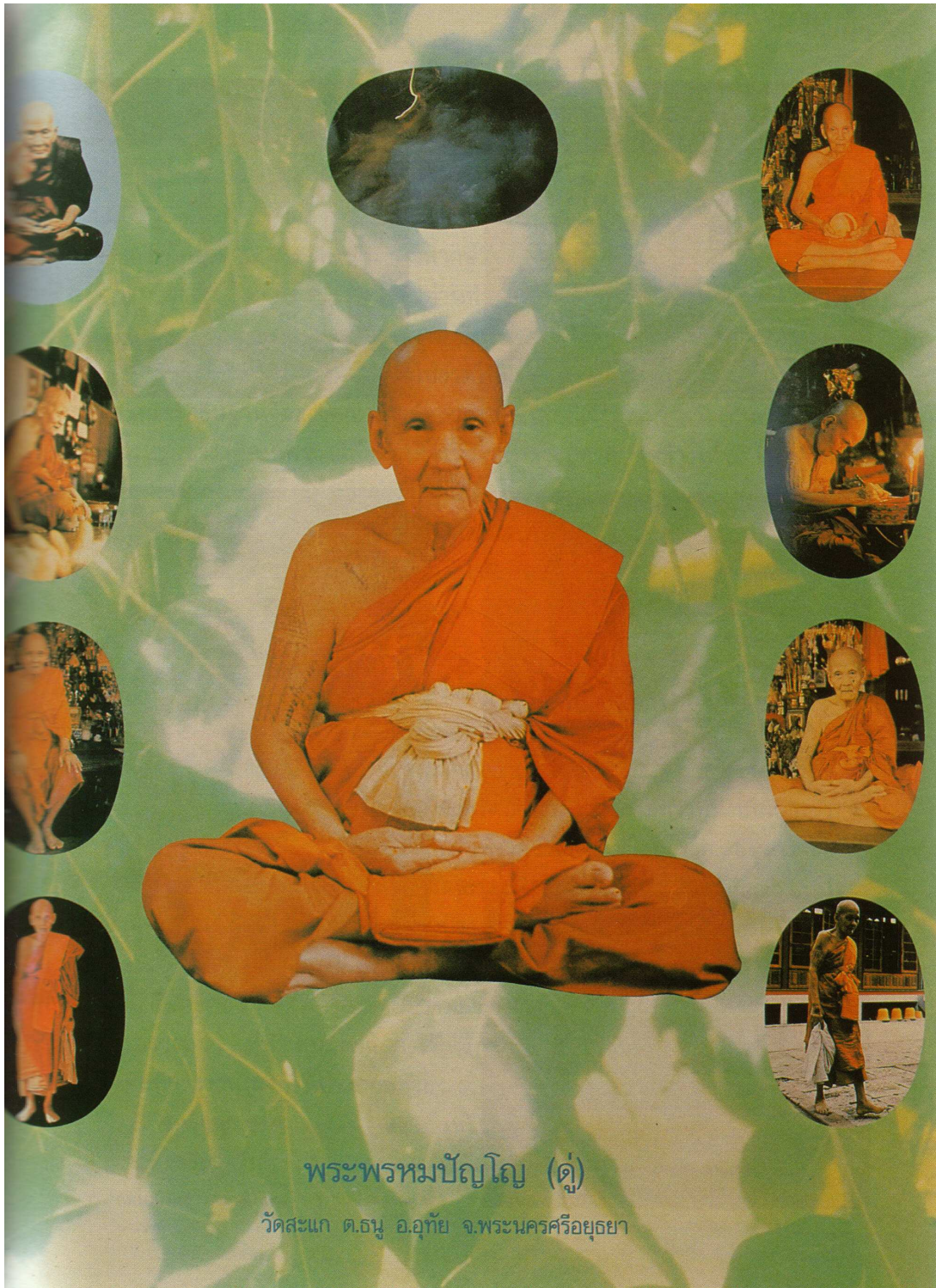

เป็นพระอรหันต์หรือเป็นหน่อพุทธภูมิ” นายวงจึงตอบว่า “อาจารย์คิดว่าหลวงน้าเป็นอะไร” ผู้เขียนตอบว่า “ท่านเป็นหน่อพุทธภูมิ เพราะท่านเคยบอกครั้งหนึ่ง เมื่อครั้งที่นำพระนาคปรก ซึ่งหลวงปู่บิดตาฝากถวายมาให้และมีอีกหลายอย่าง ครั้งจากนั้นสมาธิ มีคนเห็นหลวงพ่อกับหลวงพ่อทวดสลับกันไปสลับกันมา ซึ่งแสดงว่าท่านต้องเป็นองค์เดียวกัน” นายวงจึงตอบว่า “ถ้าอย่างนั้น ผมจะเขียนเรื่องราวที่ผมสัมผัสมา กับหลวงน้า ซึ่งหลวงน้าสั่งให้ปิดไว้เป็นความลับ เป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว คงจะถึงเวลาที่จะเปิดได้แล้ว” ผู้เขียนจึงได้นำบทความนี้มาลง ซึ่งเป็นการเขียนจากผู้ที่มีประสบการณ์จากตัวเอง และผู้เขียนเอง มีความรู้สึกอยากสรุปเรื่องของหลวงพ่อบecause แม้แต่เกศาหรือฟันของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ พระเครื่องเกิดเป็นพระธรรมธาตุ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับพุทธวิสัย คือผู้ที่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ย่อมมีบุญญาธิการเกินกว่าปุถุชนอย่างเรา ไม่ควรที่จะวิจารณ์ ดังที่พระพุทธองค์กล่าวไว้ว่า เป็น **จินไตย** หรือแม้แต่องค์หลวงพ่เอง ท่านเคยกล่าวว่า “เรื่องของข้าบางทีก็เกินพระไตรปิฎก ต้องรู้เอง ปฏิบัติเอง พุทมากไม่ดี เดี่ยวคนจะลงนรก”

~~~~~

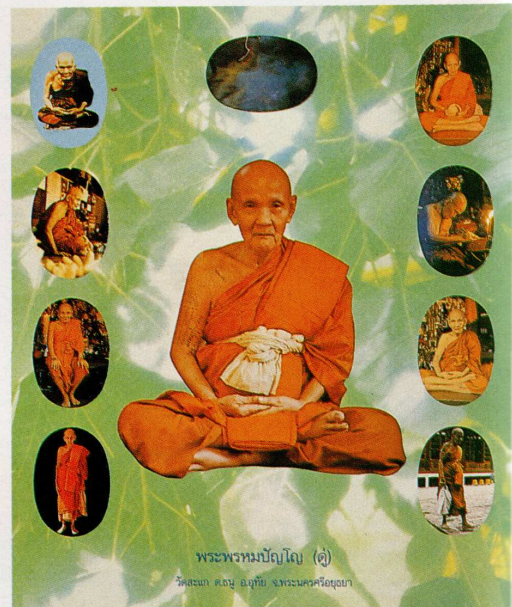
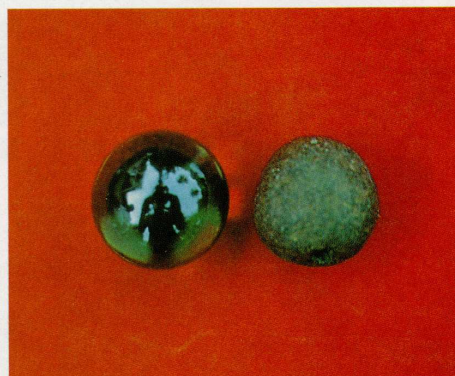
กาโล มสติ ภูตานิ สพฺพาเนว สหตฺตนา
กาลเวลาย่อมกลืนกินสัตว์ทั้งหลายพร้อมกันไปกับตัวมันเอง

พุทธพจน์

พระพรหมปัญโญ (คู่)

วัดสะแก ต.ธนู อ.อุทัย จ.พระนครศรีอยุธยา

วัตถุมงคลแบบต่าง ๆ ในพิธีปลุกเสก "รุ่นเปิดโลก"

พิธีปลุกเสกวัตถุมงคล หลวงปู่ทวด รุ่นเปิดโลก

คณะของคุณวรวิทย์ ด้านชัยวิจิตร มีศรัทธาสรางรูปของหลวงพ่อ แต่ท่านให้สร้างเป็นรูปของหลวงปู่ทวด เขยียบน้ำทะเลเจ็ด แทน โดยให้ออกแบบตามรูปถ่ายที่หลวงปู่ลอยในอากาศ ซึ่งเรื่องนี้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันมาก ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ผู้เขียนได้รูปมาจากคุณชนะ ศรีชญา ขณะท่านทำงานเป็นผู้จัดการเขต ธนาครกรุงไทย จังหวัดภูเก็ต โดยท่านได้เล่าประวัติความเป็นมาของรูปนี้ว่า ได้มาจากพระอาจารย์ชัย ที่จังหวัดภูเก็ต ซึ่งอาจารย์มีโอกาไปร่วมในพิธีที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ในการบวงสรวงและอธิษฐานจิตของคณาจารย์หลายองค์ โดยมีเจ้าคณะจังหวัดเป็นประธานที่วัดพระบรมธาตุเมืองนครฯ เพื่อต้องการรูปของหลวงปู่ทวด วัดช้างให้ ไว้เคารพสักการะ และนำไปเป็นแบบในการสร้างหุ่นขี้ผึ้ง เมื่อทำพิธีบวงสรวงเรียบร้อยแล้วจึงใช้กล้องถ่ายรูปถ่ายภาพขึ้นไปบนท้องฟ้า และได้เกิดปรากฏการณ์พิเศษเหนือธรรมชาติ เพราะมีรูปพระองค์แก่ ๆ เกิดขึ้นหลังจากได้นำฟิล์มมาล้าง พระอาจารย์จำเนียร แห่งวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่ ได้เข้าสมาธิถาม ได้รับคำตอบว่า ท่านคือหลวงปู่ทวด เขยียบน้ำทะเลเจ็ดนั่นเอง

จึงได้มีการสร้างและออกแบบ โดยให้เพิ่มเติมลูกแก้วไว้บนมือ และให้หลวงปู่นั่งบนดอกบัว เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ทั้งของวัดช้างให้และวัดพะโคะ เนื่องจากลูกแก้วคู่บารมีหลวงปู่ยังคงต้องเก็บรักษาไว้ที่วัดพะโคะ จังหวัดสงขลา ส่วนการนั่งบนดอกบัวนั้นมีแรงบันดาลใจจากคุณอนันต์ คหบดี จังหวัดปัตตานี ที่เห็นหลวงปู่ นั่งบนดอกบัวในคราวที่ท่านจัดสร้างเพื่อถวายอาจารย์ทิม แห่งวัดช้างให้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นที่เชื่อกันว่าหลวงปู่ทวดวัดช้างให้และวัดพะโคะคือองค์เดียวกัน สำหรับการนั่งบนดอกบัวนั้น เป็นนิมิตที่ท่านแสดงถึงความปรารถนาพุทธภูมิ และบารมีเต็มเรียบร้อยแล้วมิใช่การบังอาจที่แสดงถึงการไม่เคารพพระพุทเจ้า เพราะมีการวิจารณ์ว่า พระสงฆ์ไม่ควรนั่งบนดอกบัว แต่ในเรื่องนามธรรมความลึกซึ้งแล้ว เป็นการแสดงถึงการปรารถนา ที่ท่านเมตตาแสดงไว้ให้แก่ผู้ที่เคารพศรัทธา สำหรับจำนวนของวัตถุมงคลที่สร้างขึ้นในครั้งนี้ประกอบด้วย

๑. เหรียญทองคำ ๒๕๐ เหรียญ
๒. เหรียญเงิน ๑,๐๓๖ เหรียญ

๓. เหรียญทองแดง ๑๐,๕๐๐ เหรียญ

๔. พระผง ๕,๐๐๐ องค์

(ในจำนวนนี้มีพระผงที่ฝังพระธาตุเอาไว้ด้วยจำนวน ๓๖๐ องค์)

๕. ตะกั่วผสมพลวง ๑,๐๐๐ เหรียญ

๖. โปสเตอร์รูปหลวงปู่ ๑๐,๐๐๐ แผ่น

๗. ลูกแก้วสารพัดนึก ๕,๐๐๐ ลูก

สำหรับเหรียญทองคำ เงิน และทองแดง ได้นำเข้าพิธีพุทธาภิเษกพร้อมกับ เหรียญหลวงพ่อหลวง ภูริทัตโต วัดพุทไธศวรรย์ ในวาระอายุครบ ๕ รอบ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๓๒

ในพิธีพุทธาภิเษกนี้ นอกจากหลวงพ่อหลวง เจ้าอาวาส ซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงปู่ เทียม วัดกษัตราธิราชแล้ว ยังได้กราบอาราธนาพระผู้ทรงวิทยาคณองค์อื่น ๆ ใน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้แก่ หลวงพ่อทิม วัดพระขาว หลวงพ่อเมี้ยน วัดโพธิ์กบ เจา และอาจารย์มั่น วัดหน้าต่างนอก นอกจากนี้ก็ยังมีศิษย์หลวงพ่อจง วัดหน้าต่าง นอก หลวงพ่อเฉลิม วัดพระญาติ พระอาจารย์สุทิน วัดสะแก ศิษย์ของหลวงพ่อดู และหลวงพ่อมหาวิระ วัดท่าซุง ฯลฯ

หลวงพ่อหลวง ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ของผู้เขียน ได้ให้ผู้เขียนกราบนิมนต์หลวง พ่อดู ซึ่งท่านรับจะร่วมอธิษฐานจิตตั้งแต่ ๑๘.๐๐ นาฬิกาของวันพิธี หลวงพ่อหลวงได้ เล่าให้ฟังว่า ขณะที่กำลังจุดเทียนที่ชั้นน้ำสาครและราวเทียนอยู่นั้น ท่านเห็นพระองค์ หนึ่งมายืนข้าง ๆ ซึ่งท่านไม่รู้จัก ในแวบหนึ่งท่านนึกคิดถึงหลวงพ่อดู เมื่อผู้เขียนนำ ภาพหลวงพ่อดูไปถวาย ท่านจึงบอกว่า “ฉันไม่ได้เพี้ยนแน่ เพราะคือองค์นี้เองที่เห็น” เมื่อผู้เขียนนำเรื่องราวไปเล่าให้หลวงพ่อดูฟัง ท่านตอบว่า “เดี๋ยวจะหาว่าฉันโกหก ใครตาดีก็ดูกันเอาเอง”

ในวันพิธีเสกวัตถุมงคล หลวงปู่ทวด ฝนตกลงมาอย่างหนักผู้เขียนรู้สึก ประหลาดใจ เพราะเมื่อไปถึงวัด ผู้คนวันนั้นมีมากเกินกว่าที่คิดไว้ ของที่นำมาปลุก เสกทั้งจากผู้สร้างและจากผู้นำมาเข้าร่วมพิธี สูงจนท่วมตัวหลวงพ่อ ทุกคนที่มาในพิธี อาจจะคิดไม่ถึงก็ได้ว่า นี่เป็นวาระสุดท้ายที่หลวงพ่อจะโปรดพวงลูกศิษย์ของท่าน ซึ่งหลวงพ่อก็ได้เป็นผู้กำหนดวันพิธีไว้ล่วงหน้าคือวันอังคารที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๓๒

ก่อนจะเริ่มพิธีเมื่อกล่าวนำบูชาพระรัตนตรัย และขอขมาโทษต่อพระรัตนตรัย แล้ว ผู้เขียนได้กล่าวอาราธนาหลวงพ่อกว่า “ขออาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีโปรดเมตตาอธิษฐานจิต ปลุกเสกรูปเหมือนหลวงปู่ทวด และวัตถุมงคลในพิธีที่คณะลูกศิษย์ได้ร่วมใจกันสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นเครื่องระลึกถึงพระไตรสรณคมน์และการนำไปปฏิบัติธรรมของเหล่าคณะศิษย์ของวัดสะแก ซึ่งมีหลวงปู่ทวดเป็นประธาน สืบต่อไป”

หลังจากนั้น หลวงพ่อก็ได้ให้ผู้เขียนกล่าวชุมนุมเทวดา เพื่อให้มาโมทนาและร่วมในพิธี ต่อไปนี้เป็นคำพูดของหลวงพ่อ ที่กล่าวไว้เสมือนกับเป็นอมตะวาจา ที่ทิ้งไว้ให้ระลึกถึง เพื่อให้ลูกศิษย์เกิดศรัทธาปสาทะ มีกำลังใจที่จะสร้างคุณงามความดีจนในที่สุดกลายเป็น อจลศรัทธา สามารถพึ่งตนเองได้ วาจาของหลวงพ่อดังนี้ “ตั้งใจกันทุกคน ภาวนาไตรสรณาคมน์ นิมนต์ท่านด้วยทั้ง ๔ องค์ (ในวันนั้นมีพระสงฆ์อยู่ด้วย ๔ รูป)

หลวงพ่อ “เชิญพระมาทั้งหมดแสนโกฏจักรวาล เทวดาด้วย ขอให้ท่านมาช่วยกัน หลวงพ่อทวดมาหรือยัง”

ผู้เขียน “มาแล้วครับ”

หลวงพ่อ “หลวงพ่อเกษม สมเด็จพระพุทฺธโฆษาจารย์ ที่แปลพระไตรปิฎกฉบับลังกา หลวงพ่อ बुตตามาแล้วใช่ไหม”

ผู้เขียน “ครับ”

หลวงพ่อ “ตั้งจิตยกของทั้งหมดตามหลวงพ่อทวด ไปพุทธานิเขกที่วิมานแก้ว พระพุทธรูปเจ้า ขอให้พระพุทธรูปเจ้ารับ ท่านรับแล้วหรือยัง”

ผู้เขียน “ครับ รับแล้ว” หลวงพ่อยกมือขวา ลูบพระทั้งหมดที่อยู่เบื้องหน้าท่าน ๒ - ๓ ครั้งอย่างช้า ๆ

หลวงพ่อ “ตั้งจิตไว้ไปวิมานพระธรรม วิมานพระสงฆ์มีพระพุทธรูปเจ้าเป็นประธาน ขอให้ท่านช่วยเสร็จแล้วใช่ไหม ตอนนี้สว่างไปหมด พรหมโลก เทวโลก มนุษโลก ดูพุทธรูปนิมิตของหลวงพ่อทวดเต็มท้องฟ้าไปหมด ตั้งจิตนำของทั้งหมดไปนมัสการพระพุทธรูปเจ้า ที่ดอยสุเทพ ที่ดอยสุเทพมีพระธาตุพระพุทธรูปเจ้าอยู่ ขอพระพุทธรูปเจ้าให้ท่านประสิทธิ ดุขิของทั้งหมดสว่างหมดหรือยัง”

ผู้เขียน “สว่างหมดแล้ว”
 หลวงพ่อ “ยกของทั้งหมดมาที่วัดสะแก อย่าเพิ่งลง ทำทักษิณวัตรรอบภูเขาบุญ
 กว้าง ๑ เส้น ยาว ๑ เส้น สูง ๑ เส้น ก่อน ๓ รอบ ตอนนี้หลวงพ่อทวด
 อยู่ที่ไหน ลอยอยู่ในอากาศเห็นหรือยัง อัญเชิญพุทธรูปมิตหลวงพ่อทวด
 มาปฏิสนธิสถิตในของทั้งหมด ดุชิของทั้งหมดสว่างไสวไปหมด แสง
 แตกกระจายออกไปเหมือนไฟพะเนียงแตก ขอหลวงพ่อทวด คัมครอง
 รักษาฝากเทวดาช่วยปกป้องรักษาของทั้งหมดนี้ตลอดไป ปิดอันตราย
 ทุกอย่าง ของสว่างใช้ได้แล้วหรือยัง ตั้งใจให้ดี อุทิศกุศลไปให้โดยรอบ
 สุดขอบจักรวาล อนันตจักรวาล ฉันจะให้พรแทน”

หลวงพ่อก็ให้พรและกรวดน้ำแทนคณะศิษย์ทั้งหลาย เนื่องจากในวันนั้นเสียง
 หลวงพ่อเบามาก จึงได้ยินกันไม่ค่อยทั่วถึง หลังจากพิธีเสร็จแล้วในวันต่อมาได้กราบ
 เรียนถามหลวงพ่อบอกว่า “เกือบจะปลุกเสกไม่ได้ เนื่องจากมีคนเจตยาให้ท่าน
 ฉนผิต จึงทำให้ต้องเสีย ถวายทองหลายครั้ง แต่เมื่อถึงพิธีกลับทำได้” นับว่าหลวงพ่อบ
 มีขันติธรรมอย่างยิ่ง และเป็นความเมตตาอนุเคราะห์แก่คณะศิษย์อย่างมาก

วัตถุมงคลต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นในครั้งนั้น คณะของคุณวริทย์ได้แจกจ่ายให้กับศิษย์
 ที่ปฏิบัติธรรมโดยไม่ต้องเสียเงินใด ๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นเหรียญชนิดเงินและทองซึ่งคิดเท่า
 กับต้นทุนตามที่ผู้สั่งจอง เนื่องจากมีผู้ได้รับแจกมาก จึงทำให้บางคนที่ไม่รู้จักคุณค่า
 นำไปแลกเปลี่ยนจำหน่ายในสนามพระ

ปัจจุบัน วัตถุมงคลดังกล่าว ยังมีเหลืออยู่บ้างในจำนวนไม่มากนัก ซึ่งต้องแล้ว
 แต่กาลเวลา เพราะต้องดูโอกาสที่ควรจะเปิด ท่านที่อยากได้ก็จงอธิษฐานปฏิบัติธรรม
 ถวายเป็นพุทธานุชา ธรรมบูชา สังฆบูชา นึกถึงหลวงปู่ทวด หลวงพ่ออยู่ ถ้าวาสนาของ
 ท่านดีคงมีโอกาสได้รับวัตถุมงคลรุ่นนี้ ที่เรียกกันว่า “รุ่นเปิดสามโลก” หรือที่เขียน
 พระเรียกว่า “รุ่นดัง” นั่นเอง

มีเพื่อนของลูกศิษย์ผู้เขียนเคยนำหนังสือ พระผู้จุดประทีปในดวงใจ ซึ่งพิมพ์
 ครั้งพระราชทานเพลิงศพของพ่อผู้เขียน ไปถวายเพื่อนของเขาซึ่งบวชเป็นพระภิกษุ
 เมื่อเขาเห็นหนังสือเขาได้บอกว่า “เพิ่งจะรู้ว่าหลวงพ่อดูที่หลวงพ่อกษมกล่าวถึงคือองค์
 นี้เอง” จึงได้เกิดการซักถามกันขึ้น พระจึงเล่าให้ฟังว่า เคยไปนมัสการหลวงพ่อกษม
 กับโยมมารดาของท่าน ตั้งแต่ยังไม่ได้บวช มารดาได้พาไปนมัสการหลวงพ่อกษม

เพื่อจะขอBarItemให้ลูกชายบวช หลวงพ่อเกษมท่านนั่งหลับตานิ่งอยู่ ได้เอ่ยถามมารดาของท่านว่า “รู้จักหลวงพ่อดู๋ วัดสะแกไหม” ซึ่งมารดาเรียนตอบท่านว่า “ไม่เคยรู้จัก” หลวงพ่อเกษมท่านจึงพูดต่ออีกว่า “เคยได้ยิน เจริญเปิดโลก ไหม” เธอก็ตอบอีกว่า “ไม่เคยได้ยิน” หลวงพ่อเกษมจึงพูดขึ้นอีกครั้งหนึ่งว่า “ให้ไปหา มาบูชา เจริญนี้ดี กันนิวเคลียร์ได้” พระองค์นี้ก็ได้แต่สงสัยว่า หลวงพ่อดู๋อยู่ที่ไหนและจะหาเจริญได้ที่ใด เป็นเวลาเกือบปี จึงเกิดความกระจางจากหนังสือที่ได้รับ แสดงว่าหลวงพ่อกะหมท่านใช้ **อนาคตตั้งสฐาน** คือ ความรู้เรื่องเกี่ยวกับอนาคต ที่ท่านและมารดาของท่านจะต้องมาเกี่ยวข้องกับหลวงพ่อย่างแน่นอน

~~~~~

ยัง ยัง วิหเต รตติ ตพุนนตุสส ชีวิตัง
วันคืนล่วงไป ชีวิตของคนก็พร่องลง

พุทธพจน์

พระอาจารย์มอญครุฑผู้รักษา และ ประพาศิธรรม

พุทธนิมิต - ภูตพระพุทธเจ้า

คำว่าภูตนี้มักใช้กับพวกภูตผีปีศาจ ตามที่โบราณบอกไว้ว่า เมื่อคนเราตายลง ไปก็จะมีภูตเกิดขึ้นคือ ภูตดิน ภูตน้ำ ภูตลม และภูตไฟ คนที่ไปเจอผีหลวงพ่อบอกว่า บางทีก็ไปเจอภูตเหล่านี้ ตามความเห็นของผู้เขียน ภูตนี้หมายถึงพลังงานที่ยังหลงเหลืออยู่ของปุณฺชนทั่วไป เสมือนไฟที่เราก่อไว้แต่ดับลงไปแล้ว เมื่อเราเอามือไปจับจะรู้สึกว่ายังมีความร้อนสะสมอยู่ แล้วจะค่อย ๆ เย็นตัวลงเป็นลำดับ แต่สำหรับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์ พลังงานของท่านเป็นพลังงานที่บริสุทธิ์ ซึ่งท่านอธิษฐานไว้ เพื่อช่วยเหลือพระพุทฺธศาสนา อันเปรียบเสมือนตัวแทนของพระองค์ ท่านแม้จะทิ้งสังขารไปแล้ว สิ่งที่เราเรียกว่ารูปธรรมนั้น ก็น่าจะเป็นรูปธรรมละเอียด หรือจะเป็นนามธรรมก็ได้ เพราะไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่สามารถสัมผัสหรือรู้ได้ โดยลักษณะการทางจิตที่ปฏิบัติได้แล้ว ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ

การปฏิบัติให้จิตพ้นทุกข์นั้นมีหลายวิธีการ บางท่านก็ดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ไม่โลดโผน บางท่านมีนิสสัยวาทนาในด้านความสลับซับซ้อน ซึ่งไปตามอัธยาศัยหรือความชอบ แต่จุดมุ่งหมายใหญ่คือ ความพ้นทุกข์ เพื่อให้ได้เข้าถึงธรรมคือพระนิพพาน ที่กล่าวกันว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นนิพพาน” ถ้าเรามาตีความหมายในชั้นละเอียด คืออะไรเป็นตัวเห็น ตอบว่าจิต หมายถึงจิตเห็นเสมือนตาเห็นรูป เพราะไม่มีอำนาจใดจะเท่ากับอำนาจของจิตได้ ผู้ที่นั่งสมาธิและเห็นพระก็เช่นเดียวกัน แต่อยู่ในระดับที่ยังเอาพระเป็นที่พึ่งไม่ได้ ถ้าไม่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่การเห็นเหล่านี้ก็อยู่ในขั้นที่เราได้สัมผัสกับพลังงานของพระที่มีอยู่ ทำให้ไม่สงสัยว่าจะมีจริงหรือไม่ ทางพระพุทฺธศาสนาเรียกว่า เป็นพุทธนิมิต ธรรมนิมิต สังขนิมิต

แรงบันดาลใจที่ทำให้หลวงพ่อดูต้องการมาศึกษาเรื่องนี้ คือว่ามีชาวบ้านอยู่คนหนึ่ง กลืนพระวัดตระไกรลงไปในห้อง แล้วมาปรึกษาท่านว่า ควรจะอย่างไร ท่านก็บอกว่า ให้ลองเอาผ้าขาวปูเวลานอนหลับ พอตอนเช้าพระก็ออกมาที่ผ้าขาว ซึ่งหลวงพ่อก็คิดว่า การที่พระออกมาที่ผ้าขาวได้นั้น แสดงว่าพระจะต้องมีพลัง พลังอันนี้ก็คือภูตพระพุทฺธเจ้า ในเรื่องของการเคลื่อนที่ของพระยังมีอีกองค์หนึ่งคือ หลวงพ่อใจ วัดเสด็จ ตะกวดที่ท่านทำเขาเรียก “ตะกวดโลกธาตุ” บางคนก็เผลอกลิ้นเข้าไป ท่านจะสั่งให้เอาผ้าขาวปู พอตอนกลางคืนเขาก็พยายามที่จะไปดูว่า ตะกวดจะออกมาตอน

ไหนจนกระทั่งมื่อยหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาปรากฏว่าตะกรุดออกมาอยู่ที่ผ้าขาวแล้ว นี่แสดงถึงพลังงานของพระที่ยังมีอยู่ หลวงพ่อจึงต้องการจะศึกษาว่า พลังงานของพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ถึงแม้พระพุทธรูปจะปรินิพพานไปแล้ว ก็ยังมีพลังงานเหล่านี้อยู่ ส่วนในเรื่องข้อขัดแย้งระหว่างหลวงพ่อกับอาจารย์เฮง (ไพโรวัลย์) ซึ่งเป็นอาจารย์ของหลวงปู่สี วัดสะแก อาจารย์เฮงจะทำในด้านเกี่ยวกับพรหม คือจะเชื่อว่าพรหมยังมี แต่ในขณะเดียวกันจะถือว่า พระพุทธรูปหรือพระอรหันต์พอเข้านิพพานแล้วก็สูญ ไม่มีตัว ไม่มีตน ไม่มีพลังเหลือ หลวงพ่อจึงถามท่านว่า อาจารย์เคยไปพระปฐมเจดีย์แล้วเห็นพระธาตุเสด็จหรือเปล่า ท่านก็บอกว่า อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย คือสมัยที่เป็นเสื่อป่าตามเสด็จรัชกาลที่ ๖ เมื่อครั้งยังทรงเป็นพระบรมโอรสาธิราช ในคืนนั้นพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธรูป ได้เสด็จออกจากพระปฐมเจดีย์ ระยะหนึ่งแล้วก็กลับมาโดยมีรัศมีสีเขียวเป็นลูกกลมเท่าผลส้มเกลี้ยง ซึ่งในการเห็นครั้งนี้รัชกาลที่ ๖ พร้อมด้วยข้าราชการที่ตามเสด็จก็เห็นโดยทั่วกัน พระองค์จึงทรงมีพระราชหัตถเลขาไปถึงพระราชบิดา หรือพระพุทธรูปหลวง โดยทรงอธิบายตามหลักวิทยาศาสตร์ว่า “อาจจะเกิดจากสารเรืองแสง แต่ทรงมีข้อสงสัยว่า น่าจะต้องเกิดขึ้นหลังจากที่ฝนตก แต่การเสด็จของพระธาตุนั้น เกิดขึ้นในขณะที่ฟ้าโปร่ง” รัชกาลที่ ๕ ได้มีพระราชหัตถเลขาตอบมาว่า “ไม่ต้องสงสัยในเรื่องนี้ เพราะพระองค์พร้อมทั้งข้าราชการได้เคยประสบเหตุการณ์เช่นนี้มาแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องของพระพุทธานุภาพคือเป็นบารมีของพระบรมสารีริกธาตุนั่นเอง” ตรงนี้อาจารย์เฮงก็บอกว่า ตนเองก็อยู่ในเหตุการณ์นั้น หลวงพ่อจึงได้บอกว่า “ถ้าพระธาตุหรือพระบรมสารีริกธาตุ เคลื่อนที่ไปได้ก็แปลว่า จะต้องมีความสามารถในการขับเคลื่อน ซึ่งพลังและบารมีนี้ก็แสดงว่าไม่ได้สูญหายไปไหน” หลวงพ่อยังกล่าวอีกว่า “กระดูคนตายหลายร้อยหลายพันราย เห็นทั้งนั้นให้เคลื่อนกลาตดาซึ้น ถ้าภูตพระพุทธรูปเจ้าหมดไปแล้ว พระบรมธาตุจะเสด็จไปได้อย่างไร” อาจารย์เฮงเลยนั่งเงิบ ไม่สามารถจะหาข้อมาโต้แย้งกับท่านได้เพราะการที่พระธาตุเสด็จ ก็เสด็จไปด้วยอำนาจของภูตเหล่านี้

เมื่อหลวงพ่อกล่าวจบ ท่านได้เล่าความฝันให้ฟังต่อว่า มีพระองค์หนึ่งเป็นพระสงฆ์มีรูปร่างใหญ่ผิวดำมาบอกว่า “ถ้าท่านต้องการของดีทำไมท่านไม่หาภูตพระพุทธรูปเจ้าให้พบ” แล้วพระองค์เดียวกันนั้นท่านได้มาเขียนคาถาใส่ธง ๓ ธง ขณะที่เขียนท่านเอียงข้างเขียน จึงมองไม่เห็นว่าคุณเขียนอะไร เสร็จแล้วท่านเอามือดับที่ธง

๓ ครั้งองค์ลอยขึ้นไปพะเยิบพะยาบ หลวงพ่อจึงตื่นขึ้น อีกครั้งหลวงพ่อดันเห็นพระองค์ท่านแบกใบลานเข้ามาบอกว่าจะเอามาให้กิน หลวงพ่อบอกว่าผมจะกินเข้าไปได้ ยังไงใบลานตั้งแบก ท่านบอกว่ากินได้ประเดี๋ยวท่านจะทำให้ ท่านก็เผาใบลาน พอดีหนูเจ้ากรรมกระโดดตกลงมาบนบาตร เลยตกใจตื่นไม่ทันได้กิน ซึ่งแสดงถึงว่าท่านต้องเคยได้มาแล้วในอดีต เมื่อเคยได้มาแล้วในอดีต ก็เกิดแรงบันดาลใจเกี่ยวกับความฝัน จึงทำให้หลวงพ่อดันคิดว่า ภูตพระพุทธรูป หรือพลังงานของพระพุทธรูปอยู่ที่ไหน มีจริงหรือไม่ สำหรับพระสงฆ์องค์ที่หลวงพ่อบพบในฝัน ก็คือหลวงปู่ทวดนั่นเอง แสดงถึงบุญบารมีเก่าที่เคยสร้างมา ทำให้หลวงพ่อดันเกิดนิมิตในเรื่องนี้ พระพุทธรูปโฆษาจารย์พระภิกษุชาวอินเดียยุคหลังพระพุทธรูปเจ้านิพพานประมาณ ๑ พันปี ได้เขียนไว้ในอรรถกถาธรรมบท ขุททกนิกาย ภาค ๖ เรื่องว่าด้วยตอนพระพุทธรูปเจ้าทรงแสดงปาฏิหาริย์ เสด็จขึ้นไปแสดงธรรมโปรดพระพุทธรูปมารดาที่ยังสวรรคตขึ้นดาวดึงส์ ทรงแสดงอภิธรรมโปรดพระพุทธรูปมารดาติดต่อกันตลอด ๑ พรรษาตามท้องเรื่องก็ว่า พระพุทธรูปมารดาทรงฟังธรรมพระพุทธรูปเจ้าอย่างต่อเนื่องตลอด ๑ พรรษาเวลาใดพระพุทธรูปเจ้าเสด็จไปบิณฑบาต เวลานั้นพระพุทธรูปเจ้าจะทรงเนรมิตสิ่งที่เรียกว่า “พระพุทธรูปนิมิต” ซึ่งเหมือนพระพุทธรูปเจ้าทุกประการ ทำหน้าที่แสดงธรรมโปรดพระพุทธรูปมารดา โดยพระพุทธรูปเจ้าองค์จริงทรงแสดงธรรมถึงไหนแล้วหยุดไว้ตรงใด เพราะต้องเสด็จไปบิณฑบาต พระพุทธรูปนิมิตก็เข้าทำหน้าที่แสดงต่อจากตรงนั้นไป ครั้นพระพุทธรูปเจ้าทรงฉันอาหารเสร็จแล้ว เสด็จมาแสดงธรรมต่อ ก็ทรงแสดงต่อจากที่พระพุทธรูปนิมิตได้แสดงไว้ ส่วนพระพุทธรูปนิมิตก็หายไปเป็นอย่างนี้ตลอดพรรษา ๓ เดือน

ภูตพระพุทธรูปเจ้าจึงมีความหมายถึง พลังงานหรือความดีของพระที่ยังคงอยู่ไม่ได้สูญหายไปไหน มีผู้ไปเรียนถามหลวงปู่ดาดาเถาว่า การที่มีผู้ได้มโนมยทธิในสายของหลวงพ่อดันถึงดำ หรือแม้แต่ในสายของหลวงพ่อดูก็ดี จะสามารถไปนมัสการพระจุฬามณี และไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้จริงหรือไม่ ในเรื่องนี้หลวงปู่ดาดาท่านบอกว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นพุทธรูปนิมิตของพระพุทธรูปเจ้า ถ้าไม่มีศาสนาสิ่งเหล่านี้ก็สิ้นไป แม้แต่ในศาสนาพราหมณ์ ก็ยังมีการปฏิบัติจิตสามารถที่จะพบกับพระพรหม หรือเทวดาในศาสนาของตัวเองได้ หรือแม้แต่ในศาสนาอื่นก็ยังมี การปฏิบัติทางจิต เช่น ศาสนาคริสต์ แล้วทำไมพุทธศาสนาซึ่งว่าด้วยพระพุทธรูปเจ้า ผู้ที่ปฏิบัติก็น่าจะไปพบพระพุทธรูปเจ้าได้” การที่ไปพบพระพุทธรูปเจ้าได้นั้น ก็แสดงว่าพลัง

งานและพลังจิตไม่ได้สูญหายไปไหน ยังคงมีอยู่ท่านอธิษฐานไว้ถึง ๕๐๐๐ ปี แม้ในปัจจุบันจากหนังสือ ที่พระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปัญโญ ได้เขียนถึงเรื่องพระอาจารย์มั่น ว่า แม้แต่พระอาจารย์มั่นก็ยังพบกับพระพุทธเจ้า หรือแม้แต่พระอรหันต์ที่นิพพานไปแล้ว ซึ่ง ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมทย์ ได้เขียนเชิงวิจารณ์ในเรื่องนี้โดยอ้างตามบาลีว่า พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เมื่อนิพพานแล้วย่อมมีสภาพสูญ แต่สูญในที่นี้หมายถึงสูญจากกิเลส ตัณหา อุปทาน ดังนั้นการที่พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต พบ นั่นก็คือ พุทธนิมิตที่พระพุทธองค์ หรือสังฆะนิมิต ที่พระอรหันต์มาแสดงให้เห็น แม้แต่เมื่อพระอาจารย์มั่นนิพพานไปแล้ว ลูกศิษย์ของท่านอีกหลายองค์ เช่น หลวงปู่ขาวก็ดี หลวงปู่แหวนก็ดี เมื่อปฏิบัติถึงจุดหนึ่งแล้ว พระอาจารย์มั่น ก็จะมาโปรดในนิมิต ซึ่งแสดงว่าพระอาจารย์มั่นมิได้สูญหายหรือสูญเปล่าไป

การเสด็จโปรดสัตว์โลก ซึ่งเป็นพุทธกิจของพระพุทธเจ้า ปกติท่านจะเสด็จด้วยพระองค์เอง แต่บางโอกาสก็จะเสด็จโดยพุทธนิมิตในภาวานาก็ได้ ตามพระธรรมทัฎฐกถา กล่าวไว้หลายต่อหลายครั้งว่า พระสาวกของพระองค์กำลังพิจารณาธรรมอยู่ เกิดขัดข้องในการพิจารณาธรรม อันเป็นช่วงสำคัญด้วยประการใดก็ตาม พระพุทธเจ้าระหว่างประทับอยู่ในพระคันธกุฎี จะทรงเปล่งพระโอภาสแสดงพุทธนิมิตปรากฏพระองค์อยู่ต่อหน้าพระสาวกองค์นั้น ๆ ด้วยพระเมตตาธรรม ทรงตรัสแนะ ทรงเฉลยธรรมและเมื่อพระสาวกองค์นั้นพิจารณาตามไป ก็สามารถบรรลุธรรมผล อรหัตผลได้โดยไมยาก

พุทธนิมิตจึงมิได้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเฉพาะสมัยนี้ หากแต่มีมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาลแล้ว ผู้รู้ท่านกล่าวว่าเกิดจากกระแสพระเมตตาธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ทรงแผ่สู่เวไนยสัตว์เป็นอุปมาโนพุทโธ คือ ไม่มีประมาณ ไม่มีที่สิ้นสุด ผู้ที่สรรเสริญคุณความดีของพระพุทธเจ้านั้น จึงเปรียบเสมือนนกบินไปมาในอากาศ ผู้ที่เข้าถึงธรรมดังพระอริยสาวก จะเป็นผู้เข้าถึงพุทธนิมิต อัมมนิมิต สังฆนิมิต ตามภูมิจิตภูมิธรรมของตน หลวงพ่อเคยเล่าว่าแต่ครั้งพุทธกาลพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ รูป ที่มาประชุมกันในวันมาฆบูชา เพ็ญเดือน ๓ นั้น ท่านได้ภูตพระพุทธเจ้าหรือพุทธนิมิตนี้ ท่านจึงมีใจตรงกันที่จะมานมัสการพระพุทธเจ้า และพระพุทธเจ้าได้ประทาน"โอวาทปาฏิโมกข์" ซึ่งถือเป็นต้นบัญญัติในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในครั้งนั้นว่า

ขันติ ประมะงั ตะโป ตีติกะขา

ความอดทน คือความทนทานเป็นตะบะอย่างยิ่ง

นิพพานัง ประมะมัง ทันติ พุทธา
 ท่านผู้รู้ทั้งหลาย ย่อมกล่าว พระนิพพานว่าเป็นเยี่ยม
 นหิ ปัพพะชิตโต ประรูปะฆาติ
 บรรพชิต ผู้ฆ่าสัตว์อื่น เบียดเบียนสัตว์อื่น
 สะมะโณ โหติ ประรัง วิเหฐยันโต
 ไม่ชื่อว่าสมณะเลย
 สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง
 การไม่ทำบาปทั้งปวง
 กุสสะละสุ ปะสัมปะทา
 การบำเพ็ญกุศล ให้ถึงพร้อม
 สะจิตตัง ปรีโยทะปะนัง
 การทำจิตของตน ให้บริสุทธิ์แจ่มใส
 เอตัง พุทธานะ สาสะนัง
 สามอย่างนี้ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
 อนุปวาโท
 ความไม่เข้าไปว่าร้ายกันด้วย
 อนุปฆาโต
 ความไม่เข้าไปล้างผลาญกันด้วย
 ปฏีโมกเข จะ สังวโร
 ความสำรวมในพระปาฏิโมกข์ด้วย
 มัตตะญะณุตตา จะ ภัตตสังสะมิง
 ความเป็นผู้รู้ประมาณในภัตตาหารด้วย
 ปันตัญจะ สะยะนาสนัง
 ที่นอนที่นั่งอันสงัดด้วย
 อธิจิตเต จะ อาโยโค
 ประกอบความเพียรในอธิจิตด้วย
 เอตัง พุทธานะ สาสะนัง
 นี่เป็นคำสอนของ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย

ในสมัยปัจจุบันท่านธัมมวิตกโก(เจ้าคุณนรรัตน์) ท่านก็ยังคงส่งกายทิพย์ไปรักษาฝรั่งที่สหรัฐอเมริกา ตามข่าวที่ลงในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เมื่อมีคนไปเรียนถาม ท่านได้อธิบายว่า “พลังจิตเปรียบเสมือนคลื่นวิทยุ สามารถรับได้ทุกแห่งที่ส่งไป แต่การส่งมีมาแต่แหล่งใหญ่เพียงที่เดียว” ผู้เขียนเคยเรียนถามหลวงปู่อินทร์ วัดไทร-งามเหนือ จังหวัดกำแพงเพชร เกี่ยวกับเรื่องนิพพานสูญ ท่านตอบสรุปได้ว่า “**นิพพานัง ปรมัง สญญัง** สญ คือ สญ จากกิเลสโลก โกรธ หลง แต่ไม่ใช่สูญไปหมด เหลือแต่จิตอันบริสุทธิ์” ซึ่งหลวงปู่ดูลย์ อตุโล ท่านอธิบายว่าเป็นลักษณะของจิตที่เข้าสู่สภาวะหรือความว่างของจักรวาลเดิม ทำให้จิตหมดความคิดปรุงแต่ง ดังที่หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี วัดหินหมากเป้ง ท่านใช้คำว่า “ใจ” นั้นเอง หรืออย่างกับคำกล่าวของหลวงพ่อกษม เขมโก สุสานไตรลักษณ์ ที่ว่า “ความเห็นเป็นต้นเหตุแห่งความคิด ความคิดเป็นต้นเหตุแห่งความเห็น คิดดีก็เป็นทางเย็น คิดไม่เป็นก็เย็นสบาย”

ดังนั้นคำว่า ภูตพระพุทธรูปเจ้า ที่หลวงพ่อกล่าวถึง ก็คือพลังงานบริสุทธิ์ที่ยังคงอยู่ ไม่ได้เสื่อมสูญหายไปไหน ขอให้นักปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ได้โปรดเข้าใจ สิ่งใดก็ตาม ที่ทางโลกไม่รู้ไม่เห็นได้ด้วยตาเปล่า หรือยังพิสูจน์ไม่ได้ เขาจะพูดว่าไม่มีแต่สำหรับทางธรรมนั้น การเรียนรู้ถึงกิเลส เป็นสิ่งละเอียดเกินกว่าทางโลกจะเข้าใจสัมผัสได้ถึง จึงมีครูที่จะกล่าวว่าสิ่งนั้นไม่มี เหมือนกับเรามองไม่เห็นเชื้อจุลินทรีย์ได้ด้วยตาเปล่า แต่ถ้าใช้กล้องจุลทรรศน์ซึ่งทางโลกประดิษฐ์ขึ้น ก็สามารถจะรู้ได้เป็นลำดับ จนปัจจุบันมีการประดิษฐ์กล้องอิเล็กตรอน ทำให้เรามองเชื้อโรคเป็นสิ่งที่ไม่ลืกลับอีกต่อไป

ส่วนธรรมะ ของพระพุทธรูปองค์นั้น มีอยู่สิ่งเดียวที่เราจะเข้าถึงได้ คือ การเรียนรู้ถึงเรื่องของจิตใจ อันเป็นสิ่งที่ต้องประพฤติปฏิบัติด้วยตนเอง เรียกว่า “ปัจเจกตั้ง” ทำให้เราเป็นคนฉลาด คือมีกุศลกรรมบังเกิดขึ้น และจะไม่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการสวดประมาทต่อสิ่งที่เราคิดว่าไม่มี เพื่อไม่ให้เกิดผลกรรมที่ตัวเองเป็นผู้กระทำโดยไม่ได้ตั้งใจ

กล่าวโดยสรุปเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ที่วัดสะแกได้เกิดพุทธรูปขึ้นคือเกิดขึ้นที่พระพุทธรูป แก้วน้ำ หรือสิ่งต่าง ๆ ซึ่งการเกิดนี้มีลักษณะที่เป็นพระพุทธรูปเป็นวิมานแก้วหรือเป็นรูปหลวงพ่องเองก็ดี รูปพระสงฆ์องค์อื่นก็ดี มีพุทธศาสนิกชนมา

ดูกันมากมาย แล้วก็วิจารณ์ไปต่าง ๆ นา ๆ ว่าจะเป็นการสะท้อนของแสงหรือไม่ แต่เมื่อพิสูจน์กันอย่างจริงจังแล้ว ก็ไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าเป็นภาพลวงตา หรือแม้แต่ภาพถ่ายซึ่งมีอยู่ปีหนึ่งถ่ายรูปหลวงพ่อก่อนงานถวายกระทอง รูปหลวงพ่อก็ก่เกิดมีเส้นแสงของพลังเกิดขึ้น พลังนี้ไม่ใช่มีแต่เฉพาะหลวงพ่อก็คือเดียว หลวงปู่โต๊ะ วัดประดู่ฉิมพลี กิติหรือหลวงพ่อก็กหลาย ๆ องค์ก็ดี อย่างเช่นพระอาจารย์จวน ก่เกิดแสงสว่างแบบนี้เช่นกัน สิ่งเหล่านี้น่าจะเป็นตัวชี้ว่า พลังงาน พลังจิตนั้นเป็นของมีจริง และในเหตุการณ์ปัจจุบันที่เพิ่งผ่านมาไม่นานนี้ ในงานหล่อพระที่วัดพุทไธสวรรย์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นพระพุทธรูปปางอุ้มทอง ที่จะนำไปประดิษฐานที่ สำนักสงฆ์พุทธพรหมปัญโญ ตำบลเมืองนะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งได้สร้างให้หลวงพ่อกเป็นอนุสรณ์ ในเทพวิдіโอที่ปรากฏขึ้นมานั้นก็มีลักษณะของวิมานแก้ว และลักษณะของพลังรัศมี ๖ ประการเกิดขึ้น ในขณะที่กำลังเททองหล่อพระพุทธรูปองค์นี้ หรือแม้แต่ในถ้ำเมืองนะ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักสงฆ์พุทธพรหมปัญโญ ก็ยังมีลักษณะของเส้นแสงเกิดขึ้นเช่นกัน

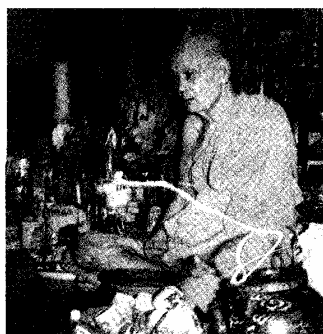
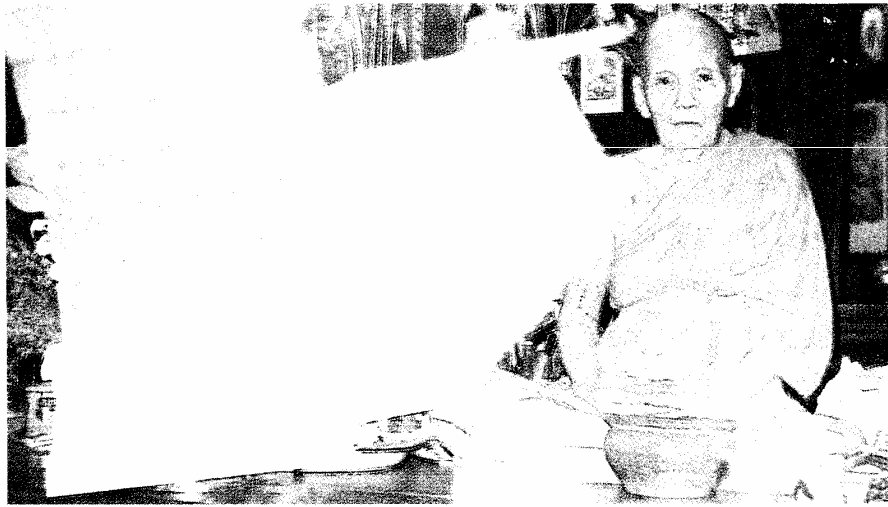
ที่วัดพระพุทธราย จังหวัดสระบุรี มีรูปขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรากฏอยู่บนหน้าผา ซึ่งรูปนี้มีประชาชนไปเคารพสักการะมาก หลวงพ่อก ปาน วัดบางนมโค เคยเดินธุดงค์ไปแล้วได้อธิษฐานและนั่งสมาธิ ท่านก็รับรองว่าพระพุทธรายนั้นเป็นของจริงมีจริง สำเร็จได้ด้วยพระพุทธรายมี หมายถึงพระพุทธรายองค์ดำรูปเอาไว้ ณ ที่แห่งนี้ บารมีของพระพุทธรายองค์นั้นเป็นบารมีที่ยิ่งใหญ่ไพศาล ย่อมสามารถที่จะแสดงสิ่งที่เหนือมนุษย์ได้ สิ่งเหล่านี้ทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า “อภิปัญญา” คือความรู้ยิ่ง ดังนั้นในเรื่องที่เกี่ยวกับพุทธนิมิต สิ่งที่จะเป็นตัวเสริมว่าสิ่งเหล่านี้มีจริงนั้น ก็ต้องอยู่ที่จะต้องมีการประพจน์ปฏิบัติ เพราะบุคคลที่จะประพจน์ปฏิบัติแล้วไปพบพระพุทธรายเจ้า พบหลวงพ่อก ดู พบหลวงปู่ทวดได้ ก็จะเป็นเครื่องเจริญศรัทธา จะมีความก้าวหน้าเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

สำหรับผู้มีปัญญาแล้ว การได้มานมัสการกิติ ได้ชมพุทธนิมิตด้วยตนเองกิติ จะเป็นภาพติดตาติดใจ เป็นพุทธานุสสติกรรมฐานอีกด้วย ดังคำหลวงพ่อกที่ว่า

“ดูแล้วให้จำ จำแล้วเอาไปทำ (ปฏิบัติ) ที่บ้าน
ถ้าเราทำเป็น ทำที่บ้านเราก็กเห็น ไม่ต้องมาวัดหรอก”

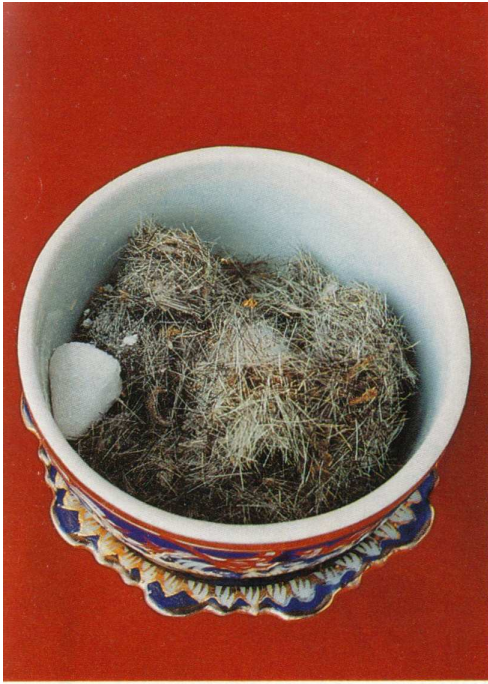
*****

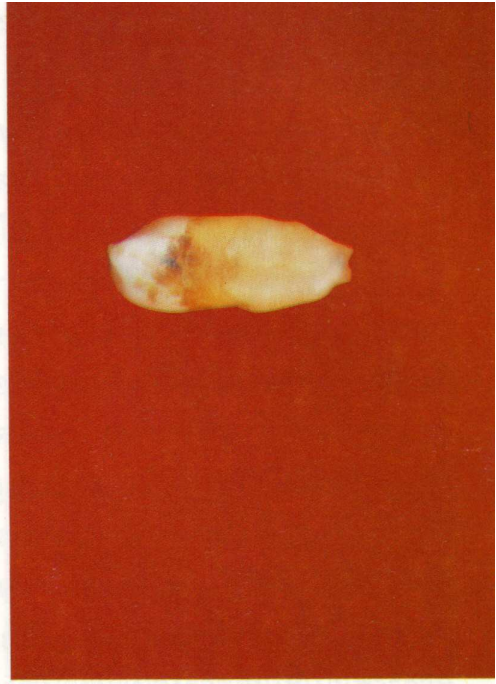

ภาพยศจรรย์ของ หลวงพ่อตู้ ถ่ายหน้ากุฏิท่าน

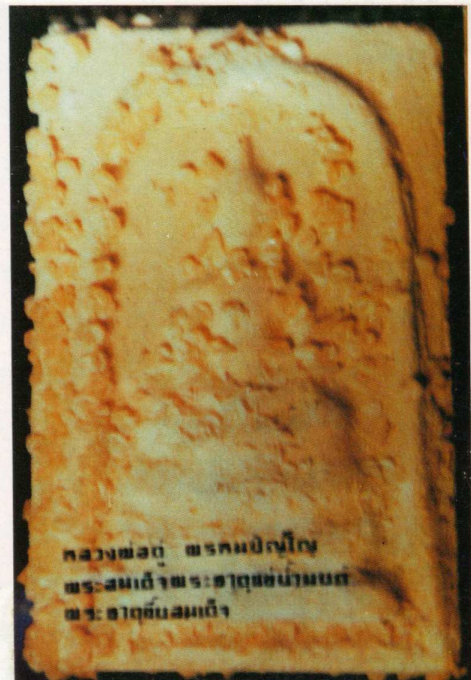
ถ่ายภาพโดย คุณวันชัย สิริอิศรพิศาล

พระเกศาของหลวงพ่อดู๋

ฟันของหลวงพ่อดู๋

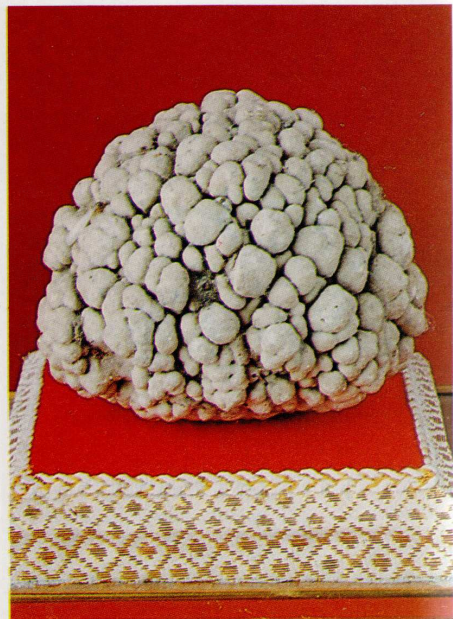

หลวงพ่อดู๋ พระคุณปวงใหญ่
พระสมเด็จเจ้าพระยา
พระธาตุขามแก่น

พระอุรังคธาตุ (กระดูกหน้าอกของพระพุทธเจ้า)

พระบรมสารีริกธาตุ

พระธรรมธาตุของพระสืวลี

การเกิดพระธรรมธาตุ

เมื่อมีการสร้างพระเครื่อง โดยมีผงพระพุทธรูปต่าง ๆ เช่น อิทธิเจ มหาราช-
ปถมัง หรือสิ่งเป็นมงคลพวกดอกไม้ ชี้โคลเสมาเป็นต้น มักจะมีการผสมเกศาของ
พระภิกษุผู้บรรลุคุณธรรมชั้นสูง เมื่อเวลานานไป จะมีการงอกในลักษณะพระธาตุขึ้น
ที่องค์พระ เช่น ในพระเครื่องของ สมเด็จพระญาณสังวร (โต) พรหมรังสี

อาจมาจากสาเหตุที่ว่า ในพวกธาตุทรายและแร่บางตัวที่เป็นองค์ประกอบของ
กระดูก หรือที่รวมเรียกว่าธาตุดิน ซึ่งในเกศาของพระอรหันต์ก็เป็นธาตุดินเช่นกัน แต่
เป็นธาตุดินที่มีพลังงานในตัวเอง ทั้งนี้เกิดจากความบริสุทธิ์ของจิต ที่หมดจากความ
โลภ โกรธ หลง อย่างสิ้นเชิง พลังงานนี้อยู่ในรูปของความร้อน หรือที่เรียกว่า “เตโช
ธาตุ” ซึ่งเกิดจากความเป็นทิพย์ของอริยจิต สามารถเปลี่ยนเกศาให้เป็นพระธาตุได้
ด้วยตัวเอง หรือเหนี่ยวนำกับธาตุดินที่เป็นส่วนประกอบของพระเครื่อง ได้แก่ ทราย
หรือซิลิกอนให้กลายเป็นแก้วขึ้นมาได้ โดยมีลักษณะใสและมีผลึกเกิดขึ้น ซึ่งรวม
เรียกว่า “พระธรรมธาตุ” นัยหนึ่งหมายถึง การเปลี่ยนแปลงธาตุดินให้เป็นพระธาตุ
โดยอาศัยคุณธรรมของท่านผู้มีความบริสุทธิ์

เมื่อผู้เขียนได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อกุศลให้สร้าง “ลูกแก้วสารพัดนึก” ท่านได้
มอบเกศาให้มาผสมกับผงพระพุทธรูปเช่นกัน ได้เกิดเหตุของความอัศจรรย์ คือผงที่เหลือ
จากการทำส่วนหนึ่ง ได้เกิดเป็นพระธาตุขึ้นมา ผู้เขียนจึงกราบเรียนหลวงปู่ทวดเพื่อ
ถามถึงสาเหตุว่ามีได้อย่างไร หลวงปู่ตอบว่า “เป็นของอาจารย์เธอ” เมื่อมีโอกาสจึง
จะถามหลวงพ่อกุศลเพื่อให้หายสงสัย แต่หลวงพ่อกุศลท่านตอบเสียก่อนว่า “ที่หลวงปู่ทวด
บอกนั้นถูกต้องแล้ว ไม่ต้องสงสัย” และท่านยังกล่าวเสริมอีกว่า “เกศาของข้ามีคนเข
นำไปบูชาเกิดเป็นพระธาตุขึ้นมาได้” ผู้เขียนจึงถามต่ออีกว่า “ยังไม่ตายก็เป็นได้หรือ
ครับ” หลวงพ่อกุศลยกหน้ารับ และบอกลักษณะการเกิดขึ้นคือ “เกศาจะมารวมตัวกัน
เป็นร่างแหเสียก่อน จึงเกิดเป็นพระธาตุขึ้นมาได้” ทำให้ผู้เขียนคิดถึงเกศาหลวงพ่อกุ
ศลที่ใส่ผอบไว้เกิดลักษณะแบบเดียวกับที่ท่านอธิบาย แต่เพราะความไม่รู้ จึงจับแยกออก
จากกัน หลังจากนั้นมา จึงไม่กล้าแยกเส้นเกศาเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้

การเกิดพระธาตุจากกระดูกพระอรหันต์

กระดูกพระอรหันต์ ก็มาจากปุณฺณธรรมตา ซึ่งต้องอาศัยดิน น้ำ ลม ไฟ และอากาศธาตุจากของสากลเหมือนกับลมหายใจ ไม่มีการจำกัดลักษณะของผู้ใช้ว่าคน-รวย คนจน สัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ เพราะมีออกซิเจนประกอบทั้งสิ้น แต่ในพระอรหันต์เจ้าย่อมมีความผิดแปลกไปจากเดิมคือ กระดูกจะเปลี่ยนเป็นพระธาตุ เพื่อแสดงถึงการเหนือโลกเหนือสมมตอย่างสิ้นเชิง เปรียบเสมือนกับของใช้ของพระเจ้าแผ่นดิน เช่นพระมหามงกุฎซึ่งบุคคลธรรมดาสามัญทั่วไปไม่สามารถนำมาใช้ได้ เพราะถือว่าเป็นของสูง ผู้มีบุญบารมีเท่านั้นจึงจะได้เป็นกษัตริย์ ในทำนองเดียวกัน ธาตุดินของพระอรหันต์ก็ต้องแสดงความพิเศษ คือบุคคลทั่วไปไม่สามารถนำมาประกอบเป็นธาตุดิน (รูปกาย) ขึ้นได้ ด้วยพลังงานแห่งความบริสุทธิ์ของจิต ส่งผลให้กระดูกซึ่งเป็นธาตุคาร์บอนกลายเป็นเพชรได้ โดยไม่ต้องอาศัยความร้อนสูง และใช้เวลาหลายร้อยปี การเกิดพระธรรมธาตุนั้น ในพระของหลวงพ่อดูจะอัศจรรย์ก็คือ จะมีลักษณะของผลึกที่มีความแวววาว มีลักษณะคล้ายเพชร ข้าพเจ้าได้เคยนำไปให้นักธรณีวิทยาใช้กล้องส่อง เมื่อส่องออกมาแล้ว เขาได้อธิบายในแง่ของทางวิทยาศาสตร์ว่า เป็นผลึกของแคลเซียมซิลเฟตซึ่งมีอยู่ในปูน และเป็นผลึกของแคลเซียมคาร์บอเนตหรือหินปูน ซึ่งในเรื่องนี้ มีการนำมาอธิบาย มีการนำมาสมมติหาเหตุผลว่า การเกิดผลึกของแคลเซียมซิลเฟต หรือผลึกของหินปูนได้นั้น หินปูนก็น่าจะมาจากผง หรือดินสอพองที่หลวงพ่อนำมาเขียนเป็นอักขระคาถา แล้วก็ลบมาเป็นผงต่าง ๆ อันเกิดเป็นผลึกขึ้นมาได้ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เขาอธิบายไม่ได้ก็คือว่า ลักษณะของการเกิดผลึกเหล่านี้ จะต้องอาศัยความร้อนอย่างมาก ซึ่งเขาได้ถามผู้เขียนว่าได้นำไปอบหรือไปเผาด้วยความร้อนสูงหรือไม่ ผู้เขียนก็ตอบว่าใช้อุณหภูมิธรรมดา ดังนั้นจึงมีข้อสงสัยว่าแล้วความร้อนหรือเดลต้าอีทนี่มาจากที่ไหน ซึ่งผู้เขียนบอกว่า ควรจะมาจากพลังจิตของหลวงพ่อดีไหม เพราะพลังจิตนี้แสดงออกมาในรูปของดิน น้ำ ลม ไฟ เอง สำหรับผู้ที่ได้อภิญญาแล้ว พลังเหล่านี้ก็มาเปลี่ยนธาตุปุณฺณ ที่มีอยู่ในองค์พระให้เป็นผลึกขึ้นมา เขาก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นแล้วก็แปลว่าหมดสงสัย ว่าความร้อนนี้เกิดมาจากไหน

ส่วนในเรื่องเกศาหลวงพ่อนั้น เมื่อนำมาส่องดูจะมีลักษณะที่ใสตลอด ไม่มี ความขุ่นมัวแม้แต่เม็ดเดียว สิ่งเหล่านี้แสดงถึงคุณธรรมความบริสุทธิ์ หรือพลังของ ความบริสุทธิ์ สามารถเปลี่ยนธาตุ เปลี่ยนชั้น ให้กลายเป็นส่วนที่ใสขึ้นมาได้

ผู้เขียนโชคดี ที่ได้รับฝันของหลวงพ่อ ซึ่งท่านมอบให้โดยกล่าวว่า “เก็บไว้ให้ดี ถ้าหายไปก็ไม่มีของแทนแล้ว ลองตรวจดูซิว่าใช้ประโยชน์ทางไหนได้บ้าง” ผู้เขียนตอบท่านว่า “ไม่หรอกครับ เสกมาไม่รู้กี่ปีแล้ว” หลวงพ่อกล่าวว่า “ไม่ใช่ อย่ารู้เคล็ดลับว่ามีอะไร” ผู้เขียนจึงตอบท่านว่า “ที่รู้ ๆ ก็คือ พระธาตุ” หลวงพ่อสรุพบว่า “เรื่องพระธาตุนะแน่นนอนอยู่แล้ว” ฝันที่ได้มาในครั้งแรก เมื่อดูด้วยสายตายังแสดงการเป็นพระธาตุไม่ชัดเจน แต่หลังจากที่นำมาบูชาได้ ๒ ปี จึงมีลักษณะมัน สีเหลืองสวย ส่วนขาวของฝันมีความแวววาวเหมือนมุก ส่วนรากฝันเกิดความสดใสสวยงามมาก ผู้เขียนเคยให้ทันตแพทย์และนายแพทย์ที่ชำนาญทางกระดูกตรวจดู ต่างลงความเห็นว่ฝันของหลวงพ่อมีลักษณะเหมือนกับมีชีวิต หลวงพ่อเพิ่งจะมาบอกผู้เขียนก่อนที่ท่านจะมรณะภาพว่า “แกรู้ไหมว่าข้าเสกเป็นอะไร ข้าอธิษฐานขอให้พระเชี้ยวแก้วของพระพุทธเจ้า” ซึ่งแสดงถึงสัจจะธรรมในความเป็นพระอริยะผู้บรรลุนิพพานขั้นสูงของท่าน

การเปลี่ยนจากกระดูกหรือธาตุดิน ของพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์ อย่างในปัจจุบันกระดูกของพระอาจารย์มั่น หลวงปู่แหวน หรือแม้แต่อีกหลาย ๆ องค์นั้น จากอัฐิธาตุธรรมดาก็สามารถที่จะกลายเป็นพระธาตุได้ ซึ่งมีลักษณะใสหรือลักษณะสีต่าง ๆ กัน ก็คงจะเปลี่ยนในแนวเดียวกับที่อธิบายไว้แล้ว กับการเกิดพระธรรมธาตุ ซึ่งพระธรรมธาตุนั้น ไม่มีส่วนของอัฐิธาตุปนอยู่ด้วย สิ่งที่แสดงถึงคุณธรรมอย่างเช่น พระอาจารย์มั่นนั้น จากอัฐิธาตุธรรมดา ใช้เวลาสักกระยะหนึ่งจึงกลายมาเป็นพระธาตุได้ สำหรับบางองค์อย่างเช่น พระอาจารย์ต่วน วัดกัลยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อมีการนำท่านมาเผาแล้ว อัฐิธาตุของท่านก็กลายเป็นพระธาตุขึ้นมา มีสีทอง เงิน นาก แล้วก็มีลักษณะใสแวววาวในวันรุ่งขึ้นนั้นด้วย สิ่งเหล่านี้ก็แสดงถึงว่า พระพุทธศาสนาไม่ได้เป็นสิ่งที่โกหกหลอกลวง สามารถที่จะพิสูจน์ได้ในบุคคลที่มีความบริสุทธิ์ อย่างเช่น พระอรหันต์ เป็นต้น

~~~~~

ปลุกเสกพระ ปลุกเสกใจ

ในการปลุกเสกอธิษฐาน ของหลวงพ่อดีแต่ละครั้ง จะไม่มีพิธีอะไรมาบ้างครั้ง ท่านจะชุมนุมเทวดาก่อน แล้วจึงอธิษฐานปลุกเสกตามลำดับท่านบอกว่า “อาราธนา มาหมด พระทั้งแสนโกฏิจักรวาล พระพุทธเจ้าไม่ใช่มีแต่จักรวาลนี้ สมัยเมื่อพระโมคคัลลาน์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านท่องไปในจักรวาลต่าง ๆ ไปจักรวาลไหน ก็เอาเม็ดถั่วเขียว ทิ้งไว้ ไปจนหลงกลับไม่ถูก ไปพบพระพุทธเจ้าอีกจักรวาลหนึ่ง ท่านเลยบอกให้นึกถึง พระพุทธเจ้าที่พระโมคคัลลาน์เป็นอัครสาวกอยู่ เมื่อนึกแล้วพระโมคคัลลาน์จึงกลับมาได้ การเสกของคนคนเดียวจะขลังยาก ต้องอาศัยบารมีพระ บารมีพรหม เทวดา ช่วย คนเราต้องไหว้เอาตัวเองเก่งคนเดียวมันยาก พระโมคคัลลาน์ท่านเก่งทางฤทธิ์ แต่อย่างไรก็สู้ทางปัญญาไม่ได้ ดังเช่นคราวหนึ่ง พระพุทธเจ้าให้พระโมคคัลลาน์นับ เม็ดฝนที่ตกในจักรวาล พระโมคคัลลาน์ใช้ฤทธิ์เหาะไปนับ แต่พระสารีบุตรไม่ไป อยู่กับที่ใช้ปัญญาดูตามพระพุทธเจ้า ผลออกมาเหมือนกัน แต่เหนื่อยผิดกัน

สำหรับคาถาที่ท่านใช้ปลุกเสกมีหลายบท แต่ท่านสรุปว่า “บรรดามนต์ดลต่าง ๆ นั้น ลูบสวตมนต์ไม่ได้ เพราะมีอำนาจมากกว่ากัน บทไหนก็ใช้ได้ทั้งนั้น ดีทั้งนั้น เมื่อก่อนข้าเรียนมาหมด เวทมนต์คาถาว่าละไปด้วยกัน เดียวนี้ทั้งหมดแล้วเอาคุณพระดีกว่า พุทธัง อัมมัง สังฆัง นะยอดคาถาอยู่แล้ว ไม่ว่าบทไหนก็ตาม จะต้องมีการปลุกเสกด้วยบทมหาจักรพรรดิทั้งสิ้น พระที่ข้าทำนะข้าก็ว่าทำดีแล้ว แต่คนที่ไปใช้จะทำดีตามหรือเปล่า บางคนก็กลัวว่าไปล่อตราวดำ ไปทำไม่ดี พระจะเสื่อมหรือไม่ ของดีนะไม่มีเสื่อม ใจที่เสื่อมนะ ใจคนเสื่อม”

ที่หลวงพ่อบอกว่า การสวดมนต์นั้นจะดีกว่าการใช้มนต์ดล การใช้มนต์ดลคือ คำหน้าที่ใช้คำว่า “โอม” ก็ดี หรือคำที่ใช้คำกล่าวถึงเทพหรือฤาษีต่าง ๆ นั้น หลวงพ่อบอกว่าใน ๗ ตำนาน หรือ ๑๒ ตำนานนั้น เป็นการแสดงถึงบารมีของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ บารมีเหล่านี้เป็นสิ่งที่ซึ่งแสดงออกมาได้ และเมื่อท่านผู้หนึ่ง ผู้ใดสำเร็จในพลังจิตแล้ว มีแต่การนำเอาบทสวดมนต์ใน ๗ ตำนานมาสวดในการปลุกเสก โดยยังไม่ทันเข้าสมาธิก็สามารถทำให้วัตถุนั้น เกิดเป็นพลังงานพลังจิตขึ้นมาได้ อย่างเช่นหลวงพ่อนิยม วัตถุน้อย ซึ่งเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง เจ้าคุณนรรัตน์ ราชวานิต เวลาท่านปลุกเสกวัตถุมงคล ท่านจะสวดมนต์หลายบท ซึ่งมนต์หลายบท

นั้นก็อยู่ใน ๗ ด้านาน หรือแม้แต่ สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี วัดระฆัง การปลุกเสกพระสมเด็จ ท่านก็ใช้คาถาชินบัญชร ซึ่งแสดงว่าพระที่ท่านมีพลังจิตแล้ว แม้ท่านจะกล่าวอะไรขึ้นมาก็ตาม ก็ย่อมเกิดเป็นพลังงานได้ง่าย สำหรับการปลุกเสก พระของหลวงพ่อดูประตู่ทรงธรรมนั้น จะต้องมียาตู่ทั้ง ๕ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ และ อากาศธาตุ อันนี้ก็หมายถึง ในคนเช่นมนุษย์ทั่วไป ก็จะมีธาตุเหล่านี้ประกอบอยู่ ดังนั้นวัตถุธาตุหรือรูปเปรียบ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งยังไม่มีพลังจิตก็ เสมือนเป็นตุ๊กตาหรือเป็นรูปธรรม แต่เมื่อมีการปลุกเสกหรือการอธิษฐานแล้ว ก็เป็นการเชิญพลังงานเหล่านี้ มาสถิตอยู่ในองค์พระเหมือนกับบรรจุลงไป เมื่อบรรจุลงไป แล้ว ก็จะทำให้วัตถุนั้นเป็นวัตถุที่มีพลังขึ้นมาได้ หรือแม้แต่หลวงพ่อกล้าย วัดจันทร์ดี การปลุกเสกของท่าน ท่านก็อธิษฐานเอาความว่างเปล่าลงไปไว้ในวัตถุนั้น ความว่างเปล่า นั้น ไม่มีผู้หญิง ไม่มีผู้ชาย มีแต่ความบริสุทธิ์ เมื่อมีความว่างเปล่าไปบรรจุ ในวัตถุ วัตถุนั้นก็ย่อมมีพลังงานมากขึ้นมาได้ จึงมีทั้งรูปธรรม และนามธรรมเกิดขึ้น ในวัตถุมงคลเหล่านั้น

ข้าพเจ้า “พระเครื่องที่ทำด้วยโลหะกับเนื้อผง เนื้อผงน่าจะแรงกว่าใช่ไหมครับ”

หลวงพ่อดู “ไม่จำเป็น ดูอย่าง หลวงพ่อเกษม ท่านเสกกันรูป คนเอาไปยิงไม่ออก อยู่ที่ผู้เสกหรือตัวอาจารย์นั้นแหละ”

ข้าพเจ้า “แล้วพระที่มีการจารด้วยเหล็กจาร กับไม่จารนั้นต่างกันหรือไม่”

หลวงพ่อดู “การจารนั้นก็คือ นำมาทำอีกครั้งหนึ่ง อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง”

ข้าพเจ้า “การปลุกเสกพระ ด้วยคณาจารย์หลาย ๆ องค์กับองค์เดียวทำ หรือ อธิษฐานจากที่หนึ่ง ไปช่วยอีกที่หนึ่งนั้น เป็นไปได้ไหม ?”

หลวงพ่อดู “เป็นไปได้ อำนาจจิตนี้เป็นของวิเศษ ไปได้เกินกว่าแสนโยชน์ แต่ การที่เขาต้องมีพิธีปลุกเสก โดยให้มีคณาจารย์นั่งรวมกันหลาย ๆ องค์ ก็เพื่อประโยชน์ของผู้ที่จะนำไปใช้ คือ เกิดกำลังจิตดีกว่ากัน ที่จริงผล เหมือนกัน

ข้าพเจ้า “แล้วการที่ปลุกเสกหลาย ๆ วัน กับปลุกเสกช่วงระยะเวลาเดียวเดียว อย่างหลวงปู่แหวนเสกไม่เกิน ๑๕ นาที หรือหลวงพ่อดูเสก ก็เห็นเต็มหมัดแล้วนี่ครับ”

หลวงพ่อดู “อยู่ที่เชื่อ หลวงพ่อดูเกษมท่านให้คนถือของหรือกล่องที่จะเสก เดินผ่าน

ช่องกุญแจ ท่านเป่าพรวดเดียวก็ใช้ได้ การปลุกเสกนาน ๆ อย่างเช่น ในไตรมาส ก็เป็นการบังคับให้ต้องทำเสมอ เสกนานก็ทำให้เพิ่มเติมอะไรที่เห็นว่าขาดตกบกพร่อง ถ้าใครเชื่อข้าข้าก็ไม่ต้องเสก หยิบให้แล้วนำไปใช้ได้เลย”

ข้าพเจ้า “พระอรหันต์ประเภท สุกขวิปัสสโก ท่านจะมีความสามารถในการเสกพระหรือไม่ครับ”

หลวงพ่ “สุกขวิปัสสโกก็ประเภททำให้หมดทุกข์คนเดียว แต่แกเอ๋ยพระอรหันต์นะ ท่านทำอะไรก็ได้เพียงแต่การอธิษฐานว่า ขอให้วัตถุเหล่านี้ จงศักดิ์สิทธิ์ ผู้นำไปใช้จึงมีความสำเร็จเช่นเดียวกับข้าพเจ้าก็ใช้ได้แล้ว”

หลวงพ่อยังได้เล่าถึง วิธีการปลุกเสกพระ ตามแบบของ วัดประดู่ทรงธรรม จังหวัดอยุธยา ดังนี้

“การปลุกเสกพระจริง ๆ แล้ว จะต้องต้องมีผู้ทำอย่างน้อย ๔ คน หมายถึง ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ โดยมีตัวอาจารย์เป็นผู้ควบคุม และหมายถึงอากาศธาตุ ต้องทำให้สว่าง เวลาจะลงเป็นอย่างไรนต้องรับรองได้ การนำไปใช้จึงสัมฤทธิ์ผล สมัยโบราณเขาต้องมีการยิงปืนตีดาบให้ได้ยินเสียง เพื่อเป็นการปลุกจิตปลุกใจผู้เสก เพื่อให้เกิดความขลังได้ง่าย”

ข้าพเจ้า “การที่หลวงพ่จะทำอะไรทุกครั้งเห็นต้องมีคนคุม คือคอยตรวจสอบดูว่าเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าเกิดไม่มีเขาเหล่านั้นแล้วหลวงพ่จะทำอย่างไร”

หลวงพ่ “ไม่มีก็ไม่เป็นไร เพราะเราแน่ใจว่าเมื่อตั้งอธิษฐานอะไรแล้ว ต้องเป็นไปตามนั้น”

ข้าพเจ้า (ยกมือขึ้นสาธุ) “แสดงว่าหลวงพ่ต้องการให้ผู้ที่นั่งอยู่เกิดบุญ เพราะจะได้โมทนาในสิ่งที่ตนรู้เห็น เป็นการช่วยให้เขาได้บุญนะครับ”

หลวงพ่ท่านยิ้มอย่างมีเมตตา และทำให้ข้าพเจ้าทราบ ว่า หลวงพ่ท่านมีกุศโลบายในการที่จะทำให้คนได้บุญ และท่านยังเสริมอีกว่า “บุญนั้นมันทำไว้ปฏิบัติไว้ คนไหนที่เขาว่าทำได้ดีได้เห็นอะไรก็ตาม โมทนาไปเลยไม่มีเสียมีแต่ได้ อย่าไปขัดเขา เวลาเดินผ่านไปไหนเห็นดอกไม้เขาปลูกอยู่เราก็นึกถวายพระแทนเขา ของอะไรก็ตามนึกถวายพระพุทธรูปเจ้าได้บุญทั้งนั้น เวลาจะเปิดไฟถ้าอยากได้บุญก็ว่า โอม อัคคีไฟฟา พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ก็ได้แล้ว”

ข้าพเจ้า “ถ้าเราถวายแทนเขาโดยไม่ขออนุญาตนี้ จะผิดศีลข้อ ๒ หรือไม่ครับ”
 หลวงพ่อ “ก็แก้แม่เมตตาให้เจ้าของเขาหรือเปล่าละถ้าแม่เมตตาให้เขาก็ไม่บาป”
 (ผู้เขียนเข้าใจว่า ถ้าไม่แม่เมตตาให้เจ้าของก็ไม่ผิดศีลข้อ ๒ แต่ที่หลวง
 พ่อว่าไม่บาป คงหมายถึงทำให้ใจเราไม่เศร้าหมอง)

หลวงพ่อบานยิ้ม แล้วตอบให้ศิษย์หายข้องใจ โดยท่านสรุปการปลุกเสกพระ
 ให้ขลังไว้ดังนี้

“เรื่องของคงกระพันชาตรีนั้นทำง่าย แค่ชนลูกก็เหนียวแล้ว แค่วคลาตนะดี
 กว่าเพราะไม่เจ็บตัว การเสกพระทำน้ามนต์ให้ดีให้ขลัง ต้องทำใจของเราให้มีเมตตา
 คือรักเขายังชีวิตแล้วจะได้ผลดี การเสกพระให้มีพุทธคุณทางเมตตานะ ทำยากที่สุด
 หมั่นปฏิบัติไปเถิด”

คำพูดของหลวงพ่อดีเป็นสัจธรรม หรืออมตธรรมที่ตรงกับพระพุทธานุชาตที่
 ว่า “โลโกปัตถัมภิกาเมตตา เมตตาเป็นธรรมค้ำจุนโลก” คือต้องทำตัวเราเองให้เป็น
 คนดีเสียก่อนจึงจะมีผลในการดำเนินชีวิต และทำให้คนใกล้ชิดได้รับความสุขไปด้วย

พวกติดคุกติดตะรางหรือไอ้เลื้อทั้งหลายเหล่านี้ มักจะมีความสามารถทางคง-
 กระพันชาตรี แล้วเกิดฮึกเหิมขาดศีลธรรม ทำให้เขาต้องประพาศตัวออกนอกกลุ่มนอก
 ทางไปในที่สุด บางคนไม่มีพระ ไม่มีคาถาอาคม ก็ยังสามารถรอดจากภยันตรายได้
 เรื่องมีว่า มีคนเหี่ยวไปทำงานแถบปราจีนบุรี ซึ่งมีพวกเขมรมาก และเกิดไปขัดใจกับ
 พวกนั้น พวกเขมรนั้นเก่งทาง ทำของ ทำคุณไสย เขาก็ปล่อยมาให้เจ้าคนนี่ แต่ก็น่า
 แปลกใจที่ไม่สามารถทำอะไรได้ จนในที่สุดคนทำของเกิดความสงสัยจึงไปตาม เขา
 ตอบว่า “ไม่มีเครื่องรางของขลังอะไรเลย คาถาอาคมก็ไม่มี แต่ก่อนจะนอนทุกคืนต้อง
 กราบหมอนไหว้พ่อไหว้แม่ เป็นเช่นนี้มีได้ขาด” คนทำของจึงบอกว่า “คืนนี้แกอย่าไหว้
 พ่อไหว้แม่นะข้าจะปล่อยของแล้วจะแก้ให้” เขาก็ทำตาม ตอนนี้เป็นเพื่อนกันแล้ว คืน
 นั้นก็ปล่อยของเข้าตัวได้ แล้วเขาก็แก้ให้ นี่ขนาดไหว้พ่อไหว้แม่นะทำให้จริงยังสามารถ
 ป้องกันตัวได้ หลวงพ่อสอนให้พวกเรามีความกตัญญูรู้คุณพ่อแม่ และผู้มีพระคุณทั้ง
 หลาย ซึ่งถือเป็นคุณธรรมที่ควรประพฤติปฏิบัติ ดังพุทธานุชาตว่า “นิมิตตัง สาธุ
 รูปาณัง กตัญญูกตเวทิตา” ความกตัญญูกตเวทิตา เป็นเครื่องหมายของคนดี

~~~~~

พิธีการสร้างพระกลางลาน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ทางวัดสะแกประสงค์จะสร้างพระ โดยทำพิธีกันที่กลางลานวัด โดยหลวงปู่สี พินทสวณโณ เป็นประธานในการทำพิธีพุทธาภิเษก พร้อมด้วยคณาจารย์อีกหลายท่าน อาทิ หลวงพ่ออิน วัดพระญาติ เป็นต้น หลวงปู่สีเป็นคณาจารย์ซึ่งมีพลังจิตสูง แต่ในการศึกษาเบื้องต้นของท่าน ท่านจะเข้าไปในลักษณะของทางพรหมณ์ เนื่องจากการรำเรียนของท่าน ท่านคิดว่าพรหมนั้นน่าจะต้องเป็นอมตะเป็นสิ่งที่สูงสุด หลวงพ่อได้เล่าว่า “เราก็มาคำนี้ว่าของที่ออกไปให้ญาติโยมบูชานี้ ต้องให้จริงจัง มิเช่นนั้นจะมีผลเสียกับวัดสะแก” คือเจตนาของท่านเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของวัดสะแก ในฐานะที่หลวงพ่อกำลังอยู่ที่วัดสะแกด้วย ดังนั้นท่านจึงคิดหาวิธีที่จะช่วยเหลือพิธีครั้งนี้ ท่านเล่าว่า “ฉันก็ตั้งจิตอธิษฐานให้สายไฟที่ออกไปจากกุฏินี้เป็นสายสัญญาณ เพราะสมัยก่อน กุฏิของฉันเป็นศูนย์รวมที่จะออกจ่ายไฟไปยังที่ต่างๆ”

เมื่อพิธีพุทธาภิเษกผ่านไปอีกหนึ่งวัน หลวงปู่สีเดินมาที่หน้ากุฏิหลวงพ่อกแล้ว ท่านพูดขึ้นว่า “ยวง ไปถามหลวงปู่ทวดที่ว่า ใครเอาอะไรไปครอบให้พระของข้า” (ยวง คนนี้มีศักดิ์เป็นหลานของหลวงพ่อ) หลวงพ่อจึงยกมือขึ้นไหว้หลวงปู่สีแล้วกล่าวว่า “หลวงพ่ีครับผมเอง เป็นคนเอาวิมานแก้วพระพุทธเจ้าไปครอบให้” หลวงปู่สีไม่พูดว่าอะไรแล้วจึงเดินกลับกุฏิ หลวงพ่อตอบว่า “ผู้ที่เขามีความรู้แล้ว เขามาเห็นสิ่งที่เราอธิษฐานลงไป เขาย่อมที่จะมีไหวพริบที่จะศึกษาต่อไป” แสดงถึงว่านักปราชญ์ย่อมที่จะศึกษาจากผู้ที่มีคุณธรรมสูงกว่า และผู้เขียนจึงเรียนถามว่า “หลวงปู่สีได้ทรงศึกษาจากไหน มาศึกษาจากหลวงพ่อกหรืออย่างไร” ท่านบอกว่า “ท่านก็ศึกษาจากหลวงพ่อกที่ท่านอธิษฐานไปนั่นเอง” ตั้งแต่นั้นมาหลวงปู่สีได้บอกกับคณะศิษย์ของท่านว่า “ให้ปฏิบัติตามอาจารย์ดู เพราะท่านดำเนินถูกทาง รู้วิธีการ” หลวงปู่สีนับเป็นเกจิอาจารย์อีกท่านหนึ่งที่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกแล่น

เมื่อพิธีพุทธาภิเษกเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลวงปู่สี ต้องมาตรวจพระอีกครั้งหนึ่งว่าการปลุกเสก มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องตรงไหนหรือไม่ จะได้พิจารณาแก้ไข เมื่อมาทราบ สิ่งที่ท่านเองไม่เคยเรียนมา จึงเกิดความสงสัย และเพื่อให้แน่ใจยิ่งขึ้น ท่านจึงมาถามที่กุฏิหลวงพ่อกโดยตรง แต่มีข้อให้ชวนสะกิดใจว่า ทำไมหลวงปู่สี จึงมีความแน่ใจอย่างมากว่าหลวงพ่อกเป็นผู้ช่วยทำ คงจะบารมีที่ท่านอธิษฐานให้นั้น มีหลวงพ่อก

อยู่ในวัดอุโมงค์ด้วยแน่นอน

หลวงพ่อดีเล่าต่อไปอีกว่า “เมื่อบวชมาก็มีหลวงปู่สีกับฉันเท่านั้นที่ภาวนาองค์อื่น ๆ ไม่ได้ทำ เวลาจะภาวนาต้องแอบไปทำในโบสถ์ กลัวคนจะเห็น ถึงอย่างนั้นยังมีคนล้อฉันเลยว่า กำลังทำเสน่ห์อยู่หรือไง สมัยก่อนครูบาอาจารย์ก็หายากเย็น เมื่อเรานำผลของการปฏิบัติไปเล่าให้อุบัชฌาย์ฟัง ท่านก็พูดอยู่อย่างเดียวว่า บุญ นิมนต์ทำต่อไปเถิด” ไม่พูดอะไรมากไปกว่านี้ ผู้เขียนเลยเรียนถามท่านว่า “สงสัยหลวงปู่กลิ่นคงมีอนาคตังสญาณ ล่วงรู้ว่าหลวงพ่อกำลังจะพบวิธีการปฏิบัติ ต่อไปภายภาคหน้าด้วยตัวเองกระมังครับ ท่านจึงไม่สอนอะไรมาก” หลวงพ่อยิ้มไม่ตอบว่าอะไร

จนกระทั่งในวันหนึ่ง ที่ผู้เขียนไปนมัสการหลวงพ่อ ท่านได้พูดว่า “หลวงปู่สีท่านเป็นชั้นอาจารย์ ข้าจะไปสอนพระสังฆราชได้อย่างไร ก็ต้องให้หลวงปู่ทวดสอนท่าน แต่เป็นการสอนทางใจ คนที่เขาเก่งเมื่อเขารู้ว่า ยังมีการปฏิบัติที่สูงกว่านี้ ท่านก็ปรึกษาจากพระที่ท่านทำ ถ้าคนเราลองมีที่รู้ตัวว่าข้าแน่ ก็จะไม่เจอะของดี”

ในสมัยที่หลวงปู่สียังมีชีวิตอยู่ ในแต่ละปีก่อนเข้าพรรษาหลวงปู่ท่านจะไปทำวัตร คือ การไปถวายเครื่องสักการะ จวบจนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ ซึ่งการมรณภาพของท่านก็เป็นไปอย่างอาภุชาญ โดยท่านบอกว่า เขาเอาเราแน่แล้วท่านก็นั่งสมาธิดับสังขาร แสดงถึงการปฏิบัติที่ท่านนำมา ทำให้ท่านไม่หวาดกลัวกับอันตรายอย่างใด ๆ ทั้งสิ้น

~~~~~

อนุปาเยน โย อตุถัง อิจฺฉติ โส วิหญฺญติ

ผู้ปรารถนาผลที่หมายด้วยวิธีการอันผิด จะต้องเดือดร้อน

พุทธพจน์

การสร้างพระเครื่อง

พระคณาจารย์บางท่าน จะมีการสร้างพระเครื่อง ซึ่งอาจเป็นรูปเปรียบพระพุทธรูปหรือพระอรหันต์หรือรูปท่านเองก็ตาม ท่านดำเนินตามเจตนาของคนโบราณ เพื่อเป็นการสืบทอดพระศาสนา และให้ผู้นำไปใช้มีจิตใจถึงพระอยู่เสมอ มีอนุสติระลึกถึงทำให้เกิดสมาธิจิตใจเป็นคนดี เนื่องจากมีพระเครื่องติดตัว เจตนาของท่านผู้สร้างมีความบริสุทธิ์ ไม่ได้คิดให้ชาวบ้านไปตีรันฟันแทงฉกชิงวิ่งราว ประพฤติตัวเป็นคนพาล โดยคิดว่าอำนาจพระจะช่วยปกป้องรักษา จึงเกิดเป็นพระเครื่อง หรือที่รวมเรียกว่า “วัตถุมงคล” เพื่อให้สาธุชนไปบูชาระลึกถึง ทำตนให้เป็นคนดี เพราะปวงชนโดยทั่วไป ยังต้องอาศัยเครื่องเหนี่ยวนำให้เกิดศรัทธา พึง่าย ๆ คือยังมีการยึดติดอยู่ตามระดับภูมิธรรมที่มีในตัวเอง ถ้าवासนาบารมียังอ่อนก็ต้องมีเครื่องให้กำลังใจ แม้จะถือว่าเป็นเปลือกหรือกระพี้ก็ตาม เพราะเขาตีวัตถุมงคล ด้วยเหตุเช่นนี้กระมังพระคณาจารย์ที่เป็นพระสุปฏิปันโนหลายองค์ เช่น หลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงปู่แหวน หลวงปู่ฝั้น ฯลฯ จึงมีการปลุกเสกวัตถุมงคลเหล่านี้ แต่เริ่มเดิมทีท่านธัมมวิติกโกหรือท่านเจ้าคุณนรรัตน์ ราชมานิต ท่านก็ไม่นิยมในการปลุกเสกพระเครื่อง แต่ในระยะเวลาหลังท่านกล่าวว่ามีคนหลายระดับ ระดับหยาบก็ขอให้ติดสิ่งที่เรียกว่าพระเครื่องเอาไว้ดีกว่าไม่ยึดอะไรเลย ท่านจึงอธิษฐานจิตปลุกเสกวัตถุมงคลต่าง ๆ ที่มีผู้ขอให้ท่านช่วยเพื่อนำไปสร้างสาธารณกุศลต่าง ๆ เช่น สร้างวัด โรงพยาบาล โรงเรียน เป็นต้น โดยส่วนตัวท่านเองไม่ได้เป็นผู้จัดสร้างขึ้น จะมีก็แต่ก่อนปฐวีธาตุหรือก่อนกรวด ที่ท่านสั่งให้นำมาเพื่ออธิษฐานจิต เหล่านี้ท่านเองก็ยังว่า “สามารถกันนิวเคลียร์ได้”

หากเราลองมาวิเคราะห์ถึงวัตถุมงคลต่าง ๆ เหล่านี้ จะมีพลังงานต่าง ๆ อยู่หรือไม่ พลังงานในทางวิทยาศาสตร์ที่เราสามารถพิสูจน์ได้ ได้แก่ พลังงานความร้อน พลังงานแสง พลังงานเสียง เป็นต้น ซึ่งพลังงานเหล่านี้สามารถเปลี่ยนรูปไปได้ เช่น จากพลังความร้อนเปลี่ยนเป็นพลังงานไฟฟ้า พลังงานไฟฟ้าสามารถเปลี่ยนเป็นพลังงานเสียงได้ เช่น พวงเทปต่าง ๆ ภาพยนตร์ แต่สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ยังค้นไม่พบคือ พลังงานจิต ซึ่งเรื่องนี้แม้แต่ไอน์สไตน์ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ชื่อก้องโลก ผู้ค้นพบสูตรของการสร้างพลังงานจากขบวนการสลายอะตอม ให้เกิดปฏิกิริยานั้น ท่านยังยอมรับว่ามีจริง และยอมรับในพลังจิตของพระพุทธเจ้า (จากหนังสือหลวงตา,

๒๕๒๒) แต่ยังไม่ทันที่ท่านจะพิสูจน์ตามหลักพระพุทธศาสนา ก็สิ้นชีวิตเสียก่อน ถ้า นักปราชญ์ท่านนี้ยังมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ก็อาจจะได้มีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์มารองรับ หลักการทางพระพุทธศาสนาได้

หลวงปู่ดุลย์ พระอริยสงฆ์องค์สำคัญ ศิษย์พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระ ผู้ ล่วงลับไปแล้วได้กล่าวว่า “ไอน์สไตน์เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความสามารถ จนกระทั่ง เข้าถึงมิติที่ ๔ คือการสร้างปรมาณู แต่ไอน์สไตน์ยังไม่สามารถเข้าสู่พุทธะได้ เนื่องจากไม่มีความรู้เพียงพอ ที่จะสลายกิเลสให้เป็นนิพพานได้ (จากหนังสือ หลวงปู่ฝาก ไว้, ๒๕๒๘) ดังนั้นในเรื่องของพลังจิตเท่านั้น ที่จะสามารถศึกษาเรื่องของจิตใจ ซึ่งมี หลายศาสนา ที่มีผู้ได้พลังจิตหรืออภิญญาสมบัติ เช่น พวกฤๅษีชีไพรในศาสนา พราหมณ์ที่เป็นผู้ค้นพบ โดยศึกษาเรื่องของสมาธิ แต่เขาเหล่านั้นขาดปัญญา หรือ วิปัสสนาญาณในการที่จะสร้างพลังงานในการสลายกิเลส เหมือนกับวิธีการทางพระ พุทธศาสนาที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบตั้งแต่เมื่อ ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว แม้แต่รัสเซียก็มี พลังจิต แต่สิ่งที่เขาได้นั้นได้นำมาใช้ในทางด้านที่ไม่เป็นประโยชน์ เป็นการใช้อำนาจ ในทางที่ผิดเหมือนกับหมอเสน่ห์เล่ห์กล ซึ่งมีอำนาจจิตเหมือนกัน แต่ใช้อำนาจเหล่านี้ ในทางทำลายล้าง เรื่องเหล่านี้มีมาแต่โบราณกาลแล้ว พระพุทธองค์จึงทรงสั่งสอนให้ มีการสร้างพลังจิตในทางที่สะอาด สงบ สว่าง โดยมีการทำทาน เพื่อกำจัดความเห็น แก่ตัวที่มีในสันดาน รักษาศีล คือ การสร้างความปกติของใจ ไม่ทำลายเบียดเบียนผู้ อื่นและมีการเจริญภาวนา คือวิธีการทำให้ใจสงบได้ ใจที่สงบจะมีกำลังและพลังงาน ที่จะวิเคราะห์วิจารณ์สิ่งที่ถูกสิ่งที่ผิดได้ การที่จะต้องทำควบคู่ไปนี้ ทรงวางขอบข่ายไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้เราหลงไปตามอำนาจของจิตที่เป็นทิพย์ ซึ่งผู้ที่ท่านทำสำเร็จได้จะมี ผลพลอยได้ คือพลังงานของจิตที่บริสุทธิ์แจ่มใส สามารถนำส่วนนี้มาถ่ายทอดลงใน วัตถุมงคล ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นแบตเตอรี่ ที่จะเก็บพลังงานเหล่านี้ไว้ได้ หลวงพ่อ กล่าวไว้ว่า “ถ้าไม่มีพลังจิต หรือทำไม่ดี ก็รั่ว” หมายถึงไม่สามารถบรรจุพลังงาน เหล่านี้ลงในวัตถุมงคลได้ ท่านเล่าว่า “รูปปั้นหลวงปู่ทวดองค์ข้างหน้านี้ เมื่อก่อนได้ มาไม่เห็นมีใครเสกเลย เขาถามหลวงปู่ทวดว่า หลวงปู่ไม่ได้เข้าไปหรือ ท่านว่า จะเข้า ไปได้อย่างไรรูปปั้นทั้งนั้น แล้วเขาไม่ได้ทำพิธีพุทธาภิเษกหรือ ท่านตอบว่า อาจารย์เขา รับนิมนต์มาเอาเงิน พระ ๘ องค์ที่มามีดีเพียงองค์เดียวอยู่ทางทิศเหนือ แต่ท่านก็ไม่ได้ทำอะไร ท่านนั่งดูไส้ของตัวเอง ข้าก็เลยมาแก้ไข เจาะที่ฐานของท่านใส่ผงลงไป

ทำใหม่เขาถามว่า หลวงปู่อย่างนี้หลวงปู่อยู่ได้ไหม ท่านบอกอยู่ได้” แสดงถึงการปลุกเสกพระไม่ใช่ของทำกันง่าย ๆ ต้องมีพลังงานในตัวที่ดีเสียก่อน จึงสามารถเหนี่ยวนำให้เกิดพลังงานขึ้นมาได้ หลวงพ่อได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เคยเรียนวิชาทำผงจากหลวงปู่เภาซึ่งเป็นอา วิธืทำผงเหล่านี้ของโบราณจารย์ เพื่อเป็นการสร้างสมาธิในภิกษุที่ต้องการศึกษา หลวงพ่อบอกว่า ทำเรื่อยมาเก็บสะสมไว้แล้ว ก็สร้างพระปลุกเสกเรื่อยมา “ดีกว่าสวดมนต์ทั้งเปล่า ๆ” ซึ่งหมายถึงพลังงานที่ได้อธิษฐานให้อยู่กับวัตถุมงคลดีกว่า “ลงผงนี้มีทำได้ดีเต็มทีครั้งเดียว เมื่อสมัยกบฏบวรเดชกำลังนั่งทำอยู่ คนเขาเปิดประตูเข้ามา ประตูไม้ได้ปิดกลอน เขาบอกว่า กำลังจับใหญ่บวรเดชเป็นกบฏ ผมจะกลับบ้านทางไหน พอเขากลับไปแล้ว มานั่งทำผง ผงสีขาวกลายเป็นสีแดงหมดมานึกในใจว่า เอาไว้ไม่ได้คนที่ไม่รู้จะเป็นภัย ขนาดเศษผงที่ยังเหลืออยู่ เอามาขีดศีรษะปวดหัวแทบจะแตก ต้องเอาน้ำมนต์มาล้างออกจึงจะหาย” แสดงถึงพลังจิตที่เต็มที่แล้ว สามารถจะเปลี่ยนรูปของสิ่งของไปได้

หลวงปู่สร้างพระตลอดมาตั้งแต่สมัยบวชใหม่ ท่านบอกว่า ใจเราจะได้อยู่กับพระเป็นบุญเป็นกุศลดีกว่าไปทำอย่างอื่น จนมาถึงครั้งสำคัญ ที่ท่านได้วิชามหาจักรพรรดิคือ ท่านเจ้าคุณใหญ่มีหนังสือขอมโบราณ หลวงปู่เอามาอ่านตอนที่พระพุทธรองค์ปราบท้าวมหาชมพู ซึ่งถือตัวว่าเป็นพระมหากัณฑ์พระดีมีอำนาจมาก ท่านเล่าให้ฟังว่า “อ่านไปก็ยิ่งมีความปิติ อ่านจนถึงเกือบเที่ยงคืน จนเจ้าคุณใหญ่กลับมาจากงานสวด ตั้งแต่นั้นก็ทำเรื่อยมา ของอะไรก็ตามไม่ใช่ทำวันเดียว ต้องทำหลายครั้งจึงจะได้ ข้าเคยไปลักกับหลวงปู่แสงที่บางบาล ลักแล้วก็เข้าไปขอคาถาท่านว่า “ถ้าไม่กินก็ไม่ต้องทำ” พูดแล้วปิดกุญแจเข้าไปเลยไม่ออกมา เราก็มานั่งตรองดูก็จริงตามที่ท่านว่า คือ คนที่ไม่กินก็ต้องตาย อยู่ในโลกก็ต้องทำงาน พวกแกตอนนี้ต้องอยู่ในโลกเหี้ยมเรื่อ ๒ แคมไปก่อน โลกบ้างธรรมบ้าง โลกอย่างเดียวก็ไม่ดี ธรรมอย่างเดียวก็ต้องบวช ค่อย ๆ ทำไปเถิด นักศึกษาที่เรียนหนังสือถ้าลองทำให้ดี เราเรียนเพื่อตัวเองเพื่อพ่อแม่และเพื่อประเทศชาติ เราคิดอย่างนี้ก็ได้บุญแล้ว” ท่านพูดถึงที่มาของคาถามหาจักรพรรดิ และยังแถมท้ายเรื่องที่ชวนคิดเป็นธรรมะอีกด้วย

เกี่ยวกับพลังจิตของผู้ปลุกเสกพระเครื่องวัตถุมงคลนั้น ท่านบอกว่ามี ๓ ระดับผู้มีภูมิสมานสามารถตรวจสอบโดย เมื่อเราจับพระแล้วทำใจเฉย ๆ ถ้ามีปิติขึ้นมาถึงข้อแขน แสดงว่ายังต่ำอยู่ หรือว่าบางทีมาถึงคอ ก็ยังไม่ดีมาก ถ้าจะให้ดีจริง ๆ แล้ว

ต้องขึ้นถึงศีรษะท่วมตัว “พระหลวงพ่อดำวัดระฆังนั้นขึ้นถึงศีรษะแสดงว่าดีมาก “พระของหลวงพ่อ คือพระพรหม พระพรหมที่เป็นพระผงนั้น โดยปกติท่านจะไม่มอบให้ใครง่าย ๆ ท่านจะมอบให้กับผู้ที่ปฏิบัติจริง ๆ ไม่มีการจำหน่าย ผู้ที่ได้ไปจากหลวงพ่อซึ่งท่านมอบให้เองจึงมีความมั่นใจ เพราะท่านจะให้ เป็นรายบุคคล ท่านเคยพูดว่า “มีคนเขาเอาพระเข้าไปเช็คเขาตีราคาหนึ่งหมื่น เป็นนายตำรวจแถวคลองเตย เขาบอกว่า พุทธคุณเทียบเท่าพระสมเด็จโต **หมื่นหนึ่งข้าก็ไม่ให้ เพราะไม่ใช่ของชาย ทำให้ดีก่อนแล้วจึงให้**” เกี่ยวกับเรื่องพลังงานจิต ในรูปของการส่งโทรจิต ซึ่งประเทศรัสเซีย กำลังศึกษากันอยู่ มีทั้งพระหลาย ๆ ท่านที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น ท่านอาจารย์วัน อุตตโม ซึ่งเป็นพระอริยะสายท่านอาจารย์มั่น ภูริทัตโต กล่าวไว้ว่า “เรื่องของพลังจิตนั้น อย่างท่านอาจารย์ผั่นนะ ท่านสามารถกำหนดจิตเพียงวินาทีเดียว ก็สามารถทำให้เรือบินตก ๓๐-๔๐ ลำ ไม่ใช่กำหนดทีละลำไม่ทันกิน” (จากหนังสือ จตุรารัตน์, ๒๕๒๙) แต่ท่านไม่ทำเพราะกลัวบาป หรือในเรื่องราวที่เกี่ยวกับหลวงพ่อเอง และหลวงพ่อกุศลที่ผู้เขียนประสบมานั้น คือเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ผู้เขียนกับเพื่อนต้องการไปไหว้หลวงพ่อกุศล ที่จังหวัดลำปาง ก็ไปกราบเรียนหลวงพ่อบารมีให้ได้พบหลวงพ่อกุศล หลวงพ่อบอกว่า “อย่าไปลอง ให้ไปจริง ๆ ไปขอพรท่านท่านเป็นพระอรหันต์” ผู้เขียนกับเพื่อนก็สมัครลาไปลำปาง เมื่อไปถึงจังหวัดลำปาง และไปที่สำนักสุสานไตรลักษณ์ หลวงพ่อกุศลส่งคนรับใช้ว่า “วันนี้เปิดโอกาสให้คนเข้ามัสการได้เวลา ๑๖.๐๐ น.” ผู้เขียนและพรรคพวกไปถึงก่อน ๕ นาที บังเอิญในวันนั้นท่านเจ้าคณะจังหวัดลำปาง จะมาเยี่ยมหลวงพ่อกุศลด้วย พอเวลา ๑๖.๐๐ น. ผู้เขียนก็ได้เข้าไป พร้อมกับมีคนทะลักเข้าไปหลายคน ประมาณสัก ๓๐ คนได้ หลวงพ่อกุศลกำลังนั่งโมทนาทาน ที่เขามาถวายเป็นพวกขนมปัง เมื่อท่านกล่าวภาษาบาลีเสร็จ สิ่งที่ทำให้ผู้เขียนอัศจรรย์ใจคือ หลวงพ่อกุศลถามว่า “สื่คนนี่มาจากไหน” ท่านมองหน้าผู้เขียน ผู้เขียนตอบท่านว่า “มาจากอยุธยาครับ” หลวงพ่อกุศลจึงพูดขึ้นว่า “พวกอยุธยาให้เข้ามาข้างในไหว้พระ นอกนั้นหมดธุระกลับกันได้” ผู้เขียนขมลูกนึกในใจว่าท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรามา ๔ คน ทั้งที่เราที่อยู่ห่าง ๆ กัน เมื่อได้เข้าไปแล้ว วันนั้นหลวงพ่อกุศลคุยเสียงดังมาก ท่านกราบท่านเจ้าคุณคณะจังหวัดลำปางด้วยอาการที่นอบน้อมอย่างยิ่ง แล้วท่านพูดออกมาจากกุฏิอีกว่า “พวกอยุธยาที่มา ๔ คน ให้ขนมปังคนละ ๙ อัน ตะกรุดคนละ ๑ ดอก” ตะกรุดในที่นี้ คือ ก้านธูป

กรรมฐานที่หลวงพ่от่านนั่งภาวนา ในใจของผู้เขียนขณะนั้นได้แต่อธิษฐานว่า “ที่มานี้ก็เพื่อขอพรและขอบารมีไม่ได้คิดจะมาเอาหอย” ซึ่งทั้งที่รู้ว่าหลวงพ่อกษมมีญาณในอนาคต คือ อนาคตังสญาณ รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะแม้แต่กิเลสซึ่งเป็นเล่ห์เหลี่ยมของหัวใจ ที่ร้ายยิ่งกว่าเสือท่านยังกำจัดได้ แล้วอะไรเล่าที่จะมาปิดบังท่าน หรือหลวงพ่от่านเมตตา ต้องการโปรดให้พวกเราได้ทราบว่า ของสิ่งนั้นมีจริงไม่เหลือวิสัยของพระอรหันต์จะรอบรู้ แต่ท่านไม่ได้สนใจ เพราะท่านอยู่เหนือโลกแล้ว ปรากฏว่าล็อตเตอรี่เลขรางวัลที่ ๑ ชำงท้ายออก ๑๔๔ ส่วนชำงล่างออก ๕๔ ตามที่เราคาดเดาไว้ แต่ไม่มีใครเล่นสักคนเดียว

เมื่อคณะเรากลับมาจากลำปาง ก็ได้ไปกราบหลวงพ่อดู ท่านกำลังเอนนอนหน้ากุฏิ และกราบขอบพระคุณที่หลวงพ่อดูช่วยส่งบารมี ให้เราได้เข้าพบหลวงพ่อกษม หลวงพ่อดูพูดว่า “พอแกมาขอข้า ข้าก็นึกในใจว่า จะมีศิษย์จากอยุธยาต้องการไปนมัสการท่าน ขอให้ท่านช่วยรับรองด้วย ข้าก็นึก ๆ เอาเท่านั้นแหละ” สิ่งเหล่านี้แสดงถึงไตรจิต ที่ท่านผู้ปฏิบัติถึงจุดแล้ว สามารถกระทำได้

~~~~~

เอโส หิ อุตฺตริตโร ภาราวโห ธฺรณฺธโร

โย ปเรสาธิปณฺณนัง สยังฺ สนฺธํธมฺรหติ

ผู้ใด เมื่อคนอื่นล่วงเกินกันอยู่ ตนเองกลับหาทางเชื่อมเขาให้คืนดีกันได้

ผู้นั้นแล ชื่อว่าเป็นผู้เอากาละ เป็นผู้จัดธุระที่ดียอดเยี่ยม

พุทธพจน์

มูลเหตุของการสร้างพระพรหมและลูกแก้ว

หลวงพ่สร้างพระพรหม โดยเป็นรูปพระพรหม ๔ หน้า แต่ที่แปลกไปคือ พระพุทธรูปเจ้าอยู่บนเศียรพระพรหม บางท่านที่มาใหม่อาจจะสงสัยว่า พระทำไมไหว้พรหม เพราะลัทธิพราหมณ์ถือพรหมเป็นใหญ่ โดยเชื่อกันว่า พรหมเป็นผู้สร้างโลก ลิขิตชีวิตมนุษย์ ที่เรียกว่า “พรหมลิขิต” นั่นเอง

หลวงพ่ได้อนุญาตให้ ผู้เขียนสร้างพระพรหมปางนี้ ซึ่งมีในหลักพระพุทธศาสนาโดยหลวงพ่ท่านเล่าว่า “มีในพาหุ (ชัยมงคลคาถา บทที่ ๘) เป็นปางที่พระพุทธเจ้าไปปราบทิวติของท้าวพกาพรหม เพราะท่านถือว่าตนเองเป็นใหญ่ที่สุด พระพุทธรูปเจ้าใช้อำนาจฤทธิ์โดยการซ่อนหา ไม่ว่าพรหมจะไปซ่อนอยู่ที่ไหน แม้กระทั่งเมื่อดิตรายพระพุทธรูปองค์ก็ทรงหาพบ แต่ถึงคราวพระพุทธรูปองค์ซ่อนบ้าง พรหมกลับหาไม่พบ เพราะพระพุทธรูปองค์เสด็จไปซ่อนอยู่บนศีรษะของพรหม พรหมจึงต้องยอมแพ้ต่อพระพุทธเจ้า ในที่สุดเมื่อพระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมให้ฟัง พรหมนั้นก็ได้สำเร็จโสดาปัตติผลกลายเป็น “พระพรหม” ไม่ใช่ “พรหม” เฉย ๆ

การสร้างปางโปรดท้าวพกาพรหม ย่อมแสดงว่าพระพุทธรูปเจ้าอยู่สูงกว่า พรหมอย่างแน่นอน ช่างได้ทำการปั้น โดยใช้ปูนปั้นผสมด้วยผงพุทธคุณ และเกศาหลวงพ่ ส่วนองค์พระบรมพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุเอาไว้ด้วย

ในขณะที่ปั้นอยู่ หลวงพ่ได้ให้ลูกศิษย์ถามหลวงปู่ทวดว่า เมื่อทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะมีคนมานมัสการและปฏิบัติกัน พวกลูกศิษย์ ลูกหาจะมาอีกมากใช่ไหม หลวงปู่ตอบว่าใช่ พอปั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้นำมาถวายหลวงพ่ แต่เนื่องจากหนักมาก การเคลื่อนย้ายจึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก เมื่อมาถึงวัด หลวงพ่กำลังนั่งอยู่ที่กุฏิ สักพักท่านคงเห็นใจเพราะยกกันไม่ไหว ท่านจึงเดินมาที่ประตูทางเข้าแล้วบอกว่า “เฮ้ย...ยกใหม่” ผู้เขียนตอบท่านว่า “ไม่ไหวหรอกครับ ๘ คนยังไม่ไหวเลย” ท่านจึงล่ำทับอีกว่า “บอกให้ยกขึ้น” พวกเราจึงจำใจต้องยกกัน ในใจของผู้เขียนคิดว่าอย่างไรคงไปไม่ไหวแน่ แต่เป็นที่น่าอัศจรรย์คือ หลวงพ่เพียงแค่เอามือเข้าไปรองฐานพระพรหมไว้เท่านั้น พวกเรากลับยกกันได้อย่างสะดวก มีความรู้สึกเบามาก พวกที่ยกข้างหน้าก็คิดว่ากินแรงข้างหลัง พวกข้างหลังก็คิดว่ากินแรงข้างหน้า พอไปถึงหน้ากุฏิท่านเอามือออก ทีนี้รีบบางแทบไม่ทันเพราะหนัก หลายคนในที่นั้นโงะกันว่า

หลวงพ่อกำลังทำให้เบา จนหลวงพ่อไต้ยีน ท่านจึงรีบพูดขึ้นว่า “อย่าพูดไป เดี่ยวดัง” เลยต้องเจ็บ แต่ทุกคนก็รู้แกล้งว่า เพราะบาร์มีท่านนั่นเอง

และในโอกาสเดียวกันนี้ ท่านได้อนุญาตให้สร้างลูกแก้วสารพัดนึก ไปพร้อมกันด้วย โดยท่านมอบเกศาของท่านเอง ผสมกับปูนซีเมนต์ขาวแล้วปั้นเป็นลูกกลม ๆ เจาะรูไว้ตรงกลาง เมื่อเสร็จแล้วทาสีดำ ถือว่าเป็นรุ่นแรกและมีต่อ ๆ มาอีกหลายครั้ง รวมแล้วประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ องค์

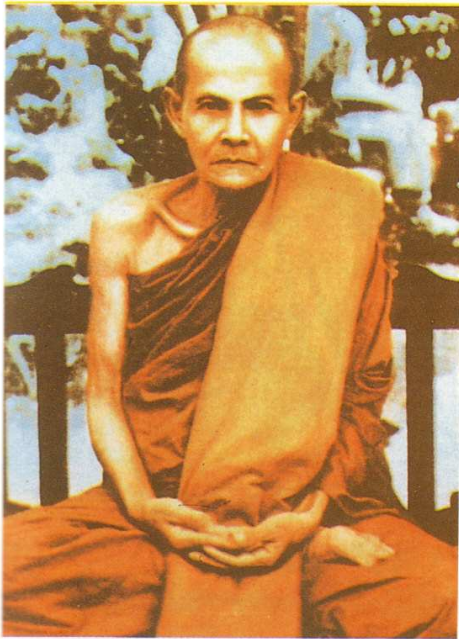
หลวงพ่อบ้านอธิษฐานจิตเป็นแก้วพระมหาจักรพรรดิ เรียกว่า “แก้วมณีนพรัตน์” เป็นสมบัติของพระพุทธเจ้า และอีกนัยหนึ่งท่านบอกว่าทำเป็นลูกแก้วหลวงปู่ทวดด้วย ปรากฏว่ามีพุทธคุณหลายอย่าง จนเป็นที่นิยมและเสาะแสวงหาของบุคคลทั่วไป หลวงพ่อบ้านจะแจกฟรีโดยไม่คิดมูลค่า

ท่านเล่าให้ฟังว่า “เมื่อก่อนเคยทำไว้แต่ลูกใหญ่ ไว้สำหรับจะผูกคอควาย สมัยที่เกิดโรคห่าระบาด พอดีโรคระบาดมาไม่ถึง เลยไม่ได้ใช้ เดี่ยวนี้ไม่รู้หายไปไหน ข้าก็กะว่าจะทำให้เด็กห้อยคอ แต่ผู้ใหญ่อยากจะได้ด้วย ที่ให้เจาะรูไว้ตรงกลางก็เพื่อให้เชือกร้อยได้ และถือเป็นอากาศธาตุ (ช่องว่าง) ด้วย ใช้ประโยชน์ได้สารพัด เอาแช่น้ำ กิน อาบได้กันเสนียดจัญไร ใช้กำแทนพระในเวลาทำสมาธิก็ได้”

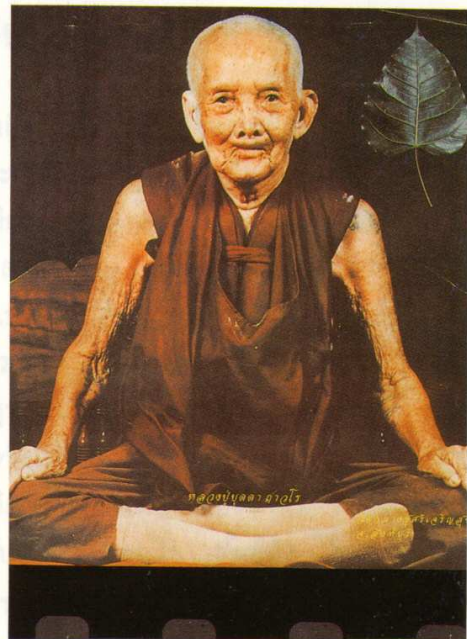
รุ่นต่อมาหลวงพ่อได้มอบผงเจ้าคุณใหญ่ซึ่งมรณะภาพแล้ว ให้พร้อมกับบอกว่า “ผงเจ้าคุณเก็บไว้นานแล้ว เวลาจะปั้นให้ภาวนาไปด้วยว่า พุทธัง แก้วสารพัดนึก ธัมมัง แก้วสารพัดนึก สังฆัง แก้วสารพัดนึก จะได้เกิดบุญไปด้วย สร้างพระ ๑ องค์ได้ อาานิสงส์ ๕ กัปนะแก”

สมัยที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ ผู้ใดได้รับไปก็ถือว่าเป็นโชคดี เพราะรับมาจากมือหลวงพ่อ ภายหลังมีลูกศิษย์บางคนถือวิสาสะ หยิบฉวยวัตถุมงคลไปจากกุฏิด้วยความโลภอยากได้ แล้วอ้างว่า ได้ขออนุญาตหลวงพ่อในใจแล้ว ผู้เขียนถามหลวงพ่อบว่า “อย่างนี้จะป็นอะไรไหม” ท่านตอบว่า “นรกก็เกิดในใจเขา เพราะข้าตั้งใจถวายเป็นของสงฆ์” จึงเป็นข้อพึงสังวรที่ดีสำหรับพวกเรา ไม่ให้เป็นคนมักง่าย เพราะผลที่ได้รับไม่คุ้มกันเลย

~~~~~

ท่านพระอาจารย์ มั่น ภูริทัตตเถระ

หลวงปู่ บุคคา ดาวโร

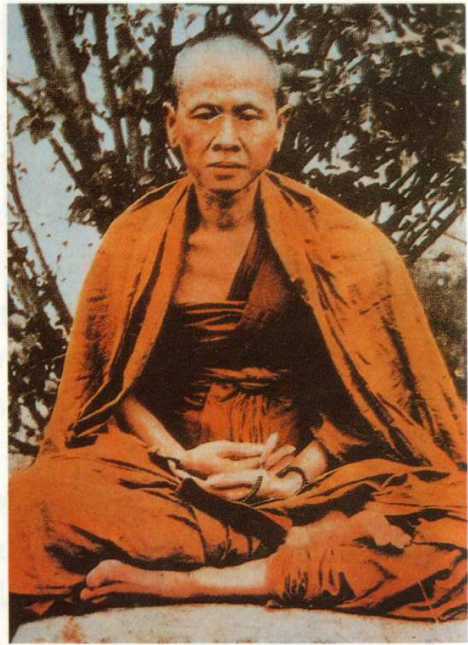
(หลวงปู่แหวน)

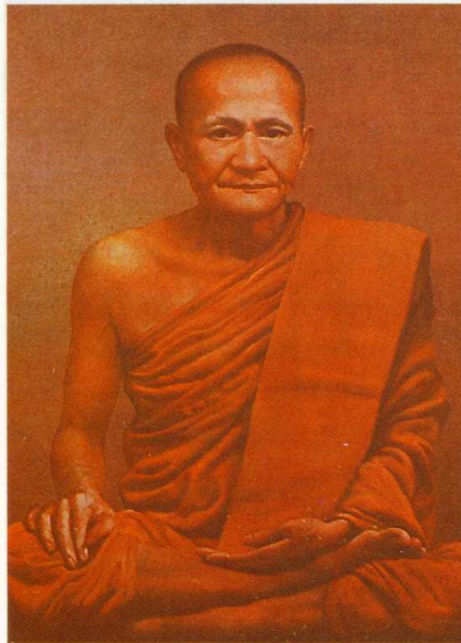
หลวงพ่อกษม เขมโก

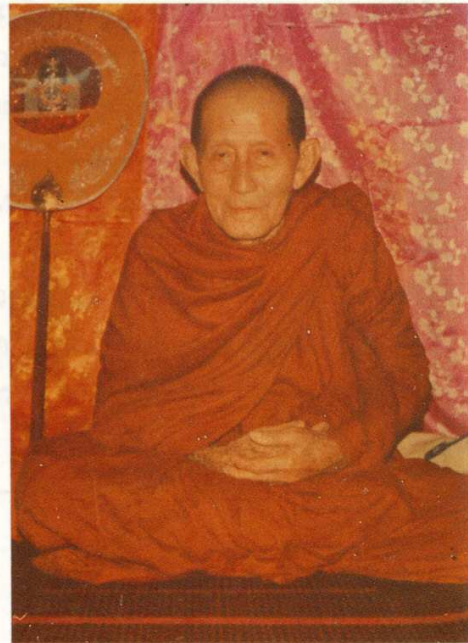
ท่านพระอาจารย์ ธรรมวิตกกโก ภิกขุ (เจ้าคุณ นรรัตน์ราชมงคล)

ครูบา ศรีวิชัย

พระครูวิहारกิจจานุการ (หลวงพ่อบาน)

หลวงพ่อ อินทร์ วัดไทรงาม

ความฝันอันสูงสุด

มีอยู่คืนหนึ่งหลวงพ่อกำลังว่า ท่านฝันว่ากินดาว ๓ ดวง ลักษณะที่กินเหมือนกินขนมปังกรอบ เมื่อตื่นขึ้นมานึกสงสัยว่า เราจะมีโชคลาภถูกรางวัลที่หนึ่งกระมัง เมื่อคิดไปคิดมาหลายตลบก็ยังลงเอยไม่ได้ แต่คิดว่าคงเป็นของสูงกวานี้ ประกอบกับในขณะนั้นท่านเจ้าคุณ (หลวงปู่ใหญ่) เจ้าอาวาสวัดสะแก ท่านได้ให้หลวงพ่อบอกว่า พระสมเด็จให้ท่าน พร้อมทั้งกำชับให้หาคาถาเพื่อใช้กับองค์พระด้วย หลวงพ่อบอกว่า สืบบุรุษไปหลายมวนก็ยังหาคาถาไม่ได้ ในแวบหนึ่งของจิตท่าน คิดว่าทั้งสามโลกนี้จะหาอะไรมาสูงที่สุดเทียบกับอำนาจของ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ท่านมองไปที่ ถาดพระสมเด็จ แล้วระลึกถึงไตรสรณคมน์ท่านนั้นก็เป็นขึ้น คำว่า “ขึ้น” ในที่นี้คืออาการเกิดปิติขึ้น ทางกาย ทางใจ และมีสิ่งที่ติดตามมาอีกหลายอย่าง เช่นความสว่าง เป็นต้น จนในที่สุดท่านก็สรุปคาถาที่จะให้กับอาจารย์ใหญ่ว่า **“พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ”** และหลังจากนั้นท่านก็ได้มอบคาถานี้ให้กับลูกศิษย์ที่ต้องการคำภาวนา หลวงพ่อพูดว่า “หลวงปู่ทวดกล่าวว่า “ไตรสรณคมน์ นั้น เป็นรากแก้วของพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าก่อนบวชก็เป็นพระสงฆ์ เมื่อมาค้นพบพระสัจธรรมก็เป็นพระพุทธเจ้า พุทธโธนั้นแปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ซึ่งเป็นดอกหรือผลที่เกิดขึ้น ต้องมีไตรสรณคมน์ก่อนจึงจะเป็นผู้รู้ได้”

เกี่ยวกับพระไตรสรณคมน์นี้ หลวงพ่อบอกว่า “ถ้าจิตเราเป็นแล้วเพียงฟังคนอื่นเขาพูดก็เป็นขึ้นมาได้ เมื่อถึงพุทธกาลวันนั้นฉันเดินไปถาน(ห้องส้วม) ซึ่งเมื่อก่อนอยู่หลังวัด แค่ว้าวไปได้ยินเสียงเจ้าคุณกำลังให้ศิษย์บวชสวดสวด ฟังได้ฟังแค่นั้นก็เป็นแล้ว ห้ามอย่างไรก็ไม่ได้ แสงสว่างที่ปรากฏเต็มไปหมด ตั้งแต่นั้นมาก็มืดเลยแต่ไม่ถูกไม่รู้จะแก้อย่างไร”

การที่หลวงพ่อบอกเช่นนี้ ลูกศิษย์ทั้งหลายเข้าใจว่า หลวงพ่อโดยปกติเป็นผู้ถ่อมตัว เมื่อมีคนไปถามเรื่องอะไรมา ๆ ท่านจะพูดว่า “ข้าไม่รู้ ข้ายังมีติดอยู่ มีติดมาตั้งแต่ถึงพุทธกาลแล้ว” ผู้เขียนเองเคยเรียนถามท่านว่า “มืดแล้วใจของหลวงพ่อ เป็นอย่างไรครับ” ท่านตอบว่า “ก็เฉย ๆ สบายดีไม่เห็นเป็นอะไร ตามเรื่องของมัน จะสว่างเมื่อไรก็ช่าง สว่างเมื่อไรข้าก็อยู่ไม่นานแล้ว” และสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนสบายใจ เมื่อหลวงพ่อบอกว่า “ขึ้นบอกว่าสว่างขึ้น รอดจากวัดสะแกไปถึงถนนใหญ่ยังไม่พอเลย จะตายไวขึ้น” มีครั้ง

หนึ่งผู้เขียนเคยเรียนถามท่านถึงการปฏิบัติสมาธิว่า “การที่หลวงพ่สร้างผงพระนั้น หลวงพ่อก็ต้องเคยพบกับความสงบแล้วซิครับ” ซึ่งสาเหตุของการถามเรื่องนี้ เกิดจากการที่ท่านสอนว่า “พยายามปฏิบัติเข้า ให้ใจถึงความสงบ ข้าเองปฏิบัติมาตั้งนานยังไม่สงบซักที” แต่สิ่งที่หลวงพ่ตอบ ทำให้ผู้เขียนมีความปิติใจมาก คือ ท่านตอบว่า “สงบแบบนั้น มันครั้งคราวไม่แน่นอน แต่เมื่อถึงพุทธกาลนะซิ สงบจริง ๆ” คงจะเข้าตามหลักที่ท่านว่า “นัตถิ สันติ ปริง สุขัง สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี” สงบที่แท้จริงนั้น คือ สงบจากกิเลส ตัณหา และอุปทานกระมัง ที่หลวงพ่ท่านได้รับ และสิ่งที่ท่านบอกว่าท่านมีดี อาจหมายถึงอวิชชาในตัวเองที่มีดี คือไม่สามารถเกิดขึ้นมาได้อีก เพราะจิตที่สะอาดสว่าง และสงบเท่านั้น คือความว่างอย่างแท้จริง ซึ่งหลวงพ่คงให้ปริศนาธรรมสำหรับพวกเรา ซึ่งยังมีดบอดคลำหาหนทางอยู่

~~~~~

“.....พรหมจรรย์นี้มิใช่ลามก ลักการะ ชื่อเสียง เป็นอานิสงส์
มิใช่มีความสมบูรณ์ ด้วยศีลเป็นอานิสงส์
มิใช่มีความสมบูรณ์ ด้วยสมาธิเป็นอานิสงส์
มิใช่มีญาณทัสสนะเป็นอานิสงส์
แต่ความหลุดพ้นแห่งใจ อันไม่กลับกำเริบอันใด
พรหมจรรย์นี้มีความหลุดพ้นแห่งใจ อันไม่กลับกำเริบนั้นแหละ
เป็นที่ต้องการนั้นเป็นแก่นสาร นั้นเป็นที่สุดโดยรอบ”

จุฬสารโปมสูตร ๑๒/๓๗๔

พระอรหันต์มีจริงหรือไม่

แต่แรกเริ่มผู้เขียนหรือพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายก็กล่าวว่าเมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เมื่อถึงปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ หรือถึงพุทธกาล จะทำให้คุณธรรม หรือพระอรหันต์ไม่มีแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนคิดมาตลอดว่า จะเป็นจริงดังนั้นหรือไม่เวลาจึงเป็นเครื่องกำหนด เมื่อผู้เขียนพบหลวงพ่อดังแรก ได้เรียนถามท่านว่าในประเทศไทยตอนนี้ ยังมีพระอรหันต์อยู่อีกหรือไม่ ท่านตอบว่า มีหลวงพ่อกษมที่อยู่จังหวัดลำปาง ท่านเป็นพระอรหันต์ องค์กรอื่นก็มีแต่ท่านมักพูดถึงและรับรององค์กรนี้ ซึ่งอาจเป็นเพราะท่านมีความเกี่ยวเนื่องกันเป็นพิเศษ เรื่องพระอรหันต์นี้ผู้เขียนเคยศึกษาทั้งตำรับตำรา และจากท่านผู้มีคุณธรรมหลายท่าน มีหนังสือเล่มหนึ่งที่เขียนโดย อาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน คือ “ประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทัตเถระ” ทำให้เกิดความมั่นใจขึ้นมา และอีกเล่มหนึ่งชื่อว่า “ประวัติหลวงพ่อบาน วัดบางนมโค” ของหลวงพ่อมหาวิระ หรือหลวงพ่อกาฬสิงห์ดำ แห่งวัดท่าซุง ซึ่งรับรองเรื่องนรก สวรรค์ นิพพาน ว่าเป็นเรื่องจริง สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เขียนหมดความสงสัย สิ่งที่สงสัยอยู่ ๆ ก็อันตรธานสูญหายไป แล้วก็หาวิธีที่จะพิสูจน์ ประกอบกับอาจารย์ของผู้เขียนชื่อหลวงพ่อดินทร วัดไทรงามเหนือ จังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งเป็นพระสุปฏิปันโนอายุเกือบ ๘๗ ปี ท่านเป็นศิษย์ของ หลวงปู่ดุดา ถาวโร พระสุปฏิปันโนองค์หนึ่งท่านก็รับรองเช่นกัน ท่านได้กล่าวว่า “พระนิพพานนั้นเป็นสิ่งมีจริงภาษาที่ว่านิพพานัง ปรมังสุญยัง โดยท่านพูดว่า นิพพานัง ปรมัง สุญแต่ยัง” คือยังมีสภาวะที่เป็นทิพย์อยู่

เมื่อได้มาใกล้ชิดกับหลวงพ่อดู ท่านจึงเล่าความเป็นไปถึงเรื่องหลวงพ่อกษมว่า “ตอนสงครามเล็กใหม่ ๆ ลูกศิษย์ฉันเป็นทหารอากาศชื่อ สมพร เขาไปหาท่านได้รูปของท่านมา พอเอามือแตะรูปท่านจึงได้รู้ว่าท่านดี เพราะรูปท่านขึ้นดี (มีบาร์มีสูง) เลยบอกเขาว่า หลวงพ่อกษมนี่อีกไม่นานจะสำเร็จอรหันต์” ผู้เขียนจึงเรียนถามท่านว่า “ธรรมดาผู้ที่จบ ป. ๔ ก็รู้เรื่องผู้ที่จบ ป. ๔ ผู้ที่จบปริญญาก็รู้เรื่องคนจบปริญญาเช่นกัน นี่ผมไม่ได้พูดเองนะครับหลวงพ่อกาฬสิงห์ดำท่านบอก” หลวงพ่อสวนขึ้นทันควันเหมือนรู้ใจว่า “ข้าไม่รู้อะไรหรอกข้าเดาเอา ข้ายังไม่ได้อะไรเป็นแต่พระกัณฑ์ รูปภาพของพระองค์ไหน ถ้าดีเวลาจับหรือเอามือแตะ จะขึ้นถึงศีรษะทั้งนั้นแหละ ไม่เชื่อ

ลองดูก็ได้

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ สัจธรรมที่แสดงถึงความลุ่มรู้ในอนาคต ของหลวงพ่อก็แสดงออกมาคือ หลวงพ่อเกษมท่านเข้ากรรมกลางแดด กลางฝน ไม่นับอาหารเป็นเวลาถึง ๑๕ วัน ซึ่งหลวงพ่อบอกท่านอธิบายว่า คือการเข้านิโรธสมบัติของหลวงพ่อเกษมนั่นเอง แต่ท่านเสี่ยงไปใช้คำนี้เพื่อกันคนตกนรก ถ้าคนนั้นนึกสับสนประมาท ท่านมักจะเตือนเสมอว่า อย่าไปประมาทพระอรหันต์ หรือพระอริยะเข้า จะบาปใหญ่ มีอยู่ครั้งหนึ่งลูกศิษย์นำรูปหลวงพ่อเดิมไปให้ท่านเสก ท่านก็ทำให้ตามประสงค์ ท่านพูดว่า เคยได้ยินแต่ชื่อแต่เสียงท่านมีเมตตาสูงมาก ผู้เขียนเรียนถามท่านว่า ถ้าถึงขั้นนี้จะเป็นพระชั้นไหน หลวงพ่อบอกว่า “เลยชั้นเสียแล้ว ไม่มีชั้น”

ในบางครั้งที่มีผู้นำภาพครูบาอาจารย์มาขอเมตตาให้ท่านอธิษฐานจิต หลวงพ่อก็จะเอามือแตะภาพ แล้วบอกว่าองค์นี้ดี องค์นี้ดีมาก ผู้เขียนจำได้ว่ามี หลวงปู่แหวน หลวงปู่โตะ สมเด็จพระสังฆราช (อยู่) วัดสระเกศ อาจารย์พระมหาบัว เป็นต้น เมื่อแตะมาถึงภาพท่านเอง ผู้เขียนจึงเรียนถามว่า องค์นี้เป็นอย่างไร ท่านรีบตอบว่า “ไม่ค่อยขึ้น” ผู้เขียนเคยกราบเรียนถามท่านตรง ๆ ว่า เมื่อท่านละสังขารแล้วท่านจะกลับมาเกิดอีกไหม ท่านตอบว่า “ไม่เกิดได้แหละดี”

หลวงพ่อบอกท่านอธิบายเรื่องของพระอรหันต์โดยกล่าวว่า “พระอรหันต์ท่านตายเรียกว่า นิพพาน มีอยู่ ๓ อย่าง คือ กิเลสนิพพาน คือหมดกิเลส ไม่มีโลภ โกรธ หลง แต่ยังมีชีวิตอยู่ (ที่เรียกว่า สุอุปาทินิพพาน) เมื่อท่านตายเรียกว่า ชันถนิพพาน (อนุปาตินิพพาน) อันสุดท้ายคือ ธาตุนิพพาน เมื่อศาสนาครบ ๕๐๐๐ ปี พระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าจากทุกที่ จะมารวมเป็นองค์พระพุทธรูป ทำการเทศนา ๗ วัน ๗ คืน หลังจากนั้นพระธาตุจะถูกไฟทิพย์เผาเป็นอันล้นศาสนา แต่ของข้านอกตำราออกไป คือข้าว่าพระธาตุของพระอรหันต์ที่นิพพานไปแล้ว ต้องมารวมกันด้วย และหมดไปพร้อมกัน” แล้วท่านปรารภต่ออีกว่า “บางคนก็ตามหาพระอรหันต์ ท่านได้แล้วท่านจะไปบอกอย่างไร เดี่ยวจะเหมือนกับครูเปรี๊ยะ ถามหลวงพ่อบอกว่าอยากพบพระอรหันต์ หลวงพ่อบอกว่า แกจะชนพระอรหันต์ตายอยู่แล้วก็ยังไม่รู้ จนไปเจอมหาวิระ ท่านถามว่าเคยอยู่กับพระองค์ไหนมา แกบอกว่าอยู่กับหลวงพ่อบอกว่า ท่านเลยบอกว่า แกอยู่กับพระอรหันต์มาไม่รู้บ้างหรือ พระอรหันต์นั้นบางทีท่านกลัวคนทวน ท่านก็แสดงบ้าง บอ บอ บอ ปิดกั๊วคนรู้ อย่างหลวงพ่อนิยมที่หลวงพ่อบานไปเรียนด้วยยังงี้ นุ่งผ้าอาบผืนเดียวหมาตามเป็นพรวน ถือกระบองอันบ่อเริ่ม พอถึง

เวลาสอนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เอ้อ พระอรหันต์น่าจะอย่าไปอยู่กับท่านนานเดียว
จะบาปไม่รู้ตัว”

ข้อความสุดท้ายท่านหมายถึง คนบางจำพวกเมื่อเข้าวัด บางทีเห็นพระเป็น
เพื่อนเล่น บางทีก็ไปใช้พระอรหันต์ทำนั่นทำนี่หรือไปสบประมาทท่าน ซึ่งมีอยู่ทั่วไป
ให้เห็นดาษดื่น ผู้เขียนเคยกราบเรียนถามอาจารย์ พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่า
บ้านตาต จังหัดอุดรธานี ว่าปัจจุบันยังมีพระอรหันต์อยู่อีกหรือไม่? ท่านตอบพอสรุป
ได้ความว่า “พระพุทธเจ้าเคยตรัสกับพระอานนท์ ที่สังขมรรคผลนิพพาน ในกาลที่
พระองค์ปรินิพพานไปแล้ว ว่า .... “อานนท์ ถ้าผู้ปฏิบัติเป็นสามมีจิกรรม ชอบแก่พระ
วินัยที่เราตถาคตแสดงไว้ดีแล้ว ยังมีอยู่ตราบใด พระอรหันต์ยังมีอยู่ตราบนั้น ถ้า
ปฏิบัติผิดจากหลักธรรมวินัยที่แสดงไว้แล้ว แม้ตถาคตยังมีชีวิตอยู่ แต่มรรคผล
นิพพาน ก็ไม่มีแก่ผู้นั้นเลย”

พระดำรัสนี้แสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติถูกต้องตามหลักพระธรรมวินัยเท่านั้น
เป็นเครื่องรับรองยืนยันมรรคผลนิพพาน ไม่มีอะไรจะเป็นใหญ่กว่านี้ได้ พวกเราที่เชื่อ
และยึด พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ย่อมเชื่อพระดำรัสนี้เป็นคำศักดิ์สิทธิ์
ตลอดมา และตลอดไปจนอวสานแห่งชีวิต ไม่สนใจกับคำพูดใด ๆ ที่ออกจากหัวใจที่
มีกิเลส ให้ยิ่งไปกว่าพระองค์

~~~~~

“หมั่นทำเข้าไว้....ให้มันดูจิต รักษาจิต
....ของดีอยู่ที่ตัวเรา ของไม่ดีก็อยู่ที่ตัวเรา”

หลวงพ่อดู

บาร์มีแห่งพระอรหันต์

หลวงพ่อกเคยกล่าวถึงบาร์มีของพระอรหันต์ว่า “แม้ท่านจะมีความบริสุทธิ์จากกิเลสเหมือนกัน แต่ความสามารถของแต่ละท่านอาจไม่เหมือนกัน ถ้าพูดกันทางโลกอย่างผู้ที่เรียนจบปริญญาจากต่างมหาวิทยาลัย เมื่อสำเร็จแล้วก็มีศักดิ์และสิทธิแห่งปริญญาที่ได้ และในปริญญาที่จบนั้น ก็ยังแยกออกไปถึงความสามารถหรือความฉลาดในระดับคะแนนที่ต่างกัน พระอรหันต์ก็เช่นเดียวกัน มีทั้ง **สุขขวิปัสสโก** คือสำเร็จพันทุกข์ แต่ความสามารถพิเศษในสิ่งลึกลับมีไม่เท่ากัน พระที่ได้วิชชา ๓ อภิญญา และพระปฏิสัมภิทาญาณ

สำหรับในเรื่องนี้ ผู้เขียนได้รับความรู้ด้วยความบังเอิญ สาเหตุเกิดจากพระที่สร้างขึ้นโดยหลวงพ่อก เป็นรูปหลวงปู่ใหญ่ดิณณสุวณโณ (พระโบราณคณิสสร) โดยมีลูกศิษย์หลวงพ่อกาชาสีลังดา (มหาวิระ) เป็นผู้ที่ตรวจสอบ เห็นองค์พระมีฉัพพรรณรังสีคือรัศมี ๖ ประการเกิดขึ้น จึงมาขอความเห็นจากผู้เขียน เมื่อได้ปรึกษากันจนเป็นที่เข้าใจแล้ว ผู้เขียนจึงมากราบเรียนถามหลวงพ่อดังนี้

ผู้เขียน “หลวงพ่อกครับ พระสงฆ์ที่มีรัศมี ๖ ประการนั้น มีหรือเปล่าครับ”

หลวงพ่อก “มี พระอรหันต์ที่ได้ จดปฏิสัมภิทาญาณ มีได้ ดูจากรูปหรือใจ”

ผู้เขียน “ครับ ผมหลงเข้าใจผิดเสียนานว่าพระสงฆ์มีไม่ถึง”

หลวงพ่อก “มีได้ บางพวกสำเร็จไปแล้วก็เลิกละทิ้งไปเฉย ๆ บางองค์ก็มีสีไม่ครบ แล้วแต่บาร์มี”

ผู้เขียน “อย่างหลวงพ่อกะผม ผมว่าท่านมีครบนะครับ”

หลวงพ่อก “มีครบ มีคนเขามาหาเพชรตาแมว ชำบอกว่าถ้าอยากหาคนตาเพชรก็หลวงพ่อกะผมนั่นใจ”

ผู้เขียน “การอธิษฐานเสกพระจนมีสีครบทั้ง ๖ ประการนั้น ทำยากไหมครับ”

หลวงพ่อก “สมัยโบราณเขารำลึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่ตั้ง ต้องขอบาร์มีท่านมีบทหลายบทที่ต้องว่าอยู่เสมอ พระพุทธเจ้าใครจะไปเสกท่านได้ ต้องให้ท่านทำเอง พระอรหันต์นั้นท่านรู้ธรรม ทำให้ท่านได้ถึงพระพุทธเจ้า มีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในจิตคือ มีพุทธัง ธัมมัง สังฆัง อยู่ในใจ ท่านจึงได้พบพระโบราณจริง ๆ ไม่ใช่พระหลอก

ผู้เขียน "พระจุตูปฏิสัมภิตาญาณ ท่านได้ภูตพระพุทเจ้าใช้ไหมครับ"
 หลวงพ่อ "ได้ ดูอย่างพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ รูป ที่มาโดยไม่ได้นัดหมาย ถ้าท่าน
 ไม่ได้จะมาพร้อมกันได้อย่างไร พระอรหันต์ท่านไม่จำเป็นต้องใช้แล้ว
 ภูตพระพุทเจ้าน่ะ"
 ผู้เขียน "หลวงพ่อ รู้จักหลวงพ่อไวย วัดบรมวงศ์ ไหมครับ"
 หลวงพ่อ "เคยได้ยินชื่อ ไม่เคยพบตัว"
 ผู้เขียน "ท่านมรณภาพแล้ว เมื่อวันพุธที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ นี้เอง"
 หลวงพ่อ "ท่านเป็นพระอรหันต์นะ ข้าได้ยินกิตติคุณท่านว่าไม่เอาอะไรกับใคร"
 ผู้เขียน "หรือครับ แสดงว่า อยุธยานี้คงจะมีหลายองค์"
 หลวงพ่อ "มี แต่ท่านหลบซ่อนกันอยู่"
 ผู้เขียน "เขาถึงพูดกันว่า ศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดี"
 หลวงพ่อ "ข้าก็ไม่รู้ ข้าไม่ใช่แ่นพระอรหันต์ ยังกินอยู่ หันไม่หัน ก็ดูกันเอาเอง"

หลวงพ่от่านหันไปชี้พระที่ หลวงปู่บุดดา ถาวโร ฝากข้าพเจ้าให้มาถวายหลวง
 พ่อ ท่านบอกว่าฝากพระทองไปถวายท่านด้วย แล้วหลวงพ่от่านพูดว่า

หลวงพ่อ "ที่ท่านถวายพระมาให้ข้านี้ก็คิดไม่ตกว่า ท่านมีจุดประสงค์อะไร
 เพราะเป็นของลึกลับยิ่ง เกินกว่าที่ปัญญาอย่างเราจะคิดตามได้ทัน"
 ผู้เขียน "หลวงพ่อมีความคิดเห็นอย่างไร เอาแบบไม่ลึกลับก็ได้ ผมอยากฟังครับ"
 หลวงพ่อ "ข้าคิดว่าสักวันหนึ่ง ข้าคงได้กลับมาเป็นอย่างพระองค์นี้" หลวงพ่อชี้
 ไปที่พระพุทธรูปนาครปรกของ หลวงปู่บุดดา ผู้เขียนยกมือสาธุ โดยไม่
 หันจะตอบอะไร
 หลวงพ่อ (ท่านตัดบทว่า)"แต่ตอนนี้ข้าไม่เปิด ยังไม่สว่างเลย ไม่รู้จะบอกอย่าง
 ไร"

~~~~~

ลาวลองตะกรุดและมอบวิชาปอบ

สมัยที่หลวงพ่อยังทำตะกรุดอยู่นั้น ท่านเล่าว่าทำยากมาก เพราะต้องว่าอักขระให้ครบทุกตัว ขาดไม่ได้ จึงเป็นที่ต้องการของคนทั้งหลาย ถึงกับมาขอให้ท่านทำให้ ท่านจึงถามความประสงค์ว่า “จะให้ทำแบบไหน แบบชาวบ้านธรรมดา แบบขุนนาง ท้าวพระยา หรือแบบพระมหากษัตริย์ หมายถึง ตะกรุดพระมหากษัตริย์” เขาทั้งหลายเหล่านั้นก็บอกว่า อยากได้อย่างที่พระมหากษัตริย์ใช้ หลวงพ่อเล่าว่า “ไม่นานก็เอากลับมาคืนหมด ข้าเลยโยนใส่สระน้ำมนต์หน้าวัด” เมื่อผู้เขียนเรียนถามถึงเหตุผลการนำกลับมาคืน ท่านจึงเล่าต่อว่า “ก็ได้ไปแล้วเอาไปกินเหล้า ก็จะพินแต่คนเขา พระเจ้าแผ่นดินฆ่าคนได้หรือ” ท่านพูดแล้วหัวเราะ และบอกว่า **“ของที่ดีที่สูงคนนำไปใช้ ก็ต้องทำจิตของตนให้สูงตามไปด้วย ต้องมีศีลจึงจะได้ผล”** เกี่ยวกับตะกรุดนี้เคยมีคนนำไปลอง ซึ่งหลวงพ่อก็ให้ฟังว่าเป็นพวกลาว แถววัดตะโหนด พวกนี้เขามีวิชาทำลายของขลัง ของขลังใครก็ตามถ้าเขาจับแล้วแตกทุกราย รายของข้านี้เขาได้ไปแล้วก็เอาไปจับแต่ไม่แตก กลับขึ้นทึ่มหน้าทึ่มตาเสียหน้าแหกไปหมด” แสดงถึงอำนาจคุณพระกับอำนาจไผ่ดำ ธรรมย่อมชนะอธรรม ผู้เขียนจึงเรียนถามต่อว่า แล้วเขาไม่โกรธเอาหรือครับ ท่านตอบว่า “โกรธซิ วันนั้นข้านั่งกรรมฐาน รู้สึกว่าจิตใจเป็นอย่างไรไม่รู้ จึงเดินออกมาหน้ากุฏิมองไปที่หลังคากุฏิ ตักน้ำมนต์สาธน์ขึ้นไปไถยเสียงดังเปรี้ยะ แสดงว่าเขาคงทำมา กะเอาเราให้ตาย” ท่านพูดเสร็จแล้วก็หัวเราะแถมยังเสริมอีกว่า “พวกที่เรียนของเหล่านั้นะ เขาปรารถนาอเวจีเป็นที่พึ่งทั้งนั้น ต้องฆ่าพระหรือเณร ไม่ก็ฆ่าพ่อฆ่าแม่จึงจะขลัง ส่วนใหญ่มักจะฆ่าพระหรือเณร ข้าเองยังเกือบได้เรียนกับเขาเลย เขาเรียกว่า วิชาปอบ”

เมื่อท่านพูดจบผู้เขียนก็ซักว่า วิชาปอบเป็นอย่างไรเรียนได้หรือ ท่านจึงเล่าให้ฟังว่า “มีลาวคนหนึ่งเขามาที่วัดสะแก เขามอบอกข้าว่า ผมมีวิชาบิได้ บังพินต้องการจะมอบให้ ผมมองยังไม่เห็นคนไหน จะเรียนได้นอกจากท่าน แน่ะ...ยอเราเสียด้วย ข้าก็รับเอาไว้ยังไม่ได้เรียน วางไว้บนหิ้งบูชาพร้อมเงิน ๑ สลึงเป็นค่าครู คืนแรก...ก็ฝันว่าออกไปจะไปกินควายเขา คืนที่สอง...ฝันว่าออกไปกินไล่ควาย ตอนเช้าเขามอบอกว่าควายบ้านที่ฝันนั้นตาย เลยนึกว่าวิชานี้ไม่ดีแน่เดี๋ยวจะไปฆ่าคน ต้องเป็นวิชาปอบแน่ ๆ ก็เลยเอาลงมาจากหิ้งไปเผาไฟ ลาวคนนั้นนอนอยู่หลังวัด เขารู้ตอนเดินผ่าน

กุฏิไม่ยอมมองหน้า ค้อนให้เสียด้วย เออ...เกือบไป เกือบได้เรียนวิชาปอบเสียแล้วเรา”
 แสดงว่าวิทยาการทางไสยดำนั้นก็จริง แต่เป็นไปในด้านของการทำลายล้าง
 บุคคล ซึ่งจัดเป็นบาปอย่างยิ่ง พระอาจารย์ทางไสยดำนี้ ส่วนใหญ่เมื่อตายไปจะเป็น
 มหิทธิกาเปรต ซึ่งเป็นผลเศษกรรมจากบุคคลที่ เมื่อคราวเป็นมนุษย์ชอบเล่นของคุณ-
 ไสยฝ่ายดำ

~~~~~

อโกว มจุใจ อจุเจติ เอโกวชายเต กุเล
 สังโยค ปรมาเดว สมุโกคา สพุพปาณินัง

จะตายก็ไปคนเดียว จะเกิดก็มาคนเดียว ความสัมพันธ์ของสัตว์ทั้งหลาย
 ก็เพียงแค่ได้มาพบปะเกี่ยวข้องกันเท่านั้นเอง

พุทธพจน์

หลวงพ่อกับ หลวงพ่อคง

หลวงพ่อกเคยเล่าถึงหลวงพ่อกว่า “ท่านอยู่วัดกุฎีดาวมือภินิหารมาก สามารถนั่งบนผ้าอาบน้ำฝน ลอยไปบนน้ำ เข้าไปในเขตพระราชฐานของพระเจ้าแผ่นดิน พวกสนมกำลังอาบน้ำอยู่ตกใจกัน พระเจ้าแผ่นดินสั่งให้ตามจับ ไปถึงวัดหาไม่พบ จึงบอกอุบายให้นิมนต์พระสงฆ์ในวัดทั้งหมดเข้าไปฉันในวัง แต่หลวงพ่อกไม่ยอมไป จึงสั่งให้ทหารตามไปถึงวัด ซึ่งท่านปิดกุฏิไม่ยอมออกมา เลยให้ทหารเอาไฟเผากุฏิ หลวงพ่อกคงถอนกุฏิลอยหนีสูงเทียมดาว เลยชื่อวัดกุฎีดาวตั้งแต่นั้นมา ก่อนจะไปท่านบอกว่าอยู่ไม่ได้ เพราะราชาไม่อยู่ในธรรม แต่กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดี แล้วท่านก็ไปอยู่ที่พิมายทางโคราช เดียวนี้ยังมีสระน้ำที่ท่านทำไว้ คนไหนอยากได้น้ำมนต์ก็ไปตักเอา”

ผู้เขียนเคยนั่งสมาธิพบหลวงพ่อก ได้กราบเรียนถึงหลวงพ่อดู หลวงพ่อกท่านบอกว่า “อาจารย์แกนั้น ท่านมีบารมีสูงมาก บารมีเต็มแล้ว แต่ยังมีเมตตาต่อลูกศิษย์ ตัวข้าเองสามารถเดินบนน้ำได้ แต่อาจารย์แกสามารถเดินบนอากาศได้ ไม่เชื่อลองไปถามดูก็ได้” เมื่อผู้เขียนกราบเรียนให้หลวงพ่อทราบ ท่านไม่ได้ปฏิเสธ แต่ได้พูดว่า “ข้าขอโมทนาด้วย ที่แกสามารถรู้ถึงความลับของข้าได้”

หลวงพ่อกเคยให้คาถาผู้เขียนไว้ เกี่ยวกับการแก้อาการปวดเมื่อย ใครจะนำไปใช้ได้ มีดังนี้

“พุทอังหาย อัมมังหาย สังฆังหาย คลายปวด
 นวดด้วย พระพุทอัง พระอัมมัง พระสังฆัง
 จะลุกขึ้น เดินนอนนั่ง ให้มีกำลังวังชา
 หายจากพยาธิโรคา จงมีแก่ข้า ประสิทธิเม”

ถ้าจะให้คนอื่นให้ว่า “จงมีแก่เจ้า ประสิทธิเต”

~~~~~

น้ำใจหลวงพ่อดอในหลวง

มีอยู่ปีหนึ่งที่ประชาชนชาวไทยทุกหย่อมหญ้า มีความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยในพระอาการประชวรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ เพราะจากข่าวคราวที่ออกมานั้น พระอาการของพระองค์อยู่ในขั้นน่าวิตกเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนชาวไทยทั้งหลายไม่ว่า บรรพชิต ข้าราชการ ประชาชน ต่างบำเพ็ญกุศลเพื่อถวายพระราชกุศลให้พระองค์หายจากพระอาการประชวรในครั้งนั้น ตั้งแต่การบำเพ็ญภาวนา สร้างพระทำบุญตักบาตร ผู้เขียนคิดว่าเราก็ภาวนาแล้ว น่าจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อให้หลวงพ่ช่วยพระเจ้าแผ่นดิน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่่านับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นต้นมา ไม่มีวันใดเลยที่หลวงพ่จะว่างเว้นจากการถวายพระราชกุศลให้กับในหลวง

ผู้เขียนฝันไปว่า หลวงปู่ทวดท่านบอกว่า “ให้เขียนชื่อพระเจ้าอยู่หัว วันเดือนปีเกิดของพระองค์ด้านหนึ่ง ส่วนอีกด้านหนึ่งเขียนตี่ตารางเป็นร้อยแปดตา เอาไปให้อาจารย์ของท่านทำ ท่านรู้เองแหละว่าจะทำอะไร” เมื่อผู้เขียนทำเสร็จแล้วฝากคนไปถวายหลวงพ่ ตารางทั้งร้อยแปดนั้น ท่านเขียนอักขระเกี่ยวกับพุทธคุณร้อยแปดลงทุกช่อง เมื่อเขียนเสร็จแล้วท่านอธิษฐานจิต เพื่อให้นำไปบรรจุในองค์พระที่ท่านสร้างขึ้นแต่ที่สำคัญคือ แทนที่จะให้คนอื่นไปทำ หลวงพ่กลับเป็นผู้ทำและเทเอง บรรจุเองทั้งหมด ด้วยดวงจิตที่มุ่งมั่นถวายความจงรักภักดีแด่พระเจ้าแผ่นดิน เมื่อเทเสร็จเป็นองค์พระแล้ว ท่านก็นำมาอธิษฐานให้กับพระเจ้าอยู่หัวท่านกล่าวว่า “องค์อื่น ๆ ตั้งแต่ที่มีรัชกาลที่ ๑ ถึง ๘ ขอให้ขึ้นไปสถิตที่วิมานของแต่ละท่าน ส่วนรัชกาลที่ ๙ นี่ขอให้อยู่ก่อน เพื่อช่วยเหลือประเทศชาติ ให้รอดพ้นภัยอันตรายเสียก่อน” แล้วท่านก็พูดว่า “ไม่เป็นไรหรอก” สิ่งที่น่าพิศมัยของปวงชนชาวไทยก็คือ พระอาการของพระเจ้าอยู่หัวซึ่งอยู่ในขั้นที่วิกฤติ แม้แต่พระองค์เองยังกล่าวว่า ได้ไปอยู่ในแดนสนธยา ก็กลับคืนดีเหมือนเก่า

ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า เกิดจากหลวงพ่องค์เดียว แต่ผู้เขียนต้องการเน้นถึงจุดที่ท่านรับเอาเป็นธุระ ในการทำพระครั้งนี้ต่างหาก ที่ทำให้รู้ซึ่งในน้ำใจของหลวงพ่ที่มีต่อพระเจ้าอยู่หัว เพราะท่านจะสั่งเสมอว่า เมื่อทำบุญหรือทำสมาธิครั้งใด อย่าลืมอุทิศกุศลให้กับ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อันเป็นการแสดงความกตัญญูต่อแผ่นดินที่อาศัย ต่อพระพุทธศาสนา และต่อองค์พระเจ้าอยู่หัวของเรา

~~~~~

สุดยอดวิชาการฝึกปฏิบัติของหลวงพ่อ

หลวงพ่อเภาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกลั่นวัดพระญาติ เกจิอาจารย์ชื่อดังของเมืองกรุงเก่า หลวงพ่อดูได้ร่ำเรียนเกี่ยวกับการลบผง เรียนสูตรต่าง ๆ จากหลวงพ่อเภาซึ่งมีศักดิ์เป็นอา ท่านเคยเล่าให้ผู้เขียนฟังถึง สุดยอดของการทำผงพระพุทธรูป “มีอยู่คืนหนึ่งนอนฝันไปว่า ได้เจอกับอาจารย์ที่เป็นต้นแบบของวิชา ไม่ได้เป็นพระเป็นฆราวาส พอมาถึง ท่านก็เรียกอาจารย์ที่เป็นผู้สอนวิชาทำผงหลายท่าน พร้อมกับต่อว่าเกี่ยวกับการสอน เนื่องจากสอนไม่หมด มีการยกย้ายถ่ายเทอีกพระคาถา อาจารย์เหล่านั้นท่านก็บอกว่า เคยเรียนมาแบบนี้ เพราะเป็นการบอกต่อ ๆ กันมา ในที่สุดอาจารย์ท่านนี้จึงบอกว่า จะสอนให้ถึงของจริง แล้วท่านใช้ดินสอพองเขียนลงไปบนกระดานชนวน เขียนไปลบไปจนตอนท้ายท่านบอกว่า ของจริงต้องเป็นอย่างนี้ ท่านดับลงไปที่กระดาน กระดานชนวนเกิดเป็นไฟลุกขึ้น แล้วท่านก็ให้ลองทำ ข้าพเจ้าทำได้ก็เลิกไม่เอากลัวบาป”

ผู้เขียนจึงเรียนถามหลวงพ่อว่า ผงนี้ใช้ทำอะไรได้บ้าง หลวงพ่อบอกว่า “อยู่ที่อธิษฐานได้ทั้งนั้น” เข้าใจว่าท่านคงไม่ต้องการข้องแวะกับสิ่งเหล่านี้ เพราะเป็นอิทธิฤทธิ์ สัมฤทธิ์ไม่ได้ ถ้าติดอยู่จะทำให้หาหนทางไม่ได้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ เกิดสุริยุคราส ผู้เขียนเกิดความรู้สึกว่า หลวงปู่ทวดบอกว่า “ถ้าอยากได้วิชาชาตรี ให้ไปหาอาจารย์ที่วัด” เมื่อไปถึงกราบเรียนหลวงพ่อบอกว่า “หลวงปู่เข้าใจพูด ล่อแกลให้มาวัดได้” สักพักหนึ่ง ท่านจึงอธิษฐานจิตเสกข้าวที่มีญาติโยมนำมาถวาย เสร็จแล้วท่านจึงบอกว่า “วิชาชาตรียังติดอยู่ในโลก สุริยุคราสเกิดวันนี้ เลยทำไปถึงผงสุริยุคราส ผงจันทรคราส โบราณเขาเรียกว่า ผงสุริย์-ผงจันทร์ ที่จริงพี่น้องเขามาพบกัน ดุมล้อ (ราชรถ) มาเกยกันทำให้เกิดเงา คนไม่รู้เลยยิงปืนตีเกราะให้คลายจากกัน ควรจะภาวนาถึงจะถูกต้อง เอ้า...แกดูนี่ทำ ต่อไปถึงผงนิพพานสูญ ว่างเปล่าไม่มีอะไร เป็นอันหมดกัน”

ผู้เขียนจึงเกิดความรู้สึกว่า หลวงพ่อบอกว่ามีสรรพวิชาจริง แต่ท่านไม่ข้องแวะติดอยู่แม้แต่วิชาชาตรีของหลวงพ่อกลั่น ท่านบอกว่าเคยไปเรียนกับพระองค์หนึ่งโดยไปเป็นเพื่อน เนื่องจากการเรียนต้องเรียนเป็นคู่วิชานี้ เมื่อถึงเวลาทำพิธีอาจารย์จะมีหิ้งคอยกำหนด โดยเมื่อบริกรรมไประยะหนึ่งอาจารย์จะยกหินซึ่งมีน้ำหนักมาก ถ้ายังยกไม่ขึ้นแสดงว่า จิตของลูกศิษย์ยังใช้ไม่ได้ จนกระทั่งอาจารย์ยกได้จะทุ้มมาที่ลูกศิษย์

หลวงพ่อบอกว่า ตอนที่ยกทุ้มมาเสียงดังมาก แม้แต่พระยังวิ่งมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น
 ผู้เขียนถามความรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง หลวงพ่อบอกว่าไม่เป็นไร ถ้าเป็นคงไม่
 มาอยู่ต่อหน้าแกเตี้ยนี้ วิชาชาตรีมีเค้าเงื่อนเดิมมาจากแขก ผู้ที่เรียนมักเกิดความ
 อีកเขີม เพราะวิชาคงกระพัน หมายถึงโดน แต่ไม่เข้า ส่วนชาตรี โดนแต่เบา ไม่เจ็บ
 จึงมักเรียกรวมว่าคงกระพันชาตรี ถ้าผู้เรียนไม่มีศีลธรรมมีที่ไปคืออนรก ปัจจุบันคือ
 คุกตะราง อนาคตคืออนรกภูมิ หลวงพ่อจึงไม่ให้ติดในสิ่งเหล่านี้ เพราะจิตไม่เกิดการ
 พัฒนา ทำให้เน้นฆ่าต่อคุณธรรมที่ควรจะได้

~~~~~

เอถ ปสฺสถิมังดลกัง จิตตัง ราชธูปมัง
 ยตถ พาลา วิสีทนต์ นตถิ สงฺโก วิชานตัง

สู่เจ้าทั้งหลายจงมาเกิด จงมาดูโลกนี้อันวิจิตรตระการตาดุจราชรถ
 อันเหล่าคนเขลา พากันหมกอยู่ แต่ผู้รู้หาช่องอยู่ไม่

พุทธพจน์

มหาจักรพรรดิ

หลวงพ่от่านเล่าให้ฟังถึงการปลุกเสก หรืออธิษฐานวัตถุมงคลของท่านว่า “นอกจากการมีพลังจิตแล้ว ที่ท่านใช้อยู่เสมอคือบทสวดมนต์ตาม ๗ ตำนาน” ซึ่งท่านบอกว่าดีกว่าคาถาอาคมมากมาย เพราะเป็นเรื่องราวของ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ทั้งนั้น ไม่จัดเป็นเดรัจฉานวิชา บทที่ท่านทำทุกครั้งคือ บทพระพุทธเจ้าทรงมานพญาชมพูบดี หรือที่เรียกว่า “ชมพูบดีสูตร” ซึ่งแสดงถึงอำนาจบารมีของพระพุทธเจ้าผู้เป็นครูของมนุษย์และเทวดาทั้งปวง แสดงถึงธรรมที่ชนะอธรรม ท่านเรียกบทนี้ว่า “มหาจักรพรรดิ” พญาชมพูทวีปเป็นจักรพรรดิมีอิทธิฤทธิ์มาก แต่พ่ายแพ้บุญฤทธิ์ในที่สุดอุปสมบทได้เป็นอรหันต์ผล หลวงพ่от่านกล่าวว่า “ข้าเป็นคนโง่มาก ทำอะไรก็อยากทำให้มากที่สุด ดีที่สุด เดียวนี้ใช้แค่บทนี้ทั้งนั้น ใครนั่งคุมเวลาข้าเสกเขาก็รู้เองแหละว่าทำจริงหรือไม่จริง” ท่านเคยมีลูกศิษย์คนหนึ่งเป็นพระ ต่อมาท่านไม่มาหาหลวงพ่อก็เนื่องจากหลวงพ่от่านพูดว่า “ยังไม่นิพพาน เพราะต้องโปรดคน” แต่พระองค์นี้ดีใจความไปว่า หลวงพ่อยังติดอยู่กับลาภยศ ชื่อเสียง ซึ่งความจริงท่านมีเมตตาและบอกความปรารถนาของท่าน ให้ทราบว่าเป็นโพธิสัตว์ ผู้เขียนคัดลอกเกี่ยวกับบทชมพูบดีสูตรหรือบทมหาจักรพรรดิมาลงไว้ เนื่องจากในปัจจุบันขาดผู้สนใจเห็นเป็นเรื่องเหลวไหล แม้แต่พระบางองค์ท่านยังกล่าวว่า เกินความจริง โดยท่านสืมนึกถึงคำว่า “อจินไตย” คือสิ่งที่ไม่ควรคิด เพราะไม่สามารถนำเหตุผลทางโลก หรือทางทฤษฎีมาทำให้เกิดความกระจ่างได้ เป็นเรื่องของปฏิบัติพึงรู้ได้เอง ถ้าคิดมากในที่สุดอาจจะเป็นบ้าได้ สิ่งเหล่านี้ได้แก่

๑. พุทธวิสัย วิสัยของพระพุทธเจ้า เช่น ทำไมท่านถึงตรัสรู้ได้ ? ท่านมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์จริงหรือไม่ ? ฯลฯ

๒. วิสัยของกรรม เช่น ทำไมคนนั้นคนนั้นรวย จน สมบูรณ์ กำพรว ?

๓. วิสัยของพระอรหันต์ เช่น ท่านหมดโลก โกรธ หลง หรือไม่ ?

๔. วิสัยของโลก เช่น โลกเกิดมาได้อย่างไร ?

๕. วิสัยของผู้ปฏิบัติธรรม เช่น ลักษณะที่สงบเป็นอย่างไร ? สงบจริงหรือไม่ ?

ท่านผู้อ่านทั้งหลายลองคิดดู พระเจ้าแผ่นดินที่เกิดมาภายใต้เศวตฉัตร ถ้าพระองค์ไม่มีบุญญาธิการแล้วท่านจะเป็นได้อย่างไร เพราะคนไทยมีเป็นหลายสิบล้าน

คนนั้นแสดงถึง วิชาสมาธิของแต่ละบุคคลไม่เท่าเทียมกัน มีเหตุปัจจัยจากสิ่งที่
ท่านได้สร้างสมอบรรมาแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาธิของสมเด็จพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า จะมีมากขนาดไหน จึงสามารถโปรดคนได้มากมายทั้งสามแดนโลกธาตุ

~~~~~

อาสาตั้ง สัตรูปเนน ปิปรูปเนน อปปียัง
ทุกขัง สุขสฺส รูปเนน ปรัตตทิตฺตตติ

ผู้ที่มัวเพลินประมาทอยู่กับสิ่งที่ชอบใจ สิ่งที่รัก และสิ่งที่เป็นสุข
จะถูกละเลยที่ไม่ชอบ ไม่รัก และความทุกข์ เข้าครอบงำ

พุทธพจน์

นันทาทรศนะเกี่ยวกับพระเครื่องพระบูชา

ผู้ที่มิพระเครื่องพระบูชา มักคิดไม่ตกว่าควรจะวางไว้ที่ใด จึงควรแก่การ
สักการะ คำถามเหล่านี้มีเป็นประจำ ผู้เขียนจึงรวบรวมไว้โดยสังเขปดังนี้

- ผู้ถาม “พระหลวงพ่อดังไว้ที่เดียวกับพระพุทธรูปเจ้าได้ไหม”
หลวงพ่ “ข้าทำพระ สุตท้ายก็อธิษฐานเป็นพระพุทธรูปเจ้า รูปข้าหรือรูปพระสงฆ์
โดยทั่วไปยังไม่ใช่ของจริง เป็นของหลอกมีแต่พระพุทธรูปเจ้าจึงจริง”
- ผู้ถาม “อย่างนั้น ตั้งไว้อาสนะเดียวกันได้สิครับ”
หลวงพ่ “ได้ ถ้าแกไม่กลัวโลกเขาติเตียน ผู้รู้จะตำหนิเอาได้”
- ผู้ถาม “ถ้าผมไม่มีโต๊ะหมู่บูชา มีเพียงโต๊ะตัวเดียวจะทำอย่างไร”
หลวงพ่ “เอาผ้าขาว กระดาษขาว วางรองไว้ที่ฐานพระพุทธรูป ก็ถือว่าคนละ
อาสนะแล้ว”
- ผู้ถาม “ถ้ามีคนนำรักยม กุมาร หรือรูปนางกวัก เหล่านี้มา หลวงพ่ฝากไหม
ครับ”
หลวงพ่ “ฝากได้ ทำเป็นพระเสียก็หมดเรื่อง รักยมก็บวชให้เป็นเณร เณรเป็น
อรหันต์มีเยอะแยะ นางกวักก็เป็นภิกษุณี”
- ผู้ถาม “พระแก้วมรกต มีพระธาตุจริงไหม”
หลวงพ่ “พระแก้วเป็นตัวแทนของพระพุทธรูปองค์ปัจจุบัน พระนาคนเสนเป็น
พระอรหันต์ที่สร้างขึ้นมาก ท่านอธิษฐานให้ พระสารีริกธาตุสถิตอยู่ ๗
แห่ง”
- ผู้ถาม “ตัวแทนพระพุทธรูปทุกองค์ ต้องสร้างด้วยมรกตสีเขียวใช่ไหมครับ”
หลวงพ่ “ไม่เหมือนกัน ถ้าถึงยุคพระศรีอาริย์เมตไตรย พระทำด้วยทับทิม
(แก้วมณี) เพราะเป็นของคู่บารมีของท่าน”
- ผู้ถาม “การที่พระภิกษุสร้างรอยเท้าให้บูชา นั้น มีวัตถุประสงค์อย่างไร”
หลวงพ่ “การทำเช่นนั้น มิใช่การทำรอยเท้าของท่านเอง หากแต่อธิษฐาน
เป็นรอยเท้าพระพุทธรูปเจ้า”
- ผู้ถาม “ถ้าเราเอาพวงมาลัยคล้องคอพระได้ไหม”
หลวงพ่ “พระไม่ใช่หนัง รองวางไว้ตรงอื่นจะดีกว่า”

~~~~~

ความเป็นห่วงของหลวงพ่ที่มีต่อประเทศชาติ

เมื่อคราวที่เกิดการปะทะกันระหว่าง ไทยกับลาว ซึ่งถือว่าเป็นบ้านพี่เมืองน้อง ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ที่หมู่บ้านร่มเกล้า อำเภอชาติตระการ จังหวัดพิษณุโลก เหตุการณ์ที่รุนแรง และเริ่มส่อเค้าการก่อตัวของสงคราม ผู้เขียนได้ติดตามข่าวสารทั้งทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ รู้สึกเป็นห่วงพสกนิกรมาก คิดอยู่ในใจว่า จะกราบเรียนเรื่องนี้กับหลวงพ่อดีหรือไม่ เพราะอย่างน้อย ท่านจะได้ช่วยอธิษฐานแผ่เมตตา แต่ก็คิดไม่ตกเนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องทางโลก

วันหนึ่งผู้เขียนตกลงใจว่า อย่างไรก็ตามจะกราบเรียนหลวงพ่ให้ได้ จึงได้ตัดสินใจไปนมัสการท่าน แต่ผู้เขียนยังนั่งเจิบอยู่หลวงพ่ “เอ้ามีเรื่องอะไรที่จะคุยด้วย” ผู้เขียนสั่นหน้า “ไม่มีอะไรหรอกครับ”

หลวงพ่ “ทำไมไม่มี ก็เรื่องไทยกับลาวไง รบกันไปถึงไหนแล้ว”

ผู้เขียนเห็นเป็นโอกาสดี จึงรีบเรียนชี้แจงให้ท่านทราบ ถึงสถานการณ์รวมทั้ง การได้เปรียบเสียเปรียบในเชิงกลยุทธ์

หลวงพ่ “เมืองไทยไม่เป็นไรหรอก ขอबारมีพระबारมีเทวดา ช่วยคุ้มครอง

เดี๋ยวก็เลิกกัน การสู้รบมันต้องสูญเสียทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ”

ในวันนั้นมีคนนำพระประธานขนาดใหญ่ไปถวายหลวงพ่ ท่านบอกว่า “องค์ใหญ่ไม่รู้จะตั้งตรงไหน ข้าให้เขาไปถวายสมภาร สมภารบอกให้มาถวายข้า” ขณะที่พวกเรากำลังนั่งตม่น้ำชาอยู่ หลวงพ่ท่านมองมาที่พระ แล้วก็ตั้งจิตอธิษฐานโดยไม่หลับตาเป็นเวลานานประมาณ ๑๕ นาที ที่น่าอัศจรรย์ คือ ตาท่านไม่กระพริบเลย ผู้เขียนเลยนั่งอธิษฐานตามท่าน พอครบเวลาท่านกล่าวว่า “นั่งดูซิสว่างหรือเปล่า ข้าอธิษฐาน หลวงพ่องค์นี้ไปช่วยประเทศชาติคลุมหมดทั้งประเทศ ขอให้หลวงพ่ช่วยแล้วก็ฝากเทวดาให้ช่วยเหลือด้วย อันที่จริงข้าก็ไปทุก ๆ วัน ไม่เคยขาดไม่เป็นไรหรอก เดียวก็เลิกกัน” หลังจากนั้นประมาณ ๑ อาทิตย์ มีการเซ็นสัญญาสงบศึกระหว่างไทยกับลาว ทำให้ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในความรัก และความห่วงใยของหลวงพ่ที่มีต่อประเทศชาติ และพสกนิกรของประเทศเป็นอย่างยิ่ง

~~~~~

พระเถระ

หลวงพ่อเมตตา วัดบึงกระจับ จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นพระเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียง ผู้คนเคารพนับถือมาก มีอยู่วันหนึ่งลูกศิษย์หลวงพ่อดู ได้นำรูปเหมือนของท่านไปถวายหลวงพ่อเมตตา ท่านยกมือไหว้แล้วพูดว่า “วันนี้ดีใจจริง ๆ พระผู้ใหญ่มาเยี่ยม” หลวงพ่อบาบ วัดมะขามเรียง จังหวัดสระบุรี ซึ่งเป็นพระวิปัสสนาจารย์และเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อนอ อำเภอกาญจนบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา หลานชายของท่านนำพระไปให้ตรวจ จนมาถึงแหวนของหลวงพ่อดู ท่านบอกว่า “เป็นของพระเถระ” พระผู้ใหญ่หรือพระเถระมีความหมายเดียวกัน ตามพระวินัยหมายถึง ผู้ที่บวชเกิน ๕ พรรษาไปแล้ว ถ้าหมายถึงการปฏิบัติของจิต จะหมายถึงพระผู้ทรงคุณธรรม เช่น พระอรหันต์ หลวงพ่อเคยเล่าเรื่องพระเถระในพุทธกาลให้ฟังว่า “มีเถระน้อยองค์หนึ่ง หน้าตาน่ารัก พระภิกษุเดินทางมาเพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า เห็นรูปร่างเกิดความเอ็นดูก็หยอกเย้า จับหัว จับแก้ม เมื่อเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้าทรงถามว่า เมื่อเธอจะเข้ามาหาตถาคต เธอเห็นพระมหาเถระอยู่ที่ไหน พระภิกษุตอบว่า ไม่เห็นใครที่ไหนเลยพระพุทธเจ้าหาเห็นแต่เถระน้อยองค์หนึ่งเท่านั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า นั่นแหละพระมหาเถระ พระสงฆ์ที่เป็นปุถุชนต้องไปขอขมา กลัวเป็นเวรเป็นภัยต่อไป”

หลวงพ่อสอนไม่ให้ประมาท เหมือนกับพระพุทธภาษิตที่ว่า ไม่ควรประมาทในสิ่งต่อไปนี้

๑. ยุกจัตถิย
๒. ฐพิชิตวณ้อย
๓. ไฟกองเล็ก
๔. ภิกษุหนุ่ม หรือ ภรรวาสผู้ปฏิบัติธรรม

เพราะสิ่งเหล่านี้ เป็นภัยกับผู้ประมาททั้งสิ้น ผู้เขียนเคยเรียนถามหลวงพ่อบาเซมกาโม วัดถ้ำพรสวรรค์ เมื่อทราบว่าท่านมากกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อบาเซมกาโมพูดว่า “จิตของท่านเป็นจิตมาตรฐานแล้ว คิดอะไรก็ได้ ทำอะไรก็เป็น จิตเรายังไม่ได้เสียของท่านเลย” สำหรับหลวงพ่อบาเซมกาโมพูดถึงหลวงพ่อบาว่า “เรานึกว่าท่านแก่กว่าเรา เมื่อท่านกราบเลยต้องกราบตอบ ต่างคนต่างกราบ” นับเป็นภาพที่งดงามมาก ในการอ่อนน้อมถ่อมตนของนักปราชญ์ที่แสดงออกเพื่อให้โลกชื่นชม

ครูบาบุญชุ่ม เป็นภิกษุหนุ่มองค์หนึ่งที่ทรงคุณธรรมสืบทอดปฏิบัติ เดินทางมากราบนมัสการหลวงพ่อบ้านมีความเคารพเลื่อมใสหลวงพ่อบ้าง มีวันหนึ่งหลวงพ่อกล่าวกับผู้เขียนว่า “เมื่อวานนี้ ครูบาบุญชุ่มมากราบข้า” ผู้เขียนจึงเรียนถามว่า “มากราบนมัสการขอขมามีหลวงพ่หรือครับ” หลวงพ่อบ้านตอบว่า “ต่างคนต่างขอซึ่งกันและกัน”

มีพระหลายองค์มาหาหลวงพ่อบ้าน เช่น อาจารย์วิชัย เขมิโย วัดถ้ำผาเงา ครูบาธรรมชัย อาจารย์จำเนียร วัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่ เป็นต้น ซึ่งท่านได้กล่าวถึงหลวงพ่อบ้านด้วยความเคารพนับถือ แม้แต่ผู้ที่ไม่ได้หาท่านแต่สัมผัสด้วยจิต หรือบารมีจากพระที่ท่านอธิษฐาน เช่นหลวงพ่อบ้าน หลวงพ่อบ้าน เป็นต้น

หลวงพ่อบ้านองค์หนึ่งอยู่วัดทางจังหวัดราชบุรี เป็นพระที่มีผู้ไปกราบนมัสการมากมาย ครึ่งหนึ่งพนักงานธนาคารกสิกรไทยไปหา เพื่อขอให้ท่านทำนายโชคชะตา เมื่อท่านสงเคราะห์เรียบร้อยแล้ว เธอได้ขอให้ท่านแผ่เมตตาพระที่เธอสวมอยู่ ท่านรับไปเพื่ออธิษฐาน และบอกว่ามีพระองค์หนึ่งในสายสร้อยนี้แรงมาก ท่านถามว่าพระองค์ไหนเป็นผู้อธิษฐาน แล้วท่านชี้ให้ดูพระซึ่งเป็นเหรียญรูปหลวงปู่ทวดรุ่นเปิดโลก เมื่อพนักงานกสิกรไทยเรียนว่า ผู้อธิษฐานคือหลวงพ่อบ้าน วัดสะแก ท่านจึงบอกกับผู้นั้นว่า ท่านเสกดีจริง ๆ แรงจริง ๆ เก็บไว้ให้ดี

ผู้หญิงเชื้อสายจีน นับถือเจ้าแม่กวนอิม เธอไม่ได้นั่งสมาธิ แต่นับลูกประคำ ไม่ได้เรียนหนังสือความรู้ทางศาสนาไม่มี วันหนึ่งเธอเดินผ่านหลานชาย ซึ่งกำลังเลือกพระในถาดอยู่ เธอเดินเข้ามาที่หลานชายแล้วบอกว่า “ทำไมไม่ใช้พระองค์นี้ อี (ท่าน) เป็นพ่อสัก (พระโพธิสัตว์) เหมือนอาเหี้ย (เจ้าแม่กวนอิม)” หลานชายแย้งว่า พระองค์นี้ได้มาจากการแจกทำบุญผ้าป่า ทำไมพระที่เขาเข้ามาเป็นราคาเรือนแสนอาหม้าจึงไม่เลือกให้ อาหม้าตอบหลานชายว่า “องค์ที่แพงเหมือนกับสายน้ำไหลมาเอื่อย ๆ ไม่ขาดสาย ส่วนองค์นี้เหมือนกับน้ำตกที่ไหลแรง และไม่ขาดสาย ลือเลือกเอาเองแล้วกันจะเอาองค์ไหน”

พระที่อาหม้าพูดถึง คือเหรียญหลวงปู่ทวดรุ่นเปิดโลกเช่นกัน ทั้ง ๆ ที่เธอไม่รู้เรื่องเหรียญ แต่เมื่อหลานชายนำพระหลาย ๆ องค์มาผสมปนเปกัน เธอสามารถแยกพระที่หลวงพ่อบ้านอธิษฐานออกมาได้ แสดงว่าเธอสัมผัสได้กับนามธรรม (บารมี) ของหลวงพ่อบ้าน

พระวาสผู้ปฏิบัติธรรมที่ประมาทไม่ได้ เช่น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน หลวงพ่อจะเทิดทูนมาก เพราะท่านเป็นผู้มีบุญญาธิการ ซึ่งมาจากคำว่า บุญ-อธิการ (ผู้เป็นใหญ่) ในทางโลก พระองค์มีเกียรติยศเกียรติศักดิ์ ส่วนทางธรรมพระองค์มีอริยสัจ อริยศักดิ์ ซึ่งมาจากการประพฤติปฏิบัติธรรมของพระองค์ท่าน ประเทศไทย มีเหตุการณ์ร้ายแรงหลายครั้ง ด้วยพระบารมี กลับเรียบร้อยได้อย่างน่าอัศจรรย์ ทำให้เมืองไทยอยู่รอดปลอดภัยมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์วันมหาวิปโยค (๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖) ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ หรือ ๑๗-๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ (วันพฤษภาทมิฬ) ผู้เขียนจึงขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต เรียกพระองค์ท่านว่าเป็นพระเถระอีกองค์หนึ่ง ซึ่งประชาชนชาวไทยเคารพเทิดทูนไว้นับถือศรัทธา เห็นเอกลักษณ์ที่หลวงพ่อบอกว่า “บารมีท่านสูง แกรู้ไหมว่า ท่านเป็นหน่อพุทธภูมิ”

หลวงพ่อกษม พระอริยเจ้าที่หลวงพ่อให้ความเคารพมากกล่าวกับลูกศิษย์ว่า “อยากฟังธรรมะ ให้ไปหาท่านพุทธทาส อยากไหว้พระปฏิบัติ ให้ไปไหว้หลวงพ่อดูวัดสะแก”

ประมาณเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ผู้เขียนได้ไปกราบนมัสการหลวงปู่ทวดวัดช้างไห้ เพราะตั้งใจไว้นานแล้วแต่ไม่มีโอกาส พอหลวงพ่อบอกว่า “อยากได้ดินที่วัดช้างไห้” ซึ่งเป็นที่เผาศรีระหลวงปู่ทวด ผู้เขียนกับผู้ที่ไปด้วยปรึกษากันว่า สงสัยหลวงปู่คงอยู่ไม่นาน เราไปนำดินที่เกิดของท่านคือ สำนักสงฆ์ต้นเลียบ ซึ่งเป็นที่ฝังศพของท่านด้วยดีกว่า เผื่อจะแก้เคล็ดได้ เมื่อนำไปถวายท่านหลวงพ่อบอกถามว่า “ดินถุงไหนเป็นที่เกิด ดินถุงไหนเป็นที่ดับ” เมื่อเรียนให้ท่านทราบ หลวงพ่อบอกว่า “เออมีเกิดแล้วก็ดับ หมดเรื่องกัน ไม่มีอะไรแล้ว”

หลังจากนั้นเจ็ดวันหลวงพ่อก็มรณภาพ เป็นเรื่องที่ชวนคิดว่า ทำไมท่านถึงให้ไปนำดินมา เพราะเหตุผลอะไร (คำตอบมีในหนังสือพระผู้จุดประทีปในดวงใจ เรื่องการแบ่งภาค หน่อพุทธภูมิ)

เมื่อประมาณเดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๖ ผู้เขียนฝันไปว่า หลวงพ่อให้ไปกราบนมัสการพระบาทสร้อย ที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นที่ประทับรอยพระพุทธรูปของพระพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์ ครูบาศรีวิชัย เป็นผู้ไปสร้างวิหารครอบไว้ ทางไปกันดารมาก เป็นที่ซึ่งพระธุดงค์และผู้คนมักจะหาโอกาสไปกราบสักการะ ผู้เขียน

เรียนถามท่านว่า เพราะเหตุใดหลวงพ่ोजึงประสงค์ให้ไป ท่านตอบในความฝันว่า “ไปไหว้ได้บุญ ถือโอกาสขอขมาพระรัตนตรัยด้วย เพราะกรรมในอดีตและปัจจุบัน ซึ่งมีทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจทำ จะได้เบาบาง” ที่ตรงนี้พระพุทธเจ้ามาเหยียบไว้ทั้ง ๔ พระองค์ ผู้เขียนจึงได้พาหมู่คณะไปกราบ ก่อนจะขึ้นไปพระบาท ๔ รอย ได้แวะกราบครุฑาเทือง วัดบ้านเด่น อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเรียนท่านว่ามาจากอยุธยา ท่านพูดว่า “อยุธยาเป็นเมืองนักรบ เมืองหอก เมืองดาบ พระมีพลั้งจิตอยู่หลายองค์ อย่างเช่น หลวงพ่อปาน หลวงพ่อจง หลวงพ่อเทิ้ม วัดกษัตรา สำหรับหลวงพ่อดูท่านเป็นพระอริยเจ้านะ”

พวกเรานี่ก็อัศจรรย์เพราะไม่มีใครกราบเรียนท่านมาก่อนและในขณะที่สนทนากับท่าน มีเรื่องที่แสดงถึงความลึกซึ้งซับซ้อน อีกหลายเรื่องซึ่งเป็นสิ่งที่รับรองเกี่ยวกับกับศาสนาได้เป็นอย่างดีว่า เป็นของมีจริงพิสูจน์ได้ ทุกกาลสมัย

ยสุส รตยา วิวสานะ อายุอุปตัตรัง ลียา
วันคืนเคลื่อนคล้อย อายุเหลือน้อยเข้าทุกที

พุทธพจน์

ครูบาเทือง นาดสีโล และ ครูบาบุญชุ่ม ญาณสังวโร

ครูบาเทือง นาดสีโล
วัดบ้านเด่น อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

ครูบาบุญชุ่ม ญาณสังวโร
วัดพระธาตุดอนเรือง ประเทศพม่า

~~~~~

ธรรมะสว่างกลางดวงใจ

~~~~~

ศีล...นี่คือดิน สมาธิ...นี่คือลำดับัน ปัญญา...นี่คือดอกผล

~~~~~

ท่านสอนว่า

~~~~~

วัดผลการปฏิบัติด้วยสิ่งใด

การปฏิบัติธรรมสำหรับปุถุชนโดยทั่วไป ก็เพื่อที่จะมีการพัฒนาจิต ซึ่งแต่เดิมแล้วความเป็นปุถุชน เกิดจากการที่จิตไม่มีหลักธรรม เหมือนกับประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย มีแต่ความยากจนข้นแค้น เมื่อนำเอาหลักธรรมมาประพัตติ ก็ทำให้เริ่มเปลี่ยนเป็นกัลยาณชน เพราะการที่จิตเริ่มแสวงหาที่พึ่ง และเห็นว่าการปฏิบัติธรรมมีคุณค่าเป็นเงาตามตัว คอยคุ้มครองรักษา ดังพุทธพจน์ที่ว่า “ธรรมย่อมคุ้มครองผู้รักษาและประพัตติธรรม” และ “การสั่งสมบุญย่อมนำสุขมาให้” เครื่องมือในการปฏิบัติธรรมก็คือ ทาน ศีล ภาวนานั่นเอง เมื่อจิตมีปัญญายอมรับในเรื่องปฏิบัติธรรม ก็เปรียบเหมือนประเทศที่กำลังพัฒนา และจะกลายเป็นอริยประเทศ คือจิตที่มีการพัฒนาตนเองได้แล้วพึ่งพาตนเอง ไม่ต้องอดอยากยากแค้นอีกต่อไป และสามารถเป็นที่พึ่งของบุคคลอื่นได้อีกด้วย เช่น พระพุทธเจ้า และพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย เพราะพระอริยสงฆ์ทั้งหลายที่มีผู้เคารพบูชา การสอนของท่านก็เป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์ หรือเพื่อการพัฒนาจิตวิญญาณ ยกระดับให้เป็นคนดีได้

ท่านพุทธทาสภิกขุ กล่าวว่า “เมื่อปฏิบัติจนสามารถให้ตัวเองได้ด้วยความสนิทใจแล้ว เมื่อนั้นแหละจึงเป็นที่พึ่งแห่งตน” ดังนั้นหลวงพ่ोजึงพูดอยู่เสมอว่า “ทำแล้ว โลก โกรธ หลง ลดลงหรือไม่” เพราะถ้าเข้าวัดปฏิบัติธรรมแล้ว อารมณ์ทั้ง ๓ อย่างนี้มีมากขึ้นกว่าเดิม แสดงว่าปฏิบัติผิดวิธี สู้คนที่ไม่เข้าวัดไม่ได้ จึงต้องคอยวัดตนเองอยู่เสมอว่า เราดีขึ้นหรือเลวลง

มีญาติโยมหลายท่านที่มีความน้อยใจในศาสนา เกี่ยวกับการนั่งสมาธิว่า ไม่ได้ผล เห็นบางคนเขานั่งไม่เท่าไรก็สามารถเห็นพระพุทธรูปเจ้า ไปไหว้พระที่วิมานแก้วได้ มีความรู้พิเศษเกิดขึ้นมากมาย ผู้เขียนขอเรียนให้ทราบได้เลยว่า สิ่งเหล่านี้แล้วแต่วาสนาบารมี ซึ่งผู้ที่นั่งได้ดีแล้วอย่าประมาทเป็นอันขาด เพราะสิ่งใดที่เป็นคุณอนันต์ ก็ย่อมมีโทษมหันต์ได้เช่นกัน เนื่องจากการเห็นนั้น แสดงถึงว่าเรามีเครื่องมือพิเศษที่จะใช้ในการขัดเกลากิเลสได้อย่างดี ถ้าเรานำเครื่องมือเหล่านี้ ไปใช้ผิดวัตถุประสงค์แล้วจะพลาดโอกาสได้ ในที่สุดก็จะกลายเป็นคนหลงตัวเอง คิดว่าตัวเองมีความประเสริฐกว่าคนทั้งหลาย แต่ในขณะเดียวกัน ไม่ได้มีความก้าวหน้าในทางปัญญาเลย หลวงปู่ทวด ท่านกล่าวไว้ว่า “นั่งไปเถอะสว่างก็ได้บุญ มีดก็ได้บุญ” เพราะบางท่าน

มีวิสัยวาทนาในทาง สุขวิปัสสโก หรือ ปัญญาวิมุตติ คือปฏิบัติให้เกิดปัญญาในการพ้นทุกข์ ไม่ได้มีความรู้พิเศษหรือผลพลอยได้ทางอื่น แต่เมื่อท่านทำจิตจนพ้นจากกิเลสแล้ว ท่านก็เป็นผู้ที่มีคุณภาพในตัวเองเช่นกัน

เพื่อความเข้าใจในเรื่องนี้ ขอเปรียบเทียบกับทางโลกเพื่อให้เข้าใจดังนี้ ผู้ที่จบปริญญาตรีเปรียบได้กับพระอรหันต์ เป็นผู้ฉลาดบริสุทธิ์จาก โลก โกรธ หลง ไม่ว่าจะ เป็นมหาวิทยาลัยไหน ก็มีศักดิ์และสิทธิแห่งปริญญาบัตรเท่ากัน เช่นเดียวกับสำนัก การสอนปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นสายไหนก็ตาม ก็มีหลักสูตรของการพ้นทุกข์เช่นกัน ขึ้น กับแนวทางที่สำนักนั้นวางไว้ โดยไม่ขัดกับหลักธรรมที่พระพุทธองค์ประทานไว้ จึง ไม่น่าที่จะนำสำนักแต่ละแห่งมาโจมตีกัน เนื่องจากถ้าเราเรียนจนจบหลักสูตร เราก็ สามารถที่จะพ้นทุกข์ หรือ ถึงนิพพานด้วยกันทั้งนั้น

ในสมัยนี้ เพียงคำภาวณาและการวางฐานของจิต ถือเป็นเรื่องใหญ่โตเสียแล้ว ซึ่งโดยเนื้อแท้แล้ว เราปฏิบัติก็เพื่อการพ้นทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น ปริญญาตรีที่เรียนจบ มามีการแยกสาขาตามความสนใจ และกำลังสติปัญญาความสามารถ การปฏิบัติก็ เช่นกัน แล้วแต่ความถนัดของแต่ละบุคคล การเรียนมีคะแนนสอบที่ทำได้เป็นตัววัด ความสามารถ ทำนองเดียวกันการปฏิบัติแม้จะสำเร็จแล้ว ยังมีวาทนาบารมีผิดกัน แต่ในด้านความบริสุทธิ์นั้นเท่ากัน จึงมีการแยกประเภทของพระอรหันต์ ออกตาม ความสามารถพิเศษ คือ ปัญญาวิมุตติ และ อุตโตภาควิมุตติ และแบ่งย่อยเป็นประเภท สุขวิปัสสโก เติวิโซ จฬกัญญู และปฏิสัมภิทูปัตโต ซึ่ง ๓ ประเภทหลังนี้เป็น ประเภทของพระอรหันต์ที่พร้อมด้วยบุญฤทธิ์ และอิทธิฤทธิ์ น้อยถึงมากตามลำดับ

สำหรับพระพุทธเจ้า ถ้าจะเปรียบแล้วก็เหมือนกับ พระองค์สำเร็จขั้นปริญญา เอก ซึ่งถ้าแยกตามความถนัดของแต่ละพระองค์ ในการบำเพ็ญบารมีก็แตกต่างกัน จึงมีประเภทของพระพุทธเจ้า ได้แก่ ปัญญาธิกะ ศรัทธาธิกะ และวิริยาธิกะ บำเพ็ญ บารมี หลังจากที่ได้รับการทำนายของพระพุทธเจ้าแล้ว เป็นระยะเวลายาวนานถึง ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย และ ๑๖ อสงไขยตามลำดับ โดยเน้นหนักทางด้านปัญญา ความ เชื่อ และวิริยะความพากเพียร ตามลำดับ

ส่วนพระปัจเจกพุทธเจ้าถ้าเทียบกันแล้วก็เหมือนกับผู้สำเร็จปริญญาโท ดังนั้น การสั่งสอนสาวกจึงมีขีดจำกัด เพราะผู้ที่จะเป็นครูของชนทั่วไป ก็มีแต่พระสัมมา-สัมพุทธเจ้าเท่านั้น ที่มีความสามารถที่จะกระทำกิจนี้ได้ แม้ว่าพระบารมี และความ

เข้มข้นแห่งความรู้ของแต่ละพระองค์จะแตกต่างกัน แต่เมื่อดูจุดยืนแล้วการสอนก็ล้วนเป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์ทั้งสิ้น อันมีหลักใหญ่ คือ อริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สาเหตุแห่งทุกข์ วิธีการดับทุกข์และผลที่ได้รับ คือ ความหมดทุกข์

ถ้าจะมีคำถามเกี่ยวกับพระโพธิสัตว์ คือผู้ที่ปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้านั้น หากจะเปรียบเทียบกับทางโลก พระโพธิสัตว์ที่มีปรารถนามี คือบารมีเข้มข้นสูงสุด หรือเรียกว่า หน่อพุทธภูมิ รอกการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ต่อไป ก็เหมือนกับนักศึกษาปริญญาเอก เหลืออีกไม่เท่าไรก็จะได้ศักดิ์หรือสิทธิของปริญญา โดยท่านยังไม่ขอรับปริญญาตรีและปริญญาโท เพราะพระโพธิสัตว์ปรารถนาพระสัมมาสัมโพธิญาณเพียงอย่างเดียว ถ้าท่านทั้งความปรารถนาเดิม การจะได้ปริญญาตรีก็ยิ่งง่ายเข้า เพราะท่านผ่านการศึกษาามาก ความรู้มีมากเกินไป เพียงแต่ท่านอธิษฐานขอลาจากพุทธภูมิเท่านั้น อย่างเช่น พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระ ซึ่งแต่เริ่มเดิมที ท่านปรารถนาพุทธภูมิ ต่อมาภายหลังท่านลา คือไม่ปรารถนาที่จะเป็นพระพุทธเจ้า ท่านจึงสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ในชาตินี้ (จากหนังสือพระอาจารย์มั่น โดยอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน) ทั้งยังสามารถอบรมสั่งสอนศิษยานุศิษย์ของท่านให้เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ควรแก่การเคารพบูชาเป็นจำนวนมาก

ดังนั้น ขอท่านทั้งหลายพึงพิจารณาตนด้วยตน โดยไม่เข้าข้างตัวเอง ท่านก็จะรู้ว่าท่านปฏิบัติแล้วได้ผลมากน้อยเพียงใด เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยจัดตั้ง รู้เห็นได้ด้วยตนเอง ไม่มีประกาศนียบัตรเหมือนกับทางโลก แต่เราสามารถรู้ได้ทั้งหมดทั้งผล ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน ว่า “ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ว่าด้วยเหตุและผล โดยอาศัยการประพจน์ปฏิบัติธรรม จึงรู้ได้แจ้งปราศจากข้อสงสัยอีกต่อไป” (จากหนังสือพระมหากษัตริย์ไทยกับพระพุทธศาสนา)

~~~~~

อานิสงส์การภาวนา

หลวงพ่อก็ได้ให้ความสำคัญ ในเรื่องของการปฏิบัติบูชามาก เนื่องจากประโยชน์ที่จะได้รับในขณะที่ปฏิบัติสมาธินั้น ได้บุญพร้อมถึงองค์ ๓ คือ ทาน ศีล และภาวนา

เกี่ยวกับทานมีกล่าวไว้ในพระสูตร ว่าด้วยเรื่องของการให้ทานนับตั้งแต่การให้ทานกับสัตว์เดรัจฉานร้อยครั้ง ไม่เท่ากับการให้ทานกับคนธรรมดาหนึ่งครั้ง ให้ทานคนธรรมดาร้อยครั้ง ไม่เท่ากับการให้ทานคนที่มีศีลหนึ่งครั้ง ให้ทานผู้มีศีลร้อยครั้ง ไม่เท่ากับการให้ทานพระอริยบุคคลชั้นโสดาบันหนึ่งครั้ง เรื่อยมาจนถึงให้ทานพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยครั้ง ไม่เท่ากับการถวายสังฆทานหนึ่งครั้ง โดยมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน และการถวายสังฆทานร้อยครั้ง ไม่เท่ากับการถวายวิหารทาน ได้แก่ โบสถ์ วิหาร ฯลฯ แต่ถึงแม้จะถวายวิหารทานไว้มากมายถึงร้อยครั้ง อานิสงส์ก็ยังไม่เท่ากับการเจริญเมตตาจิต หรือการภาวนาได้แสงสว่างเพียงเท่าช้างกระดิกหู ภูเขาแล่น เพียงครั้งเดียว ถ้าจะมีผู้แย้งว่า ขณะนั่งสมาธิไม่มีการให้ทาน ขอดตอบว่าทานในขณะที่ปฏิบัติเป็นทานอันยิ่ง คืออภัยทาน เพราะในเวลานี้ถ้าเราโกรธ อาฆาต พยาบาทใครก็ตาม เราต้องให้อภัยมิเช่นนั้นแล้วสมาธิจะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นเราต้องมีเมตตาธรรมบังเกิดขึ้น จุดประสงค์ของพระพุทธเจ้า เกี่ยวกับการให้ทานนี้ ก็เพื่อลดความเห็นแก่ตัวนั่นเอง มิใช่เป็นการให้ทานเพื่อหวังผลตอบแทนอย่างเลอเลิศ เพราะจะกลายเป็นผู้โลภบุญ หลวงปู่ทวดเคยให้คำจำกัดความของบุญกับผู้เขียนว่า **“บุญ คือความสบายใจ ก่อนทำก็สบายใจ ขณะทำก็สบายใจ ทำแล้วก็สบายใจ คิดถึงที่ไรสบายใจทุกที”**

เรื่องของศีลนั้น ในขณะที่ปฏิบัติ เราจะเป็นผู้ที่มีศีลอย่างบริบูรณ์ เนื่องจากได้สมาทานและมีเจตนาที่จะรักษาศีลเรียบร้อยแล้ว ถึงแม้บางท่านจะภาวนาเลยก็ย่อมมีศีลอยู่กับใจ (ศีลโดยแท้ คือ ภาวะปกติของใจ ที่ไม่กระเพื่อมไปตามอำนาจกิเลส เรียกว่า ศีลใจก็ไม่ผิด) เพราะว่าเราไม่ได้ไปผิดศีลข้อใดในขณะนั้น ตั้งแต่การฆ่าสัตว์ การลักทรัพย์ การประพฤติดิฉิตในกาม เป็นต้น เมื่อเรามีศีลบังเกิดขึ้น อานิสงส์ของศีลย่อมทำให้เรามีความสุข มีชีวิตอยู่ก็มีความสุข ตายไปแล้วก็มีสุคติเป็นที่หวังอย่างแน่นอน สำหรับการภาวนามีจุดประสงค์เพื่อให้จิตเกิดความสงบมีสมาธิ การบริกรรมภาวนา ไม่ว่าสมมอรรหัง พุทโธ หรือพุทธังฯ ธัมมังฯ สังฆังฯ ต่างก็มุ่งหวังให้จิตเป็นสิ่งเหนี่ยวนำหรือได้ทำงานในสิ่งที่ดี เนื่องจากสภาพของจิต มักจะไม่อยู่นิ่งเหมือนลิงมี

อาการชุกชนคิดโน่นคิดนี่ไม่มีสมาธิ ผู้ปฏิบัติจึงต้องอาศัยคำภาวนา ผูกจิตเอาไว้ไม่ให้
 รอกแวกไปทางอื่น เมื่อมีสติรู้อยู่กับคำภาวนาจนจิตเกิดความสงบ หรือบังเกิดแสง
 สว่างขึ้น จึงมีอันสงบพร้อมกัน ในเวลาเดียวกัน เป็นการรวมตัวของบุญที่กระทำขึ้น
 จึงมีอันสงบมากกว่าการตักบาตร หรือการทำทานเพียงอย่างเดียว

ดังนั้นการปฏิบัติสมาธิหรือการภาวนา ดังที่หลวงพ่อกล่าวไว้จึงเป็นการสร้าง
 บารมีอย่างดียิ่ง อันให้ประโยชน์กับตนเองทั้งปัจจุบัน และภายภาคหน้าด้วยประการนี้

~~~~~

ตนทำบาปเอง ตนก็เศร้าหมองเอง
 ตนไม่ทำบาป ตนก็บริสุทธิ์เอง
 ความบริสุทธิ์ หรือ ไม่บริสุทธิ์ เป็นของเฉพาะตน
 คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้

พุทธพจน์

การอุทิศส่วนกุศล ภายนอกและภายใน

แม้หนังสือไตรรัตน์จะออกไปแล้ว แต่ยังมีบางท่านเข้าใจผิดอยู่ เพราะยังมีความสนใจว่า หลวงพ่อสามารถส่งไปนิพพานได้ เนื่องจากผู้ที่ไปนิพพานได้นั้น จะต้องเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง คือ เป็นผู้ที่หมดกิเลส ซึ่งจะต้องทำให้ได้ด้วยตัวเอง เพราะตนเป็นที่พึ่งแห่งตน พระพุทธเจ้าหรือพระสาวกเป็นเพียงผู้ชี้แนะบอกหนทาง เพราะมีเช่นนั้นแล้ว พระองค์คงอาศัยการส่งไปนิพพานไม่ดีกว่าหรือ คนจะได้พ้นทุกข์ไปเลย พระพุทธองค์คงไม่ต้องสร้างบารมีมาถึง ๔ อสงไขย กำไรแสนมหากัป เพื่อจะได้ตรัสรู้ธรรม แล้วนำเอาธรรมเหล่านั้น มาแจกจ่ายแก่ผู้ต้องการศึกษาหลักสูตร เพื่อการพ้นทุกข์ อันมี ๓ หลักใหญ่ คือ ศีล สมาธิ และปัญญา รวมเรียกว่า มรรค เพื่อปฏิบัติขัดเกลาตนเอง เมื่อมีปัญญารู้แจ้งในธรรม ก็ย่อมได้ผลของการปฏิบัติตามลำดับขั้นของสติปัญญา คือ พระอริยบุคคลประเภทต่าง ๆ

เรื่องของการไปสวรรค์นั้น แม้ท่านอนุโมทนากุศลได้ตามผู้ทำบุญ หรือท่านทำทานตามสมควรก็อาจจะไปได้ เพราะตามพระไตรปิฎกกล่าวไว้ว่า การถวายดอกไม้เพียงดอกเดียวก็ไปได้ แต่สำหรับพระนิพพานนั้นเป็นของยาก บางคนเข้าใจว่าไปสวรรค์ แล้วก็ไม่ต้องมาเกิดอีก ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดอย่างมาก เพื่อความไม่ประมาท จนกลายเป็นคนงอมืองอเท้าหวังอาศัยแต่ผู้อื่น ซึ่งขัดกับหลักพึ่งตนของพระศาสนา พวกเราทั้งหลายจะต้องทำเองตั้งแต่วันนี้

ดังผู้เขียนเคยมีคำถาม ถามกับหลวงพ่อกับว่า “คนแก่ที่หลงเหมือนเด็ก ตายแล้วจะไปไหน” ท่านตอบว่า “ยังไม่แน่ เพราะก่อนจะตายถ้าเขากลับตัว (ตั้งสติ) ได้ ก็ไปได้” ผู้เขียนถามต่อว่า “คนถ้ามีเวทนามาก ในชั้นโคมา (ตริทุต) คงไม่มีเวลาคิดถึงพระเพราะเจ็บ” หลวงพ่อกับว่า “พอเลยโคมาก็หายเจ็บ ตอนนี้คิดดี คิดชั่วก็ไปตามนั้น” จากคำพูดของหลวงพ่อกับ จึงเป็นข้อคิดที่ดีสำหรับพวกเรา เนื่องจากหัวเลี้ยวหัวต่อของความตาย คือการทิ้งบ้านเช่าหลังนี้ (ร่างกาย) ถ้าเราไม่ใช่พระอริยบุคคล ก็ยังล่อแหลมต่ออันตราย ดังที่หลวงพ่อกับท่านบอกว่า เราเดินได้ขอบนรกอยู่เสมอ ถ้าเราปฏิบัติความดีเป็นนิจศีล โอกาสของการไปสู่คติย่อมมีมากกว่า เปรียบทางโลกคือการเรียน ถ้ามีความขยันหมั่นเพียรศึกษาอยู่เสมอ โอกาสของการสอบได้ก็

ย่อมมีมาก แต่เรียนแบบข้าวสารกรอกหม้อ โอกาสของการสอบตกย่อมเป็นไปได้ง่าย จะหาคนโชคดีย่างสุปฏิตะเทพบุตรคงยาก เพราะตัวเองทำความชั่วมาตลอด ก่อนตายได้เห็นแสงฉัพพรรณรังสีของพระพุทธเจ้าเลยไปได้ แต่ไปได้แค่สวรรค์ พออยู่สวรรค์แล้ว นิสัยเดิมที่ไม่เคยอบรมบ่มใจก็แสดงออก คือการหลงระเหิดในความสุข เป็นเทวดาประเภทมิจฉาหิฏฐิเสียอีก เหมือนกับผู้จะสอบไล่วันพรุ่งนี้แล้ว อ่านหนังสือคืนเดียวก็คือผู้ประมาท พระพุทธเจ้าตรัสว่า “คนประมาท คือคนตายแล้ว”

สิ่งที่ควรสังวรไว้คือ สิ่งที่ได้พบได้ยากและหาได้ยาก ผู้ใดพบ ผู้ใดเห็นสิ่งเหล่านี้ย่อมจัดเป็นมหาลาภอย่างยิ่ง อันได้แก่ การเกิดเป็นมนุษย์ เพราะมีโอกาสในการรู้ธรรมได้ดีกว่าสัตว์เดรัจฉาน พระพุทธองค์ทรงเปรียบเทียบ ความยากในการเกิดมาเป็นมนุษย์ไว้ว่า อุปมาเหมือนกับโยนห่วงลงในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ แล้วมีเต้าตาบอดโผล่หัวขึ้นมาตรงห่วงพอดี จึงถือว่าเป็นโชคอย่างหนึ่ง ในการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ โชคประการที่สอง คือ ได้พบพระพุทธศาสนา เนื่องจากถ้าไปเกิดที่เขตที่ไม่มีศาสนา ขาดหลักธรรมชี้แนะ โอกาสในการปฏิบัติธรรมย่อมเป็นไปได้ยากหรืออาจไม่มีเอาเลย โชคประการที่สาม ได้พบผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักธรรม ที่พระพุทธองค์ทรงวางไว้ ท่านเหล่านี้ถือเป็นตัวแทนของธรรมะ หรือตัวแทนของศาสนา

พระพุทธเจ้า ไม่ได้มอบตำแหน่งศาสดา ให้กับพระสาวกองค์ใด แต่พระองค์ทรงมอบธรรมสมบัติ คือ พระธรรมคำสั่งสอน สำหรับบุคคลผู้ปรารถนาความพ้นทุกข์ ให้เป็นศาสดาแทนพระองค์ ตลอดไปจบสิ้นพระศาสนา ทำให้ผู้ที่เล็งเห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรม นำมาประพฤติปฏิบัติ ซึ่งถือเป็นโชคประการที่สี่

หากเราได้มาพบขุมสมบัติแล้ว ถ้ายังมัวรีรอ ไม่ตักเอาน้ำธรรมมาชำระจิตใจสะอาด ก็คงไม่ผิดอะไรกับไก่เห็นพลอย หรือลิงเห็นแหวนเพชร นั่นเอง

~~~~~

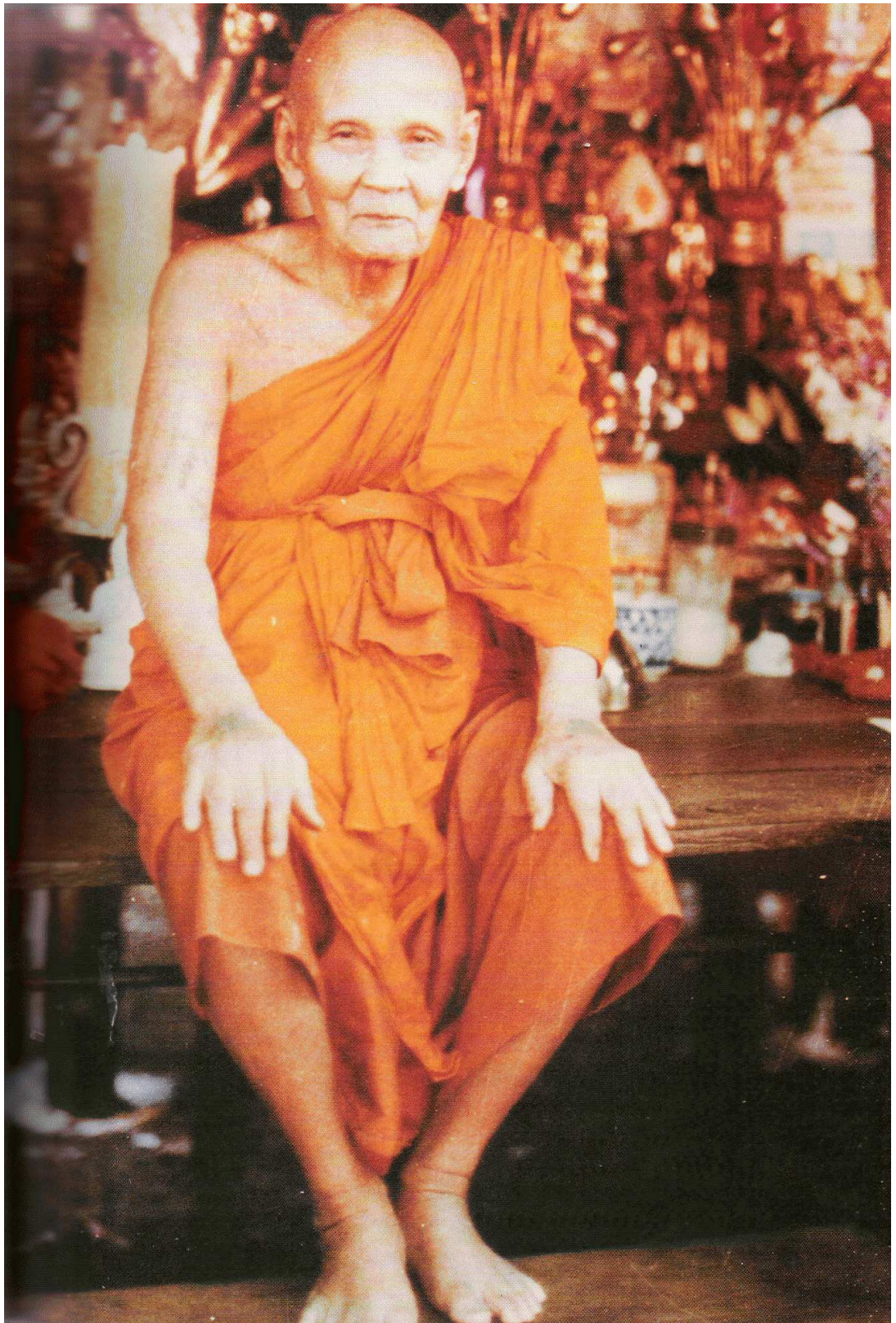
อุเบกขาธรรม

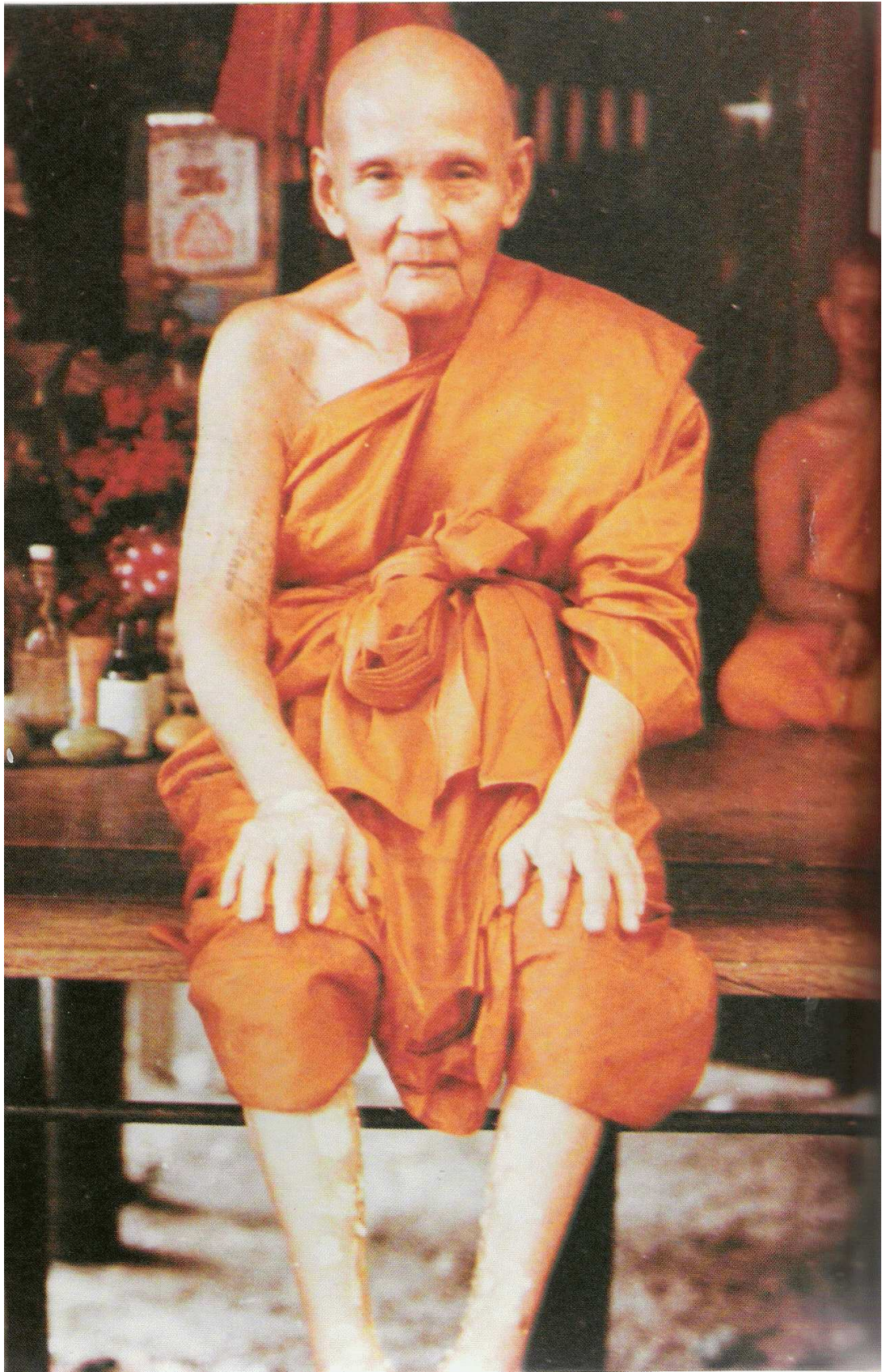
กำลังใจของผู้ซึ่งจะเข้ามาศึกษาในพระพุทธศาสนานั้น มีวิธีการที่จะวัดง่าย ๆ คือ บุคคลบางประเภทพอใจแต่เพียงที่จะให้ทานซึ่งวัตถุ แต่ถ้าชวนให้รักษาศีลก็จะทำหน้าเบ้ไม่เอาด้วย โดยมีข้ออ้างสารพัด บางประเภทถ้าให้รักษาศีลที่วัดยอมไป แต่ถ้าชวนให้ปฏิบัติสมาธิแล้ว ไม่เอาเด็ดขาด กลัวจะเป็นบ้า ดังนั้น ก่อนจะชวนใคร ต้องศึกษานิสัยของเขาเสียก่อน อย่าลุ่มลุ่มสุมหัวชวน เพราะนักปฏิบัติใหม่บางท่าน จิตกำลังฟุ้งด้วยอำนาจของปิติ ถ้าขาดสติมาพิจารณาใคร่ครวญแล้ว อาจถูกมองเป็นคนบ้า เพราะต้องการที่จะแสดงออกให้เห็นความมีคุณค่าของการปฏิบัติ จึงอยากชวนให้ผู้อื่น เข้ามาลิ้มลองรสของธรรมะ

แต่ขณะเดียวกัน ก็เลสที่สิ่งอยู่ในใจก็เป็นตัวหนุนตามไปด้วย จึงต้องระมัดระวังให้มีสติรู้อยู่อย่าเผลอ เพราะบุคคลที่พระพุทธองค์จำแนกประเภทไว้มีถึง ๔ เหล่า ถ้าเจอประเภทที่ไม่เอาไหน หรือประเภทชอบก้าวร้าว ก็อาจจะเกิดการโต้เถียงกันขึ้นได้ นี่แหละ บาปเกิดขึ้นโดยฉับพลัน เพราะต่างคนต่างหน้าดำหน้าแดง เถียงกันเพื่อให้ชนะ นอกจากธรรมะจะไม่เกิดแล้ว บางครั้งอาจเกิดธรรมมวดยขึ้นมาแทน

หลวงพ่อกเคยพูดถึงเสมอว่า “เห็นดี รู้ดี อย่าเที่ยวแสดงออก หรือโมโหไปเดี๋ยวดีจะแตก” อุเบกขาธรรม จึงเป็นธรรมจำเป็นมากสำหรับผู้ปฏิบัติ เพราะจะทำให้เราไม่เป็นทุกข์จากความคิด ช่วยให้รู้จักวาง ในสิ่งที่เราวิเคราะห์วิจารณ์แล้วว่า คิดไปก็ไร้ประโยชน์ ยิ่งคิดก็ยิ่งทุกข์ แล้วลองถามตัวเองดูว่า “เราเป็นทุกข์เพราะความคิดหรือไม่”

~~~~~

~~~~~

หลักการปฏิบัติธรรมของวัดสะแก

~~~~~

คำภาวนาตามแบบของวัดนี้ ใช้คำว่า

พุทธัง สระระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สระระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สระระณัง คัจฉามิ

มีความหมายว่า "ข้าพเจ้าขอรับเอาพระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์ เป็นที่พึ่งที่ระลึก" ซึ่งจะขอขยายความเทียบตามหลักของ วิสุทธิมรรคคัมภีร์ ที่รจนาโดยสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ดังนี้

๑. ฐานของจิต

การกำหนดฐานของจิต ให้กำหนดไว้ที่หน้าผาก คือระหว่างคิ้วทั้งสอง ตามหลักของวัดประดู่ทรงธรรม และของสมเด็จพระสังฆราชไกรเถื่อน วัดพลับ ถือว่าเป็นฐานที่ ๗ ซึ่งตามหลักกำหนดไว้ถึง ๙ ฐาน โดยฐานต่างๆ เหล่านี้ เป็นเสมือนทางผ่านของลมหายใจที่ไปกระทบ เหมือนกับหลักของอานาปานสติ ฐานทั้ง ๙ ฐาน ที่กำหนดไว้มีดังนี้

ฐานที่ ๑	อยู่ต่ำกว่าสะดือ ๑ นิ้ว
ฐานที่ ๒	อยู่เหนือสะดือ ๑ นิ้ว
ฐานที่ ๓	อยู่ที่ทรวงอกหรือที่ตั้งของหทัยวัตถุ
ฐานที่ ๔	อยู่ที่คอหอยหรือตรงกลางลูกกระเดือก
ฐานที่ ๕	อยู่ที่ท้ายทอย เรียกว่า โคตรภูญาณ (ทางวิทยาศาสตร์ ถือเป็นที่ตั้งของสมองส่วน CEREBELLUM)
ฐานที่ ๖	อยู่ตรงกลางกระหม่อม
ฐานที่ ๗	อยู่กึ่งกลางหน้าผาก เรียกว่าอุณาโลม หรือ ทิพย์สุณูระหว่างคิ้ว

ฐานที่ ๘ อยู่ระหว่างตาทั้งสองข้าง

ฐานที่ ๙ อยู่ปลายจมูก

หลวงพ่อบอกว่า การที่ให้ตั้งจิตไว้ตรงตำแหน่งกลางหน้าผากทีเดียวในเบื้องต้นนั้น ก็เพื่อจะได้ไม่ไปพะวงกับสมหทัยใจซึ่งอาจทำให้จิตใจออกแวกในขณะที่ปฏิบัติสำหรับผู้เริ่มภาวนาบางราย แต่ฐานสำคัญที่ท่านเน้นก็คือ ฐานที่ ๖ (ตรงกลางกระหม่อม) ท่านว่าฐานจริง ๆ อยู่ตรงนี้ แต่จะต้องให้มีความชำนาญในทางสมาธิเสียก่อนจึงค่อยเอาจิตไปตั้งที่ฐานนี้ เพราะจะมีกำลังมาก สำหรับฐานที่หน้าผากนั้น ถ้าท่านเคยดูภาพยนตร์อินเดียที่มีพระคิเว เขาจะเรียกว่าตรีเนตรหรือตาที่ ๓ คือถ้าภาวนาให้ถูกจุด จะทำให้จิตสงบได้ง่าย และมีทิพยจักขุญาณเกิดขึ้น วิธีการภาวนาคือให้ใจเสมือนกับเราคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ในที่นี้ให้นึกถึงจุดเดียวคือ คำภาวนาเหมือนกับเราคิดเลขในใจทำนองนั้น ทำใจเฉย ๆ ไม่ต้องคาดคั้น คิดเดาหรืออยากเห็นนั้นเห็นนี้ เพราะเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นนิรณัตถ์ทั้งสิ้น หน้าที่หรืองานของเราในที่นี้คือภาวนา

๒. คำภาวนา

คำภาวนาที่ให้ภาวนาคือ ให้เรามีจิตระลึกถึงทางภาษาพระหมายถึง พุทธานุสสติ อัมมานุสสติ สังฆานุสสติกรรมฐาน ทำใจให้มีการเคารพเลื่อมใสในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันจะเป็นกรรมฐาน ที่ทำให้ผู้ที่มีศรัทธาจริต หรือมีความเชื่อ เข้าถึงธรรมะได้โดยง่าย

๓. เครื่องชี้ว่าจิตสงบ

เมื่อปฏิบัติจนจิตเริ่มสงบแล้ว จะเกิดความสุขสว่างขึ้นที่จิตพร้อมกันนั้น จะมีสิ่งที่เป็นตัวชี้บอกว่า จิตของเราเป็นอย่างไรบ้าง อันได้แก่ปิติต่าง ๆ เช่น อาการขนลุก ตัวเบา น้ำตาไหล ร่างกายโยกโคลง รู้สึกเหมือนกายขยายใหญ่เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวชี้ถึงจิตว่า เริ่มจะสงบแล้ว ให้ผู้ปฏิบัติวางใจเฉย ๆ อย่าไปยินดีหรือยินร้าย บางท่านที่มีนิสัยวาสนาบารมีทางรู้ทางเห็นภายใน ก็อาจจะเกิดองค์พระปรากฏขึ้นจากแสงสว่างเหล่านั้น

ในเรื่องการเห็นแสงสว่างนี้ บางสำนักท่านว่าอย่างไรไปสนใจ เอาผิดดีกว่า เพราะเดี๋ยวจะหลง แต่ตามความเห็นของผู้เขียนนึกถึงคำบาลีที่ว่า “**นัตถิ ปัญญา สมา อาภา**” แสงสว่างเทียบด้วยปัญญาไม่มี ดังนั้น ผู้ที่เห็นแสงสว่างปรากฏขึ้นก็เป็นนิมิตอันหนึ่ง ซึ่งแสดงให้รู้ประจักษ์อยู่ที่ตัวเราต่างหากว่า จะใช้แสงสว่างนี้ไปในทางที่ถูกต้องหรือไม่ เพราะหลวงพ่อบอกว่า การปฏิบัติต้องทำให้รู้ เห็น เป็น และได้ สำหรับในขั้นต้นนี้ “รู้” หมายถึงให้มีสติอยู่กับคำภาวนา เมื่อ “เห็น” ก็ให้รู้ว่า “เห็น” อะไร รู้จักกลิ่นรrongด้วยสติปัญญา และเมื่อมีความชำนาญแล้วก็จะเป็น “เป็น” นั่นคือเห็นองค์พระได้ทุกครั้ง และสามารถที่จะทำได้ เมื่อต้องการทำให้เกิดขึ้นนี้แหละคือ “**หลักแห่ง อภิญญา**”

ทุกสิ่งทุกอย่างต้องอยู่ที่เราปฏิบัติทั้งสิ้น ที่เขาบอกว่าหลงแสงสว่างนั้นมันอยู่ในขั้นที่เรียกว่า “**วิปัสสนูปกิเลส ๑๖ อย่าง**” เขาเอาตอนปลายที่จะสำเร็จจรหันต์เข้ามาว่า พระอาจารย์มัน ภูริทัตโต ท่านก็รู้ว่าการสำเร็จของท่าน โดยอาศัยจากแสงสว่างถึง ๓ ครั้งเป็นสิ่งบอกเหตุ จึงได้รู้ว่าองค์ท่านสำเร็จจรหันต์แล้ว ถ้าเราทำแล้วไปนั่งอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ถอยจิตมาวุ่นนอกเพื่อรับรู้ ก็จะไม่รู้อะไรเลย เหมือนกับเราทำเข้าไปจมอยู่ในบ่อลึก แต่การทำให้รู้ คือ ทำอยู่แถบขอบบ่อ จะเกิดตัวรู้ ถึงจะเข้าไปในบ่อลึกก็ให้มีสติตามรู้อยู่จึงเป็นของถูกต้อง ถ้าทำไปแล้วไม่รู้เรื่องอะไรเลย ก็เหมือนไปตกอยู่ในวงค์อะไรทำนองนี้ อันนี้ไม่ใช่ของไม่ดี เป็นของดี แต่มันเสียเวลาในการทำให้เกิดปัญญา

ผู้เขียนเคยมีปัญหาเรียนถามท่านว่า “หลวงพ่อกับผมสังเกตดูผู้ที่ปฏิบัติตามแบบหลวงพ่อ ที่เขาสามารถเอาจิตของเขา ออกไปรู้เรื่องราวอะไรมากมาย ไปไหว้พระที่วิมานแก้วก็ดี ไปสรวรค์วิมานอะไรก็ตาม แต่มาสุดท้ายมักจะหลงระเห็จไปกับสิ่งที่ตนรู้เห็น ในสิ่งที่ถือว่าเป็นของลึกลับแล้วก็ไม่ได้เรื่อง กลับนำเอาวิชาความรู้นี้ไปใช้ในทางที่ผิด เช่น ไปดูหมอบ้าง ไปเช็คเรื่องอดีตบ้าง ฯลฯ แล้วก็ไปติดไปยึดกับสิ่งเหล่านี้ หนทางก็ตัน ทำให้ตัวเองเป็นคนหลงทางไปเสีย แล้วจะได้ประโยชน์อะไรกัน” หลวงพ่อบอกว่า “มันเรื่องของเขา ตนเตือนตนได้ใครก็ไม่ต้องเตือน ตนเตือนตนไม่ได้ ใครเขาจะเตือน เพราะผู้ที่สามารถนั่งเห็นองค์พระได้นั้น จิตของเขาในขณะนั้นก็ไ้บุญ เมื่อเขาสามารถทำได้ทุกอริยาบถ เขาก็ได้บุญอยู่เรื่อย ๆ พระก็อยู่กับเขาเรื่อย ๆ ในที่สุดเขาก็จะมีแต่การสร้างกุศล เพราะเรื่องของการเห็นนั้นเป็นสิ่งรับรอง

เหมือนกัน เช่น เวลาเราจบของก่อนถวายพระ ถ้าจิตเราดีเราก็จะมีแสงสว่างเกิดขึ้น เนื่องจากความสงบของจิต จิตก็จะสบายอึดอัด แต่ถ้าไม่มีแสงสว่างปรากฏขึ้นให้รู้ ก็ขาดสิ่งรับรอง บุญจะได้ไม่ใช่ไม่ได้ แต่ผลจะติดกันในเรื่องของกำลังใจ แสงสว่างที่ปรากฏอันนี้ก็เหมือนตัวปัญญาที่มีอยู่ แสดงให้เห็นประจักษ์ ทำปฏิบัตินั้นทำได้ นะโมพุทธายะ .ใครเชื่อพระไม่ใช่คน แก่ว่าจริงไหม ? คนที่เชื่อพระก็เป็นพระไปแล้ว อย่างหลวงพ่อกษม หรือพระอรหันต์โง่ละ ท่านเชื่อพระ แกเชื่อพระหรือยัง ข้าว่าแก ยังไม่เชื่อถึงร้อยเปอร์เซ็นต์”

ผู้เขียนก็เรียนตอบท่านว่า “ผมก็เชื่อนะครับหลวงพ่” คำตอบของผู้เขียนก็ตอบแบบคนโง่ ๆ คือคนละความหมายกับท่าน ท่านจึงบอกด้วยความเมตตาว่า “ผู้ที่เชื่อพระจริง ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็มีแต่พระอรหันต์ ที่ยังเชื่อไม่จริงนะยังไม่ใช่ ท่านเชื่อเสียเกินเชื่อแล้ว”

เมื่อผู้เขียนมาตีความของหลวงพ่ในภายหลัง “เชื่อ” ในที่นี้ คือ ผู้ที่มีศรัทธา และมีปัญญาจริง ๆ จนเล็งเห็นความไม่แน่นอนของสิ่งทั้งหลายในโลก ซึ่งหลวงพ่ท่านบอกว่า “เมื่อภาวณาไปถึงจุด ๆ หนึ่งแล้ว ถ้ามีคำที่เกิดขึ้นมาว่า “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา” นั้นเขาเรียกว่า ไตรลักษณ์ญาณ เกิดขึ้นแล้ว นั่นแหละกำลังจะดี เป็นของดีอะไร ๆ ก็ไม่พ้นสามอย่างนี้แหละแกเอ๊ย เรื่องของโลกให้มันดีเด็ดเด็ดมันอย่างไร ก็แค่นั้นแหละ สู้ทางอัมมะไม่ได้หรอก ปฏิบัติไปเถอะ” ผู้เขียนจึงสรุปกับหลวงพ่ว่า “ถ้าอย่างนั้นจะพูดได้ไหมว่า ไตรรัตน์ คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ปฏิบัติตามท่าน จนในที่สุดก็เป็น ไตรลักษณ์ และเมื่อเห็นจริงแล้วก็ เป็น ไตรรัตน์ คือ เป็นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ใช่ไหมครับ” หลวงพ่ท่านยิ้มรับ

หลวงพ่เป็นพระสงฆ์ที่ควรแก่การเคารพ คือท่านจะไม่ตำหนิใครตรง ๆ แต่ถ้าผู้ที่มีปัญญาแล้ว ต้องพยายามคิดตามคำพูดของท่านอยู่เสมอ จะเห็นเป็นสังขาร ทำให้ได้ปัญญา อย่างเช่น ที่ผู้เขียนเรียนถามท่านเรื่องผู้ปฏิบัติผิดทาง ท่านกลับไม่ตอบ แต่ให้แง่คิดกับเรา คือ ให้พยายามทำตนเอง เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องปัจเจก ตั้ง คือ เป็นเรื่องเฉพาะตนเท่านั้น เพราะทุกคนสร้างกรรมของตนเอง ท่านเคยพูดว่า “พระอรหันต์นะท่านรู้ที่มาที่ไปของแต่ละคน ว่ามาจากไหนและจะไปไหน แต่ท่านไม่พูดหรอก เป็นกรรมของแต่ละบุคคล ท่านไม่แก้กรรมให้ใครทั้งนั้นแหละ ผู้ที่จะแก้ได้คือ พระพุทธเจ้า”

และมีข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องปฏิบัตินี้ คือในวันหนึ่ง มีคนมาทำบุญกันมากท่านก็ปรารภขึ้นมาว่า “เออ...ปฏิบัติแล้วระวังให้ดี ระวังจะดีกลับ” ก็มีลูกศิษย์คนหนึ่งสวนคำพูดของท่านขึ้นมาทันทีว่า “ดีกลับอย่างไร” ท่านเลยพูดว่า “ผู้ที่ปฏิบัติรู้เห็นอะไรก็ตาม พยายามทำให้ดีไว้ ทำในสิ่งที่เป็นเรื่องเป็นราว อย่างนอกกลุ่มนอกทาง เดี่ยวจะดีกลับ คือจะไม่ได้อะไรแล้วมันจะไม่เห็นอีก ที่ข้าพุดนี้ข้าไม่ได้ว่าใคร ข้าหมายถึงแก่นั่นแหละ เพราะแก่ทำเห็นดีกว่าคนอื่น ๆ หลายคน แต่ถ้าทำไม่ดีแล้วจะไม่เห็นอีก” เมื่อมีคนที่เขาอยู่ในเหตุการณ์ มาเล่าให้ผู้เขียนฟัง ผู้เขียนก็เลยเข้าใจถึงความปรารถนาดีอันแท้จริงของหลวงพ่ที่มีต่อลูกศิษย์ ซึ่งถ้าลูกศิษย์ท่านนั้นเข้าใจถึงความหวังดี ก็เหมือนกับ หลวงพ่ที่ท่านต้องการจะปราบกิเลสไม่ให้หลง แต่ถ้าไม่เข้าใจถึงเจตนาดีของท่าน ก็คงคิดว่าท่านกำลังตำหนิตัวเองอยู่ ทำให้รู้สึกเสียหน้าแล้วพาลจะโกรธท่านเข้า ซึ่งแทนที่จะได้บุญ กลับเป็นการสร้างบาปให้กับตนเอง อย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์

~~~~~

ดั่ง ตฤเจ อนุโสเจยย ยัง ยัง ตสฺส น วิชชติ

อดตานมนุโสเจยย สทา มจฺจุสฺสํ ปตฺตัง

ถ้าบุคคลจะเศร้าโศกถึงคนที่ไม่มียู่แก่ตน คือผู้ที่ตายไปแล้วไซ้

ก็ควรจะโศกเศร้าถึงตนเอง ซึ่งตกอยู่ในอำนาจของพญามัจจุราชตลอดเวลา

พุทธพจน์

ที่มาของคำภาวนาไตรสรณคมน์

ถ้าจะวิเคราะห์ถึงคำภาวนาคำนี้แล้ว ไตรสรณคมน์มีความสำคัญมาตั้งแต่โบราณ คือ ในสมัยที่พระพุทธองค์ทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ได้มีพุทธานุภาพให้พระสาวกทำการบวชกุลบุตรได้ โดยการเปล่งวาจาระลึกถึง ไตรสรณคมน์ แล้วก็ป็นภิกษุได้อย่างสมบูรณ์

หลวงพ่อกุศลธรรม สมเด็จพระญาณสังวร (เสถียร) วัดสุทัศน์ฯว่า ผู้ที่ภาวนาไตรสรณคมน์เป็นนิมิต ก่อนตายระลึกถึงไตรสรณคมน์ แล้วจะไปสวรรค์ได้หรือไม่ สมเด็จพระญาณฯ ได้แน่นอนพร้อมกับยกพระบาลีว่า “**เยเกจิ พุทธัง สรณังคตา เสนะเตคมิสสันติ อบายภูมิ ปหาย มานุสัง เทหัง เทวกายัง ปริปุเรส สันติ**” แปลว่า บุคคลบางจำพวก หรือบุคคลใดมาถึงพระพุทธเจ้าเป็นสรณะที่พึ่งแล้ว บุคคลเหล่านั้นย่อมไม่ไปอบายภูมิทั้ง ๔ มีนรกเป็นต้น เมื่อละร่างกายอันเป็นของมนุษย์นี้แล้ว จักไปเป็นหมู่แห่งเทพยดาทั้งหลายดังนี้ ข้อความนี้ อ้างอิงมาจาก สมัยที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมด้วยพระอรหันต์หมู่ ๕๐๐ รูป ประทับอยู่ที่ป่ามหาวันใกล้กรุงกบิลพัสดุ์ เทวดาทั้งหลายพากันมาดูและกราบนมัสการ พร้อมกับกล่าวคาถานี้ มีลูกศิษย์ที่หนึ่งสมาธิ และเห็นหลวงปู่ทวดท่านกล่าวว่า “ไตรสรณคมน์เป็นรากแก้วของพระศาสนา พระพุทธเจ้าเมื่อครั้งยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เข้ามาบวชถือเป็นสมมุติสงฆ์ เมื่อแสวงหาสัจธรรม จนบรรลุมรรคผล ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ ซึ่งเรียกว่าพระธรรม พระองค์ได้ พุทธโธ คือ ผู้รู้ กลายเป็นพระพุทธเจ้า และเมื่อเทศน์โปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ได้รู้ธรรมตามที่สอน ก็กลายเป็นพระอริยสงฆ์สืบต่อ ๆ กันมา ทำให้ศาสนาไม่สูญหายไปไหน”

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต พระเถระองค์สำคัญในยุคปัจจุบัน ท่านกล่าวว่า “สรณะทั้ง ๓ คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มิได้เสื่อมสูญอันตรธานไปไหน ยังปรากฏแก่ผู้ปฏิบัติเข้าถึงอยู่เสมอ ผู้ใดมายุติถือเป็นที่พักของตนแล้ว ผู้นั้นจะอยู่ในกลางป่าหรือเรือนว่างก็ตาม สรณะทั้ง ๓ ก็ปรากฏแก่เขาทุกเมื่อ จึงว่าเป็นที่พักแก่บุคคลจริง เมื่อปฏิบัติตามสรณะทั้ง ๓ จริงแล้ว จะคลายแคล้วจากภัยทั้งหลายอันก่อให้เกิด ความร้อนนอก ร้อนใจ ได้อย่างแน่นอนทีเดียว”

ข้อความนี้ทรงแสดงไว้ใน “อุณห์สสวิชัยสูตร” ที่พระพุทธองค์เทศน์โปรด สุปฐิตะเทพบุตร เมื่อถึงกาลที่จะต้องจุติจากสวรรค์ เพราะหมตบุญทรงรู้ด้วยพระญาณว่า เทพบุตรองค์นี้ทำแต่ความชั่ว แต่ก่อนมรณะ มีความเลื่อมใส ในพระรัตนตรัย เพียงชั่วขณะ ทำให้ไปเกิดเป็นเทวดา แต่เมื่อได้ดีแล้วก็ลืมความดี ตั้งหน้าทำแต่สิ่งที่ไม่ดีอะไรสักอย่าง ถ้าสิ้นจากชาตินี้ไปแล้ว เธอจะไปเกิดเป็นสัตว์นรกอีกหลายร้อยชาติ ถ้าเราเทศน์เรื่องธรรมจักร เธอจะรับไม่ได้ต้องเทศน์เรื่องนี้ เมื่อสุปฐิตะเทพบุตรฟังเทศน์แล้ว ก็สำเร็จเป็นพระโสดาบัน ปิดอบายภูมิได้แน่นอน ซึ่งพระสูตรนี้ (อุณห์สสวิชัยสูตร) แปลเป็นไทยว่า “พระธรรมเป็นของยิ่งในโลกทั้งสาม สามารถชนะ ซึ่งความร้อนอก ร้อนใจ อันเกิดแต่ภัยต่าง ๆ (อุณห์สส) จะเว้นจากอันตรายทั้งหลาย ได้แก่ อาชญาของพระราชา เสือสาณ นาค ยาพิษ ภูติผีปีศาจ หากว่ายังไม่ถึงกาลที่จักตายแล้ว ก็จะไปได้ด้วยอำนาจแห่ง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่ตนน้อมเอาเป็นสรณะที่พึ่ง ที่นับถือนั้น” จึงนิยมเอาพระสูตรนี้มาสวดในงานต่ออายุ จนกระทั่งปัจจุบันนี้

ผู้เขียนเคยหนึ่งปฏิบัติพบกับหลวงปู่ทวด และได้เรียนถามถึงความสำคัญของการภาวนา ไตรสรณคัมภีร์ ท่านกล่าวว่า “พลังงานมีอยู่ทั่วไป ไม่ว่าพลังงานความร้อน แสง เสียง แต่นักวิทยาศาสตร์ลืมนึกไปอย่างหนึ่งคือ พลังจิตของ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในอากาศเรียกง่าย ๆ คือ บารมีของท่านนั่นเอง” ผู้เขียนจึงเรียนถามท่านว่า เราจะดึงพลังงานเหล่านี้มาได้อย่างไร ท่านตอบว่า “ให้ภาวนา พุทธัง สาระณัง คัจฉามิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ” ผู้เขียนได้เรียนถามต่อว่า ภาวนาแล้วมาได้หรือ ท่านตอบว่า “ภาวนาเราใช้อะไรภาวนา ถ้าไม่ใช่จิต การนี้เราเอาพระเป็นที่พึ่ง เราพึ่งด้วยอะไร ถ้าไม่ใช่ด้วยจิต จิตที่กล่าวขึ้นด้วย ความเลื่อมใสพลังงานหรือพลังจิตของพระ ย่อมเข้ามาได้แน่นอน เพราะเราได้เปิดประตูอัญเชิญด้วยตัวของเราเอง แล้วทำไมจะมาไม่ได้”

หลวงปู่หลุย จันทสาโร วัดถ้ำผาบึง จังหวัดเลย ศิษย์สำคัญขององค์หนึ่งของพระอาจารย์มั่น ได้เล่าให้ฟังว่า “หลวงปู่บุญ ชินะวังโสบวชเป็นพระ มีทหารกองหนุนไปเห็นบึงแห่งหนึ่งลักษณะกว้างขวาง เป็นที่แรง ผีหวงห้าม ใครว่ายกลงไปเป็นดินตาย แต่เนื่องจากทหารมีความจำเป็นต้องการได้พื้นที่ในบริเวณนั้น จึงไปหาอาจารย์บุญ ท่านบอกว่าเอาได้ ให้พาลูกเมียมารับ ไตรสรณคัมภีร์ เป็นบุตรของพระพุทธเจ้า ผีทำ

ไม่ได้เกรงกลัวลูกกษัตริย์ ใคร ๆ จะเบียดเบียนไม่ได้ เดียวถูกตัดศีรษะ เมื่อเขารับ
แล้วปรากฏว่าไม่เป็นอะไร”

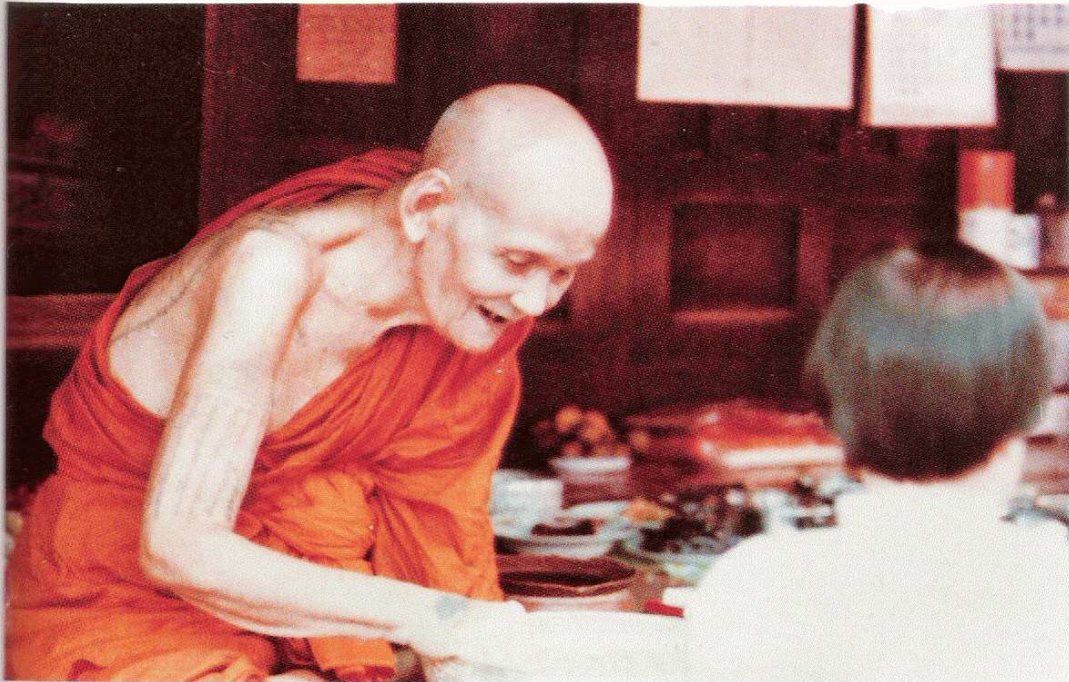
แสดงให้เห็นถึงอานิสงส์ของการรับ ไตรสรณคมน์ ว่ามีอานุภาพถึงเพียงนี้
แล้วถ้าภาวนาอยู่เสมอจะได้อานิสงส์มากเพียงใด

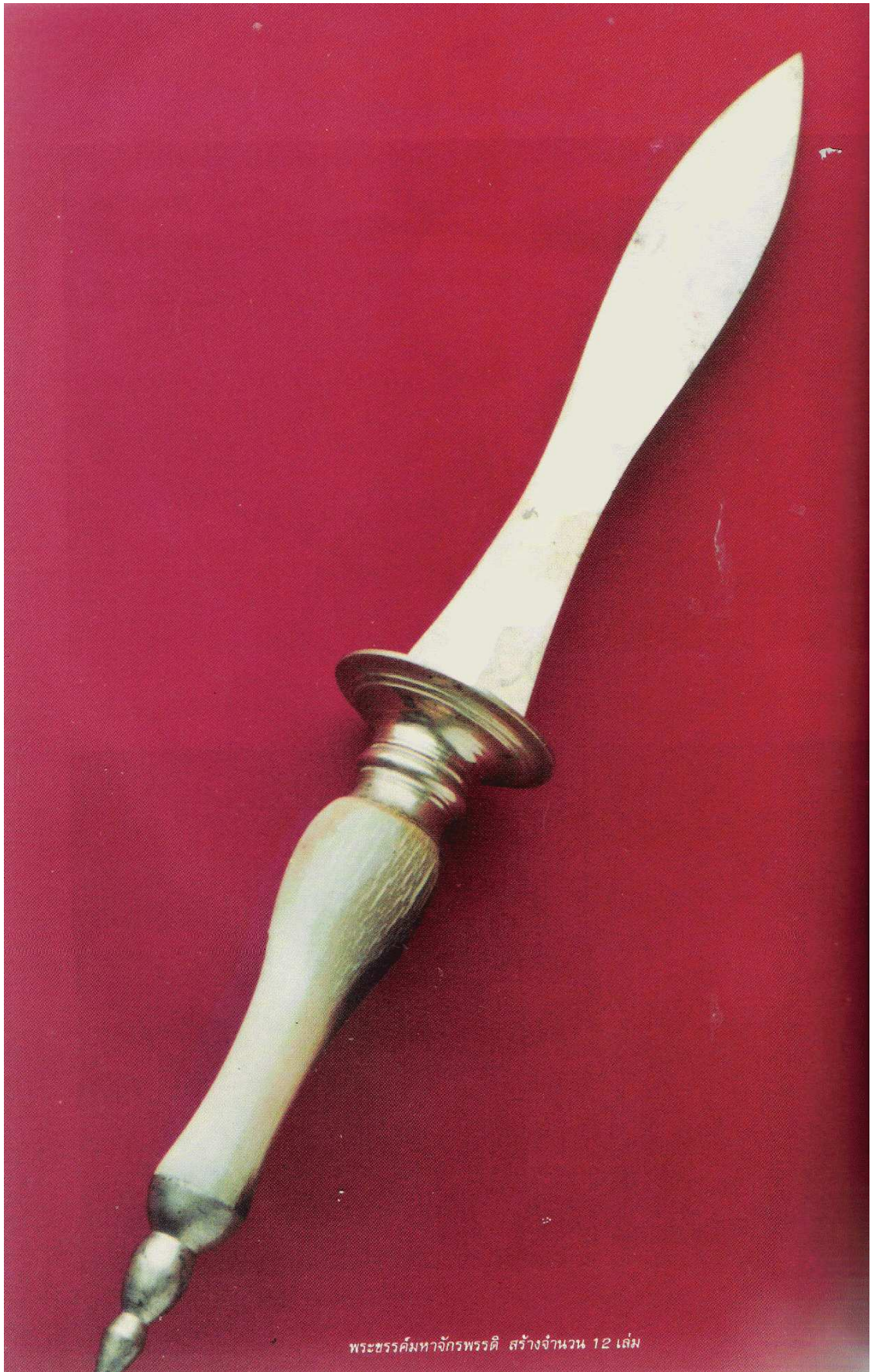
ปางน้อยสำเนียงรู้
ครั้งใหญ่ย่อมหาทุน
เมื่อกลางแก่แสงวงบุญ
ยามง่อมทำไต่ได้

เรียนคุณ
ทรัพย์ไว้
ธรรมขอบ
แต่ล้วนอนิจจัง

โคลงโลกนิติ

พระขรรค์มหาจักรพรรดิ สร้างจำนวน 12 เล่ม

พระขรรค์เพชรของพระพุทธเจ้า

มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่ผู้เขียนกำลังสนทนากับหลวงพ่อดู หลวงพ่อดูท่านเปรยว่า “เคยได้ยินเรื่องพระขรรค์เพชรของพระพุทธเจ้าไหม” ผู้เขียนเรียนท่านว่าไม่เคยได้ยินหมายถึงอะไร หลวงพ่อดูท่านเล่าเรื่อง “เมื่อครั้งที่พระภิกษุออกไปบำเพ็ญสมณธรรมในป่าได้วันแรก ๆ เทวดาหรือรุกขเทวดาที่ประจำอยู่ตามต้นไม้ ก็ช่วยช่วยให้พรดี แต่เมื่ออยู่นานไป ก็ทำท่าเหมือนกับมาหลอกพระ ทำให้พระต้องหนีจากป่า จึงกราบทูลกับ พระพุทธเจ้าว่า ควรจะอย่างไร พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า เราจะมอบพระขรรค์เพชร ไปให้พวกเธอ พระขรรค์เพชร ในที่นี้ คือ การเจริญเมตตา หรือกรณียเมตตาสูตร ซึ่งมีอยู่ใน ๑๒ ตำนาน เป็นการกล่าวถึงกิจของพระสงฆ์ที่ควรกระทำ การแผ่เมตตาไปโดยไม่มีประมาณ ตั้งแต่สัตว์ไม่มีขา สัตว์มีขา ภูตผีปีศาจทั้งหลาย เมื่อพระภิกษุเอาบทกรณียเมตตาสูตรมาสวด แล้วก็แผ่เมตตาไปให้เทวดาทั้งหลายนั้น เทวดาทั้งหลายก็ไม่ได้มารบกวนท่าน ทำให้การบำเพ็ญสมณธรรมลุล่วงไปด้วยดี ซึ่งเหล่านั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ หลวงพ่อดูท่านบอกว่า “เวลาที่ข้าทำพระขรรค์ให้แก่ท่าน ข้าก็ใช้บทนี้ด้วย บทนี้เป็นบทสำคัญ เวลาเดินป่าหรือเวลาไปที่หนึ่งที่ใดก็ตามให้ใช้สวด หมั่นสวดให้จำให้ได้อยู่เสมอ มีอานุภาพมาก หรือแม้แต่เวลาเราผ่านศาลไปที่หนึ่งที่ใด เราใช้เพียงคำว่า เมตตาจะ สัพพะโล กัสมัง มานะ เทวดาที่ประจำอยู่ศาลก็จะมาส่งเป็นทอด ๆ ไปจนสุดทาง” นี่แสดงว่าหลวงพ่อดูท่านเล็งเห็นถึงการที่เราทั้งหลายพึงหมั่นเจริญเมตตาจิต พึงปฏิบัติ พรหมวิหาร ๔ เพราะมีอานิสงส์ของการที่บุคคลทั้งหลายเจริญเมตตา เมื่อเจริญเมตตาแล้วย่อมมีอานิสงส์คือ

๑. มีสีหน้าผ่องใส
๒. ไม่ถูกทำร้ายด้วยศัตรู
๓. เป็นที่รักของเทวดา
๔. จิตใจไม่หลงไหล

เมื่อแตกกายทำลายขันธ ย่อมมีสุขคติเป็นที่ไปดังนี้ เป็นต้น และหลวงพ่อดูท่านยังกล่าวอีกว่า “การเจริญเมตตานั่น จะทำให้เรารอดพ้นจากภยันตรายได้” ซึ่งในเรื่องเดียวกันเจริญเมตตาหรือแผ่เมตตา นี้ หลวงพ่อ เมตตาหลวง อยู่ที่วัด เทพพิทักษ์

บุญนาราม ท่านไปเรียนมาจาก หลวงปู่ขาว อนาลโย ซึ่งหลวงปู่ขาวเองท่านก็บอกว่า “ท่านได้รับมาจาก อาจารย์มั่น” เป็นการเจริญเมตตาไปไม่มีประมาณ ไปยังบุคคล สัตว์ เทวดาทั้งหลาย โดยท่านเรียกว่า บทแผ่เมตตาหลวง บทแผ่เมตตาหลวงนี้เมื่อ ไปในที่หนึ่งทีใด ก็ให้เจริญภาวนาและแผ่เมตตาไปโดยไม่มีประมาณ หลวงพ่ออุตฺตม ได้สั่ง ให้ผู้เขียนไปท่องบทนี้ให้ได้ คือบทกรณียเมตตาสูตร ท่านบอกว่า พรรษานี้ให้ท่องให้ ได้แล้วก็เสกขี้ผึ้งให้ ครบพรรษาจะมีอานุภาพดีทางเมตตา บทแผ่เมตตานี้คือพระ- ชรรค์เพชรของพระพุทธเจ้าที่หลวงพ่อบูตถึง

*****

จะชอนตัวในกลีบเมฆกลางเวหา
ชอนกายากลางสมุทรสุดวิสัย
จะชอนตัวกลางเขาลำเนาไพร
ณ ถิ่นใดพันดานั้นไม่มี

อย่าประมาท

มีเพื่อนของผู้เขียนคนหนึ่ง ได้มโนมยิทธิ ตั้งแต่เมื่อไปเรียนกับหลวงพ่อดาษีสิงดำ ถึงแม้จะได้เขาก็ยังมีความสงสัยคลงแคลงใจว่า สิ่งที่เขาเห็นนั้นจะเป็นจริงหรือไม่ มีอยู่วันหนึ่งเขามากราบหลวงพ่อดู เขามีความเลื่อมใสในหลวงพ่อบ่อยมากจึงมาเป็นประจำ และเมื่อมีโอกาสมาครั้งใด ก็จะไปนั่งสมาธิ โดยอธิษฐานไปที่วิมานแก้วพระพุทธเจ้าทุกครั้ง มีอยู่วันหนึ่ง ที่ข้าพเจ้านั่งรออยู่ที่หน้ากุฏิของหลวงพ่อบ้านอยู่ในกุฏิหลวงพ่อบอกเรียบบ่อยก็ออกมากราบหลวงพ่อบอกว่า คำที่หลวงพ่อกล่าวมานั้น ทำให้เรตกใจเป็นอันมาก เพราะท่านพูดน้ำเสียงจริงจังว่า “ถ้าแกไปเฝ้าพระพุทธเจ้าแบบนั้นมันไปเจอเจ้ ไปเฝ้าพระบาบอะไรลองไปถามอาจารย์ดูซิว่า การไปเฝ้าพระควรจะทำอย่างไร” เพื่อนผู้เขียนเลยบอกผู้เขียนว่า เขาตกใจมากเนื่องจากว่าการที่ขึ้นไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ไปด้วยความลึกลับสงสัย จึงทำให้เขาพิจารณาพระพุทธเจ้าตั้งแต่เศียรมาถึงเท้า แล้วก็พิจารณารูปลักษณ์ต่าง ๆ โดยคิดว่าสิ่งที่เขาเห็นนั้นจะเป็นจริงหรือไม่ แต่ใจจริงเขาก็เชื่อ จึงตกใจมากที่หลวงพ่อบอกเช่นนั้น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็เลยไม่มีความเคลือบแคลง และสงสัยในเรื่องเกี่ยวกับ มโนมยิทธิ อีก

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีเณรมาบวชที่วัดสะแก แล้วเข้าไปนั่งปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติไปได้สักพักหนึ่ง ก็มีเสียงตะโกนของหลวงพ่อบอก ปกติแล้วหลวงพ่อก็ไม่ได้เข้าไปในกุฏิ ท่านจะนั่งอยู่นอกกุฏิเพื่อรับแขก เณรเมื่อได้ยินเสียงตะโกนของหลวงพ่อก็รีบออกมา สิ่งที่เขาบอกนั้นก็คือว่า เณรกำลังจะสึกและคิดที่จะไปหาแฟน หลวงพ่อบอกท่านรู้ใจเลยตะโกนไปว่า “เณรเอ๋ย เดี่ยวข้าต้องสั่งมาทิสวดด้วย” นั้นแสดงถึง เจตปัญญาญาณ คือญาณที่รู้ใจของหลวงพ่อบอกแจ่มใสมากในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติ พระจะมีความผิดอยู่ ๓ อย่าง ความผิดอย่างหนึ่ง เป็นความผิดอย่างเบา ความผิดอย่างที่สอง คืออย่างกลาง ความผิดอย่างที่สอง คือความผิดอย่างหนัก หรือเรียกว่าขั้นปราชิก คือขาดจากความเป็นพระ อาบัติอย่างเบานั้น ยังไม่ขาดจากการเป็นพระ จึงมีวินัยที่ว่าพระจะต้องมาปลงอาบัติซึ่งกันและกัน ในการปลงอาบัตินั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะทำให้ความผิดหายไปได้ เป็นแต่เพียงมาสารภาพบาป ว่าจะไม่กระทำเช่นนี้อีก ซึ่งในเรื่องของปลงอาบัตินั้นมีหลายอย่าง เช่น การกินข้าวเย็น การกินเหล้า การฆ่าสัตว์ ก็ถือว่าเป็นอาบัติเบาเท่านั้น มีพระอยู่องค์หนึ่ง มีหนูมากินข้าวสารท่านก็จับหนูนั่นกด

น้ำ ท่านก็บอกว่าเป็นแค่อาบัติเบา หรืออาบัติปาจิตตีย์ เมื่อมีคำถามเกิดขึ้นมาว่า เมื่อเป็นอาบัติเบา แล้วทำไมบางอย่างดูเหมือนว่า อันไหนควรจะทำ อันไหนไม่ควรจะทำ พระพุทธเจ้าได้ตอบว่า “อันใดก็ตามที่ทำให้จิตใจหยาบกร้าน อย่าไปกระทำเสียดีกว่า” เพราะพระพุทธเจ้าท่านเป็น สัพพัญญู อย่างเช่น การกินข้าวเย็นหรือดื่มเหล้า เป็นสิ่งที่โลกติเตียน (โลกะวัชชะ) การกินข้าวเย็นนั้น เนื่องจากว่าพระไม่ได้มีงานมาก ข้าวเย็นที่กินไปก็เป็นส่วนเกิน ทำให้เกิดกามราคะได้ง่าย

อาบัติอย่างที่สอง คือ อาบัติสังฆาทิเสส คือ เมื่อองค์หนึ่งองค์ใดต้องอาบัติ จะต้องมาแสดงให้คณะสงฆ์ได้รับทราบ ในพระวินัยมีบอกไว้ ๑๓ ข้อ วิธีแก้ไขคือ ต้องตักคูกหรือกักบริเวน เรียกกันว่าอยู่กรรม หรืออยู่ปริวาสกรรม ฉะนั้นพระที่ก่อนจะสึก จึงมักมีการเข้าปริวาสกรรมก่อน เพื่อทำตนให้บริสุทธิ์ ไม่ให้มีกรรมติดตัวไป อาบัติสังฆาทิเสสนี้ คือการเกี่ยวพาราสี การยุยงบุคคลหนึ่งบุคคลใดให้เป็นวิวาทกัน คือเป็นแม่สื่อแม่ชักหรือการสร้างกุญ การสร้างที่อยู่ให้มิวินัยที่กำหนดไว้ เพื่อไม่ให้พระมีความโลภ และไปรบกวนญาติโยมเกินความจำเป็น ห้ามสร้างสถานที่อยู่ของตนนั้นเกินกว่าที่วินัยบัญญัติ โดยไม่เรียกราคาอื่นมา

ข้อที่สาม คือ ปราชิก ซึ่งแปลว่าผู้แพ้ เมื่อเป็นผู้แพ้แล้วในชาตินั้นถือว่าเป็น ตาลยอดดวัน คือ ไม่มีทางที่จะบรรลุคุณธรรมได้ อาบัติชนิดนี้เป็นอาบัติอย่างหนัก เป็นอาบัติที่ทำให้ขาดจากการเป็นพระ ซึ่งมีหัวข้อใหญ่ ๆ อยู่ ๔ ข้อ คือ

๑. ห้ามฆ่าคน

๒. อวดอุตริมนุสธรรม คือ เป็นการแสดงธรรมพิเศษ ที่ตนเองไม่ได้บรรลุ โดยมีเจตนาอวด เพื่อให้เกิดลาภสักการะ ถ้าตนเองได้ ถือว่าเป็นอาบัติปาจิตตีย์

๓. การเสพเมถุน พระพุทธเจ้าท่านทรงมีความละเอียดในข้อนี้มาก โดยกล่าวไว้ว่าการเสพเมถุน หรือว่าการร่วมเข้าไปเพียงแค่เมื่อดอง ก็ถือว่าขาดจากการเป็นพระแล้ว ท่านจึงห้ามไม่ให้มีการเสพเมถุน ไม่ว่ากับคนหรือสัตว์

๔. การลักทรัพย์ การลักทรัพย์นี้กล่าวว่า เมื่อมีการลักทรัพย์โดยเจตนามีค่าเกิน ๕ มาสก หรือ ๑๔ เมล็ดทองคำขึ้นไป ถือว่าขาดจากการเป็นพระ

ฉะนั้นพระจึงต้องระมัดระวังอย่างมากในเรื่องวินัย เพราะถ้าขาดแล้วจะทำให้ไม่มีทางได้บรรลุถึงมรรคผล แต่ยังไม่ปิดกันสวรรค์ ในเรื่องนี้ได้โยงไปถึงเรื่องของการบวชใน คือ มีกุลบุตรที่จะอุปสมบท มักจะมาพบหลวงพ่อบานมัสการกราบหลวงพ่อบวชใน

ขอให้หลวงพ่อบรรพชาให้ การบวชในนี้คือการที่เอากายทิพย์ขึ้นไปบวช คือ นาคจะไปขอบวชจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรียกว่าเป็น เอหิภิกขุ อุปสัมปทา โดยในการบวชนั้นมีอยู่ ๓ อย่าง คือ

๑. เอหิภิกขุ อุปสัมปทา คือ การบวชโดยมีพระพุทธเจ้าเป็นผู้บวชให้ เมื่ออุปสมบทแล้ว ก็ถือว่าเป็นภิกษุโดยสมบูรณ์

๒. การบวชด้วยการกล่าว ไตรสรณคัมภีร์ เมื่อกล่าวแล้วย่อมสำเร็จเป็นองค์พระได้

๓. การบวชโดยคณะสงฆ์ คือ การบวชโดยมีอุปัชฌาย์, พระคู่สวดและพระสงฆ์ มาหนึ่งเป็นสักขีพยานอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๕ รูป หรือที่เรียกว่า ญัตติจตุกรรมอุปสัมปทา ในการบวชแบบนี้ ถ้ามีพระองค์ใดองค์หนึ่ง ในสมาคมนั้นเป็นปราชิก การบวชในครั้งนั้น ย่อมไม่สัมฤทธิ์เป็นองค์พระขึ้นมาได้

ดังนั้น พวกกุลบุตรจึงมาขอหลวงพ่อบรรพชาให้ช่วยบวชให้ คือ ไปบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้พระพุทธเจ้าทรงประทาน เอหิภิกขุ อุปสัมปทา แล้วเมื่อมาบวชตามพิธีกรรมของคณะสงฆ์ ก็ย่อมที่จะไม่มีการเสียหาย จากการที่พระองค์หนึ่งองค์ใดต้องปราชิก หลวงพ่อบรรพชาท่านจะเมตตาให้กุลบุตรที่มาขอบวชใน โดยท่านจะนำบวชให้ ผู้เขียนถามว่าวันนี้มาขอบวชพระก็องค์ ท่านบอกว่า ข้าไม่ใช่อุปัชฌาย์ ข้าเป็นพระธรรมดา ข้าไม่ได้บวชพระ ข้าบวชนาค

ในเรื่องของวินัย ถือเป็นสิ่งที่ภิกษุควรจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะถ้าไม่ระมัดระวังแล้ว ก็ย่อมพลาดพลั้งไปได้ง่าย มีบางท่านใช้นิมิตไปในทางที่ผิด คือ ไม่มีการใคร่ครวญในนิมิต อย่างเช่น เมื่อเห็นนิมิตว่าบุคคลนี้ได้ทำของ ได้ทำคุณไสย โดยที่ตัวเองไม่ถูกกัน ก็โจมตีกันโดยอหังการนิมิตอันนี้ ก็ถือว่าเป็นอาบัติอย่างหนึ่ง หรืออีกอย่างหนึ่งคือ การเห็นนิมิตแล้ว ต้องนำเอานิมิตนั้นมาใคร่ครวญ พิจารณาเทียบเคียงตามความเป็นจริง อย่างเช่นตอนที่หลวงพ่อบรรพชาท่านมรณภาพ มีภิกษุองค์หนึ่งท่านบอกว่า “ตอนเช้ามีด หลวงพ่อบรรพชาท่านนิมิต ให้นำกระโถนมาบูชา” แต่ตามหลักการแล้ว พระภิกษุองค์ใด เมื่อมรณภาพไป ของทุกอย่างจะต้องกลายเป็นของสงฆ์ การจะหยิบฉวยไป ให้เคลื่อนไปจากที่เดิม นั้น จะต้องไต่ถามคณะสงฆ์ เพราะมีฉะนั้นแล้วจะถือว่าเป็นอาบัติ ซึ่งในวินัยข้อนี้ ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านผู้รู้ ท่านได้บอกว่า “ทำให้ภิกษุขาดจากการเป็นพระมาก เหมือนกับใบไม้ที่ร่วงในป่า” ทั้งนี้เมื่อมาพิจารณาแล้วว่า

ที่หลวงพ่อกำลังจะมาถึงแบบนี้ หลวงพ่อกำลังจะจริงหรือไม่ โดยต้องมาเทียบกับความเป็นจริงว่า เป็นไปได้หรือไม่ในเรื่องนี้ เณริญผู้เขียนเคยอยู่ในเหตุการณ์ คือมีอยู่ครั้งหนึ่งโยมแม่ของผู้เขียน ได้ขอกระโถนลูกนี้ต่อหลวงพ่อก่อน เพื่อจะไว้เป็นที่ระลึก ซึ่งโดยปกติแล้วหลวงพ่อก่อนก็มักจะให้ ไม่ได้ อย่างเช่นในครั้งที่ขอผ้ารัดประคตอก หรือผ้าคาดอกของหลวงพ่อก่อน ที่ใช้มานานแล้ววางทิ้งไว้ พอโยมแม่ของผู้เขียนขอท่านก็ให้ เพราะท่านถือว่าไม่ได้ใช้แล้ว แต่ในครั้งนี้นั้นท่านได้บอกว่า “เราได้ให้อีกคนหนึ่งแล้ว คนนี้เป็นลูกศิษย์ที่รับใช้เรานาน” ในเรื่องนี้ก็มีคนรับทราบหลายคน แต่พอท่านมรณภาพแล้ว พระภิกษุองค์นี้กลับมามีความหยาบคายไป ให้เคลื่อนไปจากสถานที่เดิม โดยมีพยานรู้เห็น จนกระทั่งในที่สุดเจ้าอาวาสท่านบอกว่า “ให้ตีราคาเป็นเงิน ท่านจึงต้องนำเอาสิ่งนี้มาคืน” อันนี้แหละเป็นสิ่งที่บอกถึงว่า เราใช้นิมิตเป็นไหม นิมิตที่เราได้นั้นเป็นนิมิตแบบไหน เป็นตามความเป็นจริงหรือไม่ เพราะถ้าท่านขึ้นไปบนวิมานแล้ว พระพุทธเจ้าสั่งว่า “ต่อไปให้ท่านไม่ต้องถือศีล ๕” ถ้าเราเป็นพุทธศาสนิกชน เราต้องใคร่ครวญให้ดีว่าถูกต้องหรือไม่ เพราะฉะนั้นโดยข้อสรุปของการเห็นนิมิตนั้น เมื่อมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเราเห็น ต้องนำมาพิจารณาให้ดีว่า ทำแล้วความโลภ โกรธ หลง ลดลงหรือเพิ่มขึ้น สิ่งนี้แสดงว่าเราใช้นิมิตที่ถูกต้อง แต่ถ้านิมิตที่ได้มานั้นยังทำให้บุคคลนั้น จิตใจ ความโลภ โกรธ หลง เพิ่มขึ้น ไม่ได้ลดลงจากเดิม ก็แสดงว่าจิตขาดความพัฒนา รู้ไม่เท่าทันนิมิต กลายเป็นนิมิตหลอกหลวงไม่ได้ประโยชน์

*****

น. เหว ดิฏฐัง น. สยานัง น. ปตฺถคุ
อายุสังขาร ไซ้จะประมาณไปตามสัตว์
ผู้ยืน นั่ง นอน หรือเดินอยู่ก็หาไม่

พุทธพจน์

การบวชจิต - บวชใน

หลวงพ่อกุญชรพรหมไว้ว่า.....

จะเป็นชาย หรือ หญิงก็ดี ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติ
มีศีล รักในการปฏิบัติ จิตมุ่งหวังเอาการพ้นทุกข์เป็นที่สุด
ย่อมมีโอกาสเป็นพระกันได้ทุก ๆ คน
มีโอกาสที่จะบรรลุสมรรถผล นิพพาน ได้เท่าเทียมกันทุกคน
ไม่เลือกเพศ เลือกวัย หรือฐานะ แต่อย่างใด
ไม่มีอะไรจะมาเป็นอุปสรรค ในความสำเร็จได้
นอกจากใจของผู้ปฏิบัติเอง

ท่านได้แนะเคล็ดในการบวชจิตว่า.....

“ในขณะที่เรานั่งสมาธิเจริญภาวนานั้น คำกล่าวว่า
พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ ให้นึกถึงว่าเรามีพระพุทธ เป็นพระอุปัชฌาย์ของเรา
อัมมัง สรณัง คัจฉามิ ให้นึกว่าเรามีพระธรรม เป็นพระกรรมวาจาจารย์
สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ให้นึกว่าเรามีพระอริยสงฆ์ เป็นพระอนุสาวนาจารย์
แล้วอย่าสนใจชั้น ๕ หรือร่างกายเรา ให้สำรวมจิตให้ดี มีความยินดีในการ
บวช ชายก็เป็นพระภิกษุ หญิงก็เป็นพระภิกษุณี อย่างนี้จะมีอานิสงส์สูงมาก จัดเป็น
เนกขัมมบารมี ชั้น อุกฤษฏ์ ที่เดียว”

*****

สมมุติและวิมุติ

ในวันสิ้นปีเมื่อหลายปีก่อน ผู้เขียนได้มาค้างคืนอยู่ปฏิบัติที่วัดสะแก และได้มีโอกาสเรียนถามปัญหาการปฏิบัติกับหลวงพ่อ เรื่องนิมิตจริงนิมิตปลอมที่เกิดขึ้นภายในจากการภาวนา

ท่านตอบให้ สรุปได้ใจความว่า.....

ต้องอาศัยสมมุติขึ้นก่อน จึงจะเป็นวิมุติได้ เช่น การทำสุภาหรือกลีณ ต้องอาศัยสัญญาและสังขารน้อมนึกเป็นนิมิตขึ้น ในขั้นนี้ไม่ควรสงสัยว่า นิมิตนั้นเป็นของจริงหรือของปลอม มาจากภายนอกหรือออกมาจากจิต เพราะเราจะอาศัยสมมุติตัวนี้ทำประโยชน์ คือยังจิตให้เป็นสมาธิแน่นแน่วขึ้น แต่ก็อย่าสำคัญมั่นหมายว่าตนรู้เห็นแล้ว ตีวิเศษแล้ว

การน้อมจิตตั้งนิมิตเป็นองค์พระ เป็นสิ่งที่ดีไม่ผิด เป็นศุภนิมิต คือ นิมิตที่ดีเมื่อเห็นองค์พระ ให้ตั้งสติคุมเข้าไปตรง ๆ (ไม่ปรุงแต่งหรืออยากโน้นนี่) ไม่ออกซ้ายไม่ออกขวา ทำความเลื่อมใสเข้า เติมนิจให้แน่นแน่ว สติละเอียดเข้า ต่อไปก็จะสามารถแยกแยะ หรือพิจารณานิมิตให้เป็นไตรลักษณ์ จนเกิดปัญญาสามารถเข้าสู่วิมุติได้

“ก็เหมือนแกเรียนหนังสือทางโลกแหละ มาถึงวันนี้ได้ ครูเขาก็ต้องหลอกหัดให้แกเขียนหนังสือ หัดให้แกอ่านโน่นนี่ มันถึงจะได้ดีในบั้นปลาย นี่ข้าเปรียบเทียบแบบโลกให้ฟัง”

กล่าวโดยสรุปคือ ท่านสอนให้ใช้ประโยชน์จากนิมิต ไม่ใช่ให้หลงนิมิต สอนให้ใช้แสงสว่าง ใช้สมาธิ ไม่ใช่ให้ติดแสงสว่างหรือติดสมาธิ

*****

อุปมา คีล สมาธิ ปัญญา

หลวงพ่อกะเปรี้ยบธรรมะของพระพุทธเจ้าเหมือนแกงส้ม แกงส้มนั้นมี ๓ รส คือ เปรี้ยว เค็ม และเผ็ด ซึ่งมีความหมายดังนี้

รสเปรี้ยว หมายถึง **คีล** ความเปรี้ยวจะกัดกร่อนความสกปรกออกจันใด คีล ก็จะขัดเกลาความหยาบออกจาก กาย วาจา ใจ ได้จันนั้น

รสเค็ม หมายถึง **สมาธิ** ความเค็มสามารถรักษาอาหารต่าง ๆ ไม่ให้เน่าเสีย ได้จันใด สมาธิก็สามารถรักษาจิตของเรา ให้ตั้งมั่นอยู่ในคุณความดีได้จันนั้น

รสเผ็ด หมายถึง **ปัญญา** ความเผ็ดร้อนโลดแล่นไป เปรียบได้ดังปัญญาที่สามารถก่อให้เกิดความคิด ขจัดความไม่รู้ เปลี่ยนจากของคว่ำเป็นของหงาย จากมืดเป็นสว่างได้จันนั้น

*****

เมื่อเจ้ามา มีอะไร มาด้วยเจ้า
เจ้าจะเอา แต่สุข สนุกไหน
เมื่อเจ้ามา มือเปล่า จะเอาอะไร
เจ้าก็ไป มือเปล่า เหมือนเจ้ามา

หนึ่งในสี่

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อก็ได้ปรารภธรรมกับผู้เขียนว่า.....

“ข้านั่งดูตया มองดูของยาแล้ว ก็ตั้งปัญหาถามตัวเองว่า เรานี้ปฏิบัติได้ ๑ ใน ๔ ของศาสนาแล้วหรือยัง ? ถ้าของยานี้แบ่งเป็น ๔ ส่วน เรานี้ยังไม่ได้ ๑ ใน ๔ มันจวนเจียนจะได้แล้วมันก็คล้าย เหมือนเรามัดเชือกจนเกือบจะแน่น ได้ทีที่แล้วเรา ปล่อยมันก็คล้ายออก เรานี้ยังไม่เชื่อจริง ถ้าเชื่อจริงก็ต้องได้ ๑ ใน ๔ แล้ว”

ต่อมาภายหลังท่านได้ขยายความให้ผู้เขียนฟังว่า.....

“ที่ว่า ๑ ใน ๔ นั้น อุปมาดั่งการปฏิบัติธรรม เพื่อให้บรรลุมรรคผลในพุทธศาสนา ซึ่งแบ่งเป็นขั้นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และอรหัตผล อย่างน้อยเราเกิดมาชาติหนึ่ง ชาตินี้ได้พบพระพุทศาสนา ซึ่งเปรียบเสมือนสมบัติอันล้ำค่า แล้วหากไม่ปฏิบัติธรรมให้ได้ ๑ ใน ๔ ของพุทธศาสนาเป็นอย่างน้อย คือ เข้าถึงความ เป็นพระโสดาบัน ปิดประตูบาปภูมิให้ได้ ก็เท่ากับว่าเราเป็นผู้ประมาทอยู่ เหมือนเรามีข้าวแล้วไม่กิน มีนาแล้วไม่ทำ ฉันทิดก็ฉันทันั้น”

*****

คนกินสัตว์	สัตว์กินพืช	ยึดชีวิต
พืชมีสิทธิ์	กินดิน	สิ้นสงสัย
ความหมุนเวียน	เปลี่ยนมา	น่าสนใจ
ว่าทำไม	พื้นดิน	กลับกินคน

แสงสว่าง เป็น กิเลส

มีคนเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า มีผู้กล่าวว่าการทำสมาธิ แล้วบังเกิดแสงสว่าง หรือเห็นแสงสว่างนั้นไม่ดี เพราะเป็นกิเลส มีดี ๆ จะดี

หลวงพ่อกำนกกล่าวว่า.....

“ที่ว่าเป็นกิเลสก็ถูก แต่เบื้องต้นต้องอาศัยกิเลสไปละกิเลส (อาศัยกิเลสส่วน ละเอียด ไปละกิเลสส่วนที่หยาบ) แต่ไม่ได้ให้ติดในแสงสว่าง หรือหลงแสงสว่าง แต่ ให้ใช้แสงสว่างให้ถูก ให้เป็นประโยชน์ เหมือนอย่างกับเราเดินผ่านไปในที่มืด ต้องใช้ แสงไฟ หรือจะข้ามแม่น้ำ มหาสมุทร ก็ต้องอาศัยเรือ อาศัยแพ แต่เมื่อถึงฝั่งแล้ว ก็ ไม่ได้แบกเรือ แบกแพขึ้นฝั่งไป”

แสงสว่างอันเป็นผลจากการเจริญสมาธิก็เช่นกัน ผู้มีสติปัญญาสามารถใช้ เพื่อให้เกิดปัญญา อันเป็นแสงสว่างภายใน ที่ไม่มีแสงใดเสมอเหมือน ดังธรรมที่ว่า

“นัตถิ ปัญญา สมา อาภา แสงสว่างเสมอด้วยปัญญา ไม่มี”

*****

สุนกขตตัง สมุทคลัง สุภาตัง สุขุณฺณุตตัง
ประพฤติชอบเวลาใด เวลานั้นชื่อว่าเป็นฤกษ์ดี มงคลดี เข้าดี รุ่งอรุณดี

พุทธทาส

ปลูกต้นธรรม

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อกเคยเปรียบเทียบการปฏิบัติธรรม เหมือนการปลูกต้นไม้ ท่านว่า..... "ทำน้มน้มนยาก ต้องคอยบำรุงดูแลรักษา เหมือนกับเราปลูกต้นไม้

ศีล.....นี่คือ ดิน

สมาธิ.....นี่คือ ลำต้น

ปัญญา.....นี่คือ ดอก ผล

ออกดอกเมื่อใด ก็มีกลิ่นหอมไปทั่ว การปฏิบัติธรรมก็เช่นกัน ผู้รักการปฏิบัติต้องคอยหมั่นรดน้ำ พรวนดิน ระวังกษัตริย์ธรรม ตัวหนอน คือ โลภ โกรธ หลง มิให้มากัดกินต้นธรรมได้ อย่างนี้จึงจะได้ชื่อว่า ผู้รักธรรม รักการปฏิบัติจริง

*****

ทหราปี จ เย วุฑฒา เย พาลา เย จ ปญฺธิตา

อทุฒา เจว ทลิตฺทา สพุเพ มจฺจุปรายนา

ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ ทั้งคนพาล ทั้งบัณฑิต ทั้งคนมี ทั้งคนจน

ล้วนเดินหน้าไปหาความตายทั้งหมด

พุทธพจน์

เทวทูตทั้งสี่

ธรรมะที่หลวงพ่อยกมาสั่งสอนศิษย์เป็นประจำ มีอยู่เรื่องหนึ่ง คือ เทวทูตทั้งสี่ ซึ่งความหมายของคำว่า เทวทูตทั้งสี่ หลวงพ่อท่าน หมายถึง ผู้เตือน ซึ่งรียอยู่ ๔ อย่าง คือ ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ และความตาย

หลวงพ่อกำลังถึง เทวทูตทั้งสี่ สรุปลงได้ว่า.....

**“เมื่อเราเกิดมาแล้ว เรามีความแก่เป็นธรรมดา เรามีความเจ็บเป็น
ธรรมดา เรามีความตายเป็นธรรมดา”**

ท่านว่า “ให้พิจารณาดูให้ดี ให้เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา”

*****

โย จ วสุสสัง ขีเว กุสฺสโต หินวิริโย

เอกาหัง ขีวิตัง วิริยัง อารกโต ทพฺพัง

ผู้ใดเกียจคร้าน หย่อนความเพียร ถึงจะมีชีวิตอยู่ได้ร้อยปี ก็ไม่ดีอะไร

ชีวิตของผู้เพียรพยายาม จริงจัง มั่นคง เพียงวันเดียวยังประเสริฐกว่า

พุทธพจน์

เรารักษาศิล ศิลรักษาเรา

ศิลปะเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการปฏิบัติธรรม ทุกอย่างหลงพอมักจะเตือนเสมอว่า.....

“ในขั้นต้นให้หมั่นสมาทานรักษาศิลให้ได้ แม้แต่จะเป็นโลกียศิลป รักษาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง บริสุทธบ้าง ไม่บริสุทธบ้าง ก็ให้เพียรรักษาไป สำคัญที่เจตนาที่จะรักษาศิลไว้ และปัญญาที่คอยตรวจตราแก้ไขตน เจตนาหัง ภิกขเว สีสัง วทามิ ท่านว่าเจตนาเป็นตัวศิลป เจตนาหัง ภิกขเว ปุญญัง วทามิ เจตนาเป็นตัวบุญ จึงขอให้พยายามสั่งสมบุญนี้ไว้ โดยอบรมศิลปให้เกิดขึ้นที่จิต เรียกว่า เรารักษาศิล

ส่วนศิลปที่อบรมดีแล้ว จนเป็น โลกุตตรศิลป เป็นศิลปที่ก่อให้เกิดปัญญาในอริยมรรค อริยมผล จะคอยรักษาผู้ประพฤติปฏิบัติ มิให้เสื่อมเสียหรือตกต่ำไปในทางที่ไม่ดีไม่งาม นี่แหละเรียกว่า ศิลรักษาเรา

*****

สุขเขน ฌฏฐา อถวา ทุกเขน
 น อญฺจาวจัง ปณฺทิตา ทสฺสยนฺติ
 บัณฺทิต ไดสุขหรือทุกขักระหบ ก็ไม่แสดงอาการขึ้น ๆ ลง ๆ

พุทธพจน์

หลวงพ่อดู กับ ศิษย์

ในตอนปลายของวันหนึ่ง หลวงพ่อดูได้สนทนารธรรมกับศิษย์ผู้ปฏิบัติท่านหนึ่งว่า “ข้าโมทนาสาธุด้วย ไม่เสียทีที่เกิดมาแล้ว นิพพานะ ปัจจะโยโหตุ เอาจริงได้เลย เรียนแล้วต้องไปประดับเอาเอง ไปถามครูบาอาจารย์ตัวนอก เขาก็ปุณฺณเหมือนกัน ใครอ่านหนังสือมาก ใครรู้มาก เขาแบ่งกันออกไป”

จากนั้นท่านก็ได้เล่าถึง หลวงพ่อดูให้ฟังว่า

“ฉันไม่ใช่เป็นอาจารย์หรอก อาจารย์นั้นพระพุทธเจ้า หลวงพ่อดูท่านนั้น ฉันเป็นลูกศิษย์ท่าน หลวงพ่อดูท่านก็ไม่ยอมเป็นอาจารย์นะ เคยมีลูกศิษย์จะขอให้หลวงพ่อดูท่านตั้งแบบให้ ได้ถามว่า.....

“หลวงพ่อดูช่วยตั้งแบบปฏิบัติให้ที”

“ข้าตั้งไม่ได้” ท่านตอบ

“เพราะเหตุไร หลวงพ่อดู” ศิษย์เรียนถาม

“ก็ข้าเป็นศิษย์ พระสมณโคตม ถ้าข้าตั้ง ข้าก็สบประมาทท่าน ผิดจากแบบพระไตรปิฎก ต้องหาแบบใหม่มา เป็นบาป” ท่านตอบ

“ถ้าอย่างนั้น ผมขอหลวงพ่อดูช่วยเหลือ ในหมู่คณะปฏิบัติ” ศิษย์ขอร้อง

ท่านจึงตอบว่า “เออ...ฉันได้ ช่วยเหลือสนับสนุนพระพุทธเจ้าเดิม เพื่อประโยชน์พระศาสนาต่อไปภายหน้า”

*****

กถมฺภูตสฺส เม รตฺตินฺทิวา วีตฺติปตฺตํ

วันคืนล่วงไป ๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่

พุทธพจน์

อารมณ์อัพยาทุกต

เคยมีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งได้กราบเรียนหลวงพ่อกว่า อารมณ์อัพยาทุกต ไม่จำเป็น ต้องมีได้เฉพาะพระอรหันต์ ใช่หรือไม่ ?

ท่านตอบว่า “ใช่ แต่อารมณ์อัพยาทุกตของพระอรหันต์ ท่านทรงตลอดเวลา ไม่เหมือนปุถุชนที่มีเป็นครั้งคราวเท่านั้น”

ท่านอุปมาอารมณ์ให้ฟังว่า เปรียบเสมือนคนไปยืนที่ทางสองแพร่ง ทางหนึ่ง ไปทางดี (กุศล) อีกทางหนึ่งไปในทางที่ไม่ดี (อกุศล)

ท่านว่า อัพยาทุกต มี ๓ ระดับ คือ

- ระดับหยาบ คือ อารมณ์ปุถุชนที่เฉย ๆ ไม่คิดดี ไม่คิดชั่ว ซึ่งมีเป็นครั้ง คราวเท่านั้น

- ระดับกลาง คือ มีในผู้ปฏิบัติสมาธิ มีสติ มีความสงบของจิต วางอารมณ์ จากสิ่งที่ดี ที่ชั่ว ดังที่เรียกว่า อุเบกขารมณ์

- ระดับละเอียด คือ อารมณ์ของพระอรหันต์ ซึ่งไม่มีทั้งอารมณ์ที่คิด ปรงไป ในทางดี หรือในทางไม่ดี วางอารมณ์อยู่ได้ตลอดเวลา เป็นวิหารธรรมของท่าน

*****

ปญญาสหิโต นโร อธิ ทุกเข สุขานิ วินุทติ

คนมีปัญญา ถึงแมตักทุกข์ ก็ยังหาสุขพบ

พุทธพจน์

ตรี โท เอก

ครั้งหนึ่งผู้เขียนจะจัดทำบุญ เพื่อเป็นกตัญญูกตเวทิตาธรรม น้อมถวายแด่
หลวงพ่อกษม เขมโก เนื่องในโอกาสที่หลวงพ่ót่านมีอายุครบ ๗๔ พรรษา เมื่อวันที่
๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ผู้เขียนได้เรียนถามหลวงพ่ótว่า “การทำบุญ อย่างไรจึงจะดีที่สุด”

หลวงพ่ót่านได้เมตตาตอบว่า “ของดีนั้นอยู่ที่เรา ของดีนั้นอยู่ที่จิต จิตมี ๓
ชั้น ตรี โท เอก ถ้าตรีก็ต่ำหน่อย โท ก็ปานกลาง เอก น้อย่าง อุกฤษฏ์ มันไม่มี
อะไร.....ก็ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ตัวอนัตตานี้แหละเป็นตัวเอก ไล่ไปไล่มา ให้มันเห็นสังขารร่างกายเราตาย
แน่ ๆ คนเราหนีตายไปไม่พ้น ตายน้อย ตายใหญ่ ตายใหญ่ก็หมด ตายน้อยก็กลับ
ไปตรองดูให้ดีเถอะ.....”

*****

จิตต์ง รกเขต เมธาวิ
ผู้มีปัญญา พึงรักษาจิต

พุทธพจน์

ต้องสำเร็จ

หลวงพ่อกำลังสอนว่า “ความสำเร็จนั้น มีไช่อยู่ที่การสวดมนต์อันนอบน้อมพระเจ้ามาประทานให้ หากแต่ต้องลงมือทำด้วยตนเอง ถ้าตั้งใจทำตามแบบแล้ว ทุกอย่างต้องสำเร็จ ไม่ใช่จะสำเร็จ พระพุทธเจ้าท่านวางแบบเอาไว้แล้ว ครูบาอาจารย์ทุกองค์มีพระพุทธเจ้าเป็นที่สุด ก็ได้ทำตามแบบเป็นตัวอย่างให้เราดู อริยธานก็กลายเป็นพระธาตุกันหมด เมื่อได้ไตร่ตรองพิจารณาให้รอบคอบแล้ว ขอให้ลงมือทำทันที ข้าขอรับรองว่าต้องสำเร็จ ส่วนจะช้าหรือเร็วนั้น อยู่ที่ความเพียรของผู้ปฏิบัติ”

ขอให้ตั้งปัญหามาถามตัวเองว่า “สิ่งนั้น บัดนี้เราได้ลงมือทำแล้วหรือยัง ?”

*****

กาโล ฆสติ ภูตานิ สพุพาเนว สหตุตนา
กาลเวลาย่อมกลืนกินสัตว์ทั้งหลาย พร้อมกันไปกับตัวมันเอง

พุทธพจน์

จะเอาโลกหรือเอาธรรม

บ่อยครั้งที่มีผู้มาถามปัญหากับหลวงพ่อก็คือ โดยมักจะนำเอาเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหน้าที่การงาน สามเณร ภรรยา ลูกเต้า ญาติ มิตร หรือคนอื่น ๆ มาปรารภให้หลวงพ่อฟังอยู่เสมอ

ครั้งหนึ่ง ท่านได้ให้คติเตือนใจผู้เขียนว่า “โลกเท่าแผ่นดิน ธรรมเท่าปลายเข็ม”

ซึ่งต่อมาท่านได้ให้ความหมายว่า.....

“เรื่องโลก มีแต่เรื่องยุ่งของคนอื่นทั้งนั้นไม่มีที่สิ้นสุด เราไปแก้ไขเขาไม่ได้ ส่วนเรื่องธรรมนั้นมีที่สุด มาจบที่ตัวเรา ให้มาใส่ใจดูตัวเอง แก้ไขที่ตัวเราเอง **ตนของตน เตือนตน ด้วยตนเอง**

ถ้าคิดสิ่งที่เป็นธรรมแล้ว ต้องกลับเข้ามาหาตัวเอง ถ้าเป็นโลกแล้ว จะมีแต่ส่งออกไปข้างนอกตลอดเวลา เพราะธรรมแท้ ๆ ย่อมเกิดจากในตัวของเราทั้งนั้น”

*****

นตฤติ ปญญา อณายโน
ปัญญามีแก่ผู้ไม่พินิจ

พุทธพจน์

แนะวิธีปฏิบัติ

เคยมีสุภาพสตรีท่านหนึ่ง มีปัญหาถามว่า นั่งปฏิบัติภาวนาแล้วจิตไม่รวม ไม่สงบ ควรจะอย่างไร ท่านแก้ให้ว่า

“การปฏิบัติ ถ้าอยากเป็นเร็ว ๆ มันก็ไม่ใช่ หรือไม่อยากให้เป็น มันก็ประมาทเสีย ไม่เป็นอีกเหมือนกัน อยากเป็นก็ไม่ว่า ไม่อยากเป็นก็ไม่ว่า ทำใจให้เป็นกลาง ๆ ตั้งใจให้แน่วแน่ในกัมมัฏฐานที่เรายึดมั่นอยู่นั้น แล้วภาวนาเรื่อยไป เหมือนกับเรากินข้าว ไม่ต้องอยากให้มีอันอื่น ค่อย ๆ กินไปมันก็อิ่มเอง ภาวนาก็เช่นกัน ไม่ต้องไปคาดหวังให้มันสงบ หน้าที่ของเรา คือ ภาวนาไปก็จะถึงของดี ของวิเศษในตัวเรา แล้วจะรู้ชัดขึ้นมาว่า อะไรเป็นอะไร ให้มันทำเรื่อยไป”

*****

อปี อดตรมานานัง ผลาสาว สมิขุณติ
อันความหวังในผล ย่อมสำเร็จแก่ผู้ไม่ใจเร็วด่วนได้

พุทธพจน์

ควรทำหรือไม่

ครั้งหนึ่ง มีลูกศิษย์หลวงพ่ผู้สนใจธรรมปฏิบัติ กำลังนั่งภาวนาเงียบอยู่ ไม่ห่างจากท่านเท่าใดนัก บังเอิญมีแขกมาหาศิษย์ผู้นั้น แต่ไม่เห็น ก็มีศิษย์อีกท่านหนึ่งเดินเรียกชื่อท่าน ผู้กำลังนั่งภาวนาอยู่ด้วยเสียงอันดัง และเมื่อเดินมาเห็นศิษย์ผู้นั้นกำลังภาวนาอยู่ ก็จับแขนดึงขึ้นมาทั้งที่กำลังนั่งภาวนา

เมื่อผู้นั้นห่างไปแล้ว หลวงพ่ท่านจึงเปรยขึ้นมาว่า

“ในพุทธกาลครั้งก่อน มีพระอรหันต์องค์หนึ่ง กำลังอยู่ในนิโรธสมาบัติ ได้มีนกแสกตัวหนึ่ง บินโฉบผ่านหน้าท่านพร้อมกับร้อง “แซ็ก” ท่านว่านกแสกตัวนั้นเมื่อตายแล้วได้ไปอยู่ในนรก แม้กับนี่พระพุทธเจ้าผ่านไปถึงค้ำที่สี่แล้ว นกแสกตัวนั้นยังไม่ได้ขึ้นมาจากนรกเลย”

*****

เวคสา หิ กะตัง มนุโท ปจฺจนุตฺตปฺปติ

การงานที่ทำโดยผลดีผลงาม ทำให้คนอ่อนปัญญาต้องเดือดร้อนภายหลัง

พุทธพจน์

สติธรรม

บ่อยครั้งที่พวกเราถูกหลวงพ่от่านดู ในเรื่องของการไม่สำรวมระวัง ท่านมักจะดูว่า “ให้ทำ (ปฏิบัติ) ไม่ทำ ทำประเดี๋ยวเดียว เดี่ยวออกมาจับกลุ่มกันอีกแล้ว ที่เวลาคุย คุยกันได้นาน”

ปฏิบัติของท่าน ต้องการให้พวกเราตั้งใจปฏิบัติ ตั้งใจทำให้จริง มีสติ สำรวมระวัง แม้เวลากินข้าว ท่านก็ให้ระวัง อย่าพูดคุยกันอะอะเสียงดัง

“สติ” นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง ที่จะทำให้เราได้หยุดคิดพิจารณา ก่อนที่จะทำ จะพูด และแม้แต่จะคิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ว่าสิ่งนั้นดีหรือชั่ว มีคุณประโยชน์ หรือเสียหาย ควรกระทำหรือควรดเว้นอย่างไร เมื่อยังคิดได้ ก็จะช่วยให้อพิจารณา ทุกสิ่งทุกอย่างละเอียดประณีต และสามารถถกถ่วงกรองเอาสิ่งที่ไม่เป็นสาระ ไม่เป็น ประโยชน์ออกให้หมด คงเหลือแต่เนื้อที่ถูกต้อง และเป็นธรรมซึ่งเป็นของควรคิด ควรพูด ควรทำ แท้ ๆ”

*****

กลุณยานัง วต โภ สกฺขิ อตุตฺตานัง อติมณฺญฺสี
ท่านเอ๋ย ท่านก็สามารถทำได้ ไยจึงมาดูหมิ่นตนเองเสีย

พุทธพจน์

ธรรมะจากของยา (บุหรี)

บ่อยครั้งที่หลวงพ่อก็คงจะหยิบยก เอาสิ่งของรอบตัวท่านมาอุปมาเป็นข้อธรรม ให้ศิษย์ได้ฟังกันเสมอ

ครั้งหนึ่ง ท่านได้อบรมศิษย์ผู้หนึ่ง เกี่ยวกับการรู้เห็น และได้ธรรมว่ามีทั้งชั้นหยาบ ชั้นกลาง ชั้นละเอียด อุปมาเหมือนดังของยานี้ (หลวงพ่от่านชี้ไปที่ซองบุหรี)

“แต่แรก เราเห็นแค่ซองของมัน แล้วเราจะไปเห็นมวนบุหรีอยู่ในซองนั้น ในมวนบุหรีแต่ละมวน ก็ยังมียาเส้นอยู่ภายในอีก แล้วที่สุดจะเกิดตัวปัญญขึ้น รู้ด้วยว่า ยาเส้นนี้ ทำมาจากอะไร จะเรียกว่า เห็นในเห็น ก็ได้ ลองไปตรองดูแล้วเทียบกับตัวเราให้ดีเถอะ”

*****

อดตานัง ทมยนิติ ปญฺชิตา

บัณฑิตย่อมฝึกตน

พุทธพจน์

ธรรมะในโรงพยาบาล

โรงพยาบาล เป็นสถานที่บำบัดทุกข์ของมนุษย์เรา อย่างน้อย ๓ ประการ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ ในพระสูตรสำคัญหลายเรื่อง คือ

ชาติทุกข์	ความเดือดร้อนเวลาเกิด
ชราทุกข์	ความเดือดร้อนเมื่อความแก่มาถึง
พยาธิทุกข์	ความเดือดร้อนในยามเจ็บไข้ได้ป่วย

หลวงพ่อกเคยบอกผู้เขียนว่า “ที่โรงพยาบาลนั้นแหละ มีของดีเยอะ เป็นเหมือนโรงเรียน เวลาไปอย่าลืมดูตัวเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ในนั้นหมด ดูข้างนอกแล้ว ย้อนดูตัวเราเหมือนกันไหม”

*****

ยาวูปุตติ นิมิสฺสติ ตตฺราปิ สรตี วโย
วัยย่อมเสื่อมลงเรื่อยไป ทุกหลับตา ทุกลืมตา

พุทธพจน์

ธรรมโอวาท

เกี่ยวกับเรื่องการอยู่ร่วมกันในวงของผู้ปฏิบัติธรรม หลวงพ่อท่านได้ให้โอวาทเตือนผู้ปฏิบัติไว้ว่า.....

“การมาอยู่ด้วยกัน ปฏิบัติด้วยกันมากเข้า ย่อมมีเรื่องกระทบกระทั่งกันเป็นธรรมดา トラบใดที่ยังเป็นปุณฺชนคนธรรมดาอยู่ ทัศนคติความเห็นย่อมต่างกัน ขอให้เอาแต่ส่วนดีมาสนับสนุนกัน อย่าเอาเลวมาอวดกัน

การปรามาสพระก็ดี การพูดจาจ้วงจาบใน พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ หรือท่านที่มีศีลมีธรรมก็ดี จะเป็นกรรมติดตัวเรา และขัดขวางการปฏิบัติธรรมในภายหน้า ดังนั้น หากเห็นใครทำความดี ก็ควรอนุโมทนายินดีด้วย แม้แต่วัดต่างสำนัก หรือแบบปฏิบัติต่างกันก็ตาม

ไม่มีใครผิดหรอก เพราะจุดมุ่งหมาย ต่างก็เป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์เช่นกัน เพียงแต่เราจะทำให้ดี ดียิ่ง ดีที่สุดเท่านั้น ขอให้ถามตัวเราเองเสียก่อนว่า แล้วเราจะละทิ้งที่สุดแล้วหรือยัง ?”

*****

ปณฺญา ย ปรีสุขณฺติ

คนย่อมบริสุทฺธิด้วยปัญญา

พุทธพจน์

ของจริง ของปลอม

เมื่อหลายปีก่อน ได้เกิดไฟไหม้ที่วัดสะแก บริเวณกุฏิตรงข้ามกุฏิหลวงพ่อ แต่ไฟไหม้ไหม้กุฏิหลวงพ่อ เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจแก่ศิษย์ และผู้ที่พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง ถึงขนาดมีฆราวาสท่านหนึ่ง คิดว่าหลวงพ่อตานมีพระดี มีของดี ไฟจึงไหม้ไหม้กุฏิท่าน

ผู้ใหญ่นั้นได้มาที่วัด และกราบเรียนหลวงพ่อบอกว่า “หลวงพ่อดูครับ ผมขอพระดีที่กินไฟได้น้อยครับ”

หลวงพ่อยิ้มก่อนตอบว่า “พุทธัง ธัมมัง สังฆัง ไตรสรณคมน์ นี่แหละพระดี”

ผู้ใหญ่นั้นก็รีบบอกว่า “ไม่ใช่ครับ ผมขอพระเป็นองค์ ๆ อย่างพระสมเด็จจะครับ”

หลวงพ่อก็กล่าวยืนยันหนักแน่นอีกว่า “ก็พุทธัง ธัมมัง สังฆัง นี่แหละมีแค่นี้แหละ ภาวนาให้ดี”

แล้วหลวงพ่อก็มิได้ทำอะไร จนผู้ใหญ่นั้นกลับไป หลวงพ่อก็ได้ปรารภธรรม อบรมศิษย์ที่ยังอยู่ว่า

“คนเรานี้ก็แปลก ข้าให้ของจริง กลับไม่เอา จะเอาของปลอม”

*****

เขาร่ำเร่ในโลกนี้ ร่ำเร่ในโลกหน้า คนทำดีย่อมร่ำเร่ในโลกทั้งสอง
เขาร่ำเร่เบิกบานใจยิ่งนัก เมื่อมองเห็นแต่กรรมบริสุทธิ์สะอาดของตน

พุทธพจน์

คำสารภาพของศิษย์

เราเป็นศิษย์รุ่นปลายอ้อปลายแซม และมีความซี้เกียจเป็นปกติ ก่อนที่เราจะไปวัด เราไม่เคยสนใจทำอะไรจริงจังยาวนาน คือ เราสนใจทำจริงจัง แต่ก็ประเดี๋ยวเดียว เมื่อเราได้ไปวัด ด้วยความอยากเห็น อยากรู้ เหมือนที่เพื่อนบางคนเขารู้ เขาเห็น เราจึงพยายามทำแต่มันไม่ได้ ความพยายามของเราก็เลยลดน้อยถอยลง ตามวันเวลาที่ผ่านไป แต่ความอยากของเรา มันไม่ได้หมดไปด้วย พอซี้เกียจหนักเข้า เราจึงถามหลวงพ่อกว่า “หนูซี้เกียจเหลือเกินค่ะ จะทำอย่างไรดี”

เราจำได้ว่าท่านนั่งเอนอยู่ พอเรากราบเรียนถามท่าน ท่านก็ลุกขึ้นนั่งฉับไว มองหน้าเราแล้วบอกว่า “ถ้าข้าบอกแกลไม่ให้กลัวตาย แกลจะเชื่อข้าไหมล่ะ”

เราเจียบ เพราะไม่เข้าใจที่ท่านพูดตอนนั้นเลย

อีกครั้งหนึ่งตลอดคน เรากราบเรียนถามท่านว่า “คนที่ซี้เกียจอย่างหนูนี้ มีสิทธิถึงนิพพานได้หรือไม่”

หลวงพ่อบอกท่านนั่งสูบบุหรี่อีมอยู่ และบอกเราว่า

“ถ้าข้าให้แกลเดินจากนี้ไปกรุงเทพ ฯ แกลเดินได้ไหม”

เราเจียบแล้วอีมแห้ง ๆ ท่านจึงพูดต่อว่า

“ถ้าแกลกินข้าวสามมื้อ มันก็มีกำลังวังชาเดินไปถึงได้ ถ้าแกลกินข้าวมื้อเดียว มันก็พอไปถึงได้แต่ข้าเหนื่อย แต่ถ้าแกลไม่กินข้าวไปเลย มันก็คงไปไม่ถึง ไช้ไหมล่ะ”

เรารู้สึกเข้าใจในข้อนี้ ซึมซาบเลยทีเดียว แล้วหลวงพ่อบอกท่านก็พูดต่อว่า

“เรื่องทำมั่งธรรมะอะไร ข้าพูดไม่เป็นหรอก ข้าก็เป็นแต่พูดของข้าอย่างนี้แหละ”

*****

ให้รู้จักบุญ

การทำบุญทำกุศลนั้น โปรดอย่านึกว่า จะต้องหอบข้าวหอบของไปใส่บาตรที่วัดทุกวัน หรือบุญจะเกิดได้ก็ต้องทอดกฐิน สร้างโบสถ์ สร้างศาลาและอื่น ๆ อย่างที่เขาโฆษณาขายบุญกัน ทั้งทางวิทยุ หนังสือพิมพ์ และใบเรียไรกันเกลื่อนกลาด จนรู้สึกว่าจะต้องเป็นภาระที่จะต้องบริจาค เมื่อไปวัดหรือสำนักนั้น ๆ เป็นประจำ

บทสวดมนต์ชื่อ พระพุทธชัยมงคลคาถา ที่ขึ้นต้นด้วยพาหุง มีอยู่ตอนหนึ่งซึ่งกล่าวถึงพระพุทธเจ้าทรงชนะมารคือ กิเลส ว่า

ทานาธิธัมมวินา ชิตวา มุนินโท แปลว่า พระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นจอมปราชัญ์ ทรงชนะมาร คือ กิเลส ด้วยวิธีบำเพ็ญบารมีธรรม คือ ความดี มีการบริจาคทาน เป็นต้น”

พระพุทธเจ้าทรงสอนการทำบุญ ทำกุศล ด้วยการให้ทาน รักษาศีล และสวดมนต์เจริญสมาธิภาวนา ให้ทานทุกครั้งให้ทำลายความโลภ คือ กิเลสทุกครั้ง รักษาศีล เจริญภาวนาเพื่อทำลาย ความโกรธ ความเห็นแก่ตัว ให้ใจสะอาด ใจไม่เศร้าหมอง มองเห็นบาปบุญคุณโทษได้ทุกครั้ง ทำได้ดังนี้จึงชื่อว่า “ทำตามพระพุทธเจ้า”

*****

สโล ยถาเอกมโน วาเตน น สมิริติ
เอวัง นิินทาปะสังสาสุ น สมินุชนติ ปณฺธิตา
ภูเขหิณแห่งทึบ ไม่สั่นสะเทือนเพราะลมฉันใด
บัณฑิตย่อมไม่หวั่นไหวในนิินทา และสรรเสริญ ฉันทัน

อุบายธรรมแก้ความกลัว

เคยมีผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนาแล้วเกิดความกลัว โดยเฉพาะนักปฏิบัติที่เป็นหญิง ไม่ว่าจะเป็นกลัวผีสาร นิมิตในภาวนา หรือกลัวโดยไม่ทราบสาเหตุ ได้เรียนถามหลวงพ่อกว่า “ถ้ากลัวแล้วจะทำอย่างไร”

หลวงพ่อบอกว่า “ถ้ากลัวให้นึกถึงพระ”

ในพระไตรปิฎก ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร กล่าวไว้สรุปได้ว่า

“เมื่อพวกเขาตามระลึกถึงเราตถาคตอยู่ พระธรรมอันเรากล่าวดีแล้วอยู่ พระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีแล้วอยู่ ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี ที่จะมีขึ้นก็จะหายไป”

ท่านยังฝากไว้ให้คิดอีกว่า “ธรรมนั้นอยู่ฝากตาย”

*****

ผลานมิมว ปุกกานัง นิจุจัง ปตนโต ภาะยัง

เอวัง ขาตาน มจุจางัง นิจุจัง มรณโต ภาะยัง

ผลไม้สุกแล้ว ก็หวันแต่จะต้องล่วงไปตลอดเวลา ฉันทิด

สัตว์ทั้งหลายเกิดมาแล้ว ก็หวันแต่จะตายอยู่ตลอดเวลา ฉันทัน

พุทธพจน์

พระเก่าของหลวงพ่อ

สำหรับพระเครื่องแล้ว พระสมเด็จวัดระฆังฯ เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักเลงพระ
ว่า เป็นของหายากและมีราคาแพง ใครได้ไว้บูชานับเป็นมงคลอย่างยิ่ง

หลวงพ่อได้สอนว่า "การนับถือพระเช่นนี้เป็นสิ่งที่ดี แต่เป็นดีภายนอกมิใช่ดี
ภายใน" ท่านบอกว่า "ให้หาพระเก่าให้พบ นี่สิ ของแท้ ของจริง"

ผู้เขียนเรียนถามท่านว่า "พระเก่า หมายความว่าอย่างไร"

ท่านว่า "ก็หมายถึงพระพุทธรูปเจ้านะซี นั่นท่านเป็นพระเก่า พระโบราณ พระ
องค์แรกที่สุด"

*****

มาเส มาเส สหสฺสเสน โย ยเขต สะตัง สะมัง
เอกณฺจ ภาวิตตุดานัง มุหุตฺตมปิ ปุชฺเช
สา เยว ปุชฺชา เสยฺโย ยญฺเจ วสฺสสตัง หุตัง
ผู้ใดใช้ทรัพย์จำนวนพัน ประกอบพิธีบูชาทุกเดือน
สม่ำเสมอตลอดระยะเวลาร้อยปี การบูชานั้นจะมีค่ามากมายอะไร
การยกย่องบูชาบุคคลที่อบรมตนแล้ว คนหนึ่งแม้เพียงครูเดียวประเสริฐกว่า

พุทธพจน์

ข้อควรคิด

การไปวัด ไปไหว้พระ ตลอดจนการสนทนาธรรมกับท่าน สมควรที่จะต้องมี ความตั้งใจ และเตรียมให้พร้อมที่จะรับธรรมจากท่าน มิฉะนั้นแล้วอาจเกิดเป็นโทษ ได้ดังเรื่องต่อไปนี้

ปกติของหลวงพ่от่านมีความเมตตา อบรมสั่งสอนศิษย์ และสนทนาธรรม กับผู้สนใจตลอดมา วันหนึ่ง มีผู้มากราบนมัสการท่าน และเรียนถามปัญหาต่าง ๆ จากนั้นจึงกลับไป

หลวงพ่от่านได้ยกเป็นคติเตือนใจให้ผู้เขียนฟังว่า "คนที่มาเมื่อก็ หากไปเจอ พระดีละก็ลงนรก ไม่ไปสวรรค์นิพพานหรอก"

ผู้เขียนจึงเรียนถามท่านว่า "เพราะเหตุไรครับ"

ท่านตอบว่า "ก็จะไปปรามาสพระนั่นนะซิ ไม่ได้ไปเอาธรรมจากท่าน"

หลวงพ่อเคยเตือนพวกเราไว้ว่า.....

"การไปอยู่กับพระอรหันต์ อย่าอยู่กับท่านนาน เพราะเมื่อเกิดความมักคั่น แล้ว มักทำให้ลืมตัวเห็นท่านเป็นเพื่อนเล่น คุยเล่นหัวท่านบ้าง ให้ท่านเหาะให้ดูบ้าง ถึงกับออกปากใช้ท่านเลยก็มี การกระทำเช่นนี้ ถือเป็นการปรามาสพระ ลบหลู่ครู อาจารย์และเป็นบาปมาก ปิดกั้นทางมรรคผลนิพพานได้ จึงขอให้พวกเราสำรวม ระวังให้ดี"

*****

ปรารภธรรม

แต่ไหนแต่ไรมา คนเราเกิดมาแล้วมีความวุ่นวายสารพัดอย่าง ประดุจต่าง ๆ นานา นับไม่ถ้วนเหลือที่จะคณานับ เมื่อเรามาทำความสงบ แม้เพียงประเดี๋ยวเดียวก็รู้สึกว่ายืนใจสบายใจ เราก็ควรรักษาความเย็นอันนี้ ความสบายอันนั้นไว้ให้ตลอดไป จึงจะเป็นไปเพื่อความสุข ซึ่งเป็นความปรารถนาของคนทั่วไป เมื่อได้ความสุขนั้นมาแล้ว ก็จงรักษาความสุขนั้นไว้ ของหาได้ง่าย แต่รักษาได้ยาก

ครั้นทำได้แล้ว ที่จะรักษาไว้ให้นานนั้นยากที่สุด เพราะอะไร เพราะกิริยาอาการทุกอย่างของเรา มันกระทบกระทั่งกันอยู่ตลอดเวลา เป็นต้นว่า การยืน เดิน นั่ง นอน การพูด การคุย การกิน สารพัดทุกอย่างเป็นเรื่องกระทบอายตนะ ทุกสิ่งทุกประการ จิตมันก็ส่งไปตามอายตนะ จึงว่ารักษาได้ยาก

ถ้าหากผู้ทำได้ชำนาญคล่องแคล่วเสียแล้ว ท่านรู้เท่ารู้เรื่อง ท่านตามรู้ตามเห็นทุกสิ่งทุกประการ มันจะมาแบบไหนก็ตามรู้เรื่องของมัน จิตส่งไปก็เป็นธรรมะ จะคิดนึกถึงก็เป็นธรรมะ มันปรุงมันแต่งก็เป็นธรรมะ ถ้ารู้เท่ารู้เรื่องก็เป็นธรรมตาของมัน อย่างนั้นเป็นธรรมะทั้งหมด ผู้ปฏิบัติจะเห็นความดี ความชั่วของตนตรงนี้ มันเป็นธรรม หรือ มันเป็นโลก ก็เห็นกันที่ตรงนี้ ที่จิตนี้

*****

โย ทนฺธกาเล ทนฺธเถติ ตรณฺเยะ จ ตีรเยะ
ที่ควรช้าก็ช้า ที่ควรเร่งก็เร่ง ผลที่หมายจึงจะสำเร็จบริบูรณ์

พุทธพจน์

ไม่พยากรณ์

เกี่ยวกับเรื่องปฏิบัติธรรม แล้วจะได้สำเร็จมรรคผล นิพพานหรือไม่ เคยมีพระภิกษุท่านหนึ่ง ได้มากราบนมัสการและเรียนถามหลวงพ่อกว่า “หลวงพ่อกับกระผมจะได้สำเร็จหรือไม่ หลวงพ่อช่วยพยากรณ์ทีครับ”

หลวงพ่อนิ่งสักครู่หนึ่งก่อนตอบว่า “พยากรณ์ไม่ได้”

พระภิกษุนั้นได้ถามต่อว่า “เพราะเหตุไรหรือครับ”

หลวงพ่อก็ตอบว่า “ถ้าผมบอกว่าท่านได้สำเร็จ หากท่านเกิดประมาทไม่ปฏิบัติต่อ มันจะสำเร็จได้อย่างไร และถ้าผมบอกว่าท่านไม่สำเร็จ ท่านก็คงจะขี้เกียจและจะทิ้งการปฏิบัติไป นิมนต์ท่านทำต่อไปเถอะครับ”

*****

อนโณ ญาตินัง โหติ เทวานัง ปิตุนญจ โส

เมื่อได้เพียรพยายามแล้ว ถึงจะตาย ก็ชื่อว่า ตายอย่างไม่เป็นหนี้ใคร

(คือไม่มีข้อติดค้างให้ใครติเตียนได้)

ไม่ว่าในหมู่ญาติ หมู่เทวดา หรือว่าพระพรหมทั้งหลาย

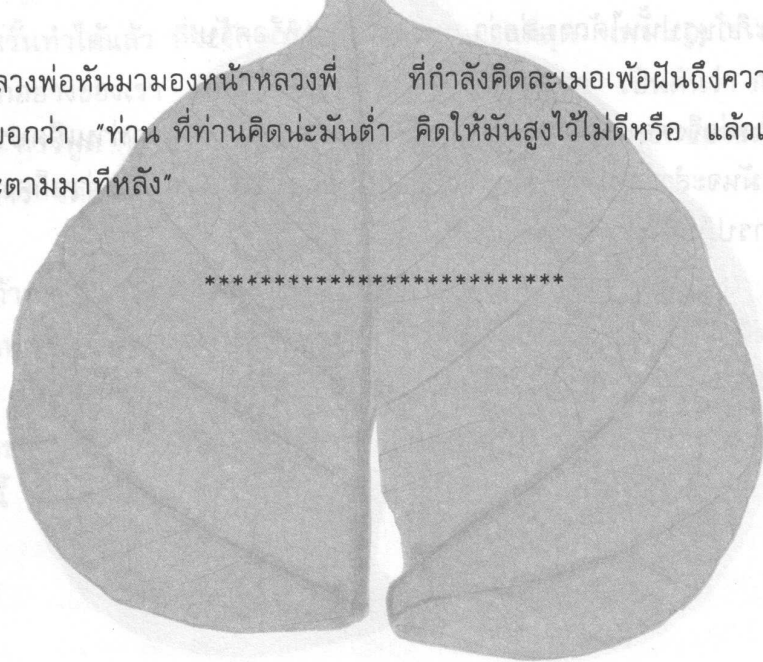
พุทธพจน์

จะตามมาเอง

หลายปีมาแล้ว มีพระภิกษุรูปหนึ่งได้มาบวชปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดสะแก ก่อนที่จะลาสิกขาเข้าสู่เพศฆราวาส ท่านได้นัดแนะกับเพื่อนพระภิกษุที่จะสึกด้วยกัน ๓ องค์ว่า เพื่อความเป็นสิริมงคลก่อนสึก พวกเราจะไปกราบให้หลวงพ่อพรมน้ำมนต์และให้พร ท่านได้เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า ขณะที่หลวงพ่อพรมน้ำมนต์ให้พรอยู่นั้น ท่านก็นึกอธิษฐานอยู่ในใจว่า “ขอความร่ำรวยมหาศาล ขอลาภขอผลพูนทวี มีกินมีใช้ไม่รู้หมด จะได้แบ่งไปทำบุญมาก ๆ”

หลวงพ่อก็หันมามองหน้าหลวงพี่ที่กำลังคิดละเมอเพ้อฝันถึงความร่ำรวยนี้ ก่อนที่จะบอกว่า “ท่าน ที่ท่านคิดนะมันต่ำ คิดให้มันสูงไว้ไม่ดีหรือ แล้วเรื่องที่ท่านคิดนะ จะตามมาทีหลัง”

*****

พุทธาปี ตตถ มุจฺจนฺติ ยตถ อีรา ปภาสเร

คนมีปัญญา แม้ถูกผูกมัดอยู่ พอพูดในเรื่องใดก็หลุดได้ในเรื่องนั้น

พุทธพจน์

พุทธพจน์

ผู้ฝึกจิตถ้าทำให้มีอารมณ์หลายอย่าง ก็จะสงบไม่ได้และไม่เห็นสภาพของจิตตามเป็นจริง ถ้าทำจิตให้ตั้งแน่วแน่อยู่ในอารมณ์อันเดียวแล้ว จิตก็มีกำลังแปลงรัศมีแห่งความสว่างออกมาเต็มที่ มองสภาพของจิตตามเป็นจริงได้ว่า อะไรเป็นจิต อะไรเป็นกิเลส อะไรควรรักษา อะไรที่ควรละ

*****

อดุลยเดชวิกรมพระบรมราชชนก สหตศุภสสุโต สียา

กำหนดประโยชน์ที่หมายของตนให้แน่ชัด แล้วพึงชวนชวายนั่วในจุดหมายของตน

พุทธพจน์

อย่าพูดมาก

“เวลาปฏิบัติ พอดีได้ทีหน่อย มันอยากจะพูด อยากจะเล่าให้ใครฟังจริงไหม ละแก ชำรู่ ชำก็เคยเป็นมา” หลวงพ่อท่านกล่าว แล้วเล่าเรื่องเป็นอุทาหรณ์ว่า

“มีพระองค์หนึ่ง ปฏิบัติจิตสงบดี แล้วเกิดนิมิตเห็นพระพุทธเจ้าหน้าบร้อยองค์ เดินเข้ามาหา ท่านมีความปิติเอิบอิ่มยินดีมาก อยากจะเล่าให้หมู่เพื่อนฟัง ตอนเช้า จึงเล่าผลการปฏิบัติของตนให้หมู่เพื่อนทราบ ผลปรากฏว่า พระรูปนั้นทำสมาธิอีก เป็นเดือนก็ยังไม่ปรากฏจิตสงบดี ถึงระดับที่เคยเป็นแล้วเล่าให้เพื่อนฟัง”

ถึงตรงนี้ท่านสั่งเลยว่า “แกจำไว้เลยนะ คนที่ทำเป็นเขาไม่พูด คนที่พูดนั้นยัง ทำไม่เป็น”

*****

น ปเรสัง วิโลmani น ปเรสัง กตาคะตัง

ไม่ควรใส่ใจคำแสดงทุกข์ของผู้อื่น ไม่ควรแสร้งมองดูระที่เขาคำและยังไมทำ

อตฺตโน ว อเวกฺเขยฺย กตานิ อกตานิ จ

ควรตั้งใจตรวจตราหน้าที่ของตนนั้นแหละ ทั้งที่ทำแล้วและยังไมทำ

พุทธพจน์

เชื่อหรือไม่

สำหรับผู้ปฏิบัติแล้ว คำดูดำว่ากล่าวของครูอาจารย์ นับเป็นเรื่องสำคัญและมี
คุณค่ายิ่ง หากครูบาอาจารย์เมตตา ไม่ดูดำว่ากล่าวก็เหมือนเป็นการลงโทษ
ผู้เขียนเคยถูกหลวงพ่อดูว่า “แกยังเชื่อไม่จริง ถ้าเชื่อจริง พุทึง อัมมิง สึงฆัง
สรณัง คัจฉามิ ต้องเขี่ยยอมรับ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง แทนที่จะเอา
ความโลภมาเป็นพึ่ง เอาความโกรธมาเป็นพึ่ง เอาความหลงมาเป็นพึ่ง”
หลวงพ่อกำลังกล่าวกับผู้เขียนว่า

“โกรธ โลภ หลง เกิดขึ้น ให้ภาวนา
แล้ว โกรธ โลภ หลง จะคลายลง
ชำระรับรอง ถ้าทำแล้วไม่จริง ให้มาด่าข้าได้”

*****

น นคฺคจริยา น ชฎา น ปงฺกา
น นาสกา ตณฺหิสา ยิกา วา
โรชชุลฺลํ อุกุกฺกิกปฺปธานัง
ณฺสเรณฺติ มจฺจํ อวิติณฺณกมฺภัง

มิใช่การประพடுத்தตนเป็นซี่เปลือย มิใช่การเกล้าผมทรงชฎา
มิใช่การบำเพ็ญตบะนอนในโคลนตม มิใช่การอดอาหาร มิใช่การนอนกับดิน
มิใช่การเอาฝุ่นทาดัว มิใช่การตั้งทำนองดอก ที่จะทำคนให้บริสุทธิ์ได้
ในเมื่อความสงสัยยังไม่สิ้น

พุทธพจน์

คิดว่าไม่มีดี

ผู้ปฏิบัติส่วนใหญ่ มักจะไม่พอใจในผลการปฏิบัติของตน โดยที่มักจะขาดการไตร่ตรองว่า สาเหตุนั้นเป็นเพราะอะไร ดังที่เคยมีลูกศิษย์คนหนึ่งของหลวงพ่อบุญมา นั้งบ่นให้ท่านฟังในความอาภัพ อับวาสนาของตนในการภาวนา ว่าตนไม่ได้รู้ ไม่ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ภายใน มีนิมิตภาวนาเป็นต้น ลงท้ายก็ตำหนิว่า ตนนั้นไม่มีความรู้ อรรถรู้ธรรม และความดีอะไรเลย

หลวงพ่อนั่งฟังอยู่สักครู่ ท่านจึงย้อนถามลูกศิษย์จอมขี้บ่นผู้นั้นว่า “แกแน่ใจหรือว่าไม่มีอะไรดี แล้วแกรู้จัก พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หรือเปล่า”

ลูกศิษย์ผู้นั้นนิ่งอึ้ง สักครู่จึงตอบว่า “รู้จักครับ”

หลวงพ่อก็กล่าวสรุปว่า “เออ นั้นซิ แล้วแกทำไมจึงคิดว่าตัวเราไม่มีดี”

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่ง ที่แสดงถึงความเมตตาของท่าน ที่หาทางออกทางปัญญา ให้ศิษย์ผู้กำลังท้อถอยด้วยความคิด และตำหนิวาสนาตนเอง หากปล่อยไว้อย่อมทำให้ไม่มีกำลังใจในการปฏิบัติ เพื่อผลที่ควรได้แห่งตน

*****

อุทพินทุนิปาเตน อุทกมุโกปี ปูริติ
เพราะน้ำหยดทีละน้อย หม้อน้ำก็ยังเต็มได้

พุทธพจน์

พระที่คลั่งใจ

เมื่อมีผู้ไปขอของดี จำพวกวัตถุมงคลจากหลวงพ่อ ไว้ห้อยคอหรือพกติดตัว หลวงพ่อก็จะสอนว่า “จะเอาไปทำไมของดีภายนอก ทำไมไม่เอาของดีภายใน พุทธัง ธัมมัง สังฆัง นี่แหละของวิเศษ”

ท่านให้เหตุผลว่า “คนเรานั้นถ้าไม่มี พุทธัง ธัมมัง สังฆัง เป็นของดีภายใน ถึงแม้จะได้ของดีภายนอกไปแล้ว ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร”

“ทำอย่างไรจึงจะได้เห็นพระจริง ๆ เห็นมีแต่พระปูน พระไม้ พระโลหะ พระรูป ถ้าย พระสงฆ์ ลองกลับไปคิดดู”

*****

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี

ธรรมนั้นแหละรักษาผู้ประพฤติธรรม

พุทธพจน์

จะเอาดีหรือจะเอารวย

อีกครั้งหนึ่ง ที่คณะผู้เขียนได้มานมัสการหลวงพ่อดำ เพื่อนของผู้เขียนท่านหนึ่ง ต้องการเข้าพระอุปัชฌาย์ที่วัด เพื่อนำไปบูชา โดยกล่าวกับผู้ที่มาด้วยกันว่า บูชาแล้วจะ รวย เพื่อนของผู้เขียนนั้นแทบตะลึง เมื่อมากราบหลวงพ่อดำแล้ว ท่านได้ตักเตือนว่า “ รวยกับชวย มันใกล้เคียง ๗ กันนะ ”

ผู้เขียนได้เรียนถามหลวงพ่อดำว่า “ใกล้เคียงอย่างไรครับ ”

ท่านยิ้มและตอบว่า “มันออกเสียงคล้ายกัน ”

พวกเราต่างยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ สักครู่ท่านจึงขยายความให้เราฟัง

“จะเอารวยนะ จะหาไปยังไงก็ทุกข์ จะรักษามันก็ทุกข์ หมดไปก็เป็นทุกข์อีก กลัวคนจะจีจะปล้น ไปคิดดูเถอะมันไม่จบหรอก มีแต่เรื่องยุ่ง เอาดี ดีกว่า ”

คำว่า ดี ของหลวงพ่อดำมีความหมายลึกซึ้งมาก ผู้เขียนขออัญเชิญพระบรม ราชโอรสของในหลวงของเรา ในเรื่องการทำความดี มาเปรียบ ณ ที่นี้ ความตอนหนึ่ง ว่า

“.....ความดีนี้ไม่ต้องแย่งกัน ความดีนี้ทุกคนทำได้ เพราะความดีนี้ทำแล้วก็ได้ ตามคำว่า ดี นี้อย่างนั้น ฉะนั้นถ้าช่วยกันทำดี ความดีนั้นก็ใหญ่โต จะดียิ่ง ดีเยี่ยม ”

*****

อุบลรัตน์ ปุณณ ปุณณ ปุณณ

หลักพุทธศาสนา

เล่ากันว่าโยมท่านหนึ่ง ไปนมัสการพระเถระองค์หนึ่งอยู่เป็นประจำ และในวันหนึ่ง ได้ถามปัญหาธรรมกับท่านว่า “หลักของพระพุทธศาสนาคืออะไร ?”

พระเถระตอบว่า “ละความชั่ว ทำความดี ทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว”

โยมท่านนั้นได้ฟังแล้วพูดว่า “อย่างนี้เด็ก ๗ ขวบก็รู้”

พระเถระยิ้มเล็กน้อยก่อนตอบว่า “จริงของโยมเด็ก ๗ ขวบก็รู้ แต่ผู้ใหญ่อายุ ๘๐ ก็ยังปฏิบัติไม่ได้”

อย่างนี้กระมัง ที่ผู้เขียนเคยได้ยินหลวงปู่พูดเสมอว่า “ของจริงต้องหมั่นทำ”

พระพุทธศาสนานั้น ถ้าปราศจากการน้อมนำเข้าไปไว้ในใจแล้ว การ “ถือ” พุทธศาสนา ก็ไม่มีความหมายแต่อย่างใด

*****

ปณฺญา สุตวินิจฺฉินิ

ปัญญาเป็นเครื่องวินิจฉัยสิ่งที่ได้เล่าเรียน

พุทธพจน์

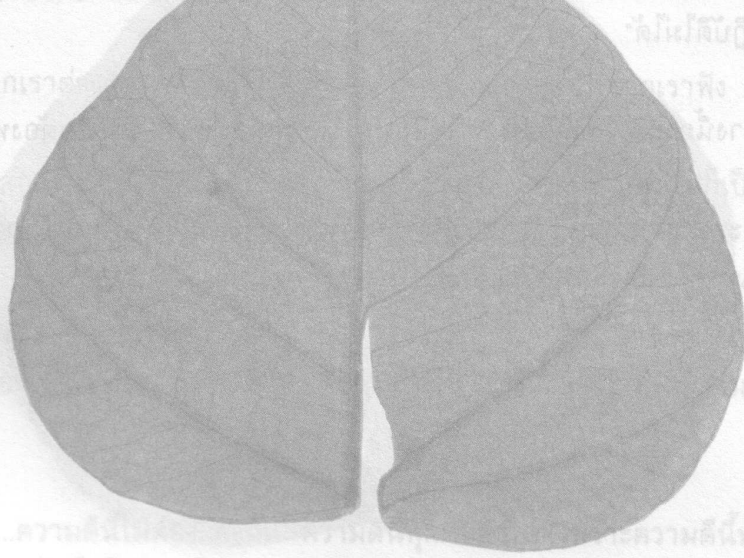

แก้ที่เหตุ

มีพระเถระผู้เฒ่าองค์หนึ่ง เป็นพระบวชนาน ท่านชอบหลีกเร้น แต่ท่านใจดีกับคนทั่วไป เพื่อนภิกษุชอบไปหาท่านแล้วพูดว่า “อาจารย์ครับ มีคนเขาพูดว่า ท่านไม่ช่วยเหลือทำงานในวัด ฉันทัวแล้วจำวัด อาจารย์จะแก้ไขอย่างไร”

ท่านตอบว่า “เขาวัวเราหรือ อยู่เฉย ๆ ไม่ต้องแก้อะไร ระวังอย่าไปว่าเขาอีกแล้วกัน”

*****

สุทธิ อสุทธิ ปัจจตตัง

ความบริสุทธิ์ ไม่บริสุทธิ์ เป็นของเฉพาะตัว

นาญโญ อญญัง วิตสธเย

คนอื่นทำคนอื่น ให้บริสุทธิ์ไม่ได้

พุทธพจน์

“พ พาน” ของหลวงพ่อ

หลวงพ่อเคยปรารภธรรมกับผู้เขียนว่า “ถ้าแกเขียนตัว พ พาน ได้เมื่อไหร่ นั่นแหละจึงจะดี”

ผู้เขียนถามท่านว่า “เป็นอย่างใ้ครีรับ พ พาน”

ท่านตอบว่า “ก็ตัว พอ นะซี”

คนเราจะมีชีวิตอยู่ในโลก

ไม่จำเป็นต้องร่ำรวย มีฐานะ แล้วจึงจะมีความสุข

มีคนทีล่ำปากอีกมาก แต่เขารู้จักว่า อะไรคือสิ่งที่ พอตั้ว

ก็สามารถอยู่อย่างเป็นสุขได้ นี่ก็อยู่ที่คนเรารู้จักคำว่า พอ หรือไม่

รู้จักพอ ก็จะมีแต่ความสุข

ไม่รู้จักพอ ถึงแม้จะร่ำรวย มีเกียรติ ตำแหน่งใหญ่โตอะไร

มันก็ไม่มีความสุขได้เหมือนกัน

คนที่มีเงิน ก็ยังอยากมีเงินเพิ่มขึ้นอีก

คนที่ทำงาน ก็อยากกินตำแหน่งสูงขึ้น

มีสิ่งใดก็เป็นทุกข์เพราะสิ่งนั้น ไม่มีทีล้นสุด

*****

อนุมขุณัง สมาจเร

พึงประพฤติให้พอเหมาะพอดี

พุทธพจน์

บทเรียนการสอนของท่าน

วิธีวัดอย่างหนึ่งว่า ผู้ใดปฏิบัติธรรมได้ดีเพียงใดนั้น ท่านให้สังเกตดูว่า ผู้นั้นสามารถฝึกตน สอนตัวเองได้ดีเพียงใด การเตือนผู้อื่นไม่ให้หลงผิดได้นั้น เป็นสิ่งที่ดี แต่การเตือนตนให้ได้ยอดเยี่ยมดีกว่า

การสอนของหลวงปู่ ท่านจะทำให้เราดูเป็นตัวอย่าง ท่านสอนให้เราทำอย่างที่ท่านทำ มิได้สอนให้ทำตามที่ท่านสอน ทุกอย่างที่ท่านสอน ท่านให้ทดลองทำและปฏิบัติทางจิต จนรู้ จนเห็น หหมดแล้วทั้งสิ้น จึงนำมาอบรมแก่ศิษย์

เหมือนเป็นแบบอย่างให้เรายึดถือ ตามครูอาจารย์ว่า การแนะนำอบรมหรือสอนธรรมผู้อื่นนั้น เราต้องปฏิบัติจนแน่ใจตนเองเสียก่อน และควรคำนึงถึงสติปัญญาความสามารถของตน ถ้ากำลังไม่พอ แต่จะรับภาระมาก นอกจากผู้มาศึกษาจะไม่ได้รับประโยชน์แล้ว ตนเองยังจะกลายเป็นคนเสียไปด้วย ท่านว่าเป็นการไม่เคารพธรรม และไม่เคารพครูอาจารย์อีกด้วย

*****

อดตนา โจทยุตตานัง

จงเตือนตนด้วยตนเอง

พุทธพจน์

หัดมองชั้นลึก

ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา ล้วนมีความหมายชั้นลึก โดยตัวของมันเองอยู่เสมอ ไอ้โนสไตนมองเห็นวัตถุ เขาคิดทะลุเลยไปถึง การที่จะสลายวัตถุให้เป็น

ปรมาณู สองพี่น้องตระกูลไรท์ มองเห็นนกบินไปมาในอากาศ ก็คิดเลยไปถึงการ

สร้างเครื่องบินได้ พระพุทธเจ้า แต่ครั้งเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ได้ทรงพบ คนเกิด คนแก่ คนเจ็บ

คนตาย ท่านก็มองเห็นถึงความ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

หลวงพ่อกเคยเตือนสติ ลูกศิษย์รุ่นหนุ่ม ที่ยังมองเห็นสาว ๆ ว่าสวย ว่างาม ว่า

หลงใหลใฝ่ฝันกันนัก ว่า

“แกมันดูตัวเกิด ไม่ดูตัวดับ

ไม่สวย ไม่งาม ตาย เน่า เหม็น ให้เห็นอย่างนี้ได้เมื่อไร ข้าว่าแกใช้ได้”

*****

ปัญญา นปปมชเชย

ไม่พึงละเลยการใช้ปัญญา

พุทธพจน์

เวลาเป็นของมีค่า

หลวงพ่อกเคยบอกว่า "คนฉลาดนะ เขาไม่เคยมีเวลาว่าง"
เวลาเป็นของมีค่า เพราะไม่เหมือนสิ่งอื่น แก้ว แหวน เงิน ทอง สิ่งของทั้ง
หลาย เมื่อหมดไปแล้วสามารถหามาใหม่ได้ แต่สำหรับเวลาแล้ว หากปล่อยให้ผ่าน
เลยไปโดยเปล่าประโยชน์ ขอให้ตั้งปัญหาคถามตัวเองว่า
"สมควรแล้วหรือ กับวันคืนที่ล่วงไป ๆ ค่ำแล้วหรือกับลมหายใจที่เหลือ
น้อยลงทุกขณะ"

*****

ยถาปิ อุทเก ชาตัง ปุณฺทรีกัํ ปวทุตฺติ
โนปฺลึปฺปติ โตเยน สุจิตฺตํ มโนรมํ
ตเถว จ โลเก ชาโต พุทฺโธ โลเก วิหริ
โนปฺลึปฺปติ โลเกน โตเยน ปทุมํ ยถาฯ
ดอกบัวเกิดและเจริญงอกงามในน้ำ แต่ไม่ติดน้ำ
ทั้งส่งกลิ่นหอม ชื่นชูใจให้ร่มเย็นฉันใด
พระพุทธรเจ้า ทรงเกิดในโลก และอยู่ในโลก แต่ไม่ติดโลก
เหมือนบัวไม่ติดน้ำฉันนั้น

พุทธพจน์

ต้องทำจริง

ในเรื่องของการเคารพครูอาจารย์ และความตั้งใจจริงในการปฏิบัติ หลวงพ่อเคยบอกว่า

“การปฏิบัติถ้าหนีจากตำราโน้นตำรานี้ แบบแผนมาสงสัยถาม มักจะได้เถียงกันเปล่า โดยมากชอบเอาจากอาจารย์โน้นที่ว่าอย่างนั้น อย่างนี้มา”

การจะปฏิบัติให้รู้ธรรม เห็นธรรม ต้องทำจริง จะได้อยู่ที่ทำจริง ข้าเป็นคนมีทิฐิแรง เรียนมาจากครูบาอาจารย์ยังไม่ได้ผล ก็จะต้องเอาให้จริงให้รู้ ยังไม่ไปเรียนกับอาจารย์อื่น ถ้าเกิดไปเรียนกับครูอาจารย์อื่น โดยยังไม่ทำให้จริง ให้รู้ ก็เหมือนดูถูก ดูหมิ่นครูบาอาจารย์”

*****

อดตา สุทนต์ ปุริสสส ขัติ

คนที่ฝึกดีแล้ว เป็นเครื่องรุ่งเรืองของคน

พุทธพจน์

จบของทำบุญ - อธิษฐานรับพร

ก่อนที่ท่านมีศรัทธาทั้งหลาย จะถวายของแก่พระภิกษุสงฆ์ มักจะมีการอธิษฐานหรือที่เรียกว่า **จบของ** บางคนจบนาน บางคนจบช้า หลวงพ่อท่านให้ข้อคิดว่า “ก่อนที่จะถวาย ให้จบมาเสียก่อนจากบ้าน เนื่องจากพอมาถึงวัด มักจะจบไม่ได้เรื่อง คนมากมายเดินไปเดินมา จะหาสมาธิมาจากไหน เราจะทำอะไรก็ตามอธิษฐานไว้เลย เวลาถวายจะได้ไม่ช้า เสียเวลาคนอื่นเขาอีกด้วย บางคนก็ขอไม่รู้จบให้ตัวเองไม่พอให้ลูกให้หลาน จิตเลยส่ายหาบุญไม่ได้”

การที่หลวงพ่อให้จบก่อนนั้น มีความประสงค์ให้ตั้งเจตนาให้ดี บุญที่ได้รับจะมีผลมาก ญาติโยมจึงกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า “ควรอธิษฐานอย่างไร” หลวงพ่อตอบว่า “อธิษฐานให้พ้นทุกข์ หรือขอให้พ้นแต่ความดีตลอดไปจนพ้นทุกข์ ถ้าเป็นภาษาบาลี ก็ว่า สุตินนัง วัตตะเม ทานัง อาสวะชะ ยาวะหัง นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ คนเราจะพ้นทุกข์ได้ ต้องพบกับความดี มีความสุขไซ้ไหม ไม่ต้องอธิษฐานยืดยาวหรอก”

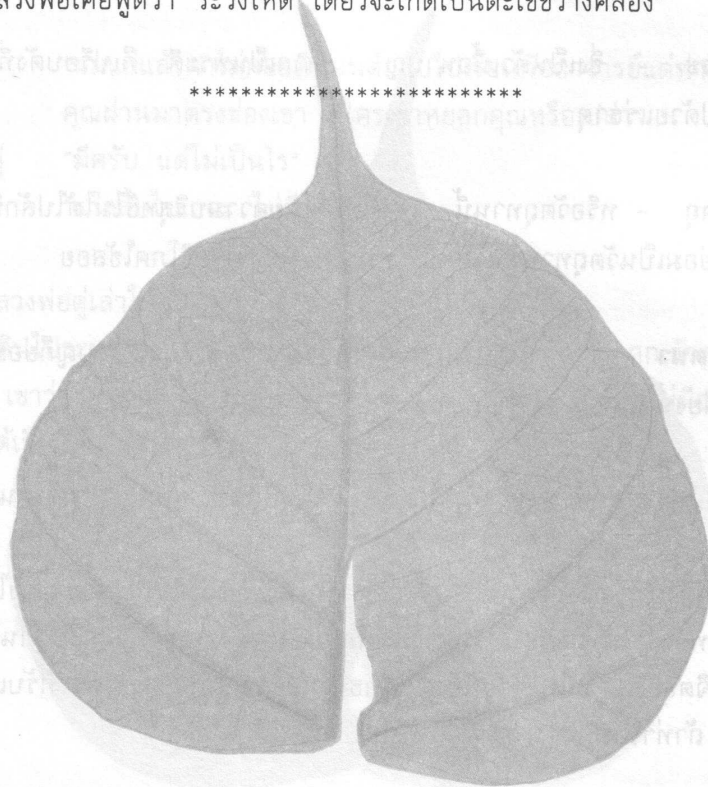
เมื่อทำบุญแล้ว มักจะมีการรับพรจากพระ มีการกรวดน้ำ บางทีไม่ได้เตรียมไว้ ต้องวิ่งหากันวุ่นวาย หลวงพ่อบอกว่า “ใช้น้ำใจ น้ำจิต ของเรากรวดก็ได้ เขาเรียกกรวดแห้ง ไม่ต้องกรวดเปียก เรื่องการกรวดเปียก เขาเริ่มมาจากสมัยพระเจ้าพิมพิสาร เมื่อถวายของพระพุทธเจ้าแล้ว ท่านกรวดน้ำให้เปรต ญาติพี่น้องที่มาร้องขอบุญจากท่าน ตอนแรกท่านไม่รู้เลยทูลถามพระพุทธเจ้า ที่เขาเรียกว่า **ทุสนะโส** คือ หัวใจเปรตนั้นแหละ” หลวงพ่อท่านตอบเพื่อให้คลายกังวล สำหรับผู้ที่ไม่มีเวลากรวดน้ำ เช่น คนที่รีบใส่บาตรก่อนจะไปทำงาน เป็นต้น

ส่วนการอธิษฐานรับพรนั้น ท่านแนะนำว่า “ตั้งจิตว่าข้าพเจ้าขอรับพรที่ได้นี้ ขอให้ติดตัวข้าพเจ้าตลอดไปในชาตินี้ชาติหน้า แล้วก็อธิษฐานเรียกพระเจ้าตัว เวลาเขามีพิธีอะไร อย่างเช่น เวลาเขาปลุกเสกพระ เราก็สามารถรับพรจากพระองค์ไหน ๆ ก็ได้ทั้งนั้น

การสำรวมกาย วาจา ใจ จึงเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อมีพิธีการทางสงฆ์ เพราะบ่อยครั้งที่ขณะพระให้ศีล หรือให้พร ญาติโยมบางคน ก็เริ่มคุยแข่งกับพระ เสียงโยมเมื่อรวมกันดังกว่าเสียงพระเสียอีก ตนเองไม่ได้บุญยังไม่พอ แต่กลับไปสร้างความรำคาญให้ผู้อื่นเรียกว่า เป็นการชดบุญที่ผู้อื่นจะพึงได้รับ

หลวงพ่อกเคยพูดว่า “ระวังให้ดี เดี่ยวจะเกิดเป็นตะเข้ขวางคลอง”

*****

สุกรานิ อสาธนิ อุตตโน อหิตานิ จ

ยัง เว หิตญจ สาธญจ ตัง เว ปรมทุกะรัง

กรรมไม่ดีและไม่เป็นประโยชน์แก้ตน ทำได้ง่าย

ส่วนกรรมดีและเป็นประโยชน์ กรรมนั้นแก้ทำได้ยากอย่างยิ่ง

พุทธพจน์

อยากได้บุญมาก

พระสงฆ์ถือว่าเป็นเพื่อนาบุญของโลก ผู้ที่ถวายทานท่านจึงได้ชื่อว่า บลุกบุญ
 นิธิไว้ในศาสนา แต่จะได้ผลมากน้อย ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างได้แก่

พระ - ซึ่งเป็นตัวเพื่อนาบุญ หากเป็นพระดี ก็เปรียบดังที่ดินที่อุดม
 สมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุ

วัตถุ - หรือวัตถุทานนี้ หากได้มาด้วยความบริสุทธิ์ไม่ได้ไปลักชิงของใคร
 เขามา ก็ย่อมเป็นวัตถุทานที่บริสุทธิ์ เหมาะควรแก่การบริโภคใช้สอย

เจตนา - ความตั้งใจ และความศรัทธามากน้อยเพียงใด บุญก็ย่อมมากน้อย
 ไปตาม เพียงนั้น

องค์ประกอบทั้ง ๓ นี้ เป็นสื่อผูกพันเพื่อให้เกิดบุญสมความปรารถนา

มีศรัทธาญาติโยมบางท่าน เกิดความไม่แน่ใจในตัวพระสงฆ์ จึงได้มาเรียน
 ทามหลวงพ่อก่อนเพื่อให้หายข้องใจ ซึ่งหลวงพ่อก็ได้เมตตาตอบดังนี้ "อธิษฐานก่อนถวาย
 ทาน ทำจิตของเราให้ไปถวายกับพระพุทธเจ้าเลย จะได้บุญสูง พระที่รับเป็นเพียงผู้
 อุปโลกน์ ถ้าท่านไม่ดีจริง ท่านก็ไปนรก"

พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตั้งศาสนา มีพระหฤทัยที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ด้วยธรรมปัญญา
 พระสงฆ์ เปรียบเสมือนเสนาบดีของพระพุทธองค์ การถวายทานจึงได้ชื่อว่า ได้
 ดำเนินรอยตามพระยุคลบาทของพระศาสดา ผู้เป็นใหญ่แห่งสามโลกพระองค์นั้น

*****

ผีลองดี

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อคู่เดินทางไปเรียนวิชาทำธง ที่วัดตะเข่ง จังหวัดสระบุรี เพราะหลวงพ่อดี เป็นผู้สั่งให้ไปเรียน เมื่อไปถึงหลวงพ่อบอกว่า

หลวงพ่อบอก "ผมแก่แล้วตาไม่ค่อยดีนิมนต์กลับไปเรียนกับอาจารย์แต่ท่านเถิด เออ คุณผ่านมาตรงช่องเขา มีใครเขาหยอกคุณหรือเปล่า"

หลวงพ่อบอก "มีครับ แต่ไม่เป็นไร"

หลวงพ่อบอก "ข้ากลับไปเถอะ ไม่มีอะไร"

หลวงพ่อบอกเล่าให้ฟังว่า

"เดินไประหว่างช่องเขา มีคนปากก้นหันลงมาก้อนเบื้อเรื้อ ถูกเข้าคงตาย แต่ ข้าไม่กลัว เพราะว่าคนเดินผ่านทางนี้ ผีพวกนี้มักแก้งปาลงมา ข้ากลับก็ไม่มีอะไรจริง ๆ ตกลงไม่ได้เรียนต้องกลับมาหาอาจารย์แต่"

*****

อโมฆัง ทิวสัง กยรา อนุเปน พหุเกณ วา

เวลาแต่ละวันอย่าให้ผ่านไปเปล่า จะน้อยหรือมากก็ให้ได้อะไรบ้าง

พุทธพจน์

โมทนาบุญ

ผู้ที่มาทำบุญที่วัด บางครั้งมาคนเดียว มาหลายคน หรือมากับครอบครัว บางท่านมีศรัทธามาก ทำบุญอย่างสม่ำเสมอ แต่เกิดอุปสรรคจากสามีหรือภรรยา หรือพ่อแม่ไม่เห็นด้วย บางคนถึงกับออกปากว่า “พระมีเฉพาะที่วัดสะแกหรือยังใจ เจ้า-อ้าวสยงหนุ่มไซ้ไหม” ร้อยสรรพเรื่องราวที่หยิบยกขึ้นมา ผู้ที่ต้องการบุญจึงเกิดความไม่สบายใจ เพราะต้องการให้เขาเหล่านั้นได้รับกุศลไปด้วย จึงมาเรียนถามความเห็นของหลวงพ่อ

หลวงพ่อบอกว่า “คนที่เข้าใจก็เห็นด้วย คนที่ไม่เข้าใจก็ไม่เห็นด้วย เอาอย่างนี้ พ่อกทำบุญหลาย ๆ ครั้ง รวมเป็นครั้งเดียวไปบอกให้เขาโมทนาซะ ว่าฉันไปทำบุญมาขอให้โมทนาด้วย”

ผู้ถามถามต่ออีกว่า “ถ้าต้องการให้ผู้ที่ไม่สนใจมาทางเดียวกัน ควรจะทำอย่างไร”

หลวงพ่อบอกว่า “พอเวลาทำบุญก็ให้บุญกับเขา เรียกกายทิพย์เขามารับบุญ เขาเรียกว่าให้บุญในหรือให้ทางใน นานไปเขาก็เปลี่ยนไปเอง หรือเราจะให้กับคนที่เขาโกรธเรา อาฆาตพยาบาทตัวเรา ก็ได้”

หลวงพ่อยังได้โยงไปถึง การให้บุญแก่ผู้อื่นอีกว่า “บุญเป็นของดี เราให้ใครก็ได้ ไม่ว่าเจ้านาย ลูกน้อง หรือคนที่เราจะไปติดต่อขอความช่วยเหลือ ได้ทั้งนั้น”

บุญ คือ ความสบายใจ การสร้างบุญโดยการให้ด้วยจิตใจที่เมตตา คือ เป็นคนกล่อมเกล่าจิตใจไปในตัว และเป็นการปฏิบัติธรรมอีกอย่างหนึ่งด้วย

*****

ไม่ต้องลอง

บ่อยครั้งที่มีผู้ต้องการปฏิบัติ ไปกราบหมัสการ และแจ้งความประสงค์ขอปฏิบัติ ซึ่งเป็นเรื่องที่หลวงพ่อยินดีมาก มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีผู้มาขอปฏิบัติกับท่านโดยพูดว่า “ผมอยากมาลองปฏิบัติดู เชื่อว่าทำแล้วดี” หลวงพ่อบอกว่า “ไม่ต้องลอง ทำเลยขึ้นลองก็ไม่เจอของดีสักที ธรรมะไม่ใช่ของลอง เป็นของให้ทำจึงจะเห็นผล”

ผู้เขียน “หลวงพ่อมิวิธีการ หรือหลักการอย่างไร ในการเผยแพร่กับหมู่คณะที่มาปฏิบัติ”

หลวงพ่อ “เราไม่ใช่อาจารย์ เราแอบทำเพราะเราไม่สามารถประกาศได้มาก กว้านี้ เพียงแต่ข้าตังจิตอธิษฐานว่า คนใดก็ตามที่เคยทำบุญร่วมกัน มา ขอให้ได้มาพบกัน แล้วมาปฏิบัติธรรม เพื่อให้ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ชาตินี้ ก็ให้ชาติต่อไป ไป บางคนเขามาแล้วก็เลยไปยังไม่ทันได้ชิม บางคนได้ชิมแล้วยังไม่ทานก็ไป แสดงว่าเขาไม่ได้ทำบุญร่วมกับเรา มา ก็แค่นั้น”

ผู้เขียน “บางครั้งพระที่ดี คนในท้องถิ่นมักจะไม่ได้ของดี อย่างเช่น หลวงพ่อปาน”

หลวงพ่อ “แล้วแต่บุญของเขา อย่างพระของข้า ข้าก็แจก ๆ กันไป คนไกลเขาได้กัน คนใกล้ไม่ค่อยได้”

ผู้เขียน “อย่างนี้เขาเรียกว่า ไกลเกลือกินต่างไซ้ไหมครับ”

หลวงพ่อ “ไกลเกลือกินต่าง เพราะมันเหยียบเลย ข้าโดนมาโชกแล้ว แต่ข้าไม่สนใจ ดีชั่วอยู่ที่ตัวเรา ไม่ได้อยู่ที่คนอื่น เรื่องของบุญใครทำใครได้ ทำให้กันไม่ได้ เหมือนกับใครหิวข้าว ก็ต้องกินเองใครกินใครอิ่ม บางคนต้องจำงให้มาวัด แต่ก็มาไม่ถึงวัด เพราะแะกินเหล้าข้างทาง บางทีให้ปฏิบัติ แต่จะหวังรางวัลที่หนึ่งหรือถูกหวย นั่นและไม่ได้เรื่องแล้ว”

หลวงพ่อให้ข้อคิด เกี่ยวกับการปฏิบัติที่แท้จริง ไม่ใช่ปฏิบัติเพียงหลอก ๆ จึงจะเจอของจริงได้ เมื่อใดก็ตามที่เราเห็นความสำคัญของการปฏิบัติ เหมือนกับการกินข้าว เหมือนกับลมหายใจ แสดงว่าเรามีที่พึ่งสำหรับตนเองแน่นอน

*****

พระดีที่น่าเคารพ

ปกติเวลาเราไปไหว้พระลู่ปฏิปันโน หรือพระที่ทรงคุณธรรม บางครั้งมักจะมี การขอให้ท่านช่วยอธิษฐานจิตวัดดวงคลที่นำไป ผู้เขียนและคณะบางครั้งเวลาที่ท่าน มีสุขภาพดีอารมณ์แจ่มใสจึงขอให้ท่านทำให้

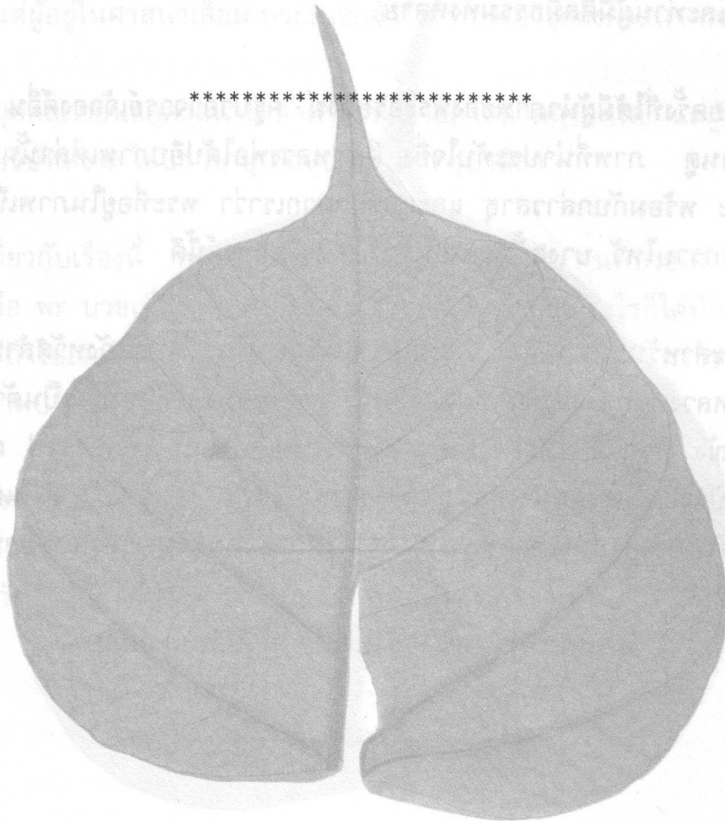
มีครั้งหนึ่งผู้คนไปกันมาก ของที่จะให้ท่านอธิษฐาน มีหลายอย่างรวมกันไป เมื่อท่านอธิษฐานเรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อพูดขึ้นว่า “เจอดีหลาย ๆ องค์พระนะ แต่ องค์นี้เป็นพระดีมาก” ท่านชี้ไปที่ล็อกเกตพระสงฆ์องค์หนึ่ง เมื่อผู้เขียนหยิบมาดู จึง กราบเรียนท่านว่า “ก็เป็นล็อกเกตรูปหลวงพ่องัฒนครับ ที่ทางวัดเขาทำให้บูชา” หลวงพ่อท่านจึงรีบตอบว่า “เอ้า ข้าไม่รู้ ทำไว้ซะเล็ก เลยมองไม่เห็นว่าเป็นองค์ไหน” มีลูกศิษย์อีกคนจึงถามท่านว่า “ทำไมหลวงพ่ोजึงรู้ละครับ” ท่านจึงตอบว่า “ข้าก็ไม่รู้ เพียงแต่มีความรู้สึกพิเศษ แก่ถามอาจารย์เขาดูดีกว่า” หลวงพ่อท่านเล็งมาให้ผู้ เขียนตอบแทน แต่ผู้เขียนได้แต่ยิ้มไม่ตอบอะไร จนเมื่อลาหลวงพ่อกลับจึงตอบให้ฟัง ว่า “หลวงพ่อกับท่านคงมีเมตตา ที่เห็นพวกเราทุกคนเคารพท่านแล้วไม่สงสัยท่าน ท่าน จึงบอกอย่างนี้ได้ อีกอย่างหนึ่งคงมีแสงสว่างจากพลังจิตใจ ในคุณพระที่ท่าน อธิษฐานไว้ ไปปรากฏที่หลวงพ่อก็คงได้ อะไรก็ดีทั้งนั้นแหละ”

เรื่องของพระดีที่มีคุณธรรมนี้ หลวงพ่อกับท่านเคยบอกผู้เขียนว่า “เวลาที่ไปไหว้ พระองค์ไหนก็ตาม ถ้าผู้ที่ทำเห็นแล้วจะรู้ได้ เพราะท่านจะมีที่อยู่ของท่านเฉพาะ ถ้า องค์ไหนเราเห็นท่านอยู่ในที่ของท่านแล้ว องค์นั้นแหละพระดี” ข้อสำคัญต้องทำให้ เห็นหรือเวลาผ่านไปเจอภาพพระองค์ไหนก็ตาม เอามือแตะภาพท่าน ทำใจเฉย ๆ ถ้า ขึ้น (ปิติ) มาถึงหัว แสดงว่าองค์นั้นดี”

ผู้เขียนเคยนำรูปของสมเด็จพระสังฆราช (อยู่) วัดสระเกศ ไปให้ท่าน อธิษฐานจิต พอหลวงพ่อกับท่านแตะรูปท่านบอกว่า “องค์นี้เป็นพระดี มีบารมีสูงมาก พอกับหลวงพ่อดโต วัดระฆัง จะมากกว่าเสียด้วย ถ้าแกไม่เชื่อลองจับดูก็ได้”

ผู้เขียนรีบตอบท่านว่า “ไม่ละครับ” เพราะผู้เขียนรู้ตัวเองดีว่า คุณธรรมของเราน้อยนิด บารมีของเรายังไม่เท่ากับหนึ่งในล้านส่วนของเศษเสี้ยวของรู่ลีพระบาทของพระ ซึ่งในองค์หลวงพ่อก็มากที่ท่านมีเมตตาสั่งสอน เพื่อให้ความรู้และความกระจ่างกับลูกศิษย์

*****

สาธุจตุรกาย ปณฺญา เวทิตพฺพา

ปัญญารู้ได้ด้วยการสนทนา

พุทธพจน์

พระดีที่น่ารู้จัก

ผู้เขียนเคยได้ยิน ได้รับทราบและได้เห็นถึงปฏิบัติอันนำเคารพยิ่งของหลวงพ่อบุญเกี่ยวกับการที่ท่านเป็นผู้มีความเคารพนอบน้อมในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ และท่านผู้มีศีลมีธรรมทั้งหลาย

บ่อยครั้งที่ได้มีผู้นำภาพของพระอริยสงฆ์ ครูบาอาจารย์เจ้าองค์อื่น ๆ มาถวายถวายให้ท่านดู ภาพที่น่าประทับใจยิ่ง คือ หลวงพ่อบุญได้บิณฑบาตเหล่านั้นยกมือไหว้เหนือศรีษะ พร้อมกับกล่าวสาธุ และแนะนำพวกเราว่า พระที่อยู่ในภาพเป็นพระแท้ ควรแก่การกราบไหว้ บางครั้งท่านก็พูดว่า หลวงพ่อบุญองค์นี้ดี

และสำหรับหลวงพ่อบุญ เกษม เขมโก แห่งสุสานไตรลักษณ์ จังหวัดลำปาง แล้ว เป็นพระที่หลวงพ่อบุญกล่าวถึงมากที่สุดองค์หนึ่ง เหมือนดังให้ศิษย์ถือเป็นตัวอย่างของสังฆัง สรณัง คัจฉามิ ได้อย่างมั่นใจ หลวงพ่อบุญเคยฝาก พระพุทธรูป ผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยปัจจัย ให้ศิษย์นำไปถวายแด่หลวงพ่อบุญเช่นกัน จนผู้ที่ได้พบเห็นต่างปลื้มปิติยินดีใน ศีลาอาจารย์วัตรของ ครูบาอาจารย์ทั้งสอง สมดังพุทธศาสนสุภาษิตว่า

“วันทโก ปฏิวันทนัง ผู้ไหว้ย่อมได้รับการไหว้ตอบ”

*****

ยทูนกัถ ดัถ สนติ ยัถ ปุริถ สนุตเมว ดัถ
สิ่งใดพร่อง สิ่งนั้นดั่ง สิ่งใดเต็ม สิ่งนั้นเยียบ

พุทธพจน์

พระ หรือ พระ

พระภิกษุที่บวชในพระพุทธศาสนาบางรูปบางองค์มีปฏิปทาดี บางองค์ก็ไม่ใช่สนใจในพระธรรมวินัย ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์กันต่าง ๆ นา ๆ อันที่จริงศาสนาไม่ได้เสื่อม แต่ผู้อยู่ในศาสนาเสื่อม พระพุทธเจ้าจึงกำหนดอายุของศาสนา ทรงตรัสว่า

“บุคคลภายนอกศาสนาไม่สามารถทำลายศาสนาตถาคตได้ แต่ผู้ที่ทำลายได้ คือ พุทธบริษัททั้ง ๔ ได้แก่ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา”

เกี่ยวกับเรื่องนี้ หลวงพ่อเคยกล่าวไว้ว่า “พระ คือ คนที่บวชแล้วได้ดี ถ้าอีกจำพวกก็คือ พระ บวชเพื่อหากินกับศาสนา เหมือนกับสวะหรืออะไรก็ได้ที่ไปพะกับของสิ่งนั้น แต่ถ้าไปเจออีกพวกคือแพะ พวกนี้ร้ายจ้องแต่จะชนกับพระกับพรานวาส นี่แหละ คือ พระสามประเภท”

ทั้งนี้ทำให้ผู้เขียนนึกถึงพระดำรัสของพระพุทธเจ้าที่สอนสิ่งที่ภิกษุ หรือสมมติสงฆ์ควรศึกษามี ๓ อย่าง คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อจะได้เป็นพระ หรือผู้ประเสริฐเช่นเดียวกับคำพูดของหลวงพ่

*****

น กามกามา ลปนฺนติ สนฺโต

สัตบุรุษ ไม่ปราศรัย เพราะอยากได้กาม

พุทธพจน์

ยอดพระกรรมฐาน

ในบรรดาพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ กรรมฐาน กองหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นยอดกรรมฐานคือ มรณสติ หรือการระลึกถึงความตายเป็นอารมณ์

**มรณสติ ภิกขเว ภาวิตา พหุลีกตา มหปฺผลา โหติ
มหานิสฺสา อมโตคฺชา อมตปรีโยสํนา ตี**

แปลความว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มรณสติอันบุคคลเจริญกระทำให้มากแล้ว ย่อมมีธรรมเป็นผล มีอานิสงส์อันใหญ่หลวง หยั่งถึงอมตธรรม มีอมตธรรม คือ ความบริสุทธิ์ของจิตเป็นที่สุด

หลวงพ่อกอบรมคิษย์เสมอว่า “ตัวตายนะ ตัวสำเร็จ”
นักปฏิบัติต้องไม่ลืมตาย ทำให้ถึงตัวตาย แล้วจะไม่ตาย

*****

นิพนฺนโสภีโน อตุถา

ประโยชน์งามตรงที่สำเร็จ

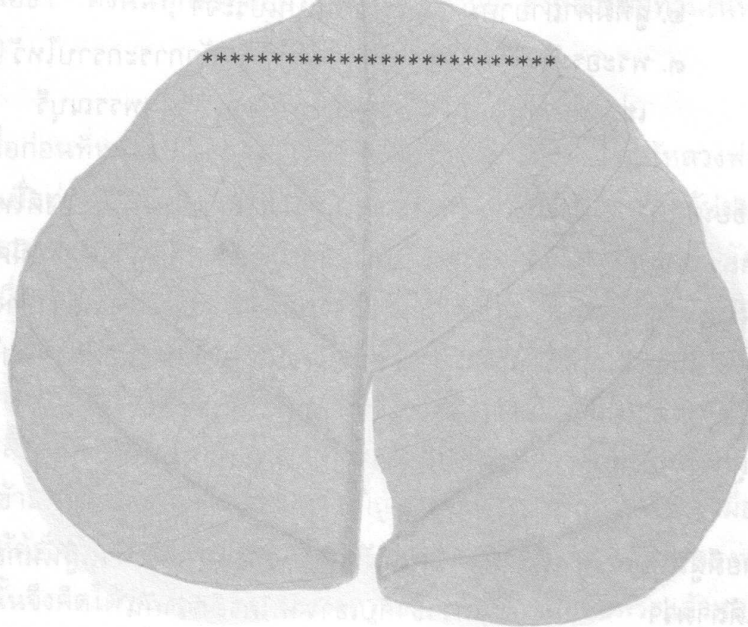
พุทธพจน์

มรณสติ

สัตว์ทั้งปวง ทั้งที่เป็นคนหนุ่มคนแก่ ทั้งที่เป็นคนพาลและบัณฑิต ทั้งที่มั่งมี
และยากจน ล้วนแต่มีความตายเป็นที่ไปถึงในเบื้องหน้า

เปรียบเหมือนภาชนะดินที่ช่างหม้อปั้นแล้ว ทั้งเล็กและใหญ่ ทั้งที่สุกแล้ว และ
ยังดิบ ล้วนแต่มีการแตกทำลายเป็นที่สุดฉับใด ชีวิตแห่งสัตว์ทั้งหลายก็มีความตาย
เป็นเบื้องหน้าฉนั้น

*****

ยศและลาภ	หาบไป	ไม่ได้แน่
มีเพียงแต่	ต้นทุน	บุญกุศล
ทรัพย์สมบัติ	ทิ้งไว้	ให้ปวงชน
แม้ร่างกาย	เขาก็เอา	ไปเผาไฟ

ตายแล้วไม่เนา

ผู้เขียนเคยไปที่วัดป่าเลไลยก์ จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อไปนมัสการศพของหลวงพ่อดิร ปรากฏว่าร่างกายไม่เนาเปื่อย มีเล็บและเกศางอกออกมาเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ และเกิดความสงสัย เมื่อมีโอกาสได้กราบเรียนหลวงพ่อดิร ท่านอธิบายว่า

“ผู้ที่ตายแล้วไม่เนา มี ๓ ประเภท

๑. ผู้ที่กินवान

๒. ผู้ที่มีคาถาอาคม เสกข้าวกินเป็นประจำ

๓. พระอรหันต์ อธิษฐานทิ้งร่างไว้ให้คนสักการะกราบไหว้ ตัวอย่าง เช่น หลวงพ่อโหน่ง วัดคลองมะดัน จังหวัดสุพรรณบุรี

ผู้เขียนเกิดความไม่แน่ใจ เพราะเราไม่สามารถตัดสินได้ว่า องค์ไหนเป็นพระอรหันต์ หลวงพ่อบอกว่า “เราต้องดูปฏิบัติหรือราศี พวกที่กินวานหรือมีคาถานั้นจะไม่มีราศี ผิวพรรณไม่สดใส” ผู้เขียนจึงได้ปรารภกับหลวงพ่อดิร โดยกล่าวอ้างถึงในสมัยก่อนหลวงพ่อดิรมีผิวพรรณที่ค่อนข้างดำ แต่ในปัจจุบัน หลวงพ่อดิรมีผิวพรรณที่สดใสสวยงาม แม้แต่หลวงปู่ดาดาเมื่อก่อนเขาวา ท่านผิวดำเหมือนกัน หลวงพ่อดิรตอบว่า “ไม่ต้องสงสัยกระดูกท่านยังฟอกเป็นธาตุได้ ผิวพรรณทำไมจะฟอกไม่ได้”

เคยมีผู้มีบุญท่านหนึ่ง มากราบนมัสการหลวงพ่อดิร เมื่อท่านผู้นั้นกลับไปแล้ว หลวงพ่อดิรได้ถามว่า “แก้วข้ากับเขาราศีใครดีกว่ากัน”

ผู้เขียนรีบตอบว่า “ว่ากันตามตรงหลวงพ่อดิรดีกว่าครับ”

หลวงพ่อดิรยิ้ม ก่อนที่จะพูดขึ้นว่า “นั่นคือราศีทางโลก รู้ราศีทางธรรมไม่ได้”

*****

รับให้ถูกต้อง

วัตถุมงคลของหลวงพ่อมิให้บูชาที่วัด ผู้เขียนเคยมีคำถามเรื่องนี้กับหลวงพ่อบุญ
“หลวงพ่อบุญครับ ถ้าสมมุติว่าผมมีพระแพ่ง ๆ เช่น พระรอด แล้วผมนำไปให้เขาบูชา
แต่เงินที่ได้ผมจะนำมาทำบุญจะบาปไหมครับ” หลวงพ่อบุญตอบว่า “ถ้าบาปข้าต้อง
บาปแน่ เพราะข้าขายพระเต็มศาลา” ผู้เขียนแย้งว่า “แต่หลวงพ่อบุญไม่ได้ใช้เงินเอง”
หลวงพ่อบุญจึงสรุปว่า “อย่างไรข้าก็ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ขาย แต่จุดประสงค์ข้าทำเพื่อวัดวา
ไม่ใช่ทำเพื่อข้า” ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง จึงอยู่ที่เจตนา ซึ่งหลวงพ่อบุญท่านเห็นว่า เจตนา
คือ ตัวบุญ

เมื่อก่อนที่หลวงพ่อบุญยังแข็งแรง ผู้ที่บูชาพระแล้วก็จะนำมาให้หลวงพ่อบุญประสิทธิ์
จนกระทั่งเมื่อท่านป่วยไม่ค่อยแข็งแรง ผู้บูชามักเกรงใจไม่ให้ท่านเป็นผู้ประสิทธิ์ แม้-
กระนั้นหลวงพ่อบุญยังอดไม่ได้ด้วยความเมตตา เพราะท่านบอกว่าเพื่อกำลังใจ และ
ศรัทธา เนื่องจากทุกคนต้องสละทรัพย์ที่หามาได้ด้วยความเหนื่อยยาก มีอยู่ครั้งหนึ่ง
ขณะที่ท่านประสิทธิ์ ให้กับผู้บูชารายหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่าน เมื่อเสร็จแล้วท่าน
พูดว่า “แกร็บพระยังไม่ถูก” ผู้รับเกิดความสงสัย หลวงพ่อบุญจึงอธิบายต่อ “ทำจิต
ให้น้อมรับสิ่งที่ดีที่ให้ โดยเรียกพระเข้าตัวเวลาที่รับ แกร็บไม่ได้ทำจิตแบบนี้ แกร็บจิต
ออกมาให้เข้าแทนที่จะได้เลยไม่ได้” เคยมีลูกศิษย์หลวงพ่อบุญที่เป็นพระ เมื่อเวลาท่าน
ประสิทธิ์ให้ต้องการลองกำลังของหลวงพ่อบุญ จนหลวงพ่อบุญต้องพูดขึ้นว่า “ลองพอหรือยัง”
ลูกศิษย์ผู้นั้นจึงคิดว่า หลวงพ่อบุญสามารถรู้ได้ บางครั้งเมื่อรับพระแล้วหลวงพ่อบุญท่าน
จะกล่าวชมสำหรับคนที่รับถูกต้องว่า “เจอดีแล้วทำได้แบบนี้ แกร็บลูกใช่ไหม” ผู้รับ
จึงถามว่า “หลวงพ่อบุญรู้ได้อย่างไรครับ” หลวงพ่อบุญท่านตอบว่า “แกร็บลูก แต่อาการของ
แกร็บเกิดที่ข้า ข้าจึงรู้” สำหรับเรื่องการรู้นี้ หลวงพ่อบุญท่านรู้เป็นเรื่องปกติวิสัย ผู้เขียน
เองหรือหลายคน ก็เคยประสบกับเรื่องเหล่านี้มาแล้วด้วยกันทั้งนั้น

*****

ไม่เคยโกหกใคร

เจตน์ถนอม

หลังจากที่ผู้เขียนสอบสัมภาษณ์ปริญญาโทเรียบร้อยแล้ว ได้กลับมานั่งรถหลวงพ่อกับภรรยาไปสอย เนื่องจากก่อนจะไปสอย ผู้เขียนได้ขอขานหลวงพ่อก่อนให้ช่วยเหลือ ท่านพยักหน้ารับ ซึ่งในวันนั้นหลวงพ่อก็อารมณ์แจ่มใสมาก ท่านพูดว่า “ข้าอธิษฐานขานบารมีพระ แม่บุญคุณไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาของแก่นนั้นแหละ เอาบุญให้เขาเพื่อขอความช่วยเหลือจากเขา สามคนข้ารู้ชื่อแต่อีกคนไม่รู้ เลยขอให้สามคนถาม อีกคนคอยนั่งฟัง” ซึ่งก็เป็นจริงดังที่หลวงพ่อกำลังพูด

ผู้เขียนได้สนทนากับท่าน จนถึงเรื่อง คาถาหาจักรพรรดิ

ผู้เขียน “หลวงพ่อกับผู้แต่งคาถาบูชาพระ(คาถาหาจักรพรรดิ)ใช่ไหมครับ”

หลวงพ่อ “สำเนาเขาสร้างพระพุทธรูป อยากได้คาถาบูชาพระ ก็เลยมานึกเอาเองมันจะผิดอยู่หน่อยหนึ่งตรงคำบูชาที่มี นะโมพุททาเย แล้วก็ ยะธาพุทโมนะ หรือแกว่าไง”

ผู้เขียน “ปกติการตั้งองค์พระ (การอธิษฐานให้เป็นพระ) โบราณเขาใช้กันว่า นะโมพุททาเย ยะธาพุทโมนะ ดังนั้น การที่หลวงพ่อกล่าวเช่นนี้ ต้องการให้บูชาคาถา เกิดเป็น พระพุทธเจ้าปางมหาจักรพรรดิ ใช่ไหมครับ”

หลวงพ่อกับภรรยาพร้อมทั้งกล่าวว่า “คาถาบทนี้เป็นของดี หมั่นท่องไว้ทุกวัน ปกติเขาไม่ให้กันหรอก เพราะเขากลัวลูกศิษย์จะดีกว่าอาจารย์ แต่ข้าไม่เคยกลัวและไม่ปิดบัง ท่องให้ดีขึ้นอีกหน่อยจะรวย เพราะมีการกล่าวถึงพระสิวลี ผู้เลิศทางลาภไว้ด้วย อาบน้ำอาบท่า อาบไปสีกไปก็ได้ดีทั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ามาบอกพวกแกข้าทดลองมาแล้วทั้งนั้น เมื่อดีแล้วจึงมาบอก ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ศรัทธาและการหมั่นฝึกฝนปฏิบัติ คนเราอยู่ดี ๆ จะให้รวยได้อย่างไร ต้องปฏิบัติให้ดีเสียก่อน ดูอย่างข้าเมื่อก่อนต้องไปยืมเงินเขามาซื้อรูป เทียน ใบชามาเลี้ยงแขก เดียวนี้ของกินของใช้มิให้เกลื่อนกลาดไป เรามาพบไม้งามเมื่อชวานบิน แกว่าจริงไหม ของดีของอร่อยกินก็ไม่ได้ ฟันไม่มี”

หลวงพ่อกับภรรยาแล้วเสริมอีกว่า “คนเราต้องทำให้ดี เมื่อดีแล้วจึงรวย แล้วจะได้ไม่ชวย พระจะดีต้องหมั่นอดอยาก ถ้ายังอยากอยู่ก็ไม่ใช่พระดี”

*****

ถวายกระทง

ปกติ คือนวันเพ็ญเดือนสิบสอง จะมีการลอยกระทงตามแม่น้ำต่าง ๆ แต่ในขณะ
คณียของหลวงพ่อดู่นั้นจะนำกระทงมาถวายท่าน ซึ่งเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่ง ผู้เขียน
และหมู่คณะได้มีโอกาสนำกระทงไปถวายกับท่าน ซึ่งในขณะนี้ส่วนใหญ่เป็นนัก
ปฏิบัติเคยมีผู้สงสัยกราบเรียนหลวงพ่อกว่า “เห็นมีผู้นำกระทงมาถวายหลวงพ่อบ้าง
ทำไมหลวงพ่อก็ไม่ลอยกระทงในน้ำหรือ”

หลวงพ่อบอกว่า “ลอยด้วยน้ำใจน้ำจิตของเราไงละ”

หลวงพ่อบอกท่านให้สมาทานศีลเสียก่อน แล้วจึงนำถวาย เมื่อกล่าวคำถวายเสร็จ
แล้วพวกเราจะประเคนแก่ท่าน หลังจากนั้นท่านจะให้พวกเราทุกคนภาวนาไตรสรณ-
คมน์สักครู่ แล้วท่านจะนำจิต นำกระทงไปถวายพระพุทธเจ้าที่วิมานแก้ว เมื่อพระ-
พุทธเจ้ารับแล้ว หลวงพ่อก็จะให้พร ผู้ที่มีจิตใจเป็นทิพย์หลาย ๆ คนจะสามารถเห็นได้
ว่า ได้ไปจริง ๆ บุญที่ได้จึงมีทั้งบุญภายนอก คือ อามิสบูชา และบุญภายใน คือ
ปฏิบัติบูชา

ตามประเพณีเดิมของการลอยกระทง มีทั้งคติตามพราหมณ์ และพุทธ ทาง
พราหมณ์ถือว่าเป็นการขอขมาพระแม่คงคา ส่วนทางพุทธมีหลายเจตนาเช่น การบูชา
พระจุฬามณี การบูชารอยพระพุทธบาทที่พระพุทธองค์แสดงไว้แก่พญานาคที่แม่น้ำ
ส่วนคำมูลดั้งเดิมมีมาจากการที่มานพทั้ง ๕ ซึ่งเกิดจากไข่มุก เมื่อรังถูกพายุพัดไข
กระจัดกระจายไป ได้มีการนำไปเลี้ยงโดย ไก่ นาค เต่า วัว และราชสีห์ เมื่อมานพทั้ง
๕ บำเพ็ญเพียรแล้วได้มาพบกันจึงรู้ความจริงว่า แม่ของตนเองซึ่งเสียใจเมื่อมาแล้วไม่
พบลูกทั้ง ๕ นั้น ขณะนี้ไปอยู่พรหมโลกชื่อว่า พกมา นพทั้ง ๕ จึงคิดเป็นรอยดินกา
เพื่อบูชา ท้าวพกาพรหม ซึ่งเป็นแม่ และมานพทั้ง ๕ คือ พระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์
ต่อมา คือ นะ โม พุท ธา ยะ นั่นเอง ดังนั้น ท้าวพกาพรหม จึงถือว่าเป็นโยมของพระ
พุทธเจ้าก็ได้

หลวงพ่อก็สร้างพระปางโปรดท้าวพกาพรหมไว้ให้พวกเราทั้งหลายบูชา หลวง
พ่อยังได้บอกอีกว่า “พระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔ ขึ้นไปโปรดท้าวพกาพรหมจนละทิ้งได้เป็น
พระโสดาบัน แต่ขณะนี้พระอนาคามี แล้วจะเข้าถึงนิพพานในยุคพระศรีอาริย-
เมตไตรย”

*****

อย่าท้อถอย

ญาติโยมผู้หนึ่งเกิดความลึกลับสงสัย เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมที่ควรจะได้ผลมาก เพราะเธอมีความขยันหมั่นเพียร จึงมานมัสการถามหลวงพ่อบว่า “หลวงพ่อบจะการที่ลูกนี้ไม่ดีนี้แสดงว่าชาติก่อนทำมาไม่ได้ใช่ไหมคะ”

หลวงพ่อบตอบว่า “แกรู้หรือเรื่องแต่ก่อน ไม่ต้องไปสนใจ เพราะเราไม่รู้ได้ เอาชาตินี้ให้มันดี ไม่ต้องคิดถึงชาติก่อน อย่าท้อถอยทำไปเดี๋ยวก็ดีเอง”

หลวงพ่อบตอบตรงตามพุทธพจน์ที่ว่า “อย่าสนใจในอดีต เพราะเป็นสิ่งที่ล่วงมาแล้ว ให้สนใจในปัจจุบัน” ผู้เขียนนึกถึงพระดำรัสของพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายาในสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ที่ทรงประทานกับหมยงค์ นักเขียนชื่อดัง ผู้เขียนอ่านแล้วเกิดความประทับใจมาก พระดำรัสมีใจความว่า

“คนเราไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างไรใช่ไหมคะ เพราะฉะนั้นก็จงทำปัจจุบันให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้” พระดำรัสของพระองค์ท่าน แสดงถึงความซาบซึ้งในเรื่องของศาสนาเป็นอย่างดี”

หลวงปู่แหวน เคยตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

“อดีตเป็นธรรมเมา อนาคตเป็นธรรมเมา เสาบมืออดีต เสาบมืออนาคต เสาบมือแต่ปัจจุบันเท่านั้น” คำพูดของท่าน สอดคล้องกับเป็นพระอริยสงฆ์ ที่เราเคารพกราบไหว้ เพราะเป็นสังฆธรรมที่เป็นความจริงเสมอมา

*****

อยากจะไปนิพพาน

ผู้ที่มากราบนมัสการหลวงพ่อหลายๆ คน มาถึงก็แจ้งความประสงค์กับหลวงพ่อ ประารถนาไม่เกิดอยากไปนิพพานในชาตินี้ จะได้พ้นทุกข์ บางคนก็ตั้งเจตนาจริง บางคนก็พูดไปอย่างนั้น หลวงพ่อเคยให้ข้อคิด สำหรับคนที่ไม่ตั้งใจจริงเหมือนคำพูดที่ปรารถนาว่า

“อยากไปนิพพาน แต่ศีล ๕ ยังรักษาไม่ได้ จะไปได้อย่างไร”

“วันนี้มีผู้หญิงอยู่คนมากราบข้า บอกว่าจะไปนิพพาน ข้าไม่พูดแต่มองดูปากยังทาแดงแจ๋ หัวตะพานจะไปถึงหรือเปล่า”

ดังนั้นหลวงพ่อก็สอนพวกเราทั้งหลาย เมื่อตั้งใจสิ่งใดแล้ว ต้องทำหรือปฏิบัติ จึงจะสมปรารถนา หลวงปู่ทวดกล่าวว่า “การปฏิบัติ จะตัดภพชาติให้สั้นลงทีละครึ่ง เช่น ถ้าเราจะเกิดอีก ๑๐๐ ชาติ ก็เหลือ ๕๐ ถ้าจะเกิดอีก ๒๐ ชาติ ก็เหลือ ๑๐”

ผู้เขียนเคยอ่านหนังสือของหลวงพ่ोजรัล วัดอัมพวัน ท่านเคยเปรียบเทียบดังนี้ “ทำทาน เหมือนกับไปด้วยถ่อ รักษาศีล ไปด้วยรถยนต์ ภาวนา ก็ขี่เรือบินไป อาจถึงนิพพานได้ในชาตินี้”

คนโบราณจึงกล่าวไว้ว่า “ใกล้ก็ไม่ใช่ ใกล้ก็ไม่ใช่ไกล มองเห็นไวไว เป็นทิวลิป” ซึ่งเทียบได้กับพระนิพพาน คือ ปลายจมูกนี่เอง

หลวงพ่อกกล่าวว่า “จะว่ายากก็ไม่ใช่ จะว่าง่ายก็ไม่เชิง ผู้ปฏิบัติพึงรู้เองเห็นเอง เพราะเป็นปัจเจกตั้ง”

*****

ผู้หญิงไปได้หรือไม่

มีนักปฏิบัติท่านหนึ่ง นำข้อข้องใจมากราบเรียนหลวงพ่อดังนี้

นักปฏิบัติ “ลูกปฏิบัติไปถึงวิมานแล้ว ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ ขาดนี้ลูกไปนิพพานได้ไหมเจ้าคะ”

หลวงพ่อยิ้ม “หลับตาไปได้ แล้วลืมตาไปได้หรือเปล่า”

นักปฏิบัติ “ยังเจ้าคะ”

หลวงพ่อ “ต้องทำให้ได้ทั้งหลับตาและลืมตา หลับก็เห็นพระ ลืมก็เห็นพระ อย่างนี้ไปได้แน่นอน”

หลวงพ่อบอกผู้เขียนว่า “ทุกอิริยาบถถ้าเราเห็นพระได้ จิตของเราจะไม่ฟุ้งซ่านไม่เคลื่อนจากความดี พระมีอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่ง ไหว้ตรงไหนก็เจอ” ทำให้ผู้เขียนนึกถึงคำพูดของ หลวงปู่อินทร์ จันทบุปผาที่ว่า

“ที่กล่าวว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต เป็นสิ่งจริงแท้ เพราะพออาตมาได้ธรรม มองไปทางไหนก็เจอแต่พระ บนอากาศก็มี บนบกก็มี ไหว้ได้ทั้งนั้น เกิดความซาบซึ้งในธรรมจนน้ำตาไหล ถ้าใครไม่รู้มาเห็นเข้าคงนึกว่า อาตมาบ้าแน่นอน”

*****

สุสุสุสัง ลภเต ปญญัง
รู้จักฟังยอมได้ปัญญา

พุทธพจน์

ผู้มีสติชอบ

นักปฏิบัติธรรมทุกคนที่หวั่นพันทุกข์ มักมีอุปสรรคจากการปฏิบัติไม่มากนัก
น้อย สิ่งที่ต้องนำมาใช้อยู่เสมอคือ ธรรมที่มีอุปการะมาก ได้แก่ สติ และสัมปชัญญะ
แต่มักเรียกสั้น ๆ ว่า สติ มีผู้ปฏิบัติท่านหนึ่งได้กราบเรียนหลวงพ่อกว่า

ผู้ปฏิบัติ “หลวงพ่อกับ ทำอย่างไรจึงมีสติอยู่ตลอดเวลาครับ”
หลวงพ่อกับ “ผู้มีสติตลอดเวลา เห็นมีแต่พระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์เท่านั้น มีสติ
แม้กระทั่งเวลาหลับ ปุณฺณอย่างเราจะทำได้อย่างไร ยากต้องค่อย ๆ
ทำไป”

คำพูดของหลวงพ่อกับ คือ หมั้นเจริญสติ จนในที่สุดจะได้ มหาสติเหมือนกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย

*****

อตฺตนา หิ สุทฺถเตน นาถํ ลภติ ทูลลภํ
มีตนที่ฝึกดีแล้วนั้นแหละ คือได้ที่พักที่หาได้ยาก

พุทธพจน์

ลูกศิษย์ "หลวงลุงครับ รู้จักหลวงพ่อธรรมโชติไหม"

หลวงพ่อบอก “ข้าเคยอธิษฐานขอคาถา จากพระอาจารย์ธรรมโชติ เพราะเห็นคนเขาลักขงของวัด บางทีขานอนอยู่ยังลักไปต่อหน้าต่อตา เขาเล่ากันว่าที่วัดของท่าน ใครลักของไปต้องเอามาคืนหมด พระอาจารย์ธรรมโชติ องค์กรนี้ เป็นผู้ที่มิอาจคบขงในสมัยเลียงกรงครือยุยาคครั้งที ๒ และท่านเป็นผู้หนึ่ง ที่ร่วมอยู่ในค่ายบางระจัน เพื่อดต่อสู้กับ อริราชศัตรูคือพม่า”

หลวงพ่อก็พูดกับผู้เขียนว่า "ที่จริงข้าลืมไปแล้วด้วยซ้ำ เพราะขอมานมนาน
กาเล แต่ท่านยังอุตส่าห์บอกถึงข้าจนได้"

*****

รูปธรรมนามธรรม

ปัจจุบันมีการภาวนาทำสมาธิทั่วไป ไม่ว่าข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน นิสิต นักศึกษา ซึ่งหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ท่านเคยกล่าวไว้ว่า

“หลังถึงพุทธกาล สำนักวิปัสสนากรรมฐาน จะเกิดขึ้นเหมือนดอกเห็ด ผู้ที่จะเข้าไปศึกษา ต้องมีวิจารณ์ญาณว่า การสอนเป็นเพื่อพัฒนาจิตหรือไม่”

ดังที่หลวงปู่เคยกล่าวว่า “ทำแล้วโลก โกรธ หลง สดลงหรือไม่”

เมื่อมีการตั้งสำนักเกิดขึ้น ย่อมมีการกำหนดระเบียบปฏิบัติข้อวัตรต่าง ๆ ไว้ในแต่ละแห่ง หรือที่เราเรียกว่า “รูปแบบ” เช่น การนุ่งขาวห่มขาว การกินมังสวิรัต เป็นต้น หลวงปู่ท่านบอกว่า “ถ้าเป็นวิธีที่พระพุทธเจ้าวางไว้ดีทั้งนั้น” ท่านไม่ให้กล่าวร้ายป้ายสีเพราะท่านพูดว่า “คนดีไม่มีใคร” บางครั้งมีผู้มาขอความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้จากหลวงปู่ดังนี้

ผู้ถาม “ถ้าจะมาปฏิบัติกับหลวงปู่ ต้องเตรียมอะไรมาด้วยครับ”

หลวงปู่ “เตรียมใจ เตรียมจิตมาให้ดี”

ผู้ถาม “ไม่ต้องนุ่งขาวห่มขาวมาใช่ไหมครับ”

หลวงปู่ “แต่งอะไรมาก็ได้ ไม่จำเป็น”

ผู้ถาม “แม้แต่ดอกไม้ ธูป เทียน”

หลวงปู่ “มีก็เอามา ไม่มีก็ไม่ต้อง เรากล่าวว่า พุทธัง อัมมัง สังฆัง ชีวัง เม ปุเชมิ นี่เราก็เอาชีวิตบูชา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้ว”

ผู้ถาม “การกินมังสวิรัต จำเป็นไหมครับ”

หลวงปู่ “เรื่องการไม่กินเนื้อสัตว์ มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลแล้ว คือ พระเทวทัต เคยขอพระพุทธเจ้า แต่ท่านไม่อนุญาต ดีชั่ว อยู่ที่จิต ท่านกลัวลำบาก ญาติโยม

ในการทำวัตรสวดมนต์ของพระ จะมีการพิจารณาอาหารบิณฑบาต เสนาสนะ และจีวรรวมอยู่ด้วย ที่เรียกว่า **บทปฏิสังขาย** เพื่อไม่ให้พระคิดอยากได้ในสิ่งเหล่านี้ ดังคำพูดของหลวงพ่อกี้ว่า “อยู่ในโลกก็ต้องกิน”

หลวงพ่อกี้ “อาจารย์แค่ ท่านเคยบอกข้า ตอนที่ข้าไปนวดให้ท่านว่า เป็นพระต้องระวังนะคุณ ถ้าไม่ไหวพระสวดมนต์ ตายไปต้องไปเกิดเป็นควายแก่ ให้เขาใช้งาน ท่านบอกด้วยนะควายแก่”

ผู้ถาม “การบิณฑบาตพระพุทธรูปของพระพุทธรูปเจ้า เขาว่าเป็นการทำลายศาสนา เหมือนกับตัดคอพระพุทธรูปทีละองค์”

หลวงพ่อกี้ “พระเทศน์มีอิทธิฤทธิ์ขนาดเหาะได้ ยังไปนรกเลย แล้วคนที่ยังเหาะไม่ได้ จะไปไหน”

ผู้ถาม “ลูกอธิษฐานไว้ว่าต้องถือศีล ๘ แต่กลัวจะหิว เพราะไม่ได้กินข้าวเย็นครับ”

หลวงพ่อกี้ “เปลี่ยนจากข้อ ๓ เป็น อะพรหมมะจริยา ก็ได้ นี่เป็นศีล ๕ แบบอุกฤษฏ์ ถือเป็นเพศพรหมจรรย์”

ผู้ถาม “เดี๋ยวนี้คนใจบาป ตัดเศียรพระพุทธรูปไปขายต่างประเทศ”

หลวงพ่อกี้ “อีกหน่อยศาสนาพุทธ จะไปปรากฏในต่างแดน ตอนนี้อยู่ในส่วนของรูปธรรม ต่อไปจะปรากฏในส่วนของนามธรรม จะมีการปฏิบัติกันมากขึ้นกว่านี้”

ผู้ถาม “ทางรัสเซีย เขารู้กันว่า ปฏิบัติเกินไปจากอเมริกาหลายสิบปี แต่เขาใช้ในด้านวิทยาศาสตร์ เพราะเรดาร์จับไม่ได้ ไม่บาปหรือครับ”

หลวงพ่อกี้ “ให้เขาทำไปเถิด อีกหน่อยเขาพลิกจิตได้ ก็ดีเอง”

ผู้ถาม “ทำไมต้องห้อยพระ ไม่ต้องใช้ก็ได้ไหมครับ”

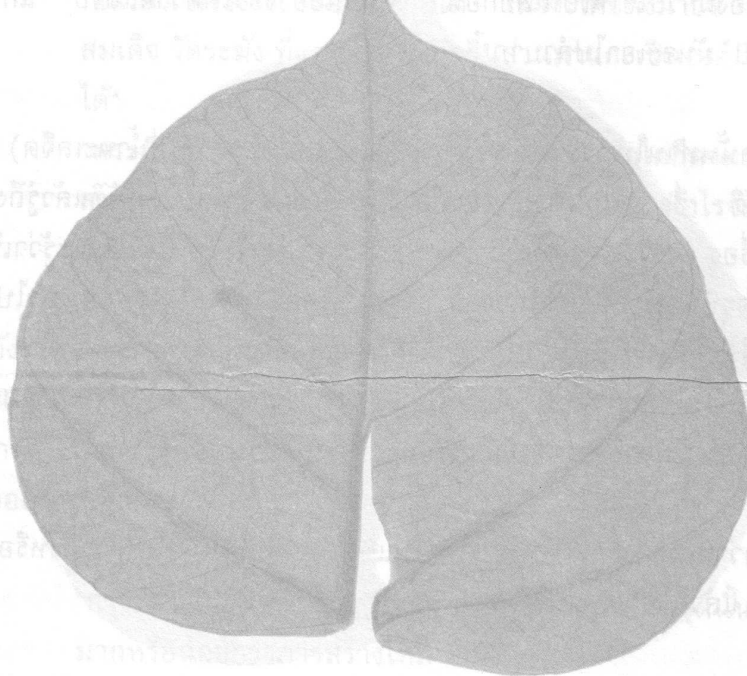
หลวงพ่อกี้ “กำลังใจของคน ไม่เท่ากัน เรามีเวลาเผลาอยู่ เพราะไม่ใช่พระอรหันต์ ถ้าจิตเป็นพระ ไม่ต้องใช้ก็ได้ หรือถ้าทำเป็นแล้วก็ไม่ต้อง”

ผู้ถาม “บาร์มีพระช่วยได้จริงหรือ”

หลวงพ่อกี้ “ถ้ากรรมไม่หนักพระช่วยได้ ถ้าหนักพระช่วยไม่ได้ ตอนตายถ้านึกถึงพระก็ยังไปสวรรค์”

ผู้ถาม “ทำอย่างไร จึงนึกถึงพระ หรือ ความดีก่อนตาย”
 หลวงพ่อ “ต้องทำอยู่เรื่อย ๆ เหมือนกับทำไมต้องกินข้าวทุกวัน ถ้าไม่ทำบุญ
 หรือทำ แต่บางทีนึกออกได้ยาก เช่นมีคนแถววัดสะแก ทำบาปกับปลา
 เอาไว้มาก ก่อนตายพอน้องเข้าไปบอกทางว่า พุทโธ แกล้งบอกว่า
 แกล้งสัปปะลาเทโพอยู่ในครัว พอพี่เข้าไปบอกว่า อะระหัง แกล้งบอกว่า
 มีแต่กะซัง (ใส่ปลา) ทั้งนั้น”

*****

ตถะเวกสุส กลุยาณัง ตถะเวกสุส ปาปกัง

ตสุมา สพุพัง น กลุยาณัง สพุพัง วาปี น ปาปกัง

สิ่งเดียวกันนั้นแหละ ดีสำหรับคนหนึ่ง แต่เสียสำหรับอีกคนหนึ่ง
 เพราะฉะนั้นสิ่งใด ๆ มิใช่ว่าจะดีไปทั้งหมด และก็ไม่ใช่จะเสียไปทั้งหมด

พุทธพจน์

ใช้ให้เป็น

พระสุทิน อายุวัฒโก (หลวงพี่จ๋า) เมื่อครั้งท่านยังเป็นฆราวาส ได้มากราบ
นมัสการหลวงพ่อดังแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ โดยมี ส.ท. อุดม เผ่าทหาร เป็นผู้ชักชวน ซึ่ง
สมัยก่อนมาวัดสะแกโดยทางเรือ หลังจากกราบนมัสการหลวงพ่อกแล้ว ส.ท. อุดม พูด
นำว่า “วันนี้ผมพาลูกพี่มาหาหลวงปู่ เขาจะมาขอพระหลวงปู่ ลูกพี่เขาอยากได้”
ความจริงแล้ว ส.ท. อุดม อุปโลภขึ้นเอง หลวงพ่อตอบว่า “ข้าไม่มีพระอะไรจะให้ ถ้า
อยากได้ก็ต้องฝึกวิธีใช้ให้เป็นเสียก่อน เหมือนอย่างข้าให้ควายแกไป แกไม่มีเชือก
สะพายจูงไป มันจะเอาไปล่าบาก”

จากนั้นท่านให้พระ ๑ องค์ เป็นรูปหลวงปู่ทวด (เหยียบน้ำทะเลจืด) แล้วจึงให้
เข้าไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นกุศโลบายของหลวงพ่อ ที่ต้องการให้ปฏิบัติแล้วรู้ถึงอานุภาพ
ของพระเครื่อง เพราะท่านเคยบอกเสมอว่า “ของดีต้องใช้ให้เป็น จึงจะรู้ว่าเป็นของดี”
เพราะในปัจจุบันอย่างที่เราเห็นว่า เจ้าของคุ้มครองพระ โดยการเอาไปฝากไว้ใน
ธนาคาร ไม่ได้นำมาใช้ ทำให้ผู้เขียนนึกถึงคำพูดของหลวงพ่อดังที่กล่าวไว้
“ทำบุญให้เป็น ใช้บุญให้เป็น” โดยเฉพาะการภาวนานั้น ถือเป็นการทำกุศลสูงสุดใน
พระพุทธศาสนา หลวงพ่อเคยบอกผู้เขียน ถึงพระที่ท่านอธิษฐานจิตว่า

“ข้าว่าของของข้าไม่เป็นรองใครในแผ่นดิน อยู่ที่คนนำไปใช้ว่าถึงหรือเปล่า
ถ้าถึงจริง ๆ แล้วก็ไปนิพพานได้”

คำกล่าวของหลวงพ่อนี้มีความหมายอย่างยิ่ง คือ เปลี่ยนจิตจากศรัทธาจนเป็น
อภิลศรัทธา นั่นเอง

*****

ทำพาส พระชำรุด

คนส่วนใหญ่มักจะไม่นิยมนำพระที่แตกหรือหักมาไว้ในบ้าน โดยเฉพาะพระที่ทำด้วยปูน มักแตกหักได้ง่าย ผู้เขียนเรียนถามหลวงพ่อดังเหตุผล

หลวงพ่อบอก “สมัยก่อนข้าเป็นพรราวาสก็ห้อยพระหัก เพราะเสียดายของ เมื่อก่อนเขาใช้ลวดตัก เดี๋ยวนี้ก็ยังเห็นเขาใช้กัน ไม่เห็นเป็นไร”

ผู้เขียน “แล้วความจริงจะเป็นอะไรหรือไม่ เพราะเคยฟังมาว่า แม้แต่พระสมเด็จพระวัดระฆัง ที่แตกหัก ยังนำชิ้นส่วนมาแกะเป็นองค์เล็ก ๆ ใช้กันได้”

หลวงพ่อบอก “พระที่ทำด้วยปูนหรือโลหะ ข้าอธิษฐานว่า เมื่อใดก็ตามของที่ท่าละลายเป็นน้ำ เมื่อนั้น จึงขอให้หมดอาณภาพ แล้วเมื่อไรจะละลายเป็นน้ำสะอาด”

ดังนั้น ถ้าพระของหลวงพ่อกหัก ไม่ต้องตกใจหรือเสียกำลังใจ เพราะคำตอบมีอยู่ชัดเจน หลวงพ่อเพียงแต่บอกว่า “ใครทำพระชำรุด จะเสียใจไปตลอดชีวิต” ทั้งนี้เพื่อให้ทุกท่านมีความระมัดระวัง เนื่องจากของที่หักแล้วมักเกิดตำหนิ มองดูไม่สวยงามเท่าของที่สภาพสมบูรณ์

ผู้เขียน “การซ่อมแซมพระพุทธรูปองค์ใหญ่ๆ ที่คอหักหรือชำรุดนั้น มีอันสังสรรค์มากกว่าการสร้างใหม่”

หลวงพ่อบอก “ตามพระไตรปิฎกกล่าวว่า ซ่อมมีอันสังสรรค์มากกว่าสร้างใหม่”

*****

กำลังใจ

ตามลักษณะการดูโหงวเฮ้งของคนจีนที่ว่า ผู้ใดที่มีหูยาวมักจะเป็นคนมีอายุยืน ซึ่งผู้เขียนลองสังเกตดู ก็มักจะเป็นอย่างนั้นจริง ๆ หลวงพ่อเองท่านก็มีใบหูใหญ่ และยาว แม้แต่พระพุทธรูปก็มีพระกรรณยาว

สุภาพสตรีท่านหนึ่งมาราบหลวงพ่อ และได้เรียนถามถึงความจริงข้อนี้ เนื่องจากเธอมีลักษณะใบหูที่เล็ก ซึ่งหมอดูหลายคนทำนายไว้ว่าอายุจะสั้น ทำให้เกิดความไม่สบายใจ

หลวงพ่อ “หูเล็กก็เล็ก ทำไมอายุมันยังยืนเป็นไหนๆ”

เมื่อเธอฟังแล้วเกิดความสบายใจ นับว่าหลวงพ่อก็มีเมตตา และวิธีการพูดที่ฟังแล้วไม่เกิดทุกข์

ผู้เขียนเคยเรียนถามเรื่องของศีลข้อ ๔ มุสาวาทา ว่าในลักษณะใดที่จัดว่าผิดศีล

หลวงพ่อ “บางเรื่องถ้าบอกตรง ๆ ผู้ฟังจะไม่ได้รับผล ต้องใช้วิธีเลี่ยงเอา(กุศโลบาย) อยู่ที่เจตนาของผู้พูด ว่ามุ่งหวังผลผู้ฟังอย่างไร เหมือนกับพระสารีบุตร ตอบโจรเคราแดง เมื่อโจรถามว่า การที่ผมเป็นเพศฆาตฆ่าคนมามาก ผมจะไปนรกไหม พระสารีบุตร ท่านเป็น พระอรหันต์ สามารถรู้เห็นด้วยญาณ ถ้าบอกตรง ๆ ว่าแกต้องไปนรกก็เสียกำลังใจ ท่านเลยตอบว่า ใครเป็นคนสั่ง โจรเคราแดงจึงเกิดกำลังใจ เพราะคิดว่าตัวเองไม่บาป เมื่อพระสารีบุตรเทศน์ให้ฟัง หลังฉันข้าว ปรากฏว่าโจรเคราแดงสำเร็จเป็นพระโสดาบัน มันมีแง่คิดอยู่นิดเดียวว่า จะพูดอย่างไร”

*****

ทำพาสสปอร์ตไปสวรรค์

ครั้งหนึ่งมีลูกศิษย์หลวงพ่อบุญ ได้มาเล่าให้ท่านฟังว่า ได้เคยไปร่วมพิธีกรรมจัดสำเภาทัวร์สวรรค์ ซึ่งอ้างถึงพุทธบริษัท มีพระพุทธเจ้าเป็นผู้จัดการบริษัท ญาติโยมเป็นหนึ่งในบริษัททั้งสิ้น ให้มาทำพิธีเสริมสิริมงคล หลวงพ่อบุญท่านก็ไม่ว่าอะไรจนมาถึงการทำพาสสปอร์ตเพื่อไปสวรรค์ หลวงพ่อบุญท่านจึงพูดขึ้นว่า "ของข้าไม่ต้องทำพาสสปอร์ต ขอให้แกว่า พุทธัง ธัมมัง สังฆัง ไม่ต้องไปทำพาสสปอร์ต ทั้งวิชา ขำรับรอง"

คำพูดของหลวงพ่อบุญ ท่านเน้นถึงการปฏิบัติธรรมด้วยตนเอง เพื่อตนเองและได้ด้วยตนเอง เพราะถ้ามีวิธีการเช่นนี้จริงแล้ว พระพุทธองค์ก็คงไม่ต้องเปลืองค่าสอน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี พระผู้มีเมตตากรุณาคุณอันยิ่งใหญ่แห่งสามโลก คงใช้วิธีการแบบนี้มานานแล้ว พวกเราคงได้ไปสวรรค์ นิพพานกันได้สมตามความปรารถนา

*****

อดทนัง ทมยนฺติ ปณฺธิตา

บัณฑิตย่อมฝึกตน

พุทธพจน์

ยุคพระศรีอารย์

ผู้ที่ทำบุญทำทาน มักจะมีการตั้งความหวังไว้ในใจ มีคำอธิษฐานเกี่ยวกับการทำบุญตักบาตรไว้ดังนี้ “ข้าพเจ้าขอข้าพเจ้าชาวบริสุทธ์เหมือนดอกบัวตั่งไว้เหนือหัว ตั่งจิตจำนงตรงไปพระนิพพาน ขอให้พบเมืองแก้ว ขอให้แคล้วบ่วงมาร ขอให้ได้นิพพานในยุคพระศรีอารย์ ด้วยเทอญ”

เมื่อมีโยมนำคำอธิษฐานนี้มาเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านพูดยิ้ม ๆ ว่า “จะไปยุคพระศรีอารย์ เดี่ยวจะอาณเสียก่อน”

คำพูดของหลวงพ่от่านมีความหมายว่า ให้ทำบุญด้วยใจบริสุทธิ์ อย่าหวังมากเกินไป พยายามทำให้ดีที่สุด เพราะเรื่องของพระศรีอารย์มีผู้ปรารถนาจะไปกันมาก เนื่องจากเป็นยุคที่สุขสบายไม่เดือดร้อน

หลวงพ่อเคยบอกว่า “ใครไปได้ไปเลย ไม่ต้องรอ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่การปฏิบัติ ไม่ได้อยู่ที่การอ้อนวอนร้องขอ” เหมือนกับญาติโยมท่านหนึ่ง ซึ่งมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้ไปนมัสการหลวงปู่ดูลย์ อตุโล แล้วเรียนท่านว่า “ดิฉันพึ่งเทศน์มหาชาติทั้ง ๑๓ กัณฑ์ ดิฉันไปได้แล้ว” เนื่องจากมีคำโบราณกล่าวไว้ว่า ใครพึ่งเทศน์มหาชาติ ซึ่งเป็นเรื่องราวของการบริจาคทานของ พระเวสสันดร ซึ่งเป็นพระชาติสุดท้ายของพระพุทธเจ้าก่อนตรัสรู้ ถ้าเพียงแต่ฟังแล้วไม่นำมาปฏิบัติตาม พระจริยวัตรของพระเวสสันดรแล้วคงไปไม่ได้แน่ จึงเป็นสิ่งที่คนโบราณท่านมีกุศโลบาย ที่จะให้ผู้ฟังเกิดความซาบซึ้งแล้วนำไปปฏิบัติตาม เพื่อให้สมหวังในสิ่งที่ตั้งไว้

*****

ท่านเคยได้ยินเรื่องเล่าไหม ว่าคนบางคนไปบวชก็เสียกำลังใจ เพราะว่าตัวเองไม่บวช เมื่อพระสงฆ์บวชแล้วก็ฟัง หลังฉันข้าว ปางกัจจายน์ แล้วพระสงฆ์ก็มาบิณฑบาต มันมีแง่คิดอยู่นิดเดียวว่า จะอย่างไร

ผศ.กัมมิตถ์

ประสบการณ์จุดดั่ง

จุดดั่งควัตรของพระภิกษุสงฆ์ มีถึง ๑๓ ข้อ เช่น การถือบิณฑบาตเป็นวัตร การครองผ้า ๓ ผืน การฉันเอากาสนิกังคะ (มือเดียว) ฯลฯ ส่วนการเดินจุดดั่งเพื่อหาความวิเวก หลวงพ่อท่านเรียกว่า “เดินรุกรขมูล” จุดประสงค์ของพระพุทธองค์ เพื่อให้ภิกษุมีการขัดเกลากิเลส และทำปัญญาให้เกิดขึ้น จากหลักสูตรที่บัญญัติขึ้น เช่น การฉันมือเดียว เพื่อให้ไม่ยุ่งยากในการหาอาหารบริโภค และอาหารที่ฉันน้อยลง สามารถมีเวลาปฏิบัติมากขึ้น ผู้เขียนเคยเรียนถามหลวงพ่อ ถึงการออกรุกรขมูลว่าได้อะไรบ้าง หลวงพ่อ “ดี ได้หลายอย่าง”

ผู้เขียนเรียนถามถึงประสบการณ์ของการเดินรุกรขมูลของหลวงพ่อ ท่านจึงเล่าที่สำคัญให้ฟัง ๒ เรื่อง ดังนี้

หลวงพ่อ “กำลังเดินอยู่มีฝูงวัววิ่งเข้ามาเกือบร้อยตัว พระที่ไปด้วยจะวิ่งหนี บางองค์จะป็นต้นไม้ ข้าบอกว่าอย่าทำเดี่ยวเสียเรื่องอยู่เฉย ๆ พอวัววิ่งมาถึงแท่นที่จะมาชน วัวกลับกลายเป็นวิ่งเวียนขวา ทำการทักษณาวรรตแล้วจึงหนีไป อีกครั้งคือเดินไปแถวเมืองกาญจน์ ติดเขตเมืองสุพรรณบุรี พวกนี้ชอบบลองพระ พอปักกลดเสร็จกลางคืนกำลังสวดมนต์ ข้ารู้สึกไม่ค่อยดี ได้ยินเสียงว่า เกิดขึ้นกลางนา ยังไม่บาป เพราะเขาถือว่ากลดที่ปักเป็นเห็ด เขาลองยิงแต่ไม่ออก เสียงะแะ แะ ข้าพอตอนเช้าเขามาขอของดีและขอขมาข้า ข้าเลยถอนกลดเดินต่อ บอกเขาว่า ไม่มีอะไรจะให้”

หลวงพ่อบอกท่านยังแถมท้ายอีกว่า “อุปัชฌาย์ข้า (หลวงพ่อกั่น วัดพระญาติ) บอกอานิสงส์ของการภาวนา สว่างเท่าหัวไม้ขีดไฟมากกว่าการตักบาตรจนชั้นลงหินทะเล ด้วยความโง่เลยเที่ยวหาขันที่ทะเล แต่ไม่เจอ ไปเจอเอาขันแตกใบหนึ่ง”

พระพุทธองค์มีหลักสูตรของพระคือจุดดั่ง หลวงพ่อจึงถือปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า และในการเดินจุดดั่งนั้นตามพระวินัยกล่าวว่า ควรจะปฏิบัติหลังจากบวชได้ ๕ พรรษาแล้วเพราะถือว่าเป็นผู้ใหญ่ (พระเถระ) หลวงพ่อได้ให้ข้อคิดว่า “ผู้ที่ออกรุกรขมูล ถ้าไม่มีความรู้หรือวิชาพอสมควร เมื่อเจอปัญหาหรืออุปสรรคจะเป็นอันตรายได้”

*****

เกินพอดี

ทางสายกลางหรือมัชฌิมาปฏิปทา คือความพอดี ถ้ามากเกินไปหรือน้อยเกินไป จะมีผลต่อจิตใจ ผู้เขียนเคยเรียนถามหลวงพ่อกับคนที่เสียจริต กรรมอะไรที่ทำให้ต้องเป็นเช่นนั้น หลวงพ่อท่านตอบแบบปัจจุบันกรรมคือกรรมในชาตินี้ว่า “ผู้ที่เสียใจสุดขีด หรือดีใจสุดขีด จะทำให้เป็นบ้าได้”

นอกจากนี้ หลวงพ่อยังได้กล่าวถึง คนที่อารมณ์ของตนไม่ปกติ ท่านบอกว่า เป็นโรคลมบาดจิต บาดทะยักเกิดขึ้นกับร่างกาย บาดจิตเกิดขึ้นกับจิตใจ มีผลถึงประสาท ดังนั้น การรักษาอารมณ์ของคนจึงมีความจำเป็น บุคคลบางประเภทได้ยวดีเดียวร้ายไม่แน่นอน หรือที่เรียกว่า “ลมขึ้นลมลง” เนื่องจากไม่ได้มีการฝึกจิตหรือฝึกสติให้มั่นคง การชำระแต่เพียงร่างกาย ถ้าไม่ได้ชำระจิตใจเสียบ้าง ในที่สุดจะเกิดการหมักหมมของอารมณ์ เช่นเดียวกับผลไม้ที่เกิดการหมักหมมกลายเป็นเหล้า ทำให้เกิดการมัวเมาหาทิศทางไม่เจอจิตใจเต็มไปด้วยอธรรม มีการแก่งแย่งชิงดี ริษยา อาฆาตไปต่าง ๆ นานา เมื่อสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ จิตก็เกิดการล้มละลายได้ ล้างล้างความรู้ทางโลกอย่างเดียวนั้น ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้

มีครั้งหนึ่งหลวงพ่อบอกท่านอานวิชาวาททางโลก เมื่อเจ้าของหนังสือได้เรียนถามว่า “หลวงพ่อบอกเรื่องอะไร”

หลวงพ่อ “ข้าอ่านไปอย่างนั้นแหละ ข้าถามหลวงปู่ทวดว่า อ่านแล้วจะได้อะไร ท่านตอบข้าว่า อ่านยังงี้ก็ไม่พ้นทุกข์ ที่ท่านทำอยู่นั้นคือ ทางพ้นทุกข์ นั่นคือการปฏิบัตินั่นเอง”

พระพุทธองค์ทรงหยิบใบไม้ขึ้นมาหนึ่งกำมือแล้วตรัสถามพระภิกษุว่า

พระพุทธองค์ “ปริมาณของใบไม้ในมือกับในป่า อันไหนมากกว่ากัน”

พระภิกษุ “ในป่ามีมากกว่ากันจนประมาณไม่ได้”

พระพุทธองค์ “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความรู้ที่ติดาคต นำมาสอนพวกเธอก็เช่นเดียวกัน เพราะความรู้มีมากมาย แต่ที่ทำให้พ้นทุกข์ คือ สิ่งที่น่ามาสอนพวกเธอเท่านั้น”

*****

บอกไม่ได้

การที่หลวงพ่อบอกว่ารับแขก โดยไม่ท้อถอย ร่างกายเลยขาดกำลัง เนื่องจากพักผ่อนไม่เพียงพอ มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านให้พรหลังจากฉันอาหารเสร็จแล้ว ท่านหนึ่งไปเกือบครึ่งชั่วโมง ผู้คนในที่นั้นตกใจมาก รีบโทรศัพท์หาหมอ เพราะเข้าใจว่าท่านช็อกหมดสติ แต่ในที่สุดท่านก็หายเป็นปกติ คืนวันนั้นผู้เขียนไปเยี่ยมท่าน ถามถึงอาการว่าท่านหมดสติจริงหรือ หลวงพ่อบอกว่า

“ไม่เห็นเป็นไร เขาตกใจกันไปเอง แก่น่าจะรู้ว่าข้าทำอะไร ชื่นบอกไปเดี๋ยวตกนรก” ผู้เขียนจึงพยักหน้าและเข้าใจว่า ท่านต้องเข้าสมาธิจิตขั้นสูงสุด เพื่อปรับธาตุขันธ์ให้เป็นปกติ เพราะร่างกายอ่อนเพลียมาก การทำเช่นนี้เพื่อให้จิตได้พักผ่อนเต็มที่ และส่งผลไปถึงร่างกาย ผู้เขียนจึงพยายามตั้งคำถามว่า

“แสดงว่า หลวงพ่อเข้า....” ยังพูดไม่ทันจบดี ท่านรีบตัดบทว่า “ไม่ต้องพูดพอแล้ว หมดเรื่อง”

*****

สนนดา ยนฺติ กุสุพฺภา ตณฺหิ ยนฺติ มโหฺทธิ
ห้วงน้ำน้อย ไหลตงสนั่น ห้วงน้ำใหญ่ ไหลนิ่งสงบ

พุทธพจน์

อำนาจบุญ

วันหนึ่งขณะที่หลวงพ่อกำลังสนทนากับผู้เขียน มีญาติโยมที่บ้านอยู่อำเภอ นครหลวงเข้ามากราบหมัสการ พร้อมกับขอร้องหลวงพ่อ ให้ช่วยเหลือลูกสาวซึ่งถูก ผีเข้าเป็นเวลาถึง ๓ ปี ผีที่เข้าบอกว่า โดนยิงตายที่หลังวัดข้างบ้าน เจอผู้หญิงเกิด ชอบใจ ต้องการได้ไว้เป็นภรรยา บางเวลาผีก็เข้า บางเวลาผีก็ออก ทำให้เกิดความ กลัดกลุ้มมาก ถึงกับบางครั้งแสบจะยิงผี ซึ่งผีบอกว่า ยิ่งก็โดนลูกสาวของแกเอง หลวงพ่อฟังเสร็จ จึงพยักหน้ามาที่ผู้เขียนแล้วบอกว่า

หลวงพ่อ “แกช่วยเขาที่ เอาบุญ”

โยม “ต้องเอาตัวคนไข้มาหรือไม่ครับ”

หลวงพ่อ “ไม่ต้อง” หลังจากนั้น หลวงพ่อตั้งจิต แล้วพูดว่า “เรียกตัวผีมารับ บุญหลวงปู่ทวด มารับบุญข้า ให้โมทนาชะจะได้ไปดี เป็นผีก็ไปเอา เมียผี ไม่ใช่เอาเมียคน รับบุญไป จะได้มีเมียนางฟ้าเยอะเยอะ ดูด้วย ว่าผีรับ หรือยัง....รับแล้วไซ้ไหม....ไปเกิดชะ เอาละหมดเรื่องแล้ว....”

ผู้เขียนจึงบอกโยมคนนั้นว่า “ตอนนี้เขาไปเกิดแล้วนี้เป็นเหตุ ลูกกลับบ้านลง ไปดู ถ้าลูกสาวไม่เป็นไรแสดงว่าหาย” โยมคนนั้นจึงกลับไปพร้อมกับความสงสัยจน กระทั่งผ่านไปเกือบเดือน แก่ก็กลับมาที่วัดอีกครั้งพร้อมรายงานว่ “หายดีแล้วครับ ตั้งแต่วันนั้น ไม่มีอาการเกิดขึ้นอีกเลย เพราะหลวงพ่เมตตาช่วยเหลือไว้”

*****

สาธุ โข ปณฺธิโต นาม น เตวว อติปณฺธิโต

อันว่าบัณฑิตนั้นดีแน่ แต่ว่าบัณฑิตเลยเถิดไปก็ไม่ได้

พุทธพจน์

กรรมเก่า

โดยปกติหลวงพ่อก็จะไม่มีการลั้มนอนนอนเลื้อ มีครั้งหนึ่งแพทย์เห็นอาการ ท่านหนักมาก ท่านบอกไม่เป็นไร แต่ท่านได้ส่งเคราะห์ให้หมอรักษาโดยการให้น้ำเกลือ หลวงพ่อก็ท่านมองสายน้ำเกลือ

หลวงพ่อ “นึกถึงกรรมที่เคยผูกควายไว้กับต้นไม้ ไม่ให้ไปไหน ตอนนี้เลยมาโดน เข้ากับตัวเอง โดนผูกเอาไว้เหมือนกัน” พระพุทธองค์ตรัสว่า “ขึ้นชื่อว่า ความชั่ว ไม่ทำเสียเลยดีกว่า”

เพราะการทำความชั่วมีบันทึกลงไว้ทั้งสิ้น ไม่ว่าดีหรือชั่ว จิต คือ คอมพิวเตอร์ที่ บันทึกได้อย่างแม่นยำด้วยตัวของตัวเอง และจิตตัวนี้จะแสดงผลของกรรมให้เห็นใน ขณะดับจิต

หลวงพ่อก็ท่านเล่าถึงกรรมที่จิตไปซ่องนั้น แม้แต่น้อยนิดยังส่งผลได้

หลวงพ่อ “เป็นพระปฏิบัติกรรมฐาน ท่านเคยบอกลูกศิษย์ลูกหาท่านว่า ถ้าท่าน ตายวันไหน จะมีเสียงปีพาทย์ลาดตะโพนมารับ พอท่านตายจริง ๆ ทำให้ลูกศิษย์เศร้าใจและเป็นห่วงว่าท่านไปไม่ได้ เพราะไปนึกถึงอ้อย ที่โยมเอามาถวาย ท่านปลุกเอาไว้ กำลังจะได้ผล ท่านเพียงแค่คิดว่า จะนำไปถวายให้พระฉัน ตายไปตอนนี้ ทำให้ไปเกิดเป็นเส้นอยู่กับต้น อ้อย พอวันที่ ๗ พวกทนายเห็นต้นอ้อยงามดี เลยตัดนำไปถวายพระที่ มางานจึงเป็นโอกาสดีท่านเลยโมทนา จิตไม่ติดเกาะอยู่เท่านั้นเอง ทายกทายิกาได้ยินเสียงปีพาทย์รับขึ้นมาก ลูกศิษย์ลูกหาพลอยดีใจ เพราะคำพูดอาจารย์กล่าวไว้ศักดิ์สิทธิ์”

ตรงกับพุทธภาษิตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า

จิตเต สงกิลิฏฐะ ทุกฺคติ ปาฏิกงฺขา

เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุกคติเป็นอันต้องหวัง

จิตเต อสงกิลิฏฐะ สุขฺติ ปาฏิกงฺขา

เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง สุขคติเป็นอันหวังได้

*****

อาหาเรปฏิกูลสัญญา

พระสงฆ์ทุกองค์มีวินัยกำหนด ให้พิจารณาอาหารก่อนทำการฉัน มองให้เห็น เป็นสิ่งปฏิกูล เพราะได้มาจากธาตุดิน เมื่อบริโภคแล้วจะได้ไม่ยึดติดในกลิ่นรส คิดว่าฉันเพื่อประทังความหิว และให้สังขารร่างกายได้ปฏิบัติต่อไปให้ได้คุณธรรม

หลวงพ่อมหาวิระ ท่านกล่าวไว้ว่า “ถ้าภิกษุฉันอาหารโดยไม่พิจารณาก่อน กินถ่านแดงเสียดีกว่า เพราะกินแล้วตายเลย ไม่ต้องไปทนทุกข์ทรมานในนรก” ซึ่งคำพูดของท่าน ได้มาจากพระไตรปิฎก

วันหนึ่งผู้เขียน จึงเรียนถามท่านว่า
ผู้เขียน “ท่านพิจารณาอย่างไรก่อนฉัน”
หลวงพ่ “กินก็ตาย ไม่กินก็ตาย”

*****

น เว ปิยัง เมติ ชนินฺท ตาหิโส
อตตัง นิรํกุจฺจ ปิยานิ เสวติ
มัวพะวงอยู่ว่า นี่ของเราชอบ นี่ของเรารัก แล้วปล่อยปละละเลยตนเองเสีย
คนอย่างนี้จะไม่ได้ประสบ สิ่งที่ชอบ สิ่งที่รัก

พุทธพจน์

สุมบุหรี

ในเรื่องของการกินหมาก สุมบุหรี มีพระสงฆ์อีกหลาย ๆ องค์ถูกโจมตีจากผู้ปฏิบัติที่ยังติดรูปแบบ เพราะอ้างว่าแม้แต่กิเลสที่ยาบ ๆ ยังละไม่ได้ กิเลสส่วนละเอียดจะละได้อย่างไร ผู้เขียนเคยสัมผัสกับพระที่ทรงคุณธรรมหลายองค์ อาทิ พระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านยังคงฉันหมาก เมื่อมีผู้เรียนถาม ท่านตอบโดยมีใจความโดยย่อว่า

“บุหรีหรือหมาก ไม่ใช่เป็นเครื่องกันมัจฉาวรรณ์ (มรรคผลนิพพาน) และสัคควรรณ์ (สวรรค์)

เรื่องนี้เป็นกรยาก ที่เราปุถุชนจะไปตัดสินได้แน่ชัด เพราะกิริยาที่ท่านสุมบุหรี กับการที่ท่านสุมบุหรีเพราะติดบุหรี อย่างเครื่องเสพติดนั้นไม่เหมือนกัน ถ้าจิตใจของท่านเป็นทาสบุหรี สูดด้วยความกระหายมกมาย ด้วยเป็นสิ่งเสพติดนั้นก็ผิด

พระบางองค์ท่านเห็นชาวบ้านมีทุกข์ แต่ไม่รู้จะเข้าวัดอย่างไร ไม่รู้จะหาอะไรมาถวายพระ เอาบุหรีมาถวายท่านก็เมตตาสูบให้ อย่างหลวงปู่แหวนท่านเอาบุหรีมวนเองของชาวบ้านที่เขาเอามาถวาย ทำให้ผู้ถวายรู้สึกว่าคุณยังมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มาถวายให้เกิดความชื่นใจ ปิติ อิ่มเอิบ นึกอยากมาวัดอีก มาฟังคำสอนจากท่าน ถ้าท่านปฏิบัติอย่างนั้น การสุมบุหรีก็เป็นกิริยาเพื่อโปรดสัตว์ เพื่อสงเคราะห์สัตว์โลก ให้มีหลักยึดในใจก็ไม่ผิด ผู้เขียนมาคิดเองว่า คนกินเหล้ากับคนไม่กินเหล้า นิสัยดีกับนิสัยไม่ดี แตกต่างกันหรือไม่ ผู้ที่นั่งขำหัวมั่วขำหัวถือศีล จะมีนิสัยดีจริงหรือ คนสุมบุหรีกับคนไม่สุมบุหรี มีสิ่งไหนตัดสินว่า ใจดีหรือใจไม่ดี คนตัดผมสั้นกับคนไว้ผมยาว ใครดีกว่าใคร

วันหนึ่ง มีพยาบาลไปกราบนมัสการหลวงปู่ พยาบาลคนนั้นนั่งอยู่ใกล้ หลวงปู่พอสมควร คิดในใจว่านี่หรือพระที่มีผู้คนนับถือทั้งแผ่นดิน ยังพ่นควันบุหรีโขมก และแล้วเธอก็ต้องตกใจอย่างมาก เมื่อได้ยินหลวงปู่กล่าวว่า

หลวงปู่ “เรื่องของข้า ข้าจะสูบหรือไม่สูบ ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน”

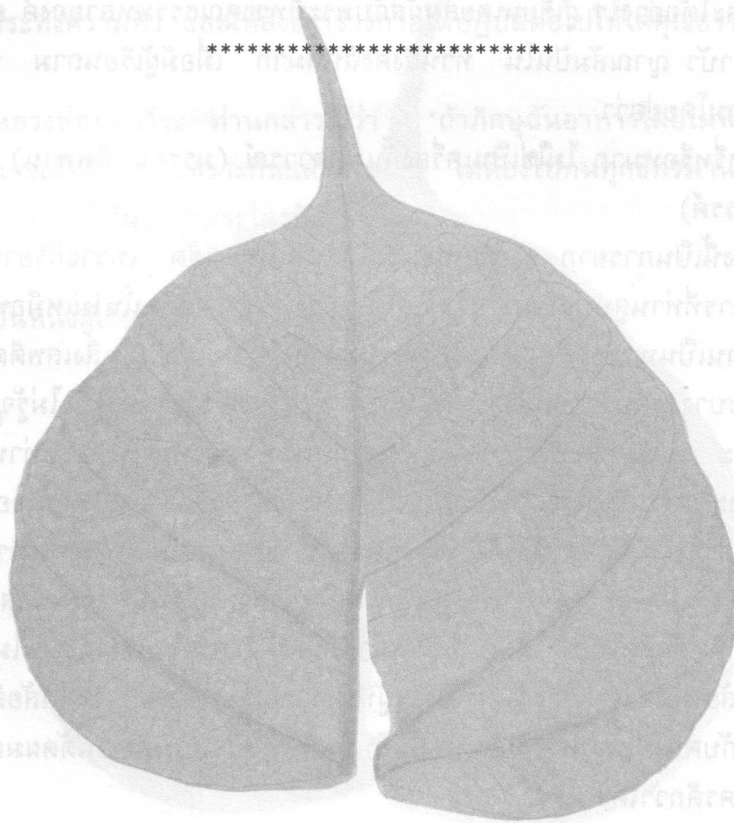
ผู้เขียนมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชอบสูบบุหรีมาก

หลวงปู่ “แก (หมายถึงผู้เขียน) สูบแต่ไม่ติด แต่เพื่อนแกสูบติด”

ดังนั้น ท่านจึงเน้นที่ใจเป็นสำคัญ หลวงพ่อท่านเคยปรารภเรื่องสุมทุมหรือผู้เขียนฟังว่า

หลวงพ่อบอกว่า “สุมทุม นึกถึงสมัยตอนเลี้ยงควาย ตอนเด็กได้บุหรืเป็นเพื่อนเลยไม่ยอมทิ้ง ข้าจะสุมทุมจนตายนั้นแหละ”

*****

อุมทุมตติพลา พาลา

อุมทุมกำลังของคนพาล คือการจ้องหาโทษของคนอื่น

นิชณตติพลา ปณทิตา

นิชณกำลังของบัณฑิต คือการไตร่ตรองโดยพินิจ

พุทธพจน์

ตายก่อนตาย

เมื่อครั้งที่เกิดอุบัติเหตุจากเครื่องบินตกที่ อำเภอธัญบุรี เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ครั้งนี้หลายคน ในจำนวนนั้นมีพระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะ ของประชาชนภาคอีสาน ได้ถึงแก่กรรมภาพพร้อมกันหลายรูป มี พระอาจารย์จวน, พระอาจารย์วัน, พระอาจารย์สิงห์ทอง เป็นต้น มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันมากมายว่า ท่านเหล่านั้นล้วนทรงคุณธรรมสัมมาปฏิบัติ ทำไมจึงต้องมามรณภาพแบบนี้ ผู้เขียนเรียนถามหลวงพ่อบอกว่า

“ท่านเหล่านั้น ตายก่อนตาย ท่านจึงไม่กลัวตาย ท่านตายแล้วก่อนเครื่องบินจะตกลงกับพื้น”

ผู้เขียนเกิดความสงสัยในคำพูดของหลวงพ่อบอก คิดจะถามต่อเพราะเข้าใจว่าท่านถอดจิตไป แต่หลวงพ่อบอกว่า

“ท่านเป็นพระอรหันต์ ก็เลิกลาหมดแล้ว ตายตอนไหนก็เป็นเรื่องของสังขารร่างกาย จิตท่านไม่ตาย”

ผู้เขียนยกมือสาธุคำพูดหลวงพ่อบอก ความสงสัยในใจหายไป

มีพระภิกษุรูปหนึ่ง ได้ออกข่าวครึกโครมในกรณีที่พระคณาจารย์ ซึ่งเป็นที่เคารพของมวลชนได้มรณภาพโดยการเครื่องบินตก เรื่องนี้เช่นกันหลวงพ่อบอกผู้เขียนตั้งแต่แรกแล้วว่า “ท่านเป็นพระอรหันต์” แต่อาจารย์ท่านนี้ก็อ้างว่า ท่านเห็นในนิมิตว่า ท่านคณาจารย์เหล่านั้นที่มรณภาพ ซึ่งในลักษณะของการตายโง่นั้นแสดงว่าไปไม่ดี

แต่หลังจากที่มีการพระราชทานเพลิงศพ อัฐิธาตุซึ่งกลายเป็นพระธาตุโดยจับปล้นทันที โดยไม่ต้องรอกาลเวลา คราวนี้ท่านอาจแสดงให้เห็นว่า ไม่ให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดไปยึดติดกับความตาย เพราะการตายแล้วไม่ใช่ตัวกำหนด พระอรหันต์ในพุทธกาลยังโดนโจร โดนวัวขวิดตาย พระโมคคัลลานะพระอรหันต์ซึ่งทรงคุณวิเศษ ยังโดนโจรฆ่าตาย อันนี้เป็นเรื่องของกรรมในอดีต เนื่องจากเคยทำบาปมาในกาลก่อน ซึ่งเป็นการใช้กรรมโดยสังขารร่างกาย แต่จิตใจของท่านเหล่านั้นแล้วท่านไม่ได้ไปกังวล เมื่อหลวงปู่แหวนยังมีชีวิตอยู่ อาจารย์ของผู้เขียน คือ หลวงพ่อมหาวิระ

ได้ไปเรียนถามว่า “หลวงปู่วันนี้ป่วยไข้เป็นไข้หวัด จิตใจเป็นอย่างไร” หลวงปู่แหวน ท่านบอกว่า “ป่วยก็เป็นการป่วยทางกาย แต่จิตไม่ได้ป่วย” ซึ่งตรงกับพระไตรปิฎกที่ว่า พระอริยสงฆ์หรือสาวกใดก็ตาม เธอยอมสละเวทนาทางกายเพียงอย่างเดียว แต่ทางใจนั้นเธอไม่ได้สละไปด้วย” ถ้าพูดง่าย ๆ คือ ท่านทำใจของท่านได้ ถ้าเช่นนั้น การปฏิบัติธรรมคือ ทำอย่างไรเราจึงจะทำใจของเราได้ ที่จะทำใจได้ก็ต้องมีปัญหา และในเรื่องที่พระภิกษุองค์นั้นได้ออกมาแสดงข่าวว่า พระภิกษุเหล่านั้นตายโหง ยังไปไม่ได้ ถึงกับท่านต้องแผ่เมตตาให้บุญ จึงพ้นจากภูมิที่ท่านไปอยู่ ในที่สุดท่านก็ได้วิบากนี้คือ ต้องโดนจับสึกในฐานะที่ต้องอธิการปราชิก เนื่องจากไปมีเรื่องกับสิกขาผู้หนึ่ง ข่าวนี้เป็นข่าวที่ครึกโครมมาก นี่แสดงถึงว่าการประมาสพระอรหันต์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ

ในสมัยที่หลวงพ่อกำลังยังมีชีวิตอยู่ ทุกปีผู้เขียนจะนำพวกลูกศิษย์ทั้งหลายไปขอขมาโทษต่อพระรัตนตรัย โดยมีหลวงพ่อเป็นประธาน การขอขมาโทษนี้หลวงพ่อก็นำไปขอขมาโทษต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะกรรมที่ประมาทพลาดพลั้งในพระรัตนตรัย จะทำให้จิตใจของเราได้รับคุณธรรมที่เน้นซ้ำ เนื่องจากพระอรหันต์ท่านมีบุญญาธิการที่สูง เราไปประมาทด้วยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม จะทำให้เราได้รับผลวิบากสืบต่อไป

นอกจากหลวงพ่อกะเกษม เขมโก จังหวัดลำปาง ซึ่งหลวงพ่อกันได้รับรองว่าเป็นพระอรหันต์ยังมี หลวงปู่ดุดา ถาวโร ซึ่งเป็นผู้รู้ความลึกซึ้งซับซ้อนของหลวงพ่อดี โดยตัวหลวงปู่ดุดาเองนั้น ถือว่าเป็นอาจารย์ของอาจารย์ผู้เขียนซึ่งอยู่ในป่าอาจารย์ของผู้เขียนผู้นี้คือ หลวงพ่ออินทร์ จันทูปโม อยู่วัดไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร ผู้เขียนในขณะที่ทำงานธนาคารเพื่อการเกษตร ฯ ผู้เขียนได้เคยไปกราบนมัสการท่านอยู่เรื่อย เห็นท่านก็เป็นพระปฏิบัติ ปฏิบัติในที่นี้คือ ท่านบอกว่าจิตของท่านเริ่มที่จะเบื่อหน่ายในการครองเรือน จนในที่สุดท่านไม่ต้องการจึงยกทรัพย์สินทั้งหมดที่นา ช้าง ม้า วัว ควาย และพร้อมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นทาน ท่านเล่าว่าในปีนั้นมีประชาชนที่มารับบริจาคจากท่านมากมาย แล้วท่านก็ออกบวช เมื่อคุยกันไปคุยกันมาเนื่องจากเคยไปนมัสการ หลวงพ่ออินทร์ได้รับรองเรื่องหลาย ๆ อย่าง ทั้งเรื่องมรรคผล นิพพาน นรก เปต เวทดา อสุรกายทั้งหลาย ท่านบอกว่า เป็นสิ่งที่มีจริง

ดาทิพย์เท่านั้นจึงจะรู้จึงจะเห็นได้ แล้วท่านยังได้เล่าความลึกลับของหลวงปู่ดาดาว่า ท่านเคยไปธุดงค์พร้อมกับหลวงปู่ดาดา กับหลวงพ่อสงฆ์ วัดอาวุธ เพื่อไปโปรดคนลับแล ที่อำเภอหนองหลวง จังหวัดนครสวรรค์ เป็นเวลาถึง ๗ วัน ๗ คืน

เมื่อตอนประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๕ ผู้เขียนก็ได้ข่าวว่าหลวงปู่ดาดาท่านจะละสังขาร ขณะนั้นหลวงปู่อายุได้ ๘๘ ปี ผู้เขียนจึงพาคณะไปกราบแล้วก็ถือเป็นโอกาสอันดีที่จะขออาราธนาให้ท่านอยู่ต่อ แต่เมื่อไปถึง พอไปกราบท่านแล้วยังไม่ทันพูดอะไร ท่านก็บอกว่า “จะขออยู่ต่ออีก ๑๒ ปี เพื่อช่วยเหลือศาสนา” ทำให้ผู้เขียนรู้สึกทึ่งในญาณอันแจ่มใสของท่าน แล้วก็เป็นอย่างนั้น เมื่อหลวงปู่อายุครบ ๑๐๑ ปี เกินมา ๑ ปี ท่านก็นิพพานไป หลวงพ่ออยู่เคยบอกว่า “หลวงปู่ดาดาก็คือพระอรหันต์องค์หนึ่ง” ในวันที่ผู้เขียนไปหาหลวงปู่ดาดานั้น ก็มีลูกศิษย์หลวงปู่ดาดาคนหนึ่งต้องการที่จะได้วัตถุมงคลของหลวงพ่อดู เมื่อได้ไปแล้วเขาก็ใช้การตรวจสอบทางจิต เสร็จแล้ว เขาก็บอกว่า ทำไมพลังในพระนั้นถึงมีมากมายเกินกว่าที่เขาจะรับได้ เขาตั้งสติไม่ทัน ในที่สุดเขาก็ขอวัตถุมงคลนั้น และวัตถุมงคลนั้นก็คือ แก้วสารพัดนึกของหลวงพ่อดู และขอรูปอีก ๑ ใบ โดยผู้เขียนขอเอกสารของหลวงปู่ดาดาเขาเลยให้ตามความประสงค์ ก่อนที่จะกลับ เขาก็ได้เอารูปของหลวงพ่อดูไปให้หลวงปู่ดาดาพิจารณา เมื่อหลวงปู่ดาดาเห็นรูปหลวงพ่อดู ท่านก็บอกว่า “รูปนี้ให้นำไปเก็บไว้ในที่สูง อย่างนำเอาไปไว้ที่ดำ และท่านยังได้ฝากพระทอง (แต่จริง ๆ แล้วเป็นทองเหลือง) ซึ่งเป็นพระพุทธรูปปางนาคนปรกให้นำมาถวายหลวงพ่อดู หลวงพ่อดูท่านก็เคยบอกข้าพเจ้าว่า “แสดงว่าหลวงปู่ดาดานั้นรู้ด้วยญาณว่า หลวงพ่อดูท่านปรารถนาพุทธภูมิ หรือปรารถนาเป็นพระพุทธรูปเจ้า”

ในเรื่องของความตาย หลวงพ่อเคยพูดเสมอว่า “ท่านรู้แค่ตาย” และเมื่อท่านถึงคราวละสังขารท่านก็แสดงถึงสัจธรรมคำพูดท่านคือ ท่านหัวใจวายในขณะที่ท่านกำลังจะออกมาโปรดญาติโยมตามปกติ ญาติโยมบางท่านเกิดความข้องใจว่าทำไมหลวงพ่อดูไม่นั่งสมาธิละสังขาร ผู้เขียนจึงระลึกถึงคำพูดของท่านอาจารย์ดุลย์ อดุลโณครวที่ท่านปิ่นเขาสั้นไปเยี่ยมพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ที่ถ้ำขามด้วยความยากลำบาก ท่านบอกกับอาจารย์ฝั้นว่า “ท่านไม่มีวิบากของสังขาร ถ้าเห็นว่าไปไม่ไหวก็ทิ้งไปเลย” แสดงถึงจิตของท่านที่เตรียมพร้อมทุกอิริยาบถ หลวงปู่ดูเช่นกันท่านไม่เคยแสดงอาการเจ็บป่วยแบบล้มหมอนนอนเสื่อให้ลูกศิษย์ได้ปฐมพยาบาล อย่างมากที่สุด คือ

ท่านอนุญาตให้นายแพทย์ทำการให้น้ำเกลือ หรือฉีดยาเพื่อการสังเคราะห์เท่านั้น บางครั้งแพทย์ลงความเห็นว่าคุณควรจะไปรักษาที่โรงพยาบาล ท่านก็ไม่ยอมไป หลวงพ่อเพียงแต่บอกว่า “ไม่เป็นไร” ถ้าลูกศิษย์แสดงความกังวลออกมา ท่านจะพูดออกมาว่า “ยังไม่ตายหรอก ถ้าตายเมื่อไหร่จะบอก” แสดงถึงความกล้าหาญไม่กลัวในความตายของหลวงพ่อ ไม่ว่าจะเป็นในเวลาใดก็ตาม

ลูกศิษย์ที่รับใช้หลวงพ่อเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า มีอยู่วันหนึ่ง ดูอาการของหลวงพ่อไม่ดีอย่างมาก คิดในใจว่าจะไปโทรศัพท์เรียกนายแพทย์ หลวงพ่อรีบบอกว่า “ไม่ต้องโทรไปบอก ข้าไม่เป็นไร” ด้วยความที่เธอเป็นห่วงจึงโทรตามนายแพทย์มา เมื่อนายแพทย์มาถึง และตรวจอาการก็ไม่พบอะไร เมื่อนายแพทย์กลับไปแล้ว อาการท่านก็เป็นแบบเดิม และในวันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายของหลวงพ่อ ที่จะละสังขารจริง ๆ มีญาติโยมจะนำสังฆทานมาถวายท่านในตอนเย็น หลวงพ่อสั่งให้ไปถวายพระองค์อื่น เงินให้ใส่ในตู้ทำบุญ นับแต่นี้ไปท่านจะเลิกรับสังฆทาน

พระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด เคยเขียนประวัติพระอาจารย์มั่น ตอนหนึ่งกล่าวถึงพุทธนิมิตของพระอรหันต์ ซึ่งแสดงถึงการนิพพาน มีอยู่หลายอริยาบถทั้ง ยืน เดิน นั่ง นอน แล้วแต่เวลาที่จะไป บางองค์เดินอยู่แล้วถึงนิพพาน นับว่าเป็นภาพที่ประทับใจสำหรับพระอาจารย์มั่นมาก หลวงพ่ออยู่ท่านกำลังเดินออกจากกุฏิแต่มรณภาพ ก่อนที่จะออกมาเมตตา แสดงถึงความไม่สะทกสะท้าน ดังเช่น หลวงปู่ดุลย์ บอกไว้ทุกประการ

*****

ผู้มีปกติอ่อนน้อม

เมื่อครั้งหลวงปู่ดุดา ถาวโร วัดกลางชูศรีเจริญสุข จังหวัดสิงห์บุรี มาเยี่ยมหลวงพ่ที่วัด ปกติหลวงปู่ท่านจะมีแปรงกระป๋องติดตัวอยู่เสมอ เพื่อประทานให้ญาติโยมที่ไปกราบนมัสการ เพราะมีความศรัทธาว่าเป็นของมงคล เมื่อหลวงพ่กราบหลวงปู่ดุดาเรียบร้อยแล้ว ท่านได้ประทานแปรงใส่มือหลวงพ่ หลวงพ่รับไว้แล้วนำมาทาบนศีรษะ หลวงพ่และหลวงปู่ได้สนทนาธรรมกันชั่วระยะหนึ่ง หลวงปู่จึงลากลับ

หลวงปู่ดุดาท่านนี้ เป็นอาจารย์ของหลวงพ่อินทร์ วัดไทรงามเหนือ จังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งเป็นอาจารย์ของผู้เขียน หลวงพ่อินทร์ ได้เคยบอกกับผู้เขียนไว้ว่า “หลวงปู่ดุดาเป็นธรรมทั้งองค์ เป็นทองทั้งแท่ง พระธรรม ๘๔,๐๐๐ อยู่ในดวงใจของท่าน ท่านรู้ทั้งนั้น หลวงพ่เคยจุดธูปไปกับท่านพร้อมกับหลวงพ่สงฆ์ วัดอาวุธา”

มีญาติโยมที่นั่งอยู่ด้วยได้เรียนถามหลวงพ่ว่า ทำไมจึงนำแปรงไปทาบนศีรษะ ท่านตอบว่า

“ของพระอรหันต์ให้ แกะจะให้ไปหาที่ไหนล่ะจึงจะสมควร เดี่ยวจะกลายเป็นไม้เคราพ นอกจากบนหัวของเรา”

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ พระอริยสงฆ์เป็นสรณะที่พึ่งของข้าพเจ้า คนโบราณจึงถือว่า พระรัตนตรัยอยู่เหนือเศียร เหนือเกล้า ด้วยเหตุฉะนั้น

*****

อยู่ที่ใจ

การจุดรูป เทียน เพื่อบูชาพระในพิธีกรรมต่างๆ มักจะไม่เหมือนกัน บางท่านต้องการไหว้พระแต่ยังตกลงใจไม่ได้ว่า จะใช้รูปกี่ดอกจึงจะเหมาะสม หลวงพ่อเคยตอบปัญหาเรื่องนี้กับผู้ที่ยสงสัยว่า

หลวงพ่อกับ "จุดกี่ดอกก็ได้ ส่วนใหญ่มักใช้ ๓ ดอก บูชา พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ กี่ดอกก็มีความหมายทั้งนั้น"

ผู้ถาม "อย่างนั้นถ้าจุดดอกเดียว ไม่ถือว่าไหว้ผี หรือไหว้ศพหรือครับ"

หลวงพ่อกับ "จุด ๑ ดอก หมายถึง จิตหนึ่ง"

จุด ๒ ดอก หมายถึง กายกับจิต โลกกับธรรม

จุด ๓ ดอก หมายถึง พระรัตนตรัย หรือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

จุด ๔ ดอก หมายถึง อริยสัจ ๔

จุด ๕ ดอก หมายถึง พระเจ้า ๕ พระองค์ นะโมพุทธานะ

จุด ๖ ดอก หมายถึง สิริ ๖ ประการ ที่แก่กราบพระ ๖ ครั้ง

จุด ๗ ดอก หมายถึง โพชฌงค์ ๗

จุด ๘ ดอก หมายถึง มรรคแปด

จุด ๙ ดอก หมายถึง นวโลกุตระธรรม

จุด ๑๐ ดอก หมายถึง บารมี ๑๐ ประการ

อยู่ที่เราจะคิดให้ดี เอาอะไรก็ได้"

ผู้ถาม "ถ้า ๑๑ ดอก หมายถึง...."

หลวงพ่อกับ "ก็บารมี ๑๐ ประการกับจิตหนึ่ง ว่าไปได้เรื่อยๆ แหมแก่ถามซะซ้ำ เกือบไม่จน"

ผู้ถาม "ถ้าไม่มีรูปเทียน"

หลวงพ่อกับ "ก็ใช้ชีวิตจิตใจบูชา ไม่เห็นต้องมีอะไร พุทธัง ธัมมัง สังฆัง ขีวติง เม ปูเชมิ"

หลวงพ่อกับหัวเราะมองหน้าผู้ถามที่รู้สึกทั้งในปฏิภาณของหลวงพ่อกับ

*****

ปรับปรุงตัวเอง

ผู้เขียนได้มีโอกาสสนทนากับหลวงพ่อดู เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๒๙ วันนั้นได้คุยกับท่านว่า “สำหรับคนที่อยู่ทางโลก ยังต้องเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์กับทางโลกอยู่ การปฏิบัติตัวของเรามีทั้งสิ่งที่เป็นบุญ และสิ่งที่เป็นบาป ช่วงใดที่เราปฏิบัติตนเองในทางธรรมดี เมื่อมีการหลงกระทำผิดแล้วทำให้เกิดบาป สิ่งนี้จะคอยตัดกำลังใจของเราอยู่บ่อย ๆ” ผู้เขียนจึงเรียนถามหลวงพ่อดูว่า “เรามีวิธีปรับปรุงตัวเองอย่างไร” หลวงพ่อดูท่านเมตตาสอนว่า

“ในวันหนึ่ง ๆ นั้น การทำดี-ทำไม่ดี ของเรามีอะไรบ้าง ตั้งแต่เช้าจรดเย็น แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน หมั่นทำตัวให้ดีขึ้น” ผู้เขียนประนมมือน้อมรับคำสอนของหลวงพ่อดูที่ท่านพยายามให้ลูกศิษย์ของท่าน พยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ”

หลวงพ่อดูกล่าวเสริมอีกว่า “ข้าพเจ้าของข้าอย่างนี้ละ หายอยากแล้ว”

หลวงพ่อดูจะปรารภธรรมให้ลูกศิษย์ของท่าน หมั่นตั้งใจปฏิบัติธรรมปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ถ้าหลับตานั่งสมาธิแล้วมีความสว่างเกิดขึ้น ท่านบอกว่านั้นแหละบุญเริ่มเกิดขึ้นแล้ว ให้น้อมจิตศรัทธาใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มากขึ้น ๆ ความสว่างก็จะมากขึ้นเรื่อย ๆ

หลวงพ่อดูเคยสอนว่า “ถ้าแก็ทำให้สว่างแล้ว จะไปไหนมาไหนก็ได้ ถ้าแก็ยังมีมืดอยู่ จะไปไหนมาไหนสะดวกหรือ ? พยายามทำให้มันสว่างไว้นะ”

สักครู่ท่านจึงกล่าวขึ้นว่า “คนเราก่อนเกิด ตอนอยู่ในท้องแม่ก็มีมืด หลังจากคลอดออกมา ยังจะปล่อยให้มืดอีกหรือ”

*****

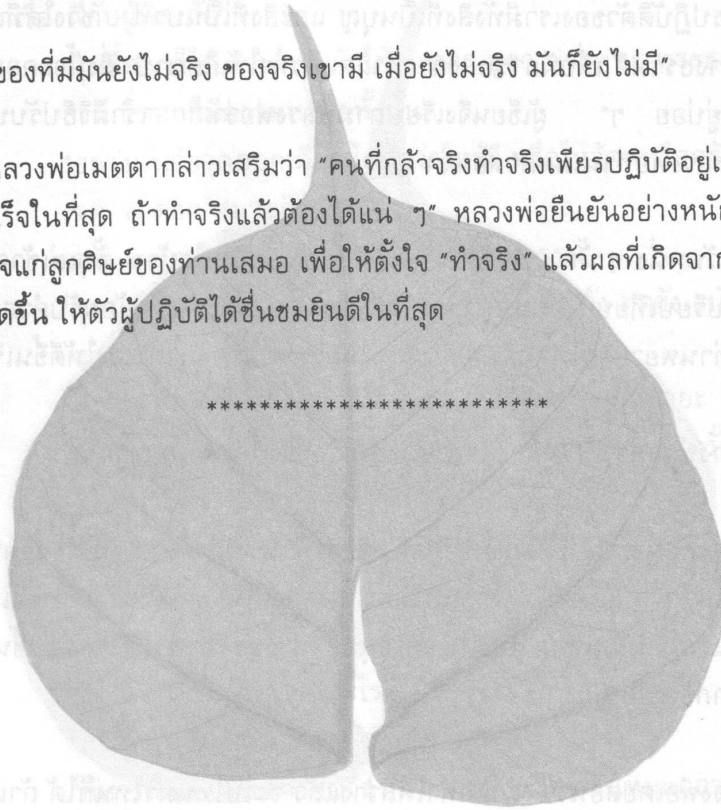
ของจริงนั้นมีอยู่

มีคนจำนวนไม่น้อยที่ปฏิบัติธรรมแล้วเกิดความท้อใจ ปฏิบัติอยู่เป็นเวลานาน ก็ยังรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้พัฒนาขึ้น หลวงพ่อเคยเมตตาสอนผู้เขียนไว้ว่า.....

“ของที่มีมันยังไม่จริง ของจริงเขามี เมื่อยังไม่จริง มันก็ยังไม่มี”

หลวงพ่เมตตากล่าวเสริมว่า “คนที่กล้าจริงทำจริงเพียรปฏิบัติอยู่เสมอ จะพบความสำเร็จในที่สุด ถ้าทำจริงแล้วต้องได้แน่ ๆ” หลวงพ่อยืนยันอย่างหนักแน่น และให้กำลังใจแก่ลูกศิษย์ของท่านเสมอ เพื่อให้ตั้งใจ “ทำจริง” แล้วผลที่เกิดจากความตั้งใจจริงจะเกิดขึ้น ให้ตัวผู้ปฏิบัติได้ชื่นชมยินดีในที่สุด

*****

ทุกเขน ผุฏฐา ขลิตาปี สนฺตา

ฉนฺทา จ โทสา ขหนฺติ ธมฺมํ

บัณฑิตนั้น ถึงถูกทุกขกระทบ ถึงพลาดพลั้งลง ก็คงสงบอยู่ได้

และไม่ละทิ้งธรรม เพราะชอบหรือชัง

พุทธพจน์

ลัมให้รับลูก

เป็นปกติของผู้ปฏิบัติธรรม ช่วงใด เวลาใด ที่สามารถปฏิบัติธรรมได้ก้าวหน้า จิตใจสงบเย็นเป็นสมาธิได้ง่าย สามารถพิจารณา อรรถธรรม ให้ผ่านทะลุจิตใจได้โดยตลอดสาย ช่วงดังกล่าวมักจะต้องมีปัญหา และอุปสรรค ที่เข้ามาไม่รูปแบบใดก็รูปแบบหนึ่ง เพื่อมาขวางกั้นการปฏิบัติธรรมของผู้ปฏิบัติคนนั้นๆ ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมไม่สามารถเตรียมใจรับกับสถานการณ์นั้นๆ ได้ธรรมที่กำลังพิจารณาดีๆ ก็ต้องโอนเอนไปมา หรือหรือลุ่มลูกคลุกคลานอีกได้

ผู้เขียนเคยกราบเรียนหลวงพ่อราบถึงปัญหา และอุปสรรคที่กำลังประสบอยู่ หลวงพ่อ "พอลัมให้รับลูก รู้ตัวว่าลัมแล้วต้องรับลูก แล้วตั้งหลักใหม่ จะไปยอมมันไม่ได้" ท่านเมตตาสอนต่อว่า "ก็เหมือนกับตอนที่แกเป็นเด็กคลอออกมา กว่าที่จะเดินเป็นแกก็ต้องหัดเดิน จนเดินได้แกต้องลัมก็ที่เคยนับใหม่ พอลัมแกก็ต้องลุกขึ้นมาใหม่ใช่ไหม ค่อย ๆ ทำไป" หลวงพ่อเพ่งสายตามาที่ผู้เขียนแล้วเมตตาสอนว่า "ของข้าเสียมากกว่าอายุ แกะอะไร ไม่ใช่ไรตั้งมันกลับไป"

ผู้เขียน "แล้วจะมีวิธีป้องกันไม่ให้ลัมบ่อยได้อย่างไร"

หลวงพ่อ "ต้องปฏิบัติธรรมให้มาก ถ้ารู้ว่าใจเรายังแข็งแรงไม่พอ ถูกโลกเล่นงานง่าย ๆ แกต้องทำให้ใจแกแข็งแรงให้ได้ แกถึงจะสู้กับมันได้"

เพื่อเป็นการเพิ่มกำลังใจของนักปฏิบัติ ไม่ว่าจะลัมสักกี่ครั้งก็ตาม แต่ทุกๆ ครั้งเราจะได้บทเรียน ได้ประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป ให้น้อมนำสิ่งที่เราเผชิญมาเป็นครู เป็นอุทาหรณ์สอนใจของเราเอง เตรียมใจของเราให้พร้อมอีกครั้งถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีก

*****

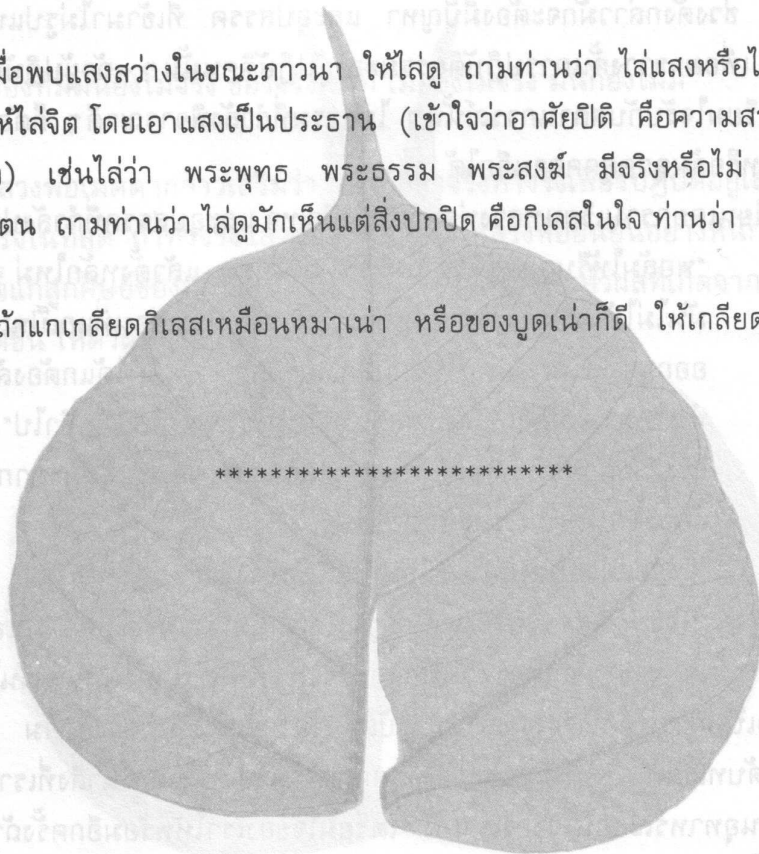
สนทนาธรรม

เมื่อครั้งที่ผู้เขียนกับหมู่เพื่อนใกล้สำเร็จการศึกษา ได้มากราบนมัสการหลวงพ่อบุญได้สนทนากับพวกเราอยู่นาน สารสำคัญที่เกี่ยวกับการปฏิบัติคือ

เมื่อพบแสงสว่างในขณะภาวนา ให้เฝ้าดู ถามท่านว่า ไส้แสงหรือไส้จิต ท่านตอบว่า ให้เฝ้าจิต โดยเอาแสงเป็นประธาน (เข้าใจว่าอาศัยปีติ คือความสว่างมาสอนจิตตนเอง) เช่นไส้ว่า พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ มีจริงหรือไม่ มีจริงก็เป็นพยานแก่ตน ถามท่านว่า ไส้ดูมักเห็นแต่สิ่งปกปิด คือกิเลสในใจ ท่านว่า

“ถ้าแกเกลียดกิเลสเหมือนหมาเฝ้า หรือของบูดเฝ้าก็ดี ให้เกลียดให้ได้ อย่างนั้น”

*****

นาตีเวลัง ปภาเสยุ น ตุนฺหิ สพุพพา
อวิกิณฺณัง มิตัง วาจํ ปตฺเต กาเล อุทฺธิรเย
ไม่ควรพูดจนเกินกาล ไม่ควรนิ่งเสมอไป
ควรกล่าววาทะที่ไม่พ้นเพื่อ พอดี ๆ ในเมื่อถึงเวลา

พุทธพจน์

ผู้บอกทาง

ครั้งหนึ่ง มีผู้มาหาซื้อยาลมในวัด ไม่ทราบว่ามีจำหน่ายที่กุฏิไหน หลวงพ่อท่านได้บอกทางให้ เมื่อผู้นั้นผ่านไปแล้ว หลวงพ่อท่านได้ปรารภธรรมให้ลูกศิษย์ที่นั่งอยู่ฟังว่า

“ข้านี้ยังอยู่ ก็เหมือนคนคอยบอกทาง เขามาหาข้า แล้วก็ไป.....”

ผู้เขียนได้ฟังแล้ว ระลึกถึงพระพุทธเจ้าผู้เป็น “กัลยาณมิตร” คอยชี้แนะทางให้เดิน ดังพุทธภาษิตว่า “จงรีบพากเพียรพยายามดำเนินตามทางที่บอกเสียแต่เดี๋ยวนี้ ตถาคตทั้งหลายเป็นเพียงผู้ชี้ทางให้เท่านั้น”

หลวงพ่อบอก แต่พวกเราต้องเป็นคนทำและทำเดี๋ยวนี้

*****

ยถา น สกกา ปฐวี สมายัง

กาตุ มนุสฺเสน ตถา มนุสฺสา

แผ่นดินนี้ ไม่อาจทำให้เรียบเสมอกันทั้งหมดได้ฉันใด
มนุษย์ทั้งหลายจะทำให้เหมือนกันหมดทุกคนก็ไม่ได้ ฉะนั้น

พุทธพจน์

อย่าทำเล่น

มีผู้ปฏิบัติธรรมบางท่านเคยปรารภกับผู้เขียนว่า ปฏิบัติธรรมมาหลายปีเต็มที แต่ภูมิจิต ภูมิธรรม ไม่ค่อยจะก้าวหน้าถึงขั้น “น้ำซึมเซย” ยังล้มลุกคลุกคลานอยู่ มองไปทางไหนก็เห็นแต่ตัวเอง และหมู่เพื่อนเป็นโรคระบาด คือโรคชาอ่อน หลังอ่อน ไม่สามารถจะเดินจงกรม นั่งสมาธิได้ ต้องอาศัยนอนภาวนาพิจารณา “ความหลับ” เป็นอารมณ์ เลยต้องพ่ายแพ้ต่อเจ้ากรรมนายเวร คือ เสื่อ และหมอน ตลอดชาติ

พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญบารมีถึง ๔ อสงไขย กำไรแสนมหากัป ครั้นออกบวช ก็ทรงเพียรปฏิบัติอยู่หลายปี กว่าจะได้บรรลุพระโพธิญาณ หลวงปู่มัน หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่แหวน ฯลฯ ท่านปฏิบัติธรรมตามป่าตามเขา บางองค์ถึงกับสลบเพราะพิษไข้ ปากก็หลาย ๆ ครั้ง หลวงพ่อคู่ท่านก็ปฏิบัติอย่างจริงจังจนมาตลอดหลายสิบพรรษาว่าจะได้ธรรมแท้ ๆ มาอบรมพร่ำสอนเรา

แล้วเราละ ปฏิบัติจริงจิงแค่ไหน ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม แล้วหรือยัง

แล้วเราละ ปฏิบัติจริงจังแค่ไหน ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม แล้ว

*****

อโหโรตตมตณฺหิ ตัง เว ภทฺเทกรตฺโตติ
คนขยันทั้งคืนวัน ไม่ซึมเซา เรียกว่า มีแต่ละวันนำโชค

พุทธพจน์

อะไรมีค่าที่สุด

ถ้าเรามาลองคิดดูกันแล้ว สิ่งที่มีค่ามากที่สุดในชีวิตเราดังแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย คืออะไร หลายคนอาจตอบว่า ทรัพย์สินสมบัติ สามัญภรรยา บุคคลที่รัก หรือบุตร หรืออะไรอื่น ๆ แต่ท้ายที่สุดก็ต้องยอมรับว่า ชีวิตของเรานั้นมีค่าที่สุด เพราะถ้าเราสิ้นชีวิตแล้ว สิ่งที่กำลังข้างต้นก็ไม่มีความหมายใด ๆ

ชีวิตเป็นของมีค่าที่สุด ในจำนวนสิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้ พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เป็นของมีค่าที่สุดในโลก สิ่งต่าง ๆ ในโลกช่วยให้เราพ้นทุกข์ชนิดถาวรไม่ได้ แต่พระธรรมช่วยเราได้ ผู้มีปัญญาทั้งหลายควรจะผนวกเอาสิ่งที่มีค่าที่สุดทั้งสองนี้ ให้ขนานตาบทัບเป็นเส้นเดียวกัน อย่าให้แตกแยกจากกันได้เลย ดังพระพุทธพจน์ตอนหนึ่งว่า

กิญโณ มนุสสปฏิลาโก

การได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นของยาก

กิญฉิ มัจจันนํ ชีวิตํ

การได้มีชีวิตอยู่เป็นของยาก

กิญฉิ สทุมมํ สฺสวณํ

การได้ฟังพระสัจธรรมของพระพุทธเจ้า

เป็นของยาก

กิญโณ พุทฺธานมุปฺปาโท

การบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นของยาก

อะไรจะมีค่าที่สุดสำหรับผู้ที่ได้มานมัสการหลวงพ่อนั้นคงไม่ใช่ พระพรหมผง หรือเหรียญอันมีชื่อของท่าน

หลวงพ่เคยเตือนศิษย์เสมอว่า “ข้าไม่มีอะไรให้แก่ ธรรม ที่สอนไปนั้นแหละ ให้รักษาเท่าชีวิต”

*****

นายระนาดเอก

เกี่ยวกับเรื่องไหวพริบ ปฏิภาณและตัวปัญญา หลวงพ่อท่านได้ยกตัวอย่าง เรื่องของนายระนาดเอกไว้ให้ฟังว่า

“สมัยก่อนการเรียนระนาดนั้น อาจารย์จะสอนวิชาการตีระนาดแม่ไม้ม่าง ๆ โดยทั่วไปแก่ศิษย์ ส่วนแม่ไม้วีชา ครูจะเก็บไว้เฉพาะตน มิได้ถ่ายทอดให้แก่ศิษย์ผู้หนึ่งผู้ใด อยู่มาวันหนึ่งนายระนาดเอก พักผ่อนนอนเล่นอยู่ใต้ถุนเรือนที่บ้าน อาจารย์ของตน ได้ยินเสียงอาจารย์ของเขากำลังต่อเพลงระนาด ทบทวนแม่ไม้วีชา ครูอยู่ นายระนาดเอกก็แอบฟัง ตั้งใจจดจำไว้จนขึ้นใจ

วันหนึ่งอาจารย์ได้เรียกศิษย์ทุกคน มาแสดงระนาดให้ดูเพื่อทดสอบฝีมือ ถึงคราวนายระนาดเอก ก็ได้แสดงแม่ไม้วีชาครู ซึ่งไพเราะกว่าศิษย์ผู้อื่น อาจารย์รู้สึกแปลกใจมาก ที่ศิษย์สามารถแสดงแม่ไม้ม่างของครูได้ โดยที่ตนไม่เคยสอนมาก่อน จึงถามนายระนาดเอกว่า ไปได้แม่ไม้นี้มาจากไหน นายระนาดเอกจึงตอบว่า ได้มาจากใต้ถุนเรือนครับ”

แล้วหลวงพ่อก็ได้สรุปให้พวกเราฟังว่า

“การเรียนธรรมก็เช่นกัน ต้องลักเอาแอบเขาเรียน คือจดจำเอาสิ่งที่ดีงามของผู้อื่นมาปฏิบัติ แก่ใจตนเองให้ได้ ตัวท่านเอง สอนได้ บอกทางได้ แต่ไม่หมด ที่เหลือเราผู้ปฏิบัติต้องค้นคว้าเอง ฝึกฝนนำไปประดับด้วยตนเอง ใครไหวดีก็เรียนได้เร็วเหมือนนายระนาดเอกในเรื่องนี้”

*****

พระไม้กวาด

ในสมัยพระพุทธกาล มีพระรูปหนึ่งชอบกวาดวัด จนใครต่อใครเรียกว่า “พระไม้กวาด” เพราะไม่ว่าจะไปทางไหน จะถือไม้กวาดติดมือไปด้วยเสมอ

วันหนึ่งท่านถือไม้กวาดเดินท่อม ๆ ไปตามลานวัด เห็นพระเรวตะน้องชาย พระสารีบุตรนั่งพักกลางวันอยู่ เกิดความไม่พอใจ

“ท่านเรวตะ ทำไมท่านถึงชี้เกียดัวเป็นชนอย่างนี้ อะไรกัน กินข้าวชาวบ้าน แล้วมานั่งเฉย ๆ จะจับไม้กวาดไปกวาดที่ไหนสักแห่งไม่ได้เสียหรือ”

พระเรวตะเป็นพระอรหันต์ ถูกพระไม้กวาดชี้หน้าด่าท่าน ก็ไม่แสดงอาการโกรธเคืองอันใด

“เราควรจะเตือนเขา” พระเรวตะคิดอยู่ในใจ จากนั้นจึงได้กล่าวกับพระไม้กวาดว่า

“ผู้มีอายุ สรงน้ำแล้วมาหาผมหน่อยนะ”

“มาทำไม” พระไม้กวาดเสียงแข็ง

“มาเถอะ มีเรื่องจะพูดด้วย” พระเรวตะอ้อนวอน

“ก็ได้”

หลังจากสรงน้ำเสร็จแล้ว พระไม้กวาดก็แบกไม้กวาดมาหาพระเรวตะ และทันทีที่มาถึง

“เฮ้อ.....มีอะไรว่าไป ท่านเรวตะ”

“ใจเย็น ๆ” พระเรวตะขอร้อง “วางไม้กวาด หาที่นั่งเสียบก่อนซิ”

พระไม้กวาดแสดงท่าไม่พอใจ แต่ก็จำยอมวางไม้กวาด แล้วนั่งลงข้างหน้าพระเรวตะ เมื่อพระไม้กวาดนั่งเรียบร้อยแล้ว พระเรวตะจึงได้กล่าวเตือนขึ้นว่า

“พระเราไม่ควรจะกระทำความผิดแค่กวาดวัดเท่านั้น กิจอื่นมีอีกมากมายนัก ท่านยังเป็นปุถุชน หน้าที่สำคัญของการบวชในพระพุทธศาสนา คือ การทำลายกิเลส ให้หมดสิ้นไป กวาดวัดอย่างเดียวไม่ช่วยให้กิเลสหมดหรอก มีหน้าที่จะเป็นการเพิ่มกิเลสเสียด้วยซ้ำ”

พระไม้กวาดมองหน้าพระเรวตะด้วยความสงสัย

พระเรวตะเข้าใจดี จึงกล่าวต่อไปว่า

“การทำความดี แล้วยึดติดในความดี นั้นแหละคือการเพิ่มกิเลส อย่างเช่นท่านกวาดวัด แล้วมีความภาคภูมิใจว่าตนเองขยัน เห็นคนอื่นเขาไม่ทำอย่างตัว ก็เลยเหมาเอาว่าคนอื่นเขาขี้เกียจ แล้วไปเที่ยวระรานคนอื่นเขา อย่างนี้ถูกหรือ”

พระไม้กวาดก้มหน้าหนึ่ง ไม่ตอบ พระเรวตะจึงแนะวิธีให้

“เอาอย่างนี้ซิผู้อาวุโส เข้ากวาดเสียครึ่งหนึ่ง จากนั้นก็ไปบิณฑบาต ฉันเรียบร้อยแล้วกลับมาที่พักรอทำอย่างอื่น นอกจากสาธยายอาการ ๓๒ แล้วก็เจริญวิปัสสนาไปด้วย ทำไปจนเย็นแล้วค่อยออกไปกวาดใหม่

พระไม้กวาดน้อมรับคำเตือนของพระเรวตะ ปฏิบัติตาม ไม่ช้าไม่นานก็ได้บรรลุธรรม

เนื่องจากลานวัดมีบริเวณกว้าง กวาดแต่เช้ากับเย็นไม่พอ สถานที่ต่าง ๆ ก็เลยกลับรกขึ้นมามาก ท่านก็ทำใจได้วางเฉยเสีย ถือว่าทำเท่าที่ทำได้ พระในวัดก็ชักสงสัยเลยถามท่าน

“ท่าน.....ที่รักจังเลย ทำไมไม่เห็นค่อยกวาดเล่า”

พระไม้กวาดตอบว่า

“เมื่อก่อนผมกวาดแต่กวาดที่ข้างนอก ข้างในจึงรก
เดี๋ยวนี้ผมกวาดข้างในได้สะอาดแล้ว ข้างนอกจึงรก”

*****

สนาถา วิหธ มา อนาถา

จงอยู่อย่างมีหลักยึดเหนี่ยวใจ อย่าเป็นคนไร้ที่พึ่ง

พุทธพจน์

โทษทันตา

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี พระโกกาลิกฤษยา พระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะ ได้ทูลพระพุทธเจ้าให้ร้ายพระเถระทั้งสอง พระพุทธองค์ทรงห้ามถึง ๓ ครั้ง ก็ไม่ฟัง ได้รับอุกฤษฏกรรมสนองทันตา ได้เกิดฝีหัวใหญ่ขึ้นทั่วตัว ฝีแตกน้ำเหลืองไหล ได้รับทุกขเวทนากล้า จนขาดใจตายไปเกิดในปทุมนรก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมหานรกอเวจี ได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส

พระพุทธองค์ทรงแสดงโทษ แห่งการใส่ร้ายผู้ทำความดี เพื่อเป็นเครื่องสังวรของชาวพุทธไว้ดังนี้

“คนพาล เมื่อพูดคำชั่วออกไป ได้ชื่อว่าฆ่าตัวเองด้วยอาวุธ”

“ผู้ใดสรรเสริญผู้ที่ควรถูกติ หรือ ติผู้ที่ควรได้รับการสรรเสริญ ผู้นั้นชื่อว่าสะสมความชั่วด้วยปาก เขาย่อมไม่ได้รับความสุข”

“ความพินาศแห่งทรัพย์สิน เพราะการพนันก็ดี พร้อมด้วยสิ่งของทั้งหมดก็ดี พร้อมด้วยตนเองก็ดี ยังนับว่ามีโทษเพียงเล็กน้อย ส่วนบุคคลใดทำจิตคิดร้ายในท่านผู้ทำดีทั้งหลาย มีโทษยิ่งใหญ่มากกว่า”

“ผู้พูดจาด้วยจิตอันลามก ขอบติเตียนพระอริยเจ้า ย่อมเข้าถึงนรก”

*****

หมาจิ้งจอกสี่เรือน

สมัยหนึ่งพระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน กรุงสาวัตถี พระพุทธองค์ได้ทรงปรารภถึงลาภสักการะและชื่อเสียง ซึ่งครอบงำภิกษุบางพวกอยู่ ณ พระเชตวัน ขึ้นมาเปรียบเทียบดังนี้

“ภิกษุทั้งหลาย! เธอเห็นหมาจิ้งจอกแก่ซึ่งเดินวนเวียนกลับไปกลับมา ไม่ได้หลับได้นอนทั้งคืนนั้นไหม ? ”

“เห็นพระพุทธเจ้าข้า”

“ภิกษุทั้งหลาย หมาจิ้งจอกแก่ตัวนั้น มันอยู่กลางคืนมันก็ไม่มีความสบาย ย้ายไปนอนอยู่โคนไม้มันก็ไม่สบาย ไปนอนที่กลางแจ้งก็ไม่สบายอีก ไม่ว่ามันจะยืน เดิน นั่ง หรือนอนในที่ใด ๆ มันก็หาได้สบายไม่ ทั้ง ๆ ที่สุนัขตัวอื่นอยู่ได้อย่างมีความสุขในสถานที่เหล่านั้น เพราะอะไร เพราะสุนัขแก่ตัวนั้น มันเป็นขี้เรือน ฉันท

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อมีลาภสักการะและชื่อเสียงเข้าครอบงำ ย่ำยีจิตแล้ว อยู่ที่เรือนว่างก็ไม่สบาย อยู่ที่วัดก็ไม่สบาย อยู่ป่าก็ไม่สบาย จะยืน เดิน นั่งหรือนอนในที่ใด ๆ ก็ไม่มีความสบาย อยู่ที่ไหนก็ทุกข์ทรมาน เหมือนหมาจิ้งจอกแก่ขี้เรือนตัวนั้น ฉันท

ภิกษุทั้งหลาย ลาภสักการะและชื่อเสียง ย่อมทารุณ เผ็ดร้อน หยาดคายและเป็นอันตรายแก่การบรรลุธรรมอันเกษมอย่างนี้ แล ฯ”

*****

ลักไก่

เล่ากันว่า มีทายกคนหนึ่งเถียงกับเณร เรื่องจำนวนของสัตว์บก สัตว์น้ำ "สัตว์บกมากกว่าสัตว์น้ำ" ทายกว่า "สัตว์น้ำมากกว่าสัตว์บก" เณรแย้ง ทั้งสองเถียงกันไม่ลดราวาศอก จนเกือบจะถึงขั้นชกต่อยกัน เณรเห็นท่าไม่ดี เพราะรู้ว่าตัวเล็กกว่า ขึ้นต่อยกันก็สู้ทายกไม่ได้ จึงคิดหาทางเอาชนะด้วยปัญญา โดยทำเป็นใจดีสู้เสือ กล่าวกับโยมทายกว่า "ที่เณรแย้งโยมไปนั้นเป็นเรื่องจริง แต่โยมทายกไม่ยอมรับด้วยเห็นว่าเณรเป็นเด็ก แต่โดยแท้จริงแล้วเรื่องนี้เณรไม่ได้รู้มาเอง แต่ได้จำเอามาจากพระพุทธานิเทศของพระพุทธเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงยืนยันไว้ดังนี้

นัตถิ สันติ ปะรัง สุขัง

แปลว่าสัตว์น้ำมากกว่าสัตว์บก โยมทายกยังจะเถียงพระพุทธเจ้าอีกหรือ"

ทายกพอได้ฟังพุทธานิเทศเข้าเท่านั้น ก็หอยพับไปเลย ยอมแพ้เณรโดยฉุฉฉุ ทายกผู้นำสงสารหาว่า พุทธานิเทศที่เณรนำมาอ้างนั้นที่จริงแปลว่า

"สุขอื่น ยิ่งกว่าความสงบไม่มี"

สมัยนี้มีผู้แอบอ้างเอา พุทธพจน์พระบาลี มากล่าวอ้างกันมากมาย จึงขอฝากไว้ให้พิจารณาด้วยดี อย่าหลงเชื่อง่าย ๆ ดังเช่นทายกกับเณรในเรื่องนี้

*****

เป็นของใคร

พราหมณ์อีกโกส โกรธแค้นพระพุทธเจ้ามาก ที่พระองค์สามารถเทศนาจนเพื่อนพราหมณ์ที่รักใคร่คนหนึ่งชื่อ ภาวทวาชโคตร เลื่อมใสและออกบวช

วันหนึ่ง อีกโกสอดกลั่นความโกรธไว้ไม่ให้ จึงตามไปด่าพระพุทธเจ้าถึงสำนักเขาด่าอย่างหยาบ ๆ คาย ๆ สารพัดที่จะนึกขึ้นมำด่าได้

พระพุทธเจ้านั่งฟังเฉย ไม่ได้โต้ตอบแม้แต่คำเดียว อีกโกสด่าจนเหนื่อยหอบหมดแรงจึงได้หยุด พระพุทธเจ้าทรงถามอีกโกสว่า

“อีกโกส เคยมีมิตรอำมาตย์ ญาติวาลโหิต เป็นแขกมาเยี่ยมเรือนของท่านบ้างไหม?”

“เคยมี” เขาตอบห้วน ๆ

“ท่านเคยจัดอาหาร คาว หวาน รับรองเลี้ยงดูแขกหรือเหล่านั้นบ้างไหม?”

“เคยจัด” เขาตอบอย่างเสียไม่ได้

“ถ้าแขกเหล่านั้นไม่บริโภคอาหาร ที่ท่านนำมารับรอง อาหารเหล่านั้นท่านจะเอาไปให้ใคร?”

“ก็บริโภคเองนะสิ จะเอาไปให้ใคร”

“เรื่องนี้ก็เช่นกันอีกโกส ท่านด่าเราผู้ไม่ด่าตอบ ท่านโกรธเราผู้ไม่โกรธตอบ เราไม่รับคำด่า และความโกรธที่ท่านให้เรา คำด่าและความโกรธนั้นก็ เป็นของท่านแต่ผู้เดียว

อีกโกส ผู้ใดด่าตอบบุคคลที่กำลังด่าอยู่ โกรธตอบบุคคลที่กำลังโกรธอยู่ ผู้นั้นชื่อว่าบริโภคอาหารของความโกรธร่วมกัน ส่วนเรานั้นไม่ขอบริโภคร่วมด้วย”

ผลสุดท้ายพราหมณ์อีกโกสหายโกรธ เกิดความเลื่อมใส ทูลขอบวชต่อพระพุทธเจ้า

พระอีกโกสบวชแล้วไม่นาน มุ่งบำเพ็ญธรรม จนได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในโลก

*****

ใครชนะ

พระพุทธรูปเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน เมืองราชคฤห์ พราหมณ์อสุรินทกะ ทราบว่าเพื่อนรักไปบวชในสำนักพระพุทธเจ้า รู้สึกโกรธแค้นพระองค์มาก รีบไปเฝ้าถึงที่ประทับ เมื่อพบพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ระดมคำด่าอันหยาบคายใส่พระองค์ จนหนีไม่ทัน

พระพุทธเจ้าทรงนิ่ง ให้อสุรินทกะด่าข้างเดียว อสุรินทกะด่าจนพอใจแล้ว คิดว่าพระพุทธเจ้าทรงยอมแพ้ จึงทูลขึ้นว่า

“พระสละ เราชนะท่านแล้ว พระสละ เราชนะท่านแล้ว”

พระพุทธองค์ตรัสตอบด้วยพระเมตตาว่า

“คนพาลกล่าวคำหยาบด้วยวาจา ย่อมสำคัญว่าชนะท่าเดียว แต่ความอดกลั้นไม่ได้ตอบ เป็นความชนะของบัณฑิต ผู้ใดโกรธตอบผู้โกรธแล้ว ผู้นั้นเป็นคนเลวกว่าผู้โกรธก่อน ผู้ไม่โกรธตอบคนที่โกรธแล้ว ชื่อว่าชนะสงครามที่ชนะได้ยาก ผู้ใดรู้ว่าผู้อื่นโกรธ แล้วเป็นผู้มีสติสงบอยู่ได้ ย่อมเกิดคุณทั้งสองฝ่าย”

พราหมณ์อสุรินทกะ ได้สำนึก เกิดความเลื่อมใส ทูลขอบวช ครั้นบวชแล้วไม่นานก็ได้บรรลุปะเป็นพระอรหันต์

*****

อดตานเมว ปฐมัง ปฏฐเป นิเวสเย

อดญญมนุสาเสยฺย น กิลิสฺเสยฺย ปณฺทิตो

ทำตนนี้แหละให้ตั้งอยู่ในความดีอันสมควรเสียก่อน
จากนั้นจึงค่อยพริ้วสอนผู้อื่น บัณฑิตไม่ควรมีข้อมัวหมอง

พุทธพจน์

พระนิพพาน

เคยมีศิษย์นักปฏิบัติท่านหนึ่ง ได้ถามหลวงพ่อกับเรื่องของพระนิพพาน หลวงพ่อท่านได้ตอบให้ฟัง เป็นเรื่องที่ชวนให้คิดว่า

“พระนิพพาน อุปมาขนาดเท่าเส้นผม”

พระพุทธเจ้าตอนที่ท่านจะปรินิพพาน ท่านได้ปรินิพพานไปในระหว่างรูป-
ฌานและอรุณญาณ ผู้ที่ดับขันธไประหว่างทรงรูปฌาน ย่อมได้เป็นรูปพรหม ซึ่งยัง
ไม่วิมุตติหลุดพ้น ผู้ที่ดับขันธในขณะทรงอรุณญาณ ย่อมได้เป็นอรุณพรหม ซึ่งก็ยังเป็น
สมมุติอยู่เช่นกัน

ส่วนพระพุทธเจ้าท่านดับขันธระหว่างช่วงทั้งสอง เป็นการดับขันธด้วยความ
บริสุทธิ์เหนือสมมุติโดยสิ้นเชิง ไม่ติดอยู่ทั้งในรูปฌาน และอรุณญาณ ซึ่งเป็น
วิปัสสนูปกิเลส ทั้งสองอย่าง

พระอรหันต์บางประเภท ที่ไม่สามารถเจริญอรุณอุปสมบัติ ท่านก็ดับขันธไป
ด้วยความบริสุทธิ์เช่นกัน แม้อยู่ก็อยู่ด้วยจิตที่บริสุทธิ์ไม่ติดในสมมุติใด ๆ เพราะ
ความชำนาญในด้านสมาธิของพระอรหันต์แต่ละประเภทนั้นไม่เท่ากัน”

ผู้เขียนนึกถึงคำสอนของหลวงปู่ดูละ อ่าวไร่ ท่านได้เปรียบว่าทางเข้าพระ-
นิพพานจะว่าแคบก็แคบ จะว่ากว้างก็กว้าง ที่ว่าแคบ (ดังเส้นผม) เพราะถ้ายังติด
ข้องอยู่กับโลกเล็กน้อย แม้เส้นผมก็ยังผ่านไปไม่ได้ ส่วนที่กว้างนั้น เพราะการ
บรรลุนิพพานนี้มีได้จำกัด ชาติ ชั้น วรรณะ ยากดีมีจน สกุนตสูงต่ำประการใด ดังนี้

*****

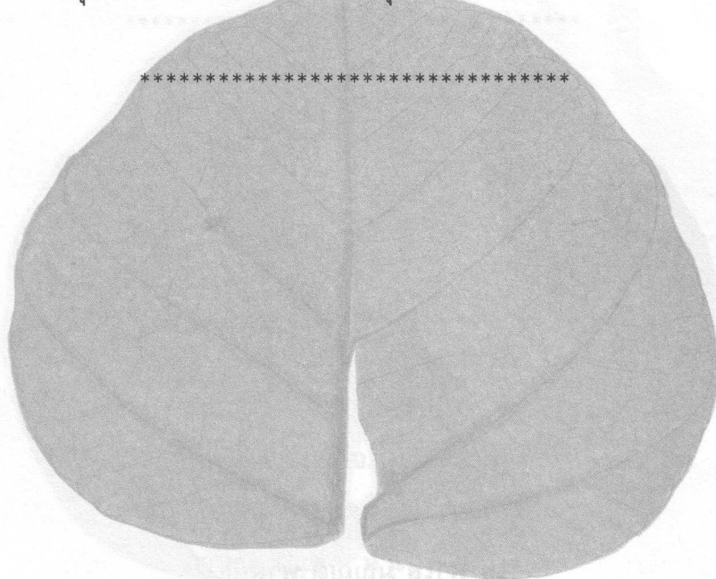

อนุสติ

มนุษย์นั้น.....ภายในร่างกายเต็มไปด้วยสิ่งโสโครก อันได้แก่ น้ำเลือด น้ำ-
หนองเป็นต้น ของเสียเหล่านี้จะไหลซึมออกจากทวารทั้ง ๔ ทุกวันมิได้ขาด ซึ่งจะ
ต้องมีการชำระล้างทุกวัน

หากวันใดวันหนึ่งขาดการชำระล้าง ก็จะมีกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ เป็นที่
น่ารังเกียจ อันร่างกายของคนเรานี้ เปรียบกับถุงหนังซึ่งห่อหุ้มคุณ คุณนี้มีรูมากมาย
และสิ่งสกปรกในถุงหนังก็ค่อย ๆ ซึมออกมา ทุกวัน ๆ

*****

น ตัง ชิตัง สารุ ชิตัง ยัง ชิตัง อวชียุตติ

ชยชนะโตกลับแพ้ได้ ชยชนะนั้นไม่ดี

ตัง โข ชิตัง สารุ ชิตัง ยัง ชิตัง นาวชียุตติ

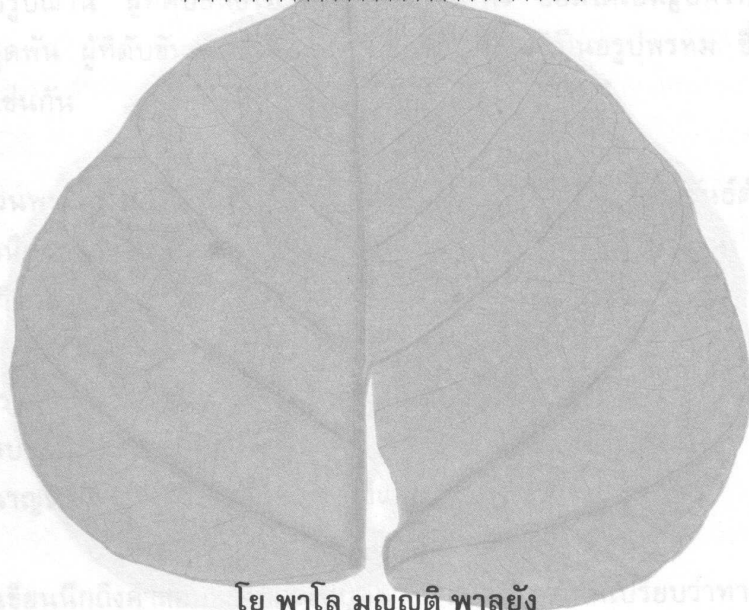
ชยชนะโตไม่กลับแพ้ ชยชนะนั้นแลเป็นชยชนะที่ดี

พุทธพจน์

อย่าไปว่าเขา

คนเราเมื่อไม่ถูกกันก็มักจะโจมตี วิพากษ์วิจารณ์ ฝ่ายตรงข้าม เพื่อทำลาย
โดยอาศัยความโกรธ บางครั้งก็มีการบริภาษ แข่งชกหักกระดูก ให้อีกฝ่ายล้มจม
หลวงพ่อกเคยเตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “อย่าไปว่าเขา ถ้าแก้ว่าเขาว่าเป็นสัตว์ แก่ต้องได้
รับคนแรก เพราะออกมาจากจิตที่แกล้งให้พูดออกมาทางปาก คนได้รับคนแรก คือ
เราไม่ใช่เขา ไม่ตำหนิดว่าใครดีที่สุด”

*****

โย พาลอ มณฺญติ พาลุยัง

ปณฺฑิโต วาปี เตน โส

พาลो จ ปณฺฑิตมานิ

ส เว พาลอติ วุจฺจติ

ผู้ใดเป็นพาล รู้ตัวว่าเป็นพาล ก็ยังนับว่า เป็นบัณฑิตได้บ้าง
ส่วนผู้ใดเป็นพาล แต่สำคัญตนว่าเป็นบัณฑิต ผู้นั้นแลเรียกว่าเป็นพาลแท้ ๆ

ไฟไหม้ฟาง

เคยมีหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับพระเครื่องหลาย ๆ ฉบับ ต้องการที่จะสัมภาษณ์ หลวงพ่อเกี่ยวกับประวัติการสร้างพระเครื่อง เพื่อจะนำไปลงหนังสือของตนเอง แต่ ท่านไม่สนใจและตำหนิด้วย โดยท่านบอกว่า “เขาต้องการนำไปขาย” ผู้เขียนเคยพูด กับหลวงพ่อกว่า ทำไมไม่นำประวัติไปลงจะได้ดังใจ หลวงพ่อท่านตอบว่า “ของดีไม่ต้องโฆษณา เคยเห็นไฟที่ไหม้ฟางไหม ชั่วแวบเดียวก็หมด พระที่โฆษณาตนเอง ถ้าไม่ดีจริงก็เป็นเช่นนี้แหละ ดังไม่นาน เดียวก็ดับ”

*****

โย จาปี สีเต อถวาปี อุณฺเห
วาตาดเป ทังสสิริสเป จ
ขุทฺทัง ปิปาสัง อภิภูยฺย สพฺพัง
รตฺตนิทฺวํ สดตัง นิยุตฺตโต
กาลาคตฺถจ น หาเปติ อตฺถัง
โส เม มนาโป นิวิเส วตฺมहि

คนใดไม่ว่าจะหนาว หรือร้อน มีลม แดด เหลือบยุ้ง ก็ไม่พรั่น
ทนหิว ทนกระหาย ได้ทั้งนั้น ทำงานต่อเนื่องไปไม่ขาด ทั้งคืนวัน
สิ่งที่เป็นประโยชน์มาถึงตามกาล ก็ไม่ปล่อยให้สูญเสียไป
คนนั้นย่อมเป็นที่ชอบใจของสิริโชค สิริโชคขอพักพิงอยู่กับเขา

พุทธพจน์

ไฟไหม้ฟาง

เคยมีหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับพระเครื่องหลาย ๆ ฉบับ ต้องการที่จะสัมภาษณ์ หลวงพ่อเกี่ยวกับประวัติการสร้างพระเครื่อง เพื่อจะนำไปลงหนังสือของตนเอง แต่ ท่านไม่สนใจและตำหนิด้วย โดยท่านบอกว่า “เขาต้องการนำไปขาย” ผู้เขียนเคยพูด กับหลวงพ่อกว่า ทำไมไม่นำประวัติไปลงจะได้ดังใจ หลวงพ่อท่านตอบว่า “ของดีไม่ ต้องโฆษณา เคยเห็นไฟที่ไหม้ฟางไหม ชั่วแวบเดียวก็หมด พระที่โฆษณาตนเอง ถ้าไม่ดีจริงก็เป็นเช่นนี้แหละ ดังไม่นาน เดียวก็ดับ”

*****

โย จาปี สีเต อถวาปี อุณฺเห
 วาตาดเป ทังสสิริสเป จ
 ขุทฺทัง ปิปาสัง อภิภูยฺย สพฺพัง
 รตฺตนิทฺวํ สดตัง นิยุตฺตโต
 กาลาคตฺตญฺจ น หาเปติ อตฺถัง
 โส เม มนาโป นิวิเส วตฺมฺหิ

คนใดไม่ว่าจะหนาว หรือร้อน มีลม แดด เหลือบยุ้ง ก็ไม่พรั่น
 ทนหิว ทนกระหาย ได้ทั้งนั้น ทำงานต่อเนื่องไปไม่ขาด ทั้งคืนวัน
 สิ่งที่เป็นประโยชน์มาถึงตามกาล ก็ไม่ปล่อยให้สูญเสียไป
 คนนั้นย่อมเป็นที่ชอบใจของสิริโชค สิริโชคขอพักพิงอยู่กับเขา

พุทธพจน์

วินัยแปลง

พระสงฆ์มีพระวินัยเป็นเครื่องปฏิบัติ เพราะมาจากร้อยพ่อพันแม่ เพื่อให้เกิด
การเป็นระเบียบ เสมือนกับดอกไม้ที่นำมาร้อยให้เป็นพวงเดียวกัน มีลักษณะสวย
งามเป็นที่ชื่นใจกับผู้พบเห็น และเป็นประโยชน์กับตนเอง

ผู้เขียนเคยปรารภกับหลวงพ่อกว้างเกี่ยวกับพระที่ประพฤติดีวินัย ไม่มีสมณะ
สาธูปหลวงพ่อกว้างบอกว่า

“ท่านไม่ถือวินัย ท่านถือวินนอก ถ้าวินัยท่านผิด แต่เป็นวินนอก ท่านเลยบอก
ว่าท่านไม่ผิด”

*****

น ขจจา วสโล โหติ

ใคร ๆ จะเป็นคนเลวเพราะชาติกำเนิด ก็หาไม่

น ขจจา โหติ พุราหมโณ

ใคร ๆ จะเป็นคนประเสริฐเพราะชาติกำเนิดก็หาไม่

กมุมนา วสโล โหติ

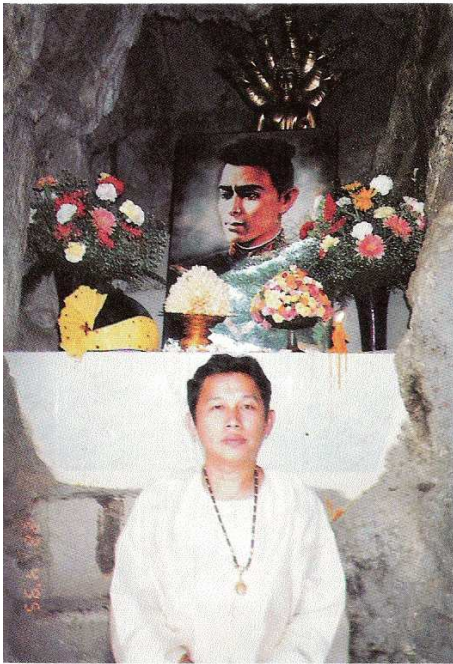
คนจะเลว ก็เพราะการกระทำ ความประพฤติ

กมุมนา โหติ พุราหมโณ

คนจะประเสริฐ ก็เพราะการกระทำ ความประพฤติ

พุทธพจน์

อาจารย์ ศุภรัตน์ แสงจันทร์ (ผู้เขียน)
ถ่ายที่ สำนักสงฆ์ พุทธพรหมปัญโญ (ถ้ำนะ) อ.เชียงดาว จ. เชียงใหม่

ถ่ายที่ บ้านปฏิบัติธรรมหลวงปู่ทวด
อ.ทองผาภูมิ จ. กาญจนบุรี

ถ่ายที่ วัดพุทธโศภนารักษ์ จ.พระนครศรีอยุธยา

อาจารย์ สุภรณ์ แสงจันทร์ (ผู้เขียน) ถ่ายที่ บ้านปฏิบัติธรรมหลวงปู่ทวด อ.ทองผาภูมิ จ. กาญจนบุรี

*****

หลักการปฏิบัติธรรมสำนักวัดสะแก

*****

คำสมาทานพระกรรมฐาน

จุดธูปบูชาพระ

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ (๓ ครั้ง)

พุทฺธัง ชีวิตัง เมปูเชมิ (ข้าพเจ้าขอบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยชีวิต)

ธัมมัง ชีวิตัง เมปูเชมิ (ข้าพเจ้าขอบูชาพระธรรมเจ้า ด้วยชีวิต)

สังฆัง ชีวิตัง เมปูเชมิ (ข้าพเจ้าขอบูชาพระสงฆ์เจ้า ด้วยชีวิต)

การกราบพระ ๖ ครั้ง

พุทฺธัง วันทามิ

ธัมมัง วันทามิ

สังฆัง วันทามิ

อุปัชฌาอาจารย์คุณัง วันทามิ (ชาย)

คุณครูบาอาจารย์ วันทามิ (หญิง)

มาตาปิตุคุณัง วันทามิ

พระไตรสิกขาคุณัง วันทามิ

สมาทานศีล ๕

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ (๓ ครั้ง)

พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ปาณาติปาตา	เวระมะณี สิกขาปะทัง สมาธิยามิ
อทินนาทานา	เวระมะณี สิกขาปะทัง สมาธิยามิ
กาเมสุมิจฉาจารา	เวระมะณี สิกขาปะทัง สมาธิยามิ
มุสาวาทา	เวระมะณี สิกขาปะทัง สมาธิยามิ
สุราเมระยัมชชะ ปะมา ทัญญูถานา	เวระมะณี สิกขาปะทัง สมาธิยามิ

อิมานิ ปัญจะ สิกขา ปะทานิ สมาธิยามิ (๓ ครั้ง)

สีเลนะ สุคะตังยันติ สีเลนะ โภคะสัมปะทา

สีเลนะ นิพพุตตังยันติ ตัสสะมา สีสัง วิโส ณะเย

คำอาราธนาพระ

ให้กำพระไว้ในมือแล้วพนมมือ

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ (๓ ครั้ง)

พุทฺธัง อาราธะนัง กะโรมิ

ธัมมัง อาราธะนัง กะโรมิ

สังฆัง อาราธะนัง กะโรมิ

น้อมระลึกถึงหลวงปู่ทวด โดยว่าคาถาดังนี้

นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิตถิกะคะวา (๓ ครั้ง)

น้อมระลึกถึงหลวงปู่ดู่ โดยว่าคาถาดังนี้

นะโม พรหม ปัญฺโญ (๓ ครั้ง)

สัทธาธานัง อนุโมธามิ (๓ ครั้ง)

น้อมระลึกถึงหลวงพ่อกษม เขมะโก โดยว่าคาถาดังนี้

โอภาสะ โอภาสะ อาจารย์โย เมนาโก ภันเตโหดุ

อายัส สะมาเขมะโก ภิกขุ เมนาโก ภันเตโหดุ

(๓ ครั้ง)

คำขอขมาพระรัตนตรัย

โยโทโส โมหะจิตเต นะพุทฺธัสมิง ปาปะกะโต มะยา ชะมะณะเม
กะตัง โทสัง สัพพะปาปิง วินัสสันตุ

โยโทโส โมหะจิตเต นะธัมมัสมิง ปาปะกะโต มะยา ชะมะณะเม
กะตัง โทสัง สัพพะปาปิง วินัสสันตุ

โยโทโส โมหะจิตเต นะสังขัสมิง ปาปะกะโต มะยา ชะมะณะเม
กะตัง โทสัง สัพพะปาปิง วินัสสันตุ

กรรมใดที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินพระรัตนตรัย อันมีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์
จะด้วยกายกรรมก็ดี วาจกรรมก็ดี มโนกรรมก็ดี เจตตนาที่ดี มิได้เจตตนาที่ดี จะรู้
หรือไม่รู้จักดี หรือโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ขอได้โปรดอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้าตั้งแต่วัน
นี้ตราบเข้าสู่พระนิพพาน ด้วยเถิด

คำอธิษฐานแม่เมตตา

ให้ตั้งใจเจริญพรหมวิหาร ๔ แล้วกล่าวคำอธิษฐานว่า

พุทฺธัง อะนันตัง ธัมมัง จักรวาลัง สังฆัง นิพพานะ ปัจจะโยโหตุ

ผลบุญของข้าพเจ้า ที่ได้ทำมาแล้วในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ขอบวง
สรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่เวียนว่ายตายเกิด ในสังสารวัฏ จงมีส่วนได้รับแห่งบุญของ
ข้าพเจ้า ทั้งสิ้นนี้เทอญ

คำปฏิญาณตนก่อนทำสมาธิ

ข้าพเจ้าขอปฏิญาณตน ช่วยเหลือกิจการที่จะพึงเกิดในหมู่คณะทุกกรณี และ
ขอมอบตัวเป็นลูกหลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด ให้หลวงปู่ทวดเป็นผู้นำ เป็นผู้
อุปการะในการปฏิบัติธรรมทั้งปวง นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป นิพพานะปัจจะโยโหตุ

*****

กรรมฐานที่หลวงพ่อดูสอน

หลักในการนั่งสมาธิ ให้ขาขวาทับขาซ้าย มือขวากำพระวางบนมือซ้าย ให้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองจรดกัน วางบนตักพอสบาย ๆ ปรับกายให้ตรง ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วน สูดลมหายใจยาว ๆ ลึก ๆ สัก ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑ ให้ภาวนาว่า พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ครั้งที่ ๒ ภาวนาว่า ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ และครั้งที่ ๓ ภาวนาว่า สังฆัง สรณัง คัจฉามิ จากนั้นจึงผ่อนลมหายใจให้เป็นไปตามธรรมชาติ ยังไม่ต้องนึกคิดสิ่งใดทำให้ว่าง ๆ วางอารมณ์ทั้งที่เป็นอดีตและอนาคต เมื่อลมหายใจเริ่มละเอียดและจิตใจเริ่มโปร่งเบาขึ้นบ้างแล้ว จึงค่อยเริ่มบริกรรมภาวนา โดยกำหนดจิตไว้ที่หน้าผาก (เอาสติมาแตะรู้เบา ๆ) แล้วตั้งใจภาวนาคาถาไตรสรณคมน์ ดังนี้ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ เมื่อบริกรรมภาวนาจบแล้ว ก็ให้วกกลับมาเริ่มต้นใหม่เช่นนี้เรื่อยไป

มีสิ่งที่ควรทราบเพิ่มเติมก็คือ ขณะที่บริกรรมภาวนาอยู่นั้นให้มีสติระลึกอยู่กับคำภาวนา โดยไม่ต้องสนใจกับลมหายใจ คงปล่อยให้ลมหายใจเข้าออกเป็นไปตามธรรมชาติ ปราศจากการควบคุมบังคับ ภาวนาด้วยใจที่สบาย ๆ และให้ยินดีกับองค์พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่เกิดขึ้นที่จิต เมื่อจิตมีความสงบสว่าง ก็น้อมแผ่เมตตาออกไป โดยว่า พุทธัง อนันตัง ธัมมัง จักรวาลัง สังฆัง นิพพานะ ปังจะโย โหตุ แล้วตั้งใจภาวนาต่อไป

เมื่อจิตถอนขึ้นจากความสงบ ให้ยกเอากายหรือเรื่องหนึ่งเรื่องใดขึ้นพิจารณา โดยน้อมไปสู่พระไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง (ความไม่เที่ยง) ทุกขัง (ความทนได้ยาก) และอนันตา (ความไม่ใช่ตัวตนอันเที่ยงแท้) เมื่อรู้สึกว่จิตเริ่มซัดส่าย หรือขาดกำลังในการพิจารณา ก็ให้วกกลับมาภาวนาคาถาไตรสรณคมน์อีก เพื่อตั้งจิตให้เข้าสู่ความสงบอีกครั้ง ทำสลับเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าจะเลิก

ก่อนจะเลิกให้อาราธนาพระเจ้าตัวโดยว่า

สัพเพ พุทธา สัพเพ ธัมมา สัพเพ สังฆา

พะลัปปัตตา ปังเจกานัง จะยังพะลัง

อะระหันตานุญ จะเตเชนะรักขัง

พันธามิสัพพะโส พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ

แล้วจึงแผ่เมตตาอีกครั้ง โดยว่าเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในตอนต้น

อเนกการภาวนานี้ ท่านให้ทำได้ทุกอิริยาบถ คือยืน เดิน นั่ง นอน การปฏิบัติจึงจะก้าวหน้าและเชื่อว่าตั้งอยู่ในความไม่ประมาท

*****

“หมั่นทำเข้าไว้..... ให้หมั่นดูจิต รักษาจิต
.....ของดีอยู่ที่ตัวเรา ของไม่ดีก็อยู่ที่ตัวเรา”

หลวงพ่อดู

บทสวดมหาจักรพรรดิ

นะโมพุทธานะ พระพุทธไตรรัตนญาณ มณีนิพรัตน์
 สีสะหัสสะ สุธรรมมา พุทโธ อัมโม สังโฆ
 ยะธาพุทโมนะ พุทธะบูชา อัมมะบูชา สังฆะบูชา
 อคคีทานัง วะรังคันธัง สีวลี จะมहाเถรัง
 อะหังวันทามิ ทูระโต
 อะหังวันทามิ ธาตุโย
 อะหัง วันทามิ สัพพะโส
 พุทธะ อัมมะ สังฆะ ปูเชมิ

นะโมพุทธานะ

- ข้าพเจ้าขอนอบน้อมบูชาต่อพระพุทธเจ้าทั้ง ๕

พระองค์ คือ

นะ - พระกกุสันธะ

โม - พระโกนาคม

พุท - พระกัสสป

ธา - พระสมณโคดม

ยะ - พระศรีอริยเมตไตรย

พระพุทธไตรรัตนญาณ

- พระพุทธเจ้าซึ่งมีพระญาณแก้วทั้งสาม อันหมายถึง
 บุปผะนิวาसानุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขย-
 ญาณ

มณีนิพรัตน์

- มีสมบัติคือแก้ว ๙ ประการ มีเพชร ทับทิม เป็นต้น
 ซึ่งหมายถึง พระนวลโลกุตระธรรม

สีสหัสสะ สุธรรมมา

- มีมือถึงพันมือ หมายถึงการที่พระพุทธองค์ทรงแจก
 แจงหลักธรรม คือพระไตรปิฎกถึง ๘๔,๐๐๐ พระ
 ธรรมชั้น

พุทโธ

- เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

อัมโม

- ธรรมของพระพุทธเจ้า

สังโฆ	- พระสาวกที่ปฏิบัติตาม
ยะธาพุทโมนะ	- ขอพระพุทธเจ้าปางมหาจักรพรรดิ ซึ่งมีชัยชนะแก่ พญามุขผู้มีฤทธิ์มาก พร้อมทั้งพระธรรม และ พระสงฆ์ จงบังเกิดขึ้น ณ บัดนี้ด้วยเทอญ
พุทเธบูชา	- ข้าพเจ้าขอบูชาพระพุทธเจ้า
ธรรมะบูชา	- ข้าพเจ้าขอบูชาพระธรรม
สังฆะบูชา	- ข้าพเจ้าขอบูชาพระสงฆ์
อัครีทานัง วะรังคันธัง	- ด้วยสิ่งเหล่านี้ ได้แก่ รูป เทียน ไฟ หรือแสงสว่าง และของหอมทั้งมวลมีดอกไม้และน้ำอบ เป็นต้น
สวลี จะมหาเถรัง	- ขอนมัสการพระสวลีเถระเจ้า ผู้เป็นเลิศทางลาภ สักการะ
อะหังวันทามิ ทูระโต	- ขอนมัสการสถานศักดิ์สิทธิ์ทั่วไป มีสังเวชนีสถาน เป็นต้น
อะหังวันทามิ ธาตุโย	- ขอนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุทั้ง หลายทั่วทั้งแสนโกฏิจักรวาล
อะหังวันทามิ สัพพะโส	- ขอนมัสการสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
พุทเธ ธรรมะ สังฆะ	- ซึ่งเป็นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ปุเชมิ	- ด้วยเทอญ

*****

คาถาอัญเชิญพระนเรศวรมหาราช

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ (๓ ครั้ง)

อิติจิตตัง เอहि เทวะดาหิ จะมหาเดโช นระปุชิโต โสระโส ปัจจะยา ทิปปะติ
นระโส จะมหาราชา เมตตา จะกะโรติ มหาลาภัง สะทาโสติ ภาวันตุเม

ข้าพระพุทธเจ้า ..... ขอน้อมกราบบูชา ระลึกถึงพระมหากษัตริย์
ธิคุณ แห่งองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์ผู้ทรงมหาเดชาานุภาพ ทรงเป็น
ทรัพย์อันใหญ่ยิ่งของชาติไทย เป็นที่รักและเคารพอย่างยิ่งของประชาชนชาวไทยทุก
หมู่เหล่า ขอพระบุญญาธิการของพระองค์ ทรงแผ่เมตตาบารมีคุ้มครองป้องกันภัย
พิบัติ ประทานพรให้ข้าพระพุทธเจ้า และครอบครัว ให้มีความเจริญรุ่งเรืองด้วย
ทรัพย์สิน เงินทอง มีลาภ มีความสุขสวัสดิ์ ชั่วนี้จนวันสิ้น เทอญฯ

*****

ความเป็นผู้นำในเป็นโฉน ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ ต้องอาบัติที่เศร้ามอง
(ปาจิตตีย์ และสังฆาทิเสส) ข้อใด ข้อหนึ่ง ไม่ออกจากอาบัตินั้นเรียกว่าผู้นำใน

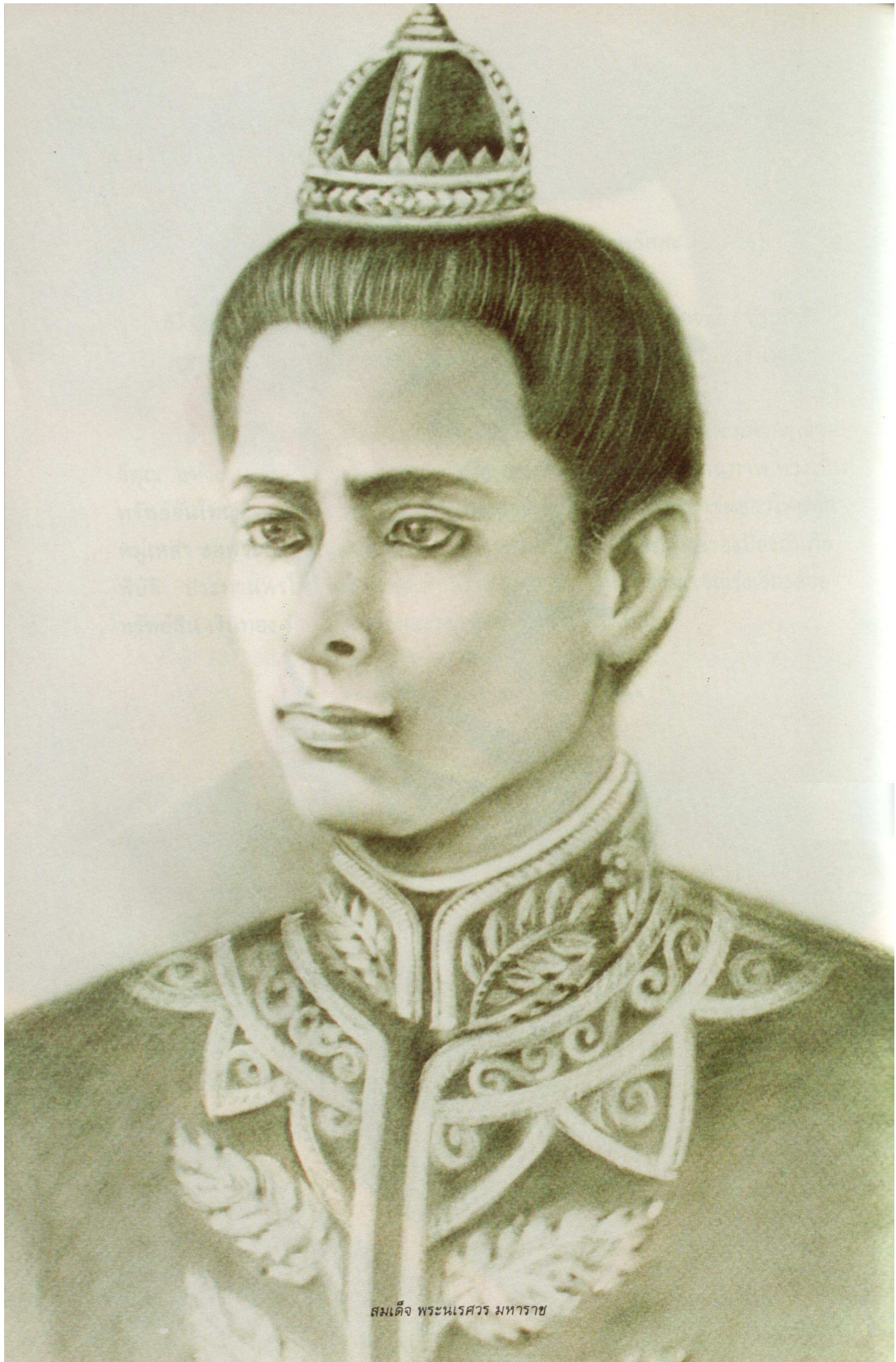
สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค ๑๘/๒๐๑

สมเด็จพระนครีศวร มหาราช

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

~~~~~

ประวัติ
พระวรวงศ์ วิริยะธโร
(หลวงตาม้า)

~~~~~

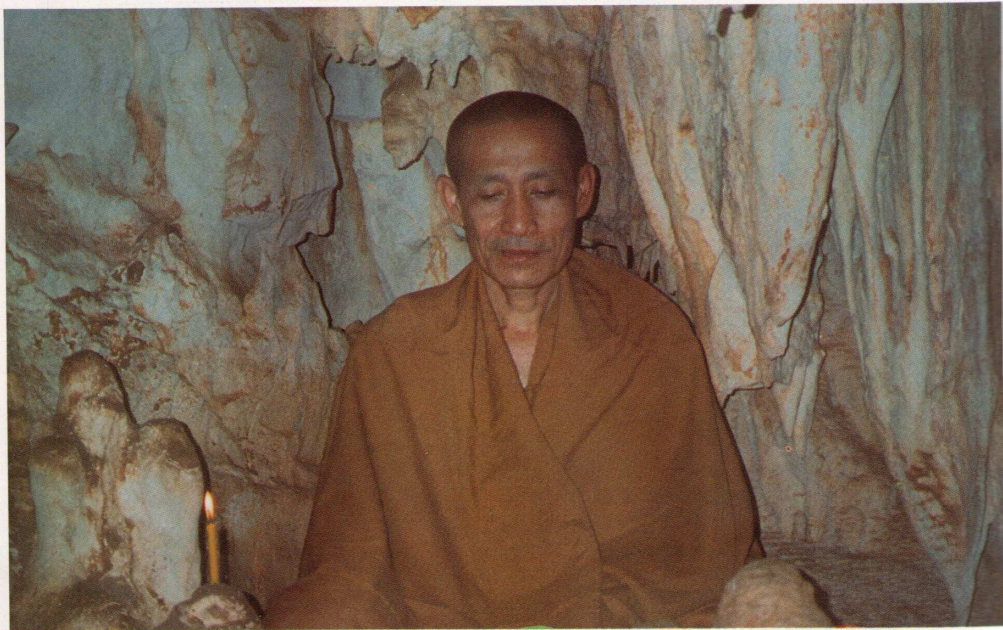
พระวงศ์ วิริยะโร (หลวงตาม้า) ถ่ายในถ้ำน้ำ สำนักสงฆ์ พุทธพรหมปัญโญ

ถ่ายภาพโดย คุณบุปผา นพวรรณ

พระวรวงศ์ (หลวงตาม้า) ถ่ายภาพพร้อมกับ ท่านเจ้าคุณ พระธรรมดิลก เจ้าอาวาส
วัดป่าดาราภิรมย์ เมื่อครั้งมาเยี่ยม สำนักสงฆ์ พุทธพรหมปัญโญ

หลวงตาม้า ถ่ายที่ ถ้ำเสือ สำนักสงฆ์ พุทธพรหมปัญโญ

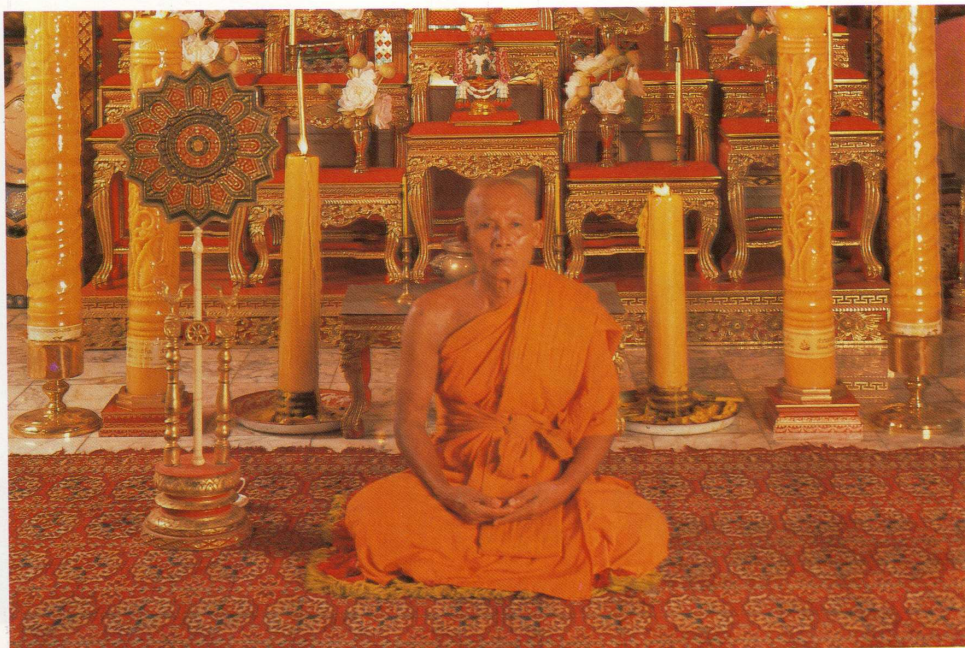

พระพุทธรูปอินราช ซึ่งเป็นพระประธานองค์แรก
ของ สำนักสงฆ์ พุทธพรหมปัญญ์ ปลุกเสกโดย หลวงพ่อคู่

หลวงพ่อคู่ ถ่ายในถ้ำนี้ ขณะประกอบพิธีทางพุทธศาสนา) ค.ศ. ๒๕๓๕
ถ้ำพุทธรูปอินราช ๑ ๒๕๓๕

พระอุปัชฌาย์ พระครูภัทรกิจ โสภณ (หลวงพ่อดาว)
เจ้าอาวาสวัดพุทธโสธรวรย์ จ. พระนครศรีอยุธยา

พระวรวงศ์ (หลวงตาม้า) ถ่ายเมื่อครั้งเข้าพิธีปลุกเสกพระ และ วัดดุมงคล
ที่ วัดพุทธโสธรวรย์ จ. พระนครศรีอยุธยา

~~~~~

ประวัติ พระวรวงศ์ วิริยะธโร
(หลวงตาม้า)

~~~~~

ชาติภูมิ

พระวรวงศ์ วิริยะธโร มีชาติกำเนิดในสกุล สุวรรณคุณ เดิมชื่อ นายวรวงศ์ สุวรรณคุณ เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๗ ตรงกับวันพฤหัสบดี ปีมอก บ้านเดิมอยู่ที่ อำเภอนานนิงาส จังหวัดสกลนคร โยมบิดาชื่อ นายวันดี โยมมารดา ชื่อ นางโสภา ท่านมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งหมด ๓ คน ท่านเป็นบุตรคนที่ ๒ ของครอบครัว สุวรรณคุณ มีชื่อตามลำดับดังนี้

๑. นางสาว วราภรณ์ สุวรรณคุณ (ปัจจุบันมีครอบครัวแล้ว)
๒. นาย วรวงศ์ สุวรรณคุณ (หลวงตาม้า)
๓. นางสาว รุจิรา สุวรรณคุณ (ปัจจุบันมีครอบครัวแล้ว)

สถานที่ทำงาน

ก่อนที่ท่านจะมาบวช ท่านได้ทำงานอยู่ที่ ธนาคารกสิกรไทย สำนักงานใหญ่

สู่เพศพรหมจรรย์

เมื่อท่านอายุได้ ๔๓ ปี ก็ได้เข้าพิธีบรรพชาอุปสมบท เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๓๑ เวลา ๑๐.๐๖ น. ตรงกับวันอาทิตย์ ณ วัดพุทธโสธรวรย์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การบรรพชาอุปสมบทครั้งนี้ เป็นการอุปสมบทหมู่ โดยมีท่านอาจารย์ศุภรัตน์ แสงจันทร์ และพระอีก ๗ รูป รวม ๘ รูป โดยมีพระครูภัทรกิจโสภณ (หลวงพ่อหวล) เจ้าอาวาสวัดพุทธโสธรวรย์ เป็นพระอุปัชฌาย์ มี พระครูสุนทรธรรมนิเทศ (บุญส่ง) เป็นพระกรรมจารย์ และมีพระครูพิจิตรกิจจาทร (เสนห์) เป็นพระอนุศาสนาจารย์ ได้รับฉายาว่า “พระวรวงศ์ วิริยะธโร”

ในพรรษาแรกนั้น ท่านได้ปฏิบัติภาวนาตลอด โดยยึดหลักการปฏิบัติสายหลวงพ่อดู วัดสะแก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พอออกพรรษาแล้ว ท่านได้เข้าไปกราบลาหลวงพ่อหลวงเพื่อออกธุดงค์ เมื่อหลวงพ่อหลวงอนุญาตแล้ว ท่านก็ไปกราบลาหลวงพ่อดูที่วัดสะแก บอกจุดประสงค์ต่อหลวงพ่อดู ท่านชี้ไปทางพระอาจารย์มันท่านบอกว่า ถ้าจะไปนิพพานนะเดินตามนั้น คือนั้นไม่มีใครอยู่เลยที่ภูมิลหลวงพ่อดู ท่านเลยกราบลาหลวงพ่อดูคือนั้น แล้วท่านก็บอกหลวงพ่อดูว่าจะไปจำวัดในโบสถ์ หลวงพ่อดูท่านให้พระปุนรูปเหมือนหลวงพ่อดู ๑ องค์ แล้วบอกว่า ถ้าแกอยากรู้อะไรก็ให้ถามพระองค์นี้ หลวงพ่อดูท่านยังเมตตาให้เงินติดตัวมาอีก ๕๐๐ บาท พร้อมทั้งมอบของใช้สำหรับสงฆ์ แล้วบอกว่าเวลาจะไปไหนเข้าไปด้วย

พอตอนเช้า หลวงพ่อดูท่านได้ให้พระในวัดสะแก นำปิ่นโตข้าวมาให้เพราะทราบว่าคุณไม่ได้ออกบิณฑบาตร เพราะเตรียมตัวธุดงค์ขึ้นเหนือ

สาเหตุที่มาอยู่ที่ถ้ำนะ

เมื่อเดินทางมาถึงเชียงใหม่แล้ว ท่านได้พักที่พระธาตุจอมแจ้ง หรือพระธาตุจอมกิตติ พอมาถึงท่านได้ตั้งจิตอธิษฐานกลางแจ้งเลยว่า ท่านอยากจะหาสถานที่ที่สงบท่านต้องการจะเก็บตัวสัก ๔ ปี พอเช้าวันรุ่งขึ้นมีผู้เฒ่าคนหนึ่ง มาบอกท่านว่าที่เมืองนะ มีถ้ำน่าอยู่แห่งหนึ่ง ท่านบอกว่าถ้าไม่เจอผู้เฒ่าคนนี้ท่านคงไปที่พระบาท ๔ รอย แล้วผู้เฒ่าคนนี้ไปจำศีลอยู่ที่พระธาตุจอมแจ้ง แกเป็นคนไทยใหญ่ จึงทราบเกี่ยวกับถ้ำนะนี้ดี พอท่านธุดงค์มาถึงถ้ำนะแล้ว ท่านรู้สึกว่ถ้ำนี้เป็นถ้ำที่ท่านตั้งความประสงค์เอาไว้ ซึ่งในปีนั้นตรงกับปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ประมาณช่วงต้นปี ท่านก็ตั้งจิตอธิษฐานเลยทันทีว่า จะไม่ไปไหนเลยเป็นเวลา ๔ ปี แล้วท่านก็ได้ส่งข่าวมาทางหลวงพ่อดูและอาจารย์ศุภรัตน์ให้ทราบถึงเรื่องถ้ำแห่งนี้ หลังจากนั้นไม่นานอาจารย์ศุภรัตน์ก็ได้ไปหาเช่าพระพุทธรูปชินราช ที่เสาชิงช้าด้วยตัวของท่านเอง แล้วนำมาให้หลวงพ่อดูทำพิธีพุทธาภิเษก เพื่ออัญเชิญไปไว้ยังถ้ำนะ พระพุทธรูปของคณีนี้อาจเป็นพระพุทธรูปองค์แรก ที่ได้อัญเชิญมาประดิษฐานเป็นที่สักการะบูชาของชาวบ้านเมืองนะจนถึงทุกวันนี้

เวลาผ่านไปไม่นานจนเข้าปี พ.ศ. ๒๕๓๓ หลวงตาม้าก็ได้รับทราบข่าวจากทางคณะศิษย์หลวงพ่อดูจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยาว่า หลวงพ่อดูท่านละสังขารแล้ว หลวงตาจึงได้รับเดินทางกลับไปยังจังหวัดอยุธยา

สุดท้ายต่อหลวงพ่อดู

หลังจากงานพระราชทานเพลิงศพของหลวงพ่อดู ได้ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว หลวงตาก็ได้เดินทางไปยังวัดป่าดาราภิรมณ์ เพื่อขอตั้งถ้ำแห่งนี้ให้เป็นสำนักสงฆ์ และก็ได้รับอนุญาติในปีเดียวกันนั่นเอง

หลังจากที่ถ้ำนี้ได้รับอนุญาต ให้เป็น สำนักสงฆ์พุทธพรหมปัญโญ แล้ว ทางหลวงตาม้า คณะกรรมการ และผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลาย ก็ได้ร่วมใจกันการก่อสร้างถาวรวัตถุต่าง ๆ ขึ้นซึ่งในปัจจุบันนี้ทาง สำนักสงฆ์พุทธพรหมปัญโญ มีกุฏิพระอยู่ ๘ หลัง กุฏิฆราวาส ๕ หลัง และสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ อีกมากมาย

ปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๓๘) มีหลวงตาม้าเป็นเจ้าอาวาส และเป็นพระสงฆ์ที่อยู่ประจำ สำนักสงฆ์พุทธพรหมปัญโญ เพียงองค์เดียว ส่วนพระองค์อื่น ๆ ที่อยู่ในบริเวณวัด เป็นพระสงฆ์ที่ประสงค์หาความวิเวกดุจดั่งผ่านไปผ่านมาเท่านั้น บางองค์ก็มาจำวัดอยู่เพียงคืนเดียว บางองค์ก็มาจำวัดอยู่ ๒-๓ วันบ้าง อาทิตยหนึ่งบ้าง

*****

พาหุเว สรรณัง ยันติ ปัพพะตานิ ะนานิจะ

อารามะรุกขะยานิ นะนุสสา ะยะดัชชิตา

มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดภัยคุกคามแล้ว ก็ถือเอาภูเขาบ้าง ป่าไม้บ้าง

อารามและรุกขเจดีย์บ้าง เป็นสรณะ

เนตังโข สรรณัง เขมัง เนตัง สรรณะมุตตะมัง

เนตัง สรรณะมาคัมมะ สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ

นั่น มิใช่สรณะอันเกษมเลย นั่นมิใช่สรณะอันสูงสุด

เขาอาศัยสรณะนั้นแล้ว ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวง

เขมาเขมสรณทีปิกคาถา

~~~~~

ประวัติถ้ำเมืองนะ

~~~~~

ถ้ำเมืองนะ ตั้งอยู่ที่ด้านขวา ติดกับเส้นทางเดินทัพสายสำคัญ สมัยกรุงศรีอยุธยาทั้งฝ่ายไทยและฝ่ายพม่า อยู่ห่างจากเขตแดนไทย-พม่า ฝั่งประเทศไทย ประมาณ ๑.๕ กิโลเมตร ขณะนี้บริเวณนี้เป็นที่ตั้งศูนย์อพยพไทยใหญ่ นับพันหลังคาเรือน ตามประวัติศาสตร์เส้นทางสายนี้ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้ใช้เดินทัพจะเข้าไปตีทัพอังวะที่มารุกราน เมืองงาย และ เมืองแสนหรี ซึ่งเป็นเมืองขึ้นของกรุงศรีอยุธยา โดยเสด็จยกทัพไปทางเมืองเชียงใหม่ และทรงพักทัพที่เมืองเชียงใหม่ เพื่อสักการะพระพุทธรูปสำคัญ และทรงเสด็จยกทัพไปตั้งค่ายใหญ่ที่ เมืองงาย จากเมืองงายก็ทรงเสด็จยกทัพผ่านเมืองนะ เข้าสู่เขตทุ่งแก้วของเมืองหาง (ขณะนี้อยู่ในเขตประเทศพม่า เรียกว่า เมืองต่วน) เพื่อจะไปตีทัพอังวะ ที่บริเวณทุ่งแก้วนี้พระองค์ท่านได้เกิดประชวรด้วย "ไข้ทรพิษ"

ต่อไปนี้เป็นข้อสันนิษฐาน

เมื่อองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงประชวร และมีพระอาการหนักมากขึ้น แม่ทัพนายกองตลอดจนพระองค์ท่าน ก็อาจจะยกทัพกลับตามเส้นทางเดิมผ่านเมืองนะ เพื่อจะมารักษาพระวรกายที่ค่ายใหญ่ที่เมืองงาย ในระหว่างทางพระอาการประชวรของพระองค์ท่าน อาจจะทรุดหนักลงมาก จนแม่ทัพนายกองที่ร่วมเสด็จ ต้องหาที่พักฉุกเฉินที่สะดวกและรวดเร็วที่สุด และในเวลานั้นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดก็คือ "ถ้ำ" เพราะอาจจะไม่มีเวลาพอ ที่จะสร้างค่ายพักชั่วคราวในระหว่างทาง เพราะต้องรีบเดินทัพกลับค่ายใหญ่ที่เมืองงาย ด้วยอาการที่พระองค์ท่านประชวร และพระองค์ท่านก็อาจจะเสด็จสวรรคต ณ ถ้ำใดถ้ำหนึ่ง ที่ทรงเสด็จเข้าไปพักริมเส้นทางเดินทัพในที่สุด

"ถ้ำเมืองนะ" อยู่ติดกับเส้นทางเดินทัพ มีลักษณะตั้งอยู่สูงกว่าพื้นที่ราบประมาณ ๘ เมตร จุคนได้ประมาณ ๒๐-๓๐ คนเป็นถ้ำตัน สภาพเป็นพื้นเรียบ แต่ที่หน้าปากถ้ำมีร่องรอยของการทลายปากถ้ำ ให้ง่ายออกและมีการนำหิน

จำนวนมากมาทำเป็นทางลาด (ลักษณะเดิมอาจจะเป็นหน้าผาค่อนข้างจะชัน เหมือนบริเวณใกล้เคียง) ขนาดกว้างประมาณ ๕ เมตร เพื่ออาจจะใช้เป็นทางขึ้นลง ด้วยคนจำนวนมากในคราวเดียวกัน (ผิดปกติจากถ้ำทั่ว ๆ ไป)

สภาพของหินที่ถูกทำลายที่ปากถ้ำ และหินที่นำมาทำทางขึ้นลง มีการสึกกร่อนทางธรรมชาติ ซึ่งต้องใช้เวลาเป็นร้อย ๆ ปี ถึงจะมีสภาพแบบนั้นได้ และเมื่อย้อนหลังไปเมื่อหลายร้อยปี (ดูจากสภาพหินที่ถูกทำลายปากถ้ำ และหินที่นำมาทำทางขึ้นลง) บริเวณนี้ก็ยังคงจะเป็นป่าดงดิบ จะมีคนจำนวนมากมาทำลายปากถ้ำได้ และนำหินก้อนโต ๆ มาถมเป็นทางขึ้น-ลงได้ ก็เฉพาะคนที่มากับกองทัพเท่านั้น และถ้ายามปกติ คนในกองทัพก็ไม่มีเวลาที่จะต้องไปทำลายปากถ้ำ ให้ออกและทำทางขึ้นลงที่มีขนาดใหญ่ เพราะตัวถ้ำมีขนาดเล็กและตัน คงจะไม่มีสิ่งใดสำคัญที่จำเป็นต้องเคลื่อนย้าย ด้วยคนจำนวนมากในเวลาเดียวกัน ขึ้นไปเก็บหรือนำลงมา หรือมีน้ำหนักมากจนต้องทำทางขนาดใหญ่ขึ้นไปรองรับ และในประวัติศาสตร์เท่าที่พอทราบอยู่บ้าง บางส่วนก็ไม่ปรากฏว่าได้ของสำคัญอะไร รวมทั้งไม่มีพวกโบราณสถาน หรือชุมชนใหญ่อยู่ในบริเวณแถวนี้

“ข้อสันนิษฐาน” จะเป็นไปได้ไหมว่า องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งทรงประจักษ์ด้วยใช้ทัพพิช และเสด็จสวรรคตบริเวณนี้ อาจจะมาเสด็จสวรรคต ณ ถ้ำแห่งนี้ ซึ่งอาจจะไม่ใช่เขตทุ่งแก้วในประเทศพม่า ดังที่เข้าใจกันตามประวัติศาสตร์ก็อาจจะเป็นไปได้ โดยได้มีการเคลื่อนย้ายพระบรมศพออกจากถ้ำ ด้วยคนจำนวนมาก เพื่อให้สมเด็จพระเกียรติ จึงมีการทำลายปากถ้ำให้ออกกว้าง เพื่อให้คนจำนวนมากเข้าออกได้สะดวก และทำทางลาดขึ้น-ลงที่มีขนาดใหญ่ เพื่อแห่พระบรมศพไปยังที่ตั้งค่ายใหญ่ที่ เมืองงาย ก่อนจะแห่พระบรมศพกลับกรุงศรีอยุธยา และในบริเวณแถวนี้ก็ไม่มีเจ้านายชั้นสูงพระองค์ใด ทั้งไทย-พม่า-เชียงใหม่มาสิ้นพระชนม์ นอกจากสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพียงพระองค์เดียว

ลักษณะภายในถ้ำ

ภายในถ้ำมีแท่นหินขนาดคนนอนได้สบาย แต่ขณะนี้ไม่มีสำนักสงฆ์เกิดขึ้นที่นี่ และได้ใช้ไม้กระดานปูยกพื้นเหนือแท่นหิน เป็นที่ตั้งของพระพุทธรูปและมีการตกแต่งพื้นถ้ำด้วยปูนซีเมนต์ทำให้เปลี่ยนสภาพที่แท้จริงไป สอบถามจากพระที่สำนักสงฆ์

ได้ทราบว่า “หลวงปู่” แห่งวัดสะแก อำเภอบึงสามพัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งไม่เคย
ออกนอกเขตวัด นับตั้งแต่อุปสมบทจนมรณภาพเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ชาวอยุธยาถือว่าท่านเป็น
เกจิรูปหนึ่งของอยุธยา ท่านได้บอกให้คณะศิษย์มาตั้งสำนักสงฆ์ขึ้นที่ถ้ำ
แห่งนี้ เพราะว่าเป็นสถานที่สำคัญที่ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงเสด็จมาสวรรคต
ถ้ำแห่งนี้ ด้วยการให้ พระวรทรงคต วิริยะธะโร ซึ่งเป็นลูกศิษย์ออกธุดงค์ไปค้นหา
จนพบ และนอกเหนือจากที่ได้กล่าวมาแล้ว ได้สอบถามชายชาวไทยใหญ่อายุ
ประมาณ ๖๐ ปีความว่า ตั้งแต่เขตทุ่งแก้ว (เมืองต่วน) ในพม่า และตั้งแต่เขตแดน
ไทยตามล่องเขาทางเดินทัพ จนถึงเมืองงายพบเห็นถ้ำที่โหนบ้างที่มีการทำลายปาก
ถ้ำให้กว้างออก และมีการทำทางขึ้น-ลงที่มีขนาดใหญ่เหมือนกับถ้ำที่เมืองมะนิลา
หรือไม่ ก็ได้คำตอบจากชาวไทยใหญ่บอกว่า ไม่มี และยังบอกต่อไปว่า บริเวณแถวนี้
เคยเดินหาของป่า ตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก ก็เห็นลักษณะถ้ำแบบนี้ทีเดียว คือถ้ำเมือง
มะนิลาเท่านั้น

*****

ภาพถ่ายในถ้ำนี้ สำนักสงฆ์พุทธพรหมปัญญา หน้าถ้ำนุชา

พระพุทธรูปปางสมาธิ พระปางมหาจักรพรรดิ วัดหน้าพระเมรุ จ. พระนครศรีอยุธยา

พญาชมพุดี

ต้นตำนานพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ

ในบรรดาเรื่องราวพุทธประวัติ ที่หลวงพ่อดูเมตตาเล่าให้สาธุศิษย์ได้ยินได้ฟัง นั้น เรื่องของพญาชมพุดี หรือที่บางแห่งเรียก ท้าวมหาชมพุนั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านเล่าให้ฟังบ่อยครั้ง

การจัดพิมพ์หนังสืออนุสรณ์ พระราชทานเพลิงศพของหลวงพ่อดู ทางคณะศิษย์เห็นประโยชน์ที่จะจัดพิมพ์ เผยแพร่เรื่องราวพุทธประวัติตอนนี้หลายประการ คือ ประการแรก เพื่อให้ทราบต้นตำนานการสร้าง พระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ (พระพุทธรูปทรงเครื่อง) ประการที่สอง เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้ทราบเรื่องราวพุทธประวัติตอนนี้จะละเอียดยิ่งขึ้น และประการสุดท้าย ซึ่งผู้เรียบเรียงคิดว่าเป็นประโยชน์ที่หลวงพ่อดูมุ่งหวัง จากการหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาเล่าให้ฟังก็คือ เพื่อปลูกศรัทธาให้มั่นคงลงในพระไตรสรณาคมน์ เชื่อมั่นว่าธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม ธรรมที่เจริญแล้วในกาย วาจา ใจ ย่อมเป็นไปเพื่อกำจัดภัย ทั้งภัยจากภายนอก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภัยภายในใจ คือ ราคะ โทสะ โมหะ

การที่ทราบต้นตำนาน พระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ หรือ พระพุทธรูปทรงเครื่องเช่นนี้ ย่อมเป็นการแก้ข้อสงสัยมิให้เข้าใจไปได้ว่า คนไทยนั้นนับถือศาสนาอย่างลัทธิเทวนิยม หากแต่หมายถึงปางหนึ่ง ซึ่งพระพุทธรูปองค์ทรงเนรมิตพระวรกายเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ทรงมงกุฎพร้อมด้วยเครื่องราชาภรณ์ อย่างพระเจ้าราชาธิราช เพื่อหวังจะทรมาน (ปราบทมิฬมานะ) พญาชมพุดี ผู้หลงตัวว่าเป็นใหญ่หาผู้เสมอเหมือนไม่ได้

ลักษณะของพระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิ

เท่าที่พบเห็นนั้นมีการสร้าง พระพุทธรูปปางมหาจักรพรรดิใน ๓ ลักษณะ แต่ล้วนสวมมงกุฎและทรงเครื่องราชาภรณ์ คล้ายพระแก้วมรกตทรงเครื่องฤดูร้อน ได้แก่

๑. ปางมารวิชัย (พระพุทธรูปประทับนั่งขัดสมาธิ พระหัตถ์ซ้ายวางหงายบนพระเพลว (ตัก) พระหัตถ์ขวาวางคว่ำลงที่พระชานุ (เข่า) นิ้วชี้พระธรณี)

๒. ปางห้ามญาติ (พระพุทธรูปประทับยืน ห้อยพระหัตถ์ซ้าย ยกพระหัตถ์ขวา
แบดตั้งขึ้นเสมอพระอุระ (อก))

๓. ปางห้ามสมุทร (พระพุทธรูปประทับยืน ยกพระหัตถ์ทั้งสอง แบดตั้งขึ้น
เสมอพระอุระ)

การพิมพ์เผยแพร่ฉบับภาษาไทย และมูลเหตุการสืบค้น เรื่อง พญาชมพุดี

ทางหอพระสมุดวชิรญาณ โดยกรมพระยาดำรงราชานุภาพ โปรดให้จัดพิมพ์
เผยแพร่เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๖๔ ใช้ชื่อเรื่องว่า "ท้าวมหาชมพู่" ด้วยเห็นว่า
เป็นต้นตำนานการสร้าง พระพุทธรูปทรงเครื่องในเมืองไทย และเห็นว่าไม่เคยมีการ
จัดพิมพ์เผยแพร่ที่ใดมาก่อน ด้วยเป็นคัมภีร์พระพุทธศาสนา เฉพาะทางฝ่าย
มหายาน ในหนังสือดังกล่าวได้อ้างที่มา คือ จดหมายเหตุเมื่อครั้งรัชสมัยของพระเจ้า
อยู่หัวบรมโกษฐ์ ซึ่งได้มีการส่งคณะสงฆ์ไทยนำโดยพระอุบาลี ไปประดิษฐานพระ-
พุทธศาสนา สยามวงศ์ (อุบาลีวงศ์) ที่ประเทศลังกา ซึ่งขณะนั้นอยู่ในปกครองของ
โปรตุเกส

ในปี พ.ศ. ๒๒๙๘ คณะทูตลังกา ได้เดินทางพาคณะสงฆ์ไทยมาส่งยังประเทศ
ไทย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกษฐ์ ก็โปรดให้พาชมพระอารามหลวง ทูตลังกาไป
เห็นพระพุทธรูปทรงเครื่องที่วัดพระศรีสรรเพชญ์ ตามเจ้าพนักงานผู้พาไปว่า เหตุ
ไฉนที่ในเมืองไทยจึงมีการสร้างพระพุทธรูปปฏิมากรทรงเครื่องอย่างเทวรูป ซึ่งในลังกา
หาเคยมีพระพุทธรูปเช่นนี้ไม่

ความนี้ทราบถึงพระกรณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกษฐ์ จึงโปรดให้สืบค้น
และคัดเรื่องราว ชี้แจงไปในศุภอักษรถึงเสนาบดีลังกา ทั้งเชื้อเชิญให้มีการสร้างพระ-
พุทธรูปทรงเครื่องอย่างในเมืองไทยเรา จึงนับเป็นต้นเรื่องให้ได้ศึกษาในสมัยต่อมา

*****

เรื่องย่อ พญาชมพุดี

ในสมัยพุทธกาล มีพระมหากษัตริย์ผู้เรืองอำนาจพระองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นกษัตริย์ปกครองเมืองปัญจาลราชรัฐ พระนามว่า “พญาชมพุดี” กล่าวกันว่า พร้อม ๆ กับการประสูติของพระองค์ ชุมทองในที่ต่าง ๆ ก็ผุดขึ้นมากมาย อันแสดงถึงบุญญาธิการของพระองค์ ประชาชนในเมืองนี้จึงมีฐานะความเป็นอยู่ที่มั่นคงสมบูรณ์

พญาชมพุดี ทรงมีอาวุธวิเศษ ๒ อย่างคือ **ฉลองพระบาทแก้ว** ซึ่งเมื่อสวมเข้าไปแล้ว ก็จะพาพระองค์เหาะไปที่ต่าง ๆ ได้ ทั้งยังใช้อิฐฐานแปลงเป็นนครราชเข้าประหัตประหารศัตรูได้อีกด้วย อาวุธวิเศษอย่างที่สองคือ **วิษคร** ซึ่งเป็นลูกศรวิเศษใช้ต่างราชทูต หากกษัตริย์เมืองใดไม่มาอ่อนน้อมขึ้นต่อพระองค์ วิษครนี้ก็จะไปร้อยพระกรรณพาดัวมาเข้าเฝ้าพระองค์จนได้ ทำให้กษัตริย์ทั้งหลายพากันยำเกรงในพระเดชานุภาพแห่งพญาชมพุดี

รุกรานพระเจ้าพิมพิสาร

ด้วยอาวุธวิเศษคู่พระกาย พระองค์ได้ขยายพระราชอาณาเขตออกไปอย่างกว้างขวาง กระทั่งถึงกรุงราชคฤห์ของพระเจ้าพิมพิสาร ผู้เป็นพุทธอุบาสิกแห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาวุธวิเศษของพระองค์ก็ไม่สามารถทำอันตรายแก่พระเจ้าพิมพิสารได้ ด้วยอาศัยพระพุทธานุภาพ พญาชมพุดีทรงแค้นพระทัยมาก แม้จะส่งอาวุธวิเศษอย่างใดมา ก็พ่ายแพ้แก่พุทธจักร และพระพุทธานุภาพแห่งพระพุทธองค์

พระพุทธองค์ทรงเนรมิตองค์เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ

เมื่อพระพุทธองค์ทรงเห็นว่า พญาชมพุดีประสบความพ่ายแพ้ มีทิฏฐิमानะเบาบางลง ประกอบกับทรงเล็งเห็นว่าสนาปัญญาของพญาชมพุดี ที่จะสามารถสำเร็จมรรคผลได้ จึงมีพุทธภูมิมาตรัสใช้ให้ องค์อินทร์แปลงเป็นราชทูตพาพญาชมพุดีมาเข้าเฝ้า ส่วนพระพุทธองค์ทรงเนรมิตองค์เป็น พระเจ้าจักรพรรดิ ทรงเครื่อง-

ราชาภรณ์แต่ล้วนงดงาม ส่วนพระสารีบุตรและพระโมคคัลลาน์เถระเจ้า พร้อมด้วยเหล่าภิกษุสงฆ์สาวก ก็เนรมิตกายเป็นเสนาบดีใหญ่น้อย ล้วนแล้วแต่น่าเกรงขาม ทั้งเนรมิตเวฬุวันให้เป็นพระนครใหญ่ ประกอบด้วยกำแพงถึง ๗ ชั้น และมีพุทธฎีกาตรัสสั่งให้เทวดา อินทร์ พรหม คนธรรพ์ และนาค ร่วมเนรมิตเป็นตลาดน้ำและตลาดบก

พญาชมพูบดีเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า

เมื่อองค์อินทร์ซึ่งเนรมิตกายเป็นราชทูต ไปถึงเห็นพญาชมพูบดีและเหล่าเสนาอำมาตย์ยังถือดี จึงแสดงฤทธาานุภาพเป็นที่ประจักษ์ พญาชมพูบดีไม่อาจแข็งขึ้น จำยอมต้องยกพลเดินทัพ เพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธองค์

เมื่อพญาชมพูบดีเดินทางเข้าเขตพระนคร ก็ตกตลึงกับความยิ่งใหญ่อลังการแห่งพระนครที่พระพุทธองค์ทรงเนรมิต ซึ่งแม้แต่เหล่าแม่ทัพมารทางก็ยิ่งดงามกว่าพระอัศรมหาลีของพญาชมพูบดี จนชวนให้รู้สึกขวยเขินก้าวเดินไม่ตรงทาง และเมื่อผ่านมายังกำแพงพระนครแต่ละชั้น ทอดพระเนตรเห็นเหล่าเสนาอำมาตย์ที่รักษาพระนคร พระทัยก็ประหวั่นพรั่นกลัว พระเสโทไหลโครมทั่วพระสกลกาย ถึงกำแพงชั้นใน ซึ่งเป็นแก้วก็ทำท่าจู่กระเบนเหน็บรัง ด้วยเข้าพระทัยผิดคิดว่าเป็นน้ำ เสียงนางในร้องเย้ยเยาะว่ากษัตริย์บ้านนอก กระทำเขย ๗ พระองค์ก็รู้สึกได้รับความอับอายอย่างยิ่ง

พระพุทธองค์แสดงธรรมโปรดพญาชมพูบดี

พญาชมพูบดี เมื่อมาถึงต่อหน้าพระพักตร์แห่งพระบรมศาสดา ซึ่งเนรมิตกายเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ก็ยังไม่หมดทิฐิमानะ และเมื่อพระพุทธองค์เชื้อเชิญให้แสดงฤทธิ์เดชอำนาจ และของวิเศษทุกสิ่งทุกอย่างออกมา พญาชมพูบดีก็ต้องได้รับความอับอายยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยไม่อาจทำอันตรายพระพุทธองค์ได้เลยแม้แต่หน่อย

เมื่อพระพุทธองค์ทรงพิจารณาเห็นว่า พญาชมพูบดีคลายทิฐิमानะลงมากแล้ว จึงทรงแสดงพระธรรมเทศนา โปรดพญาชมพูบดีและเหล่าเสนาอำมาตย์ ที่ติด

ตามมามากมายจำนวนมาก ให้เห็นสิ่งที่เป็นสาระและมีสาระ ให้เห็นโทษแห่งการเวียนเกิด เวียนตาย ในวัฏสงสาร ทั้งให้เห็นคุณแห่งพระนิพพาน พญามหามุนีและเหล่าเสนาอำมาตย์ต่างรู้สึกปิติโสมนัส ปลดมงกุฏและเครื่องประดับของตน วางแทบพระบาทแห่งพระศาสดา เพื่อสักการะด้วยความรู้สึกเทิดทูน และทูลขออุปสมบทต่อพระพุทธองค์ จากนั้นพระพุทธองค์พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์สาวก เทวดา อินทร์ พรหม คนธรรพ์ และนาค ก็คลายฤทธานุภาพกลับสู่สภาพเดิม พระพุทธองค์ทรงประทานอุปสมบท แก่พญามหามุนีพร้อมทั้งเหล่าเสนาอำมาตย์ และทรงแสดงพระธรรมเทศนา ให้คลายความลุ่มหลงในเบญจขันธ์ มีรูปเป็นต้น ว่าอุปมาดังพยับแดดหาสาระตัวตนที่เที่ยงแท้อันใดมิได้ และแสดงธรรมเทศนาต่าง ๆ เป็นเอนกปริยาย พญามหามุนีและเหล่าเสนาอำมาตย์ ก็ดื่มด่ำในพระอมตธรรม สละเสียซึ่งต้นหาอุปาทานจิตของท่าน ก็เข้าอรหัตตผล สำเร็จเป็นพระอริยบุคคลในพระบวรพุทธศาสนา

*****


~~~~~  
พระบูชาและพระเครื่องของหลวงพ่อดู
~~~~~


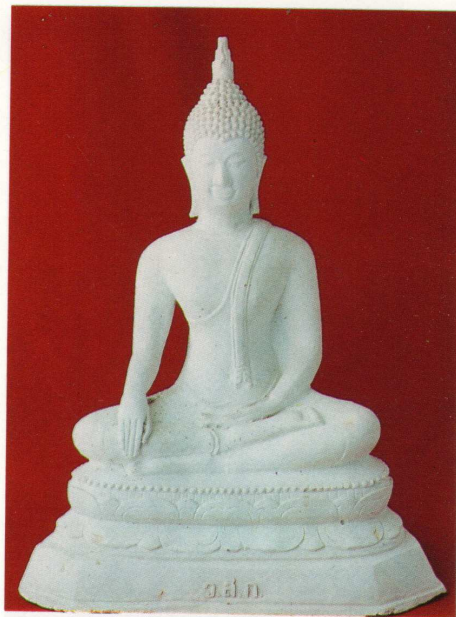
พระประธานพร หน้าตัก ๙" สร้างโดย คณะวรจักร

พระพุทธรูปปางสุโขทัย หน้าตัก ๙" สร้างโดย นาวาอากาศเอก ส้าเกา คมสันต์

พระประธานพร ทำด้วยปูนซิเมนต์ขาว ผสมผงพุทธคุณ และ เกศาหลวงพ่อตู้

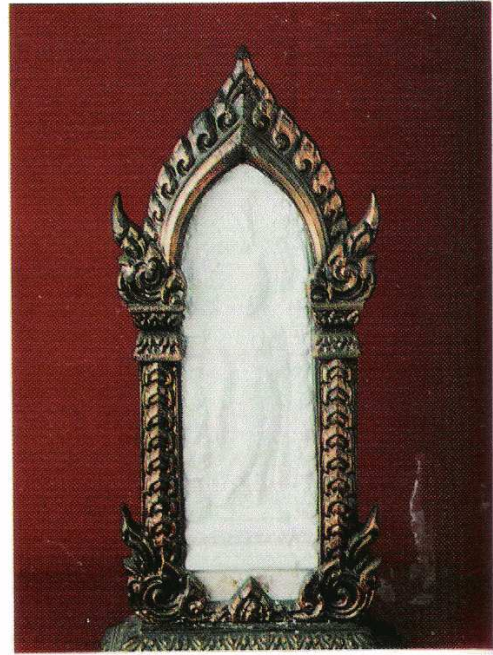

พระพุทธรูปปางมารวิชัย ทำด้วยปูนซิเมนต์ขาว ผสมผงพุทธคุณ และ เกศาหลวงพ่อตู้

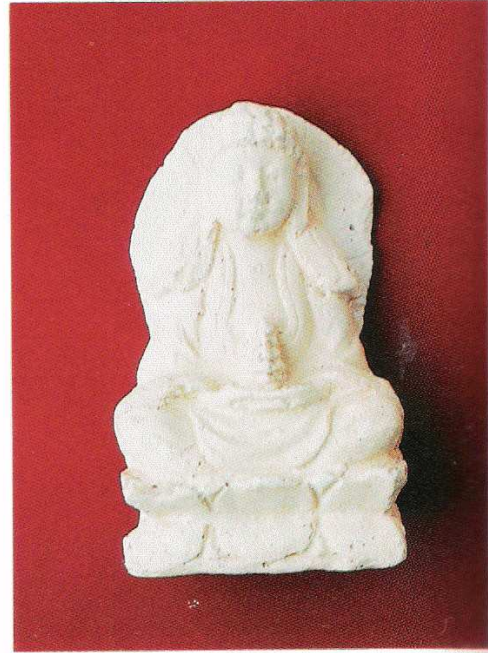
พระกำแพงศอก

พระกำแพงศอก ขึ้นพระธรรมธาตุ

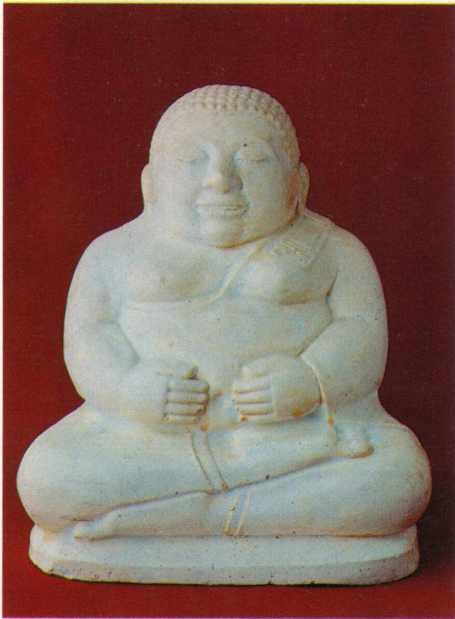

พระปางปฐมเทศนา ได้แบบมาจาก อินเดีย

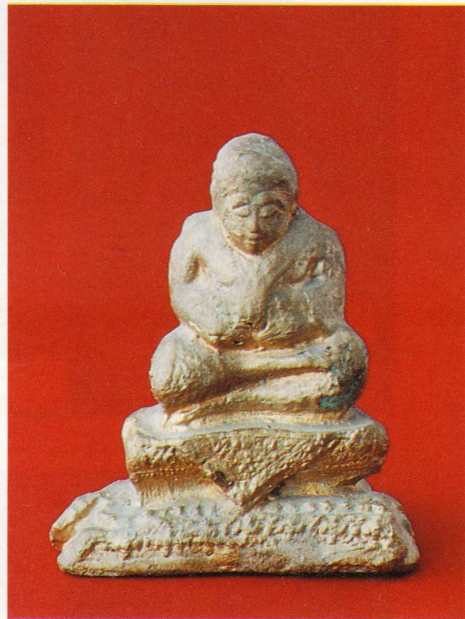

พระกวนอิมโพธิสัตว์ ทำด้วยปูนซีเมนต์ขาว

พระสังกัจจายน์ หลวงพ่อคู่เป็นผู้สร้าง
ขนาดหน้าตัก ๙' นำไปเก็บไว้ที่พระอุโบสถ

พระสังกัจจายน์ ซึ่งหลวงพ่อบุญยืนเป็นผู้ทำขึ้นในสมัยแรก ๆ

พระสังกัจจายน์ แบบต่าง ๆ

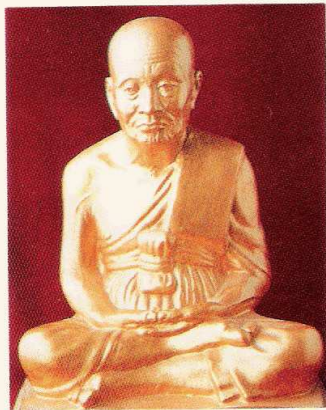
พระอุปัชฌาย์ แบบต่าง ๆ

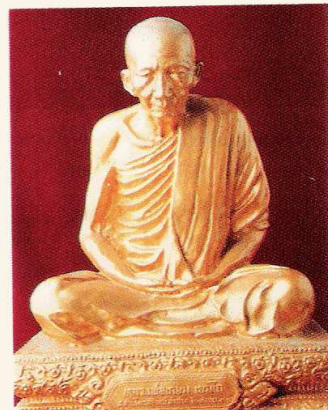
พระสิวลี ผู้เลิกล้าง ล้าง สักการะ

หลวงพ่อดู ทำด้วยปูนซีเมนต์ขาว

หลวงปู่ทวด เขี้ยวหน้าทะเลเจ็ด
ขนาดหน้าตัก ๙"

หลวงพ่อกษม เข้มโก ขนาดหน้าตัก ๙"

หลวงปู่ทวด (ซ้าย) โลหะ

หลวงพ่อกษม เข้มโก ขนาดหน้าตัก ๙"

รูปปั้นพระหลวงปู่ทวด เขี้ยวบน้ำทะเลจืด แบบต่าง ๆ

รูปปั้นพระหลวงปู่ตู้ แบบต่าง ๆ องค์กลางสร้างขึ้นครั้งแรกบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ

รูปปั้นพระเถระต่าง ๆ มี สมเด็จพระพุฒาจารย์โต ครูบาศรีวิชัย
หลวงปู่เกษม หลวงปู่ทวด และ หลวงปู่ตู้

พระพรหมมิ่งทั้ง ทองเหลือง ทองแดง และเงิน สร้างปี พ.ศ. ๒๕๒๒

พระพรหมสี่หน้าแบบเดียวกับของ หลวงปู่สี วัดสะแก

เหรียญพระพรหม ซึ่งตัดเอาเฉพาะ ส่วนของพระ มีน้อยมาก

เหรียญฉัตรโลหะแบบสี่เหลี่ยม สร้างปี พ.ศ. ๒๕๒๒

เหรียญหลวงปู่ทวด

เหรียญรูปไข่ หลวงปู่ทวด ดอกบัวข้าง สร้างปี พ.ศ. ๒๕๒๐

เหรียญเสมาชนิด ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เหรียญหลวงพ่อก้น ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ และ ๒๕๑๒ และเหรียญหลวงพ่อดู
ศ. ... (ส่วนที่เหลือไม่ชัดเจน) พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามลำดับ

เหรียญดวง มีทั้ง ทองคำ เงิน และ ทองแดง สร้างปี ๒๕๒๕
ปลุกเสกตลอด ไตรมาส

หลวงปู่ทวด ปี พ.ศ. ๒๕๒๔

เหรียญหลวงพ่อบุญชู มีทั้ง เงิน และ ทองแดง

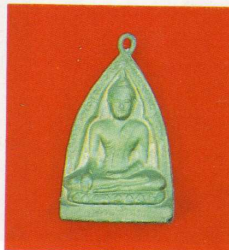
หลวงพ่อดู่ เนื้ออัลปาก้า
สร้างเมื่ออายุครบ ๘๔ ปี

เหรียญกลม(เศรษฐี) มีทั้ง ทองคำ เงิน นวโลหะ และทองแดง สร้างปี พ.ศ. ๒๕๓๑

เหรียญรูปพระหลังโบสถ์ คณะวรจักรสร้าง

พระพุทธรูปปางมารวิชัย

เหรียญนาคปรก

เหรียญ ๕ เหลี่ยม รูปหลวงปู่คู่ สร้างโดยคุณจินดา สุขสวัสดิ์

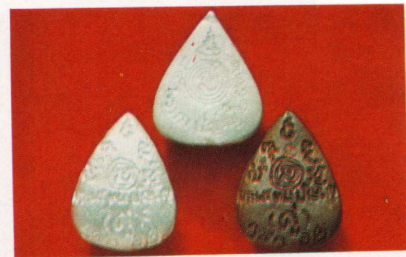
พระปิดตาสร้างปี พ.ศ.๒๕๒๖ มีทั้ง เงิน และทองแดง

พระปรกใบมะขาม มีทั้ง ทองคำ เงิน และทองแดง

เหรียญหยดน้ำ นาคปรก และรูปหลวงพ่อดู่ มีทั้ง เงินและทองแดง.

พระปิดตาสร้างปี พ.ศ. ๒๕๒๖ มีทั้งเงินและทองแดง และ สอนให้คนรู้จักและได้บุญกุศล
ปี พ.ศ.๒๕๒๖ (วันปฏิญญา) พ.ศ.๒๕๒๖ ตามคำขวัญ

พระชัยวัฒน์ ทองเหลือง ทองแดง และเงิน

พระพิมพ์เศและพระปิดตายันต์อยู่

พระรูปหล่อหลวงพ่อดู พิมพ์ต่าง ๆ

พระเหรียญกลม และเหรียญยืน ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ รุ่น "อันตรายาปี" (ปีอันตรายา)

พระพุทธรูปปางต่าง ๆ

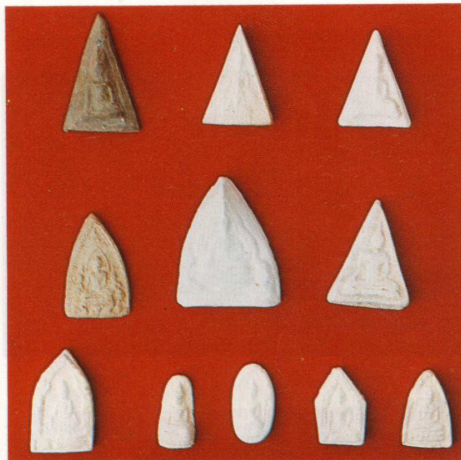
พระสมเด็จ ฉัตร

พระปางโปรดปัญจวัคคีย์

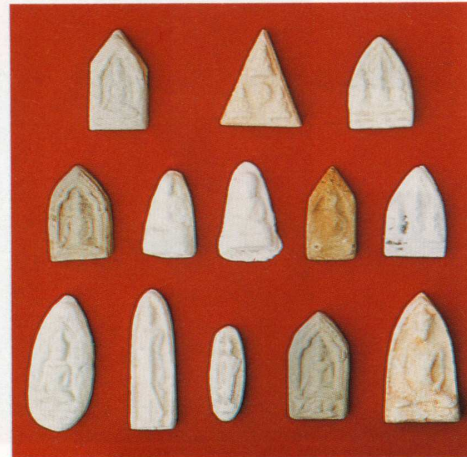
พระปางแสดงยมก
ปาฏิหาริย์โปรดพุทธมารดา

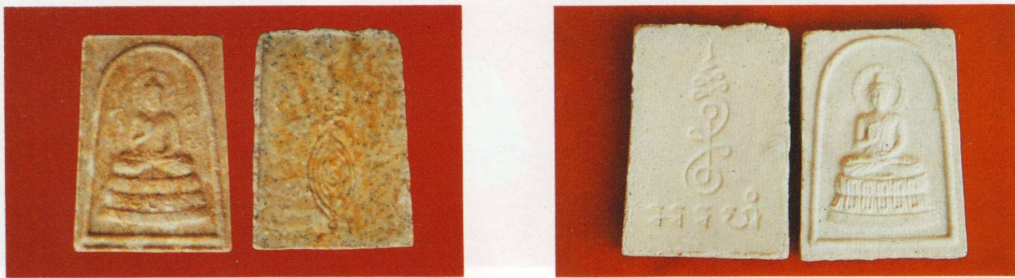
พระเจ้าปราบช้าง
นาฬาคีรี

พระปางโปรด
องคุลีมาล

พระพิมพ์แบบต่าง ๆ

พระประธานพร เนื้อผง

พระสมเด็จเนื้อดิน และ เนื้อผง สร้างประมาณ ปี ๒๕๒๓ มีรอยจารด้วยดินสอ

พระสมเด็จเนื้อผง ปางมารวิชัย ประธานพร พิมพ์สมาธิ มีรอยจารด้วยดินสอเพื่อดีงองค์พระ

พระแก้วมรกต

พระซุ้มกอ

พระพุทธรชินราช

หลวงพ่อบานพิมพ์ซี่ไก่

หลวงพ่อบานพิมพ์ซี่ครุฑ

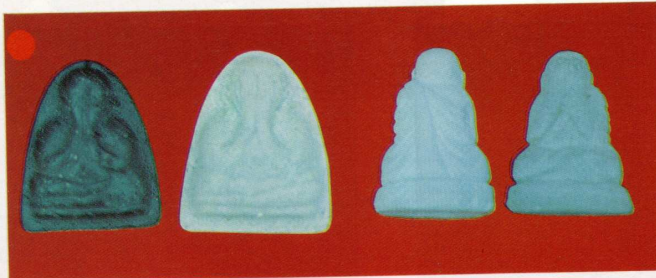
พระสังกัจจายน์ แบบต่าง ๆ

พระสังกัจจายน์ พิมพ์ยืน

พระปิตดา แบบต่าง ๆ

พระปิตดา แบบต่าง ๆ

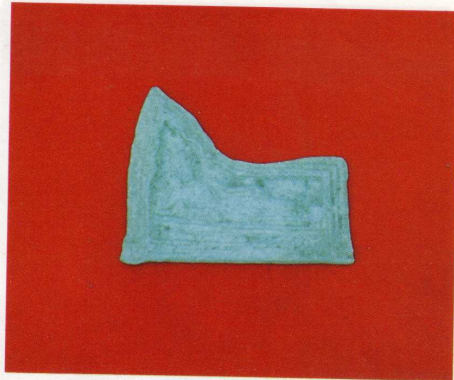
พิมพ์หยดน้ำ หลวงพ่อคู่ผงและพิมพ์ใบโพธิ์

พระพุทธรูปพิมพ์จันทร์ลอย

พระแผง ซึ่งรวมพระพิมพ์ต่าง ๆ

พระโคนสมอ

พระโคนสมอพิมพ์ต่าง ๆ

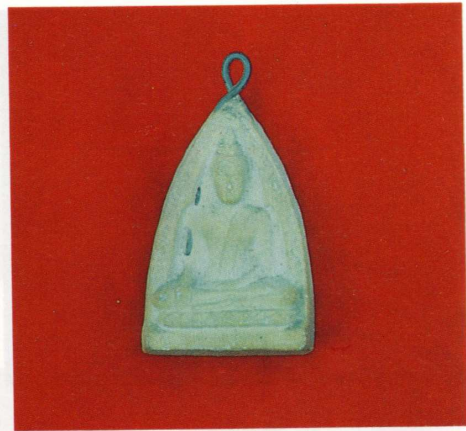
สมเด็จพระพุทธเจ้าองค์โต พระบรมศาสดา

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ พระบรมราชูปถัมภ์

พระสีวลี

พระพุทธรูปปางมารวิชัย

พิมพ์พระแก้วมรกต

พระพิมพ์ขุนแผน และ พิมพ์ชัยวัฒน์

พระผงสร้างสมัยแรก ๆ ชุด ไตรสรณคัมภีร์

พระพุทธรูปเจ้าพร้อมอัครสาวก

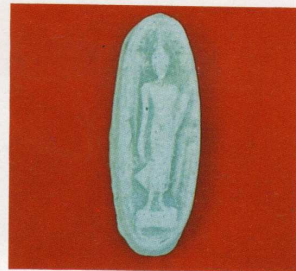

พระผกพิมพ์ กลีบบัว

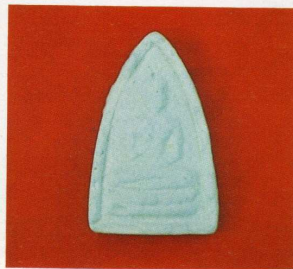
พระพุทธรูปปางมารวิชัย

พิมพ์ ๒๕ ศตวรรษ

พิมพ์ นางพญา

พิมพ์ ประทานพร

พระผก พิมพ์สมาธิ

พระผกพิมพ์ หลวงพ่อคู่

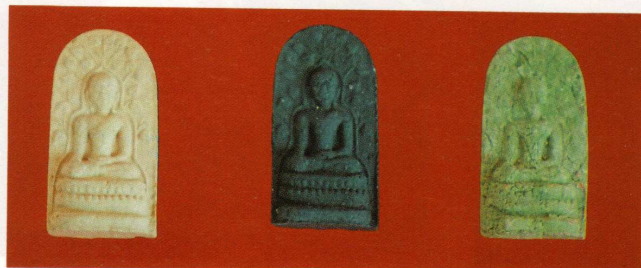
พระผกพิมพ์ หลวงพ่อคู่

หลวงพ่อยอม วัดไร่โร้ว

สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี

พระผกพิมพ์ กลีบบัว

พิมพ์พระรอด

พระพรหม แบบต่าง ๆ มีทั้งเศียรพรหม และ พรหมเต็มองค์

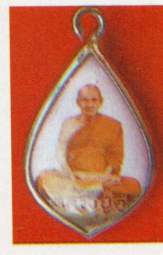
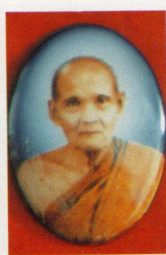
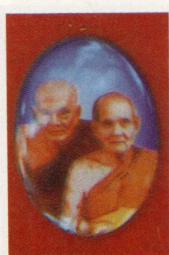
พิมพ์พระพรหม

พระพรหมเต็มองค์

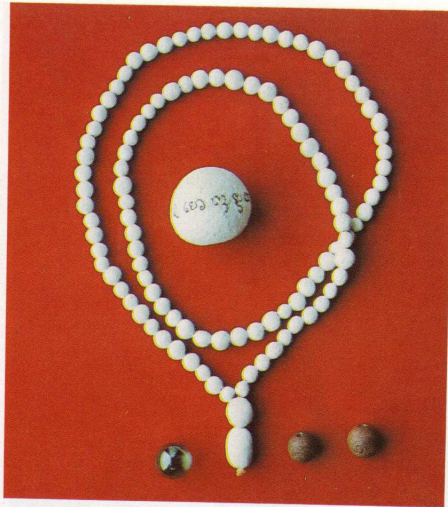

ด้านหลังล็อกเกิด

รูปลัทธิเกิด แบบต่าง ๆ

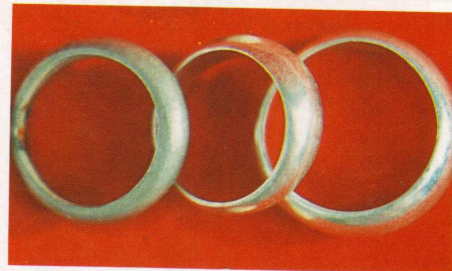

ลูกแก้วเงินพรตน์

แหวนอัฐิฐานเป็น พระธำรงค์มหาจักรพรรดิ ปีต่าง ๆ

แหวนปลอกมิด มหาจักรพรรดิ

ตะกรุด มหาจักรพรรดิ มีทั้ง ทอง เงิน ทองแดง ตะกั่ว และ อลูมิเนียม

แผ่นผ้าพรหม มีหลายสี (สกรีน)

แจกันหล่อทำด้วยปูนซีเมนต์ผสมผงพุทธคุณ

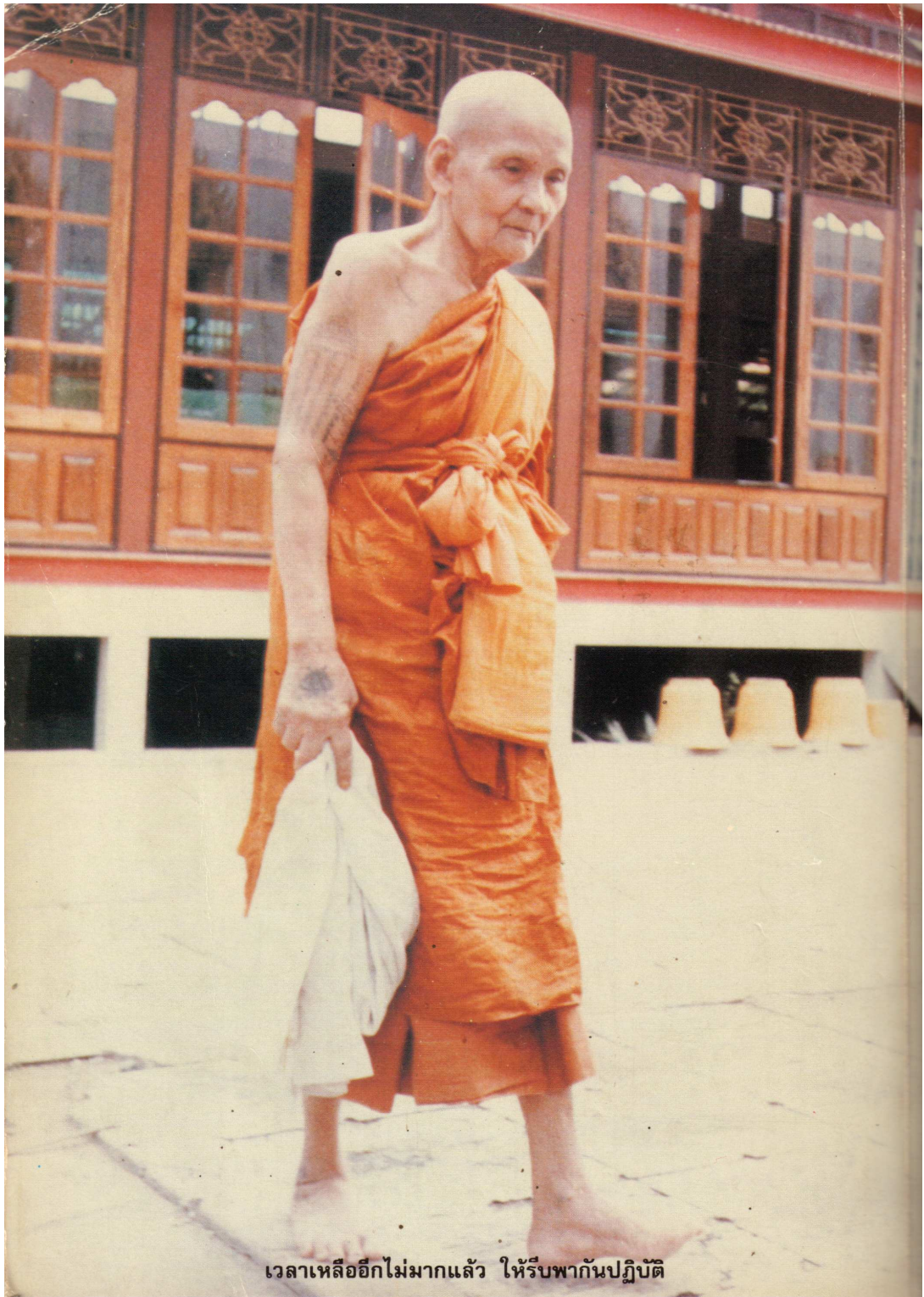
ผ้าประทับรอยมือหลวงพ่อดูมีทั้งสีเหลือง และ สีขาว

ผ้าประทับรอยเท้าหลวงพ่อดูมีทั้งสีเหลือง และ สีขาว

เวลาเหลืออีกไม่มากแล้ว ให้รีบพากันปฏิบัติ